

Giới thiệu Túy Tử Đương Đồ

Đọc truyện Túy Tử Đương Đồ của tác giả Wei Norah, Vi Nặc Lạp có bối cảnh diễn ra vào một ngày đẹp trời trăng thanh gió mát, Lý Thái Bạch say xỉn chèo thuyền du ngoạn nhìn thấy ánh trăng ngồn tình hoàn quá đẹp mà nhảy xuống sông bắt lấy và chết chìm luôn ở trên sông Thái Trạch, huyện Đương Đồ.

Đáng tiếc câu chuyện tình yêu phổ trương dưới đây không liên quan gì tới hần. Nếu như buộc phải tóm lược, thì đây là câu chuyện về “Thanh niên điều ty vô hạn đùa giỡn một đóa hoa cao lãnh cuối cùng bị phản công.” Ngoài ra thì, câu chuyện này cũng chẳng liên quan tẹo tèo tèo gì tới mấy câu chuyện showbiz mọi người kỳ vọng đâu.

— Lê Kiều nhìn tôi, như cúi đầu nhìn bùn đất dính dưới đế giày.

— Mà tôi nhìn hần, như nhìn nốt mụn ruồi trong tâm khảm.

(Điều ty: Là từ dùng để chỉ những nam thanh niên trong truyện hay vừa nghèo lại vừa thất bại, là một từ mang tính chế giễu)

(Lý Thái Bạch chính là Lý Bạch)

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Đương Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Binh Dĩ Trá Lập, Nhĩ Tại Xá Thí

“Con người khác con vật ở chỗ nào? Thật ra cũng có khác cóc gì đâu, đều đói thì ăn khát thì uống, nó chết thì mình cũng chẳng còn —— Ê này, làm một điều không chú em?”

Đầu tháng ba, sương mù trời, đường nhựa in sắc đen.

Nhiệt độ đột nhiên giảm hẳn so với mấy hôm trước đó, hôm nay mưa phùn dày hạt, gió thổi ngược chiều, cả thành phố nhuộm sắc đất âm đạm mà cũ kỹ mờ hồ. Bên cạnh ghế tài xế có một anh khách đang ngồi không yên, ước chừng chưa tới bốn mươi tuổi, mặc đồ hàng chợ, léo nhéo không ngừng, từ lúc lên xe tới giờ cứ chốc chốc lại ghé đầu qua chỗ tôi luyên thuyên. Lúc này anh ta đưa một bao Yuxi tới, tôi mở bao thuốc lấy một điếu ra, nói một tiếng cảm ơn.

“Học mỹ thuật thì bị công ty thiết kế hành tới chết, học diễn xuất thì tối ngày lên sân khấu, mấy chục năm trước đổi mới cái cách cái, giờ có mấy nghệ thuật gia chân chính đâu? Bởi vì á.. xã hội phát triển quá mạnh mẽ, con người không chịu được cái đói như trước kia nữa, một bữa không ăn đã khó chịu, ba bữa không ăn anh hùng khí đoản..”

“Khí đoản cũng chẳng sao, cơ mà cái kia không được ngắn.” Tôi đưa thuốc lên miệng, lấy bật lửa của mình ra châm.

Mọi khi đón khách tôi tương đối nhây, mở miệng ra là nói đen nói tối, nhưng bữa nay tôi không có hứng thể hiện. Lộ trình dài hơn so với dự tính, tôi tính sẽ không đi đường nội thành mà đưa anh ta tới sân bay, tiền xe mới có 150, nếu không kéo được khách đi về, chuyến này đi dài tốn xăng, căn bản chẳng kiếm được gì.

Xe này là hàng qua tay, Chevrolet màu trắng, chạy được hơn 70.000km, nhưng được bảo dưỡng nên vẫn còn dùng tốt. Vì nó mà tôi tốn mấy lít nước bọt, cuối cùng lấy được cái giá chưa tới ba mươi ngàn, miệng chủ xe mếu lệch cả xuống.

Tôi lấy bằng lái cũng lâu rồi, vài bao Trung Hoa là giải quyết xong ông thầy dạy lái, nhưng mãi ba tháng trước tôi mới quyết định mua xe, thứ nhất là để tiện đi lại, thứ hai là muốn đón khách kiếm vài đồng.

Thật ra tôi chạy xe dù cũng không chăm, lúc đó một tháng có khoảng bốn năm vạn dứt túi.

Điểm đến là sân bay quốc tế, Chevrolet dừng đèn đỏ, chạy qua hai con đường thì sẽ đến nơi.

“Nói thí dụ cậu đấy, biết rõ lái xe dù là phạm pháp, sao còn muốn làm như vậy?”

Tôi nhả một hơi khói, thờ ơ trả lời: “Không phải anh vừa nói rồi hay sao, tôi cũng chỉ kiếm miếng ăn mà thôi.”

“Vừa nhìn đã biết cậu không được học hành đàng hoàng gì, thanh niên bây giờ phải học nhiều vào, càng nhiều bằng thì càng nhiều nước cờ đầu, càng nhiều bằng thì càng nhiều đường mưu sinh..” (nước cờ đầu: phương tiện để đạt đến danh lợi).

“Tôi cũng muốn lắm chứ, từ nhỏ đã không được ăn học đến nơi đến chốn —— Con mẹ nó!”

Một chiếc Chery màu đỏ vượt lên từ phía sau, đột ngột rẽ ngoặt một cái, nếu tôi không phản ứng nhanh, đuôi xe nó đã đâm nát đầu xe tôi.

Tôi đánh tay lái quay trở lại, hạ cửa sổ xe xuống, lộ đầu ra ngoài trời mưa, mở miệng như pháo liên thanh mà chửi xe kia: “Mất mảy đuôi à?! Đụng chết thì cóc có ai nuôi thẳng choắt con nhà mảy ăn học, cóc có ai nuôi bà già nhà mảy, bà ấy đã già lại còn phải viếng mộ cho mảy, đụng liệ người không chết mảy vừa cương đã bắn ra ngoài, vợ mảy ướt quần còn phải tới gõ cửa nhà tao!”

Lái xe Chery cũng không chịu thua thiệt, hạ cửa sổ xe xuống mà chửi lại: “Mẹ mảy ngu à!”

“À được rồi, mảy nói mẹ mảy ngu là đúng rồi.” Hương ngược gió bay trăm dặm, lần này tôi còn mắng chửi ghê gớm hơn lần trước, cho tên kia không còn gì để nói, “Con sò của mẹ mảy tốt xấu chẳng phân biệt được, ra hay vào cũng chẳng quan tâm, chỉ cần chặt cái tằm của ông hàng xóm, lúc sinh ra thẳng sức sinh nhà mảy thì lại ra sức kẹp cái đầu của mảy —— ày dà, mẹ mảy không ngu vừa đâu, cực ngu luôn ấy chứ!”

Chủ xe Chery không nói tiếng nào nữa, ném tàn thuốc trong tay, bẻ tay lái bỏ đi.

“Cái cậu này, mặt người dạng chó.. đến cái miệng cũng do.” Người đàn ông ngồi bên cạnh có vẻ giật mình, như vừa bị tôi dọa sợ.

“Miệng bản nhưng tâm sạch. Hơn nữa không phải thuốc đắng đã tật sao? Chủ yếu là dạy dỗ nó mạng người quan trọng.” Haha, tôi ấy à còn vài ưu điểm, cũng nhờ cái miệng lươn lẹo trời sinh này cả.

“Ày! Đây không phải Cổ Dao hay sao? Thần tượng của cậu à?” Anh ta nhòm mông lên, vươn tay kéo móc treo trước kính chắn gió.

Người khác đều treo gỗ trừ tà, bùa bình an, duy chỉ tôi là treo một cái khung ảnh khá tinh xảo. Trong khung có một bức ảnh, là ảnh chụp chung của tôi với Cổ Dao.

Hai thằng con trai thân mật, mặt kẻ mặt, cười đến lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Không phải thần tượng đâu, người quen đấy.” Sợ người nọ lấy ảnh chụp của mình, tôi đánh tay lái cho cái khung lắc lư đi, nửa thật nửa giả nói, “Cậu ta mời tôi đóng phim cùng, là bộ ‘Khúc trường ca Đại Minh’ ấy, có cái vai thái tử Thường Nguyệt mà cuối cùng bị đâm chết ấy, cơ mà tôi thấy kịch bản này không thú vị nên không nhận.”

“Khúc trường ca Đại Minh” là bộ phim được phát sóng từ hai năm trước, người diễn vai Thường Nguyệt là một người mới tốt nghiệp từ trường vũ đạo, dựa vào một nhân vật nhỏ bé tầm thường mà nổi tiếng, sau đó lên như điều gặp gió, tiền kiếm được đến nặng cả tay. Người đàn ông kia ‘xùy’ một tiếng, rõ là không tin.

“Không tin?” Trong máy tôi còn số người môi giới đây này, là Cổ Dao tự tay lưu cho tôi đấy.”

“Ghe nhĩ, còn tự tay lưu, con mợ nó cậu cũng gọi bịa nhĩ!” Anh ta lại dấn tới gần khung ảnh nhìn, hơi thở mang theo mùi khói, lúc cười lộ ra hàm răng vàng ố vì khói thuốc, “Nhìn bức ảnh này cùng lắm tôi chỉ thấy, cậu ăn ảnh ra phết, không thua gì siêu sao đâu.”

Tôi bị phản ứng của người này làm cho nhụt chí, ngậm miệng lại, chuyển tâm lái xe.

Tiếng mưa lâm lâm ngoài đường, mưa mãi mà không ngớt, phóng mắt nhìn ra xa, cả đường người thưa xe ít. Duy chỉ có mấy cô gái, có vẻ trẻ tuổi tươi rói như mầm non mùa xuân, cùng mặc trên người chiếc áo phông màu hồng nhạt, trong tay cầm hoa và biểu ngữ, hí ha hí hửng chạy bước nhỏ, bọt nước dưới mặt đường bắn lên theo từng nhịp bước chân.

Trước ngực áo mấy cô bé có in hình một người con trai, tôi không thấy rõ lắm, chỉ thấy đằng sau áo có in vài câu thổ lộ tình thương mến thương cho một người tên Lee.

Xem ra là fans hâm mộ vội tới đón đại minh tinh nào đó.

Lại dừng đèn đỏ một lần nữa, cuối cùng cũng tới sân bay.

Người đàn ông kia chưa đưa tiền đã xuống xe, tôi đành phải xuống theo cùng. Anh ta móc cái ví trong ngực ra, lấy ra một quyển chứng nhận gì đó, vươn dài tay ra, quơ quơ trước mặt tôi.

Tôi hé mắt nhìn, giấy chứng nhận kia chứng minh anh ta là người của cục giao thông.

“Đưa bằng lái ra đây!” Người kia tròn trừng mắt, sắc mặt thay đổi 180 độ.

Gan có to đến mấy cũng sẽ bị dọa sợ, đến thở mạnh tôi cũng không dám, ngoan ngoãn nộp bằng lái ra. Gần đây luật pháp nghiêm, tài xế xe dù không dám tùy tiện bắt khách, chỉ sợ gặp cảnh sát ‘vi hành’, không những bị giữ lại, còn phải nộp phạt mấy vạn.

“Cậu tên là.. Viên Lạc Băng?”

Người kia mở bằng lái ra, đọc to từng chữ một tên tôi, nhìn tôi gật đầu, sau đó vỗ vỗ bằng lái vào mặt tôi, như cha dạy con nhỏ, “Nhân lúc còn trẻ thì học nhiều thêm đi, làm gì có ích vào, đừng làm mấy chuyện vi phạm pháp luật như này.”

“Anh, ôi anh ơi! Anh tha cho em đi.” Tôi phản ứng rất nhanh, vừa nói vừa quỳ xuống mà thút tha thút thít.

“Nhà em gặp khó khăn, nếu không em nào dám làm mấy chuyện vi phạm pháp luật này! Mẹ em mất sớm, cha em lại bị bệnh nặng, hai ngày phải tiêm thuốc một lần, mà mỗi lần tiêm vài trăm tệ..” Tôi dùng sức chớp chớp mắt, cuối cùng cũng nặn ra được vài giọt nước, càng khóc càng nhập tâm mà ôm lấy chân anh ta, “Ôi anh ơi.. em thật sự không thể đi được.. cha em đến nhấc tay còn chẳng nổi, xa em một ngày ông ấy không sống nổi mất...”

“Rồi rồi rồi, đừng táy máy chân tay nữa! Ở cái nơi khi họ có gậy này gặp được cậu cũng là không còn cách nào.” Anh ta nhìn tôi một lượt, ném xuống trước mặt tôi tờ năm mươi tệ, sau đó nói, anh ngồi xe này của bọn cậu, cho năm mươi đã là nhiều.

Đột nhiên tôi có chút nghi ngờ, anh ta luyện thuyết cả dọc đường, căn bản đã có rắp tâm lừa tôi từ trước, bây giờ nửa thật nửa giả mà tỏ vẻ hung ác, chỉ vì thiếu một trăm tiền xe.

Tiền sư mười tám đời tổ tông nhà anh ta, một trăm tệ thôi mà cũng không cho tôi.

Tôi cúi đầu nhặt tờ năm mươi tệ nhàu nát, trên mặt nước đọng phản chiếu gương mặt trẻ tuổi, tôi nhìn gương mặt ấy, gương mặt chất chứa sự căm phẫn, oán giận, cay đắng, mỗi một lần lên men chua là một lần muốn cuộn trào mãnh liệt. Nhưng mà ham muốn bạo phát kia chưa được toại nguyện lần nào, tự thân tôi hiểu rõ điều đấy, thu lại về mặt uể oải kia, tìm lại về cội rễ như đã từng.

Tôi ngẩng đầu, nói to với người nọ: “Em cảm ơn anh!”

Cuối cùng người đàn ông kia cũng nở nụ cười “Coi như chú em thức thời”, trước khi đi không quên nói với tôi, đại minh tinh Cố Dao tìm cậu đóng phim? Mấy lời cậu bốc phét á, một chữ tôi cũng chẳng tin!

Mưa không có dấu hiệu nặng hạt hơn, vẫn cứ rơi lộp bộp xuống mặt đất, giống như tiếng chiêng tiếng quạ bay loạn. Tôi lồm cồm bò dậy, siết chặt tờ năm mươi tệ trong tay, cả người ướt đầm mà quay về xe.

Xuyên qua mái tóc ướt nước rũ xuống trước mặt mà nhìn chòng chọc về phía khung ảnh.

Cả đời tôi từng bịa chuyện không ít lần, nhưng hôm nay thật sự không.

Tôi quen Cố Dao, còn không chỉ gặp một lần.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Có Tên Thần Kinh Đang Khiêu Vũ

“Tôi bỏ lại giấc mơ xuất thế ngang trời ở Quảng Châu, ngồi xe lửa quay trở về phương Bắc.”

Tôi quen đại minh tinh Cố Dao như nào, chuyện này lại phải kể từ “lão nương Bì” Vương Tuyết Cảnh ngày xưa ngày xưa.

Hồi nhỏ tôi đi học võ đạo, ban đầu chỉ vì muốn bồi dưỡng hình thể, nào ai biết tôi lại có thiên phú, chẳng mấy chốc đã thông suốt võ đạo. Năm mười ba tuổi tôi lại muốn nâng lên một tầng cao mới, vì vậy bái sư với một vũ công nổi tiếng từng được giải thưởng nước ngoài, người khác đều gọi một tiếng đầy cung kính “Cô Tuyết Cảnh”, chỉ có tôi trước mặt thì gọi là “Hiền tỷ”, sau lưng thì kêu “lão nương Bì”.

Lão nương Bì lúc còn trẻ trông rất giống Vương Tổ Hiền[1], ai cũng thấy như vậy, cho dù cô đã ngoài bốn mươi tuổi, nhưng vẫn diễm lệ như một đóa mẫu đơn đỏ giữa nền lá biếc xanh, vẻ đẹp vô cùng nổi bật. Cô vẫn luôn giấu tuổi thật của mình với người ngoài, tôi cũng không biết khi nào thì cô sẽ ‘đi’, thế nên mỗi khi tôi giới thiệu cô với người khác, câu mở đầu luôn luôn là bốn chữ “sinh xuất bất tử” (sống chết không rõ).

Tính lão nương Bì rất rắn rỏi, ý vào mình vừa đẹp vừa tài nên không biết cách nịnh nọt lãnh đạo, cũng không biết thân thiết với đồng nghiệp, bởi vậy nên đặc tôi không ít người, thành thử gặp rất nhiều chuyện không như ý. Sau bốn mươi tuổi, cô bị đám con gái trẻ tuổi đuổi ra khỏi đoàn võ đạo, đành phải mở một đoàn nghệ thuật riêng (thật ra quy mô rất nhỏ), dựa vào việc dạy võ đạo cho học sinh mà kiếm chút tiền lẻ.

Lúc tôi tới học lão nương Bì, có rất nhiều trẻ em tham gia học võ đạo, lần đầu tiên gặp mặt, lão nương Bì nghiêm mặt hỏi từng người từng người một, vì sao lại muốn học võ đạo?

Vì danh, vì lợi, vì muốn trau dồi, vì muốn làm nở mặt gia đình.. có người rất mơ mộng, có người thì vô cùng thực tế, có người ước mơ vô cùng cao thượng, có người thì cực kỳ hèn mọn.

Cô hỏi tôi, sao em lại muốn học võ đạo?

Tôi nói, người học võ đạo rất mềm dẻo, có khả năng làm những việc người bình thường không làm được.

Em muốn làm chuyện gì mà người khác không làm được?

Tôi muốn tự khâu giao cho mình.

....

Sau này nhớ lại ngày xưa học vũ đạo, tôi vẫn luôn cho rằng, lão nương Bì đối đãi với tôi bằng “ánh mắt khác” cũng bởi vì đáp án không hề tô son trát phấn này thỏa mãn tâm ý của cô, nhưng có một vài đàn anh đàn chị hiểu rõ tính sư phụ nói cho tôi biết, tôi rất giống một đệ tử mà lão nương Bì từng dạy dỗ.

Có khéo hay không chứ, người nọ cũng họ Viên.

Trong đoàn nghệ thuật ngoài tôi ra không còn người nào họ Viên, tôi hỏi các đàn anh đàn chị, sau đó người kia thế nào?

Được trường nghệ thuật quân đội chọn đi. Đại Viên muốn có một cơ hội thành danh, nhưng cô Tuyết Cảnh không đồng ý, nói tính tình anh ấy quá ương ngạnh, tài năng quá lộ liễu, không hợp sinh tồn ở nơi đó, còn nói trong trường quân đội thường bố trí rất nhiều người tài ở cùng một vị trí, mà biểu diễn “nghìn bài một điệu” hết sức nghiêm khắc.. Đại Viên nghĩ rằng cô Tuyết Cảnh muốn cản trở tiền đồ của mình, trong lúc tức giận coi nhẹ lời nói của cô giáo, khăng khăng làm theo ý mình mà bỏ đi.

Sau đó nữa thì sao?

Thật ra trường nghệ thuật đen tối hơn chúng ta nghĩ, Đại Viên lận đận mãi mà chẳng ra đầu vào đâu, cũng không biết có phải đã đắc tội cấp trên hay không mà bị người ta phái xuống một vùng núi hẻo lánh xa xôi, cấp trên quy định hằng năm phải hoàn thành hơn trăm màn biểu diễn, ép anh ấy không chịu nổi. Có lẽ là không cam lòng với việc mình có tài nhưng không được ra mặt nổi danh, đêm trước tết Nguyên Đán Đại Viên gọi điện thoại cho cô Tuyết Cảnh, sau đó nằm tự sát ở đường ray.

Tôi không có cơ hội gặp mặt kỳ tài vũ đạo Đại Viên trong mắt mọi người kia, nhưng tôi nguyện ý tin tưởng lão nương Bì đối xử tốt và nghiêm khắc với mình không phải vì nhớ trò cũ mà vì luyện tiết tài năng. Những ngày sau đó ngày nào cô cũng ép tôi luyện tập, hận không thể dốc hết tất cả những thứ mình có trong một ngày một đêm, mà tôi cũng liều sống liều chết “nuốt” lấy, hận không thể nuốt sạch toàn bộ kỹ năng của cô trong một ngày một đêm.

Trong cuộc đời lão nương Bì, cô tự hào nhất với hai tác phẩm vũ đạo, một bài là sự hợp tác với một bậc thầy vũ đạo hiện đại người Đức “Tiễn hành người Berber”, bài còn lại là một danh tác do chính cô tự biên đạo “Túy tử Đường Đồ”.

Bài nhảy đầu tiên tôi ‘hậu sinh khả úy’, có thể nhảy tới mức khiến khán giả cảm động rơi lệ, nhưng bài sau tôi học mãi mà chẳng được. Các vũ công coi trọng nhất là cảnh giới “Vũ ngã hợp nhất”, nhưng tôi lại không làm được. (Hậu sinh khả úy: trò giỏi hơn thầy/ Vũ ngã hợp nhất: Điều nhảy và bản thân hòa làm một)

Tôi nói với lão nương Bì, tôi cực kỳ ghét đám bom rượu, cho dù Thái Bạch có tài tình “Cô tửu dữ hà nhân” [2], thì trong mắt tôi ông ta cũng chỉ là một tên chết bầm không có chút oai phong mạnh mẽ nào trong sách giáo khoa ngữ văn.

Khi đó các chương trình tìm kiếm tài năng xuất sắc không nhiều như bây giờ, nếu không tham gia đoàn nghệ thuật quân đội, người học vũ đạo bình thường muốn nổi bật thì phải tham gia cuộc thi vũ đạo dành cho thanh thiếu niên toàn quốc hai năm tổ chức một lần. Năm đó tôi tham gia “Cuộc thi Thanh Vũ” năm thứ mười bảy, trận chung kết tổ chức ở Quảng Châu, tôi đi máy bay, mang theo đầy đủ đồ đánh răng rửa mặt, dép, đồ lót tắm rửa, ba tôi lặng lẽ lặng lẽ dúm vào bọc đồ của tôi hai quả trứng trà [3] cùng niềm tin mãnh liệt vào tương lai tươi sáng của đứa con trai mười tám tuổi.

Trước khi bắt đầu tranh tài còn có một cuộc thi tuyển chọn, không phát hết trên tivi, chỉ cắt nối biên tập qua loa lấy lệ.

Tôi có cái tật thích thể hiện, bởi chưa từng thấy sân khấu lớn như vậy, nhiều khán giả như vậy, tôi chọn thi đấu một đoạn bài “Tiễn hành người Berber“, đoạn nhảy kia chưa tới bảy phút, trong bảy phút đấy, tôi quên mình là ngọn cỏ nhỏ nhoi mọc lên từ dưới đất, thuận gió mà hướng về trước, khờ tẩn cam lai, máu thịt tôi ở trên vũ đài, linh hồn tôi phiêu xa vạn dặm.

Đến khi nhảy xong cả người đầm mồ hôi mà là đi, tiếng vỗ tay dưới đài như sấm giữa trời hanh, vang hết lần này đến lần khác, tôi chỉ biết khom lưng cúi chào cảm ơn khán giả hết lần này đến lần khác.

Tôi vẫn nhớ, hôm ấy tôi cúi chào tổng cộng sáu lần.

Sau đó lão nương Bì nói cho tôi biết, lúc tôi nhảy trên vũ đài cô ở dưới đã khóc, sau đó cô nhìn thấy ban giám khảo cũng khóc theo.

Nhưng cuối cùng trong danh sách công bố các thí sinh vào chung kết, không có tên “Viên Lạc Băng” này.

Giới nghệ thuật đặt nặng “mạng giao thiệp và lực sản xuất”, lão nương Bì và tôi như bị sét đánh, chạy khắp nơi, cuối cùng cũng tìm được một chút quan hệ, gặp được một vị lãnh đạo chịu trách nhiệm tổ chức.

Tôi nghe lão nương Bì tranh chấp với người nọ, cô nói, anh cũng thấy phản ứng của khán giả rồi đấy, em ấy nhảy rất tốt! Cô liên tục thêm vào, em ấy nhảy rất tốt!

Người nọ trả lời, đúng, nhảy rất tốt. Nhảy rất tốt, ngoại hình cũng đẹp, cậu bé này sinh ra là dành cho sân khấu, vừa lên sân khấu đã tỏa sáng vạn tượng. Nhưng không được, đã chọn ra được quán quân rồi, có người đập một khoản tiền, muốn nâng con gái mình cũng tham gia cuộc thi.

Hạng ba cũng được. Vốn lão nương Bì là một người rất nghiêm túc, không phải là hạng nhất thì không thể vừa mắt cô, nhưng lúc này cô lại phá lệ xưa nay chưa từng có mà dịu giọng, cô nói với người kia, cậu bé này rất khó khăn, nhưng vẫn kiên trì luyện tập, cho cậu bé này một cơ hội đi, dù có không phải hạng nhất, hạng ba thôi cũng được.

Người nọ lắc đầu, cô nghĩ khán giả toàn quốc mù chác, cậu bé này nhảy cái, ai dám chọn người khác nữa. Lên sóng rồi nhất định sẽ có người nói là có nội tình, đây không phải là tự rước phiền toái cho mình sao. Dù sao thì cậu ấy cũng còn trẻ, cuộc thi hai năm một lần, hai năm sau lại quay lại đi.

Lão nương Bì đôi co với người nọ mãi chẳng được, nhưng không chịu buông tay.

Cuối cùng người nọ bị quần lý quá phiền, dùng ánh mắt thương hại mà chán ghét nhìn tôi, nói danh sách chung kết đã đưa ra rồi, không thể đổi lại nữa. Như vậy đi, để tôi đi nói với nhà đầu tư một chút, xem có thể bồi thường một khoản tiền cho cậu bé này hay không.

Mất thấy không thể vẫn hồi, lão nương Bì buông bàn tay đang nắm chặt sườn xám, mắt rung rung lệ, thế nhưng vẫn nở nụ cười khuyếch thành, cô nói, nếu không cho chúng tôi thi đấu, số tiền kia chúng tôi không cần.

Đến chạy đi tìm người khác cũng không đi nữa, âm ức quay trở về.

Tôi và lão nương Bì ngồi ở tiệm bán quà vặt gần ga xe lửa, ngồi trước tivi 23 inch xem hết cuộc thi mới đi về, đúng là, biên tập cắt ghép rất sạch sẽ, đến gò má tôi cũng chẳng có.

Lúc đi chúng tôi hăng hái cỡ nào, hào phóng mua vé máy bay, nhưng lúc về chỉ mua vé ngồi tàu. Ngồi ghế cứng hơn ba mươi giờ thiếu chút nữa đến trĩ, cuối cùng tôi không chịu được, gào giọng lên mắng lão nương Bì, cô không muốn tiền nhưng em muốn! Tóc thì dài mà não thì ngắn, thảo nào vẫn không có thắng cha nào chịu rước cô về! Giờ thì hay rồi, giờ thì cục em còn mong nước hơn đào, cứ như bị người ta đâm một gậy thẳng tới trực tràng, làm ăn thế nào đây?!

Lão nương Bì không nhìn tôi, nhắm mắt suy nghĩ, về mặt “Nói đã nói rồi, hối cái nỗi gì”. Đến khi tôi ảm ỉ quá, cô mới mở miệng hỏi, còn nhảy nữa không?

Tôi ngớ ra cứ ngỡ mình nghe nhầm, giọng cô mang theo sự sợ hãi, không chút tự tin nào, đó là lần đầu tiên tôi nghe thấy.

Không nhảy nữa, giờ sức khỏe ba em càng ngày càng yếu, em không chờ thêm được hai năm nữa. Tôi trả lời rất đổi thân nhiên, cười cười nói với lão nương Bì, lần này đi cũng không phải em trắng tay, chỉ ít em đã ngộ ra được hai đạo lý, một là con trai nhảy được nhiều tiếng vỗ tay hơn con gái, hai là chịu khổ rồi nhưng chưa chắc đã có thể trở thành người bề trên. [4]

Lão nương Bì bốn mươi tuổi đột nhiên khóc nức nở, nước mắt lã chã, giống như một cô gái.

Cô khóc đến mức tôi bối rối, chẳng biết an ủi thế nào, chỉ đành giả vờ cầm điếu, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Sắc trời tối rất nhanh, ánh trăng mờ tối, đèn xe cũng loang lổ, lão nương Bì khóc đến mệt, nghiêng đầu dựa vào vai tôi, từ từ nhắm mắt. Để tránh cho cô bị cảm lạnh, tránh cho cô tỉnh dậy, tôi dè dặt cởi áo khoác mình ra đắp lên người cô, mình thì cuộn tròn người, run lấy bầy.

Giữa những tiếng ngáy phập phồng, tôi sờ sờ lên ngực, một ‘tôi’ nhỏ bé trong lòng đang đóng băng, những lớp băng kết thật dày.

Tôi bỏ lại giấc mơ xuất thế ngang trời ở Quảng Châu, ngồi xe lửa quay trở về phương Bắc.

Phương Bắc lạnh quá.

Đây là câu chuyện xưa rất xưa.

Như đã từng nói, tôi ăn đủ loại cơm, cũng làm đủ loại nghề. Bởi vì ba tôi đột nhiên mắc bệnh, tôi giúp ông đi giao hàng ăn cho học sinh. Đó là lần đầu tiên tôi vào sân trường đại học, còn là một trường điện ảnh nổi tiếng lẫy lừng, giữa một rừng các cô bé cậu bé xinh đẹp lạ mắt, tôi ngẩng cao đầu, ưỡn ngực tiến nhanh về phía trước, nhìn cảnh xung quanh, vô luận hoa hay cỏ đều cảm thấy mới mẻ, tôi mãi miết nhìn những vật nhỏ bé kia, già trẻ gái trai đều không vào mắt.

Đại học chính là đại học, trong không khí đều tản ra vị thư hương. Tôi đi dạo khắp sân trường, lá mùa thu rơi rụng đầy sân, tôi không nhận được mà ném đồ trong tay đi, cất bước bay lên không trung, sau một loạt động tác vũ đạo, tôi sải dài cánh tay làm động tác bay lên —

I believe I can fly.

Có vài ánh mắt bất thiện lờm qua đây. Có lẽ bọn họ đang nghĩ không biết có phải tôi bị bệnh hay không.

Đầu ngón chân vừa chạm đất, trước mắt xuất hiện bóng một chàng trai.

Người kia cao hơn tôi nửa cái đầu, tướng mạo vô cùng anh tuấn. Tôi đứng yên tại chỗ không động đậy, dùng ánh mắt để đánh trực diện, tôi ôn hòa, đi bất thiện, sau mười mấy giây tôi bất lực, bỏ mình trước ánh mắt ôn hòa của anh ta.

Đương nhiên tôi nhận ra gương mặt nổi tiếng này, anh ta là tình anh, là công tử Dân Quốc, là anh hùng Lục Lâm [5] cướp giàu chia nghèo, còn nằm vùng liếm máu trên đao hắc bang —— là mẫu người mà tôi thích nhất, vai u thịt bắp, là đối tượng nổi bật cho đám trai cong chúng tôi YY.

Qua mấy tin tức giải trí tôi biết được, người này là Cố Dao, anh không chỉ diễn xuất, sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh còn ở lại trường dạy học.

“Được, bản lĩnh không tồi!” Cố Dao nở nụ cười khoe hàm răng trắng. Nụ cười kia không giống bình thường, vừa ảm áp lại vừa sáng rõ, đại sát bốn phương tám hướng.

“Được.. được cái gì?” Trái tim tôi đập loạn lên trong lồng ngực, tay chân nhất thời chẳng biết để đâu.

“Muốn diễn không?”

“Được tiền không?”

Đối với câu hỏi ngu xuẩn trái mùa của tôi, Cố Dao lại nở nụ cười muốn lấy mạng người, chàng trai anh tuấn thế này còn có thể nở nụ cười vô si thế kia, quả thật khiến dục vọng xúm lại một chỗ, khiến cả người lão đảo. Không biết tại sao đột nhiên tôi nhớ lại hai ngày trước ở trong tiểu khu nhìn thấy một đôi chó đực —— dương vật chúng nó bùng bùng căng ra, thờ hỏn hỏn, chạy đuổi nhau một hồi, một con trong đó đột nhiên nằm đè lên con còn lại —— Tôi nghĩ một con trong số đó rất giống tôi, nói cách khác, tôi cũng muốn nằm đè lên lưng Cố Dao.

“Bộ phim mới của anh còn thiếu một vai, là một vai biết vũ đạo.” Anh cười cười hỏi tôi, “Thế nào, cậu có muốn diễn không?”

“Tôi không biết diễn. Tôi chưa từng học diễn xuất.”

“Không thành vấn đề, anh có thể sắp xếp cho cậu một chỗ dự thính trong tiết của anh.”

Trời sinh tôi thích chiếm tiện nghi, thấy đối phương hiền lành, khó tránh khỏi được một tác lại muốn tiến một thước, nói trước khi tôi đồng ý anh, anh có thể đồng ý với tôi một việc được không?

Cố Dao không hiểu: “Việc gì?”

“Tôi muốn.. chụp với anh một bức ảnh.” Sau khi tiêu hóa xong cảnh hồi tưởng trong đầu, tôi mỉm cười thật tươi với anh ta, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết, vẻ mặt hết sức thuần lương.

“Lấy điện thoại của cậu ra đây.” Cố Dao ôm vai tôi, chủ động ghé mặt tới gần tôi, chụp một bức ảnh chung thân thiết. Sau đó anh ta cúi đầu hí hoáy làm gì đó với điện thoại tôi, lưu vào một dãy số, dặn tôi có thời gian thì liên hệ với người đại diện của anh ta.

“Anh còn có việc, phải đi trước.” Cố Dao xoay người, vừa đi được vài bước đã lại quay đầu, giong ngón út ra với tôi. Một chàng trai mét tám, giong ngón út làm động tác “Hứa nhé”, vừa cười vừa nói, nhất định phải tới nhé, anh chờ cậu.

Cùng ngày hôm đó tôi in ảnh chụp chung với Cố Dao ra, về nhà dán lên căn phòng chưa tới sáu mét vuông của mình, lập tức lòi ‘hở của rừng xanh’ trong quần ra, nằm trên giường nhìn hình anh ta thủ dâm.

Một tay cầm ảnh Cố Dao để trước mắt, tay kia mò vào trước khóa quần jean, không nặng không nhẹ mà sát nơi đó, nói với gương mặt tươi cười rạng rỡ trong ảnh: “Gia.”

Ảo tưởng đối phương đáp lại mình một tiếng, con hồ lại càng dưng mãnh thêm mấy phần, cứng ngắc giữa đáy quần, mang theo cảm giác trướng đau. Tôi mê muội mà tự sướng, muốn kéo dài tiết tấu hành sự, chỉ ma sát hai bọc trứng cách lớp quần jean, mãi đến khi cả người trên dưới không chỗ nào là không ngứa ngáy khó chịu, mới không cầm lòng được mà kéo khóa quần.

Một tay lạng lẽ mò vào sờ sờ, phát hiện quần lót đã ướt đầm từ khi nào, có thể vắt ra chảy thành giọt.

“Gia, tôi chơi đi..”

Trước đây tôi cũng từng tưởng tượng nòng súng hung ác của Cố Dao, nhưng cảnh tượng ngày hôm nay lại sống động đến bất ngờ, giống như người sống đang ở ngay trước mặt. Mới nghĩ vậy thôi đã thấy quần quá vướng víu, vì thế tôi lột quần xuống, mặc vật nóng hằm hập kia đứng sững giữa hai chân.

Một cơn gió lạnh thổi tới, hồ trong rừng nhất thời hóa rắn sống, ngửa đầu run lên, tự mình cầu khoái hoạt, thể như đói khát vô cùng.

Tôi bất đắc dĩ nắm lấy đầu của nó, ngăn nó ‘quát tháo’ ra ngoài, miệng khẽ rỉ ra hai tiếng trầm thấp.

Mặt mũi tôi non choẹt, nhưng lòng bàn tay lại vô cùng thô ráp. ‘Con rắn’ trần truồng bị ngón tay tôi mài qua một cái, máu chảy dòn vè, gân xanh nổi lên, từng giọt dâm dịch chảy dài xuống theo ngón tay.

Lại liếc mắt nhìn gương mặt anh tuấn của Cố Dao lần nữa, tôi ngậm ảnh chụp vào miệng, nhắm mắt lại, một tay sờ soạng ngực nghịch núm vú. Ngón tay dùng sức chạm qua, khiến viên đậu kia vừa cứng lại vừa đau, nhưng ‘con rắn’ dưới thân vẫn bùng bùng sục sôi, khoái cảm mạnh mẽ hơn bất cứ lần nào.

Sao Khôi 05 trên bầu trời rọi sáng bàn tay đang trượt lên trượt xuống của tôi. Giường gỗ kẽo kẹt kẽo kẹt, đầu súng nhỏ giọt, nhấp nháy nhấp nháy.

Tôi từng đọc không ít dâm thư dâm chương, viết hay nhất là tác giả ngoại quốc Robert Van Gulik [6], viết kém nhất là tác giả người Trung Lương Vũ Sinh[7]. Xui xẻo là giờ khắc này tôi cũng như vậy, tay trái là ‘tình nhi’, tay phải là ‘tam nhi’, tôi cùng chúng “cùng yêu cùng thương”, cùng “hòa hợp sinh

mạng” —— dưới ánh trăng mờ nơi ấy run lên, chất lỏng tự bắn ra, thật đúng là, con con cháu cháu, không cùng tận.

Sau khi bắn xong, máu chảy chậm lại, cơ thể lạnh dần, linh hồn nhỏ bé quay trở về thân xác, lúc này mới ý thức được bộ dạng mình động dục xấu xí muốn chết.

“Người ta là của người ta. Mơ tưởng cái cóc khô gì chứ?” Thật ra tôi là một người thô tục cũng phải có cốt cách của thô tục, mắng xong mình một câu, để bức hình xuống che mắt, che đi gò má đang nóng lên, nằm tê liệt trên giường cười khúc khích.

Tôi nhớ lại lời Cổ Dao nói với mình, nhưng không đọc ra ý tứ trong lời nói đó. Tôi muốn mua cho ba một căn nhà lớn hơn, để ông có thể an an ổn ổn sống kiếp này, tôi muốn giúp lão nương Bì quay trở lại sân khấu, nhảy một bài “Tuyệt tử Đường Đồ”; tôi muốn vênh mặt học đại học, kẻ vai sát cánh với một cô bé xinh đẹp nhất, cùng nhau đi lừa những kẻ ngu ngốc.

Tất cả đều là ước mơ của tôi, cũng là những lời thề nguyện cầu ước của tôi trước Phật.

Càng nghĩ lại càng cảm thấy mùa nóng bỏ dưa ăn cùi kẻ ra thua kém hơn rất nhiều, vì vậy cười càng ngu hơn, cười đến viền mắt ươn ướt.

Mỗi lần tưởng tượng đối tượng là Cổ Dao, lần nào cũng đều bắn đến thống khoái, nhưng cuối cùng diễn lại chẳng thành. Giác mộng nghệ thuật này của tôi chạy qua ông dẫn tình kia, bắn ra không biết bao nhiêu con cháu, chúng chết ở phương Nam, chết trên tấm da trải giường.

[1] Vương Tổ Hiền: Là nữ diễn viên điện ảnh Hồng Kông nổi tiếng trong thập niên 1990.

[2] Cô tửu dữ hà nhân: “Bán rượu cho ai?” Là một câu thơ trong bài “Đề Đới tửu điểm” của Lý Bạch, viết cho ông Đới, chủ quán rượu mà Lý Bạch thường đến uống.

[3] Trứng trà: Trứng luộc chín chùng tám phần, sau đó đập nứt vỏ, bỏ vào trong nồi cùng với lá trà, ít hạt tiêu, hạt hồi, muối, tương, hầm nhỏ lửa chừng một tiếng đồng hồ.

[4] Chịu khổ rồi nhưng chưa chắc đã có thể trở thành người bề trên: Câu này bạn Viên nói ngược lại của câu “Có chịu khổ được mới thành kẻ bề trên” (吃得苦中苦，方为人上人)

[5] Anh hùng Lục Lâm: Lục Lâm vốn là tên núi Đại Đồng ở Hồ Bắc, từng là căn cứ của nghĩa quân Vương Khuông, Vương Phụng thời Hán, sau chỉ những người ở rừng núi dễ cướp bóc hoặc dễ chống quan lại.

[6] Robert Van Gulik (1910-1967) là một nhà Đông phương học uyên thâm, từng học Pháp luật và Ngôn ngữ phương Đông tại Hà Lan; Ông là tác giả của hàng loạt cuốn sách nổi tiếng về văn hóa phương Đông, như “Trung Quốc cổ đại cầm học”, “Kê Khang cầm phứ”, “Trung Quốc hội họa giám thưởng”, “Địch công án”, “Xuân mộng tòa ngôn”,...

[7] Lương Vũ Sinh: là một nhà văn Trung Quốc viết truyện kiếm hiệp. Cùng với Kim Dung, Cổ Long, Ngọa Long Sinh, Ôn Thụy An, Lương Vũ Sinh được tôn làm “Võ hiệp ngũ đại gia”.

***M: mình chưa đọc tác phẩm nào của hai tác giả trên nên không hiểu sao bạn Viên lại gọi tác phẩm của 2 người là thâm thư thâm chương O _____ O

[*] Người Berber: là người bản địa Bắc Phi sống ở phía tây thung lũng sông Nile. Họ sống phân bố từ Đại Tây Dương với ốc đảo Siwa, ở Ai Cập, và từ Địa Trung Hải đến sông Niger

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Tử Đường Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Khỏa Trùng

“Nhưng trong thực tế lại “Địch không phải địch, hữu chẳng phải hữu”, rất vi diệu.”

Từ trước tới nay, đạo gia coi trọng loại sinh vật này số một, nó được xưng là “Khỏa trùng”[1], chính là một loại sâu trần trụi bóng loáng. Cũng giống như tình cảnh tôi bây giờ, không lông, không vũ, không vảy, không mai, hay còn được hiểu là, chẳng được cười trên đầu thẳng cha nào, trong túi thì rỗng tuếch, trên giường không có vợ, còn phải ngồi sốt ruột dưới cơn mưa to nửa ngày mà chẳng có bóng khách nào.

“Chị ơi, người đầu mà xinh thế! Chị à, lên xe em ngồi đi!” Một thiếu phụ mặc váy len đi qua trước mặt tôi, tôi bật người cười đến là rạng rỡ, uốn lưỡi ồm ồm nói với cô ta.

Người bình thường nói như vậy đã mang tới cảm giác không đáng tin cậy, huống hồ là một tài xế xe đen. Nhưng tôi thì không.

Tôi luôn nghĩ ông trời đối xử với mình rất bất công, duy chỉ có cái ngoại hình này là có chút thiên vị, để tôi tuần tú trong sáng đơn thuần như vậy, vừa liếc mắt nhìn đã biết là người tốt, liếc mắt thêm lần nữa tốt lại càng tốt hơn.

Ngày mưa vốn không khó kiếm khách, nhưng hôm nay đúng là xui tận mệnh, thiếu phụ kia chẳng buồn liếc mắt nhìn tôi đến một cái, lấy ô che mặt, chạy. Tôi đã làm hết những gì có thể, đành phải ngồi trong xe kêu gọi nửa ngày, gào thét qua giờ cơm, cũng chẳng có ma nào về xe tôi mà toàn đi xe bên cạnh, không còn cách nào, tôi đành phải buồn bã chấp nhận hiện thực cay đắng.

Đương lúc tôi ủ rũ định dẹp đường hồi phủ, một bóng người đột nhiên nhảy vào tầm nhìn của tôi, còn chưa kịp phản ứng, hắn đã mở cửa xe tôi, cả người ướt đầm chui vào trong buồng xe.

“Hắc... ca?” Chẳng biết người này bị gì mà từ đầu đến chân đen thui lui, khẩu trang mũ trang đầy đủ, qua ánh sáng mờ từ cặp kính râm, có thể lờ mờ trông thấy một dáng mắt cực kì diêm lệ.

“Lái xe đi!” Giọng nói cũng không tồi, trong trẻo nhưng lại vừa lạnh lùng vừa gọi cảm. Vừa lên xe đã bảo tôi lái, chắc đã sớm nhìn ra tôi ngồi đây đón khách.

“Đi đâu?” Tôi đặt câu hỏi theo thói quen, nhưng còn chưa nói xong, mấy cô gái mặc áo phong hồng nhạt từ chỗ hắn tôi ló đầu ra, mới đầu chỉ có hai ba cô, đảo mắt đã thấy hơn năm mươi mạng, cả đám hét lên nhào tới như đám châu chấu chen nhau phá ruộng.

“Cứ lái xe trước đi!” Khách bên kia thúc giục, tôi cũng bị cái đám này hù dọa, lập tức xuất phát.

Lại còn đuổi theo xe chạy, nhưng chân sao bị được với động cơ bốn bánh, chốc lát tôi đã bỏ toàn bộ lại phía sau.

Vừa hít mũi một cái, xoang mũi đã nồng mùi nước hoa trên người đàn ông này, nhưng mùi hương nồng nặc ngược lại cũng không gây sặc, mùi hương thanh cao như vậy vào xe lại toát lên cảm giác không tầm thường, phần lớn thời gian xe tôi chỉ nồng mùi diêm tâm đầu mờ, hoặc mấy tên bọm rượu chua loét.

“Nè, đi đâu?” Tôi len lén dò nét mặt người này, càng nhìn lại càng thấy quen mắt, chỉ là người này che kín mít, nhất thời không nhớ ra đã từng gặp qua ở đâu.

Hắn nói tên địa chỉ qua khẩu trang, chỗ này tôi biết, là đài truyền hình.

“Này này, có phải anh là...”

Tôi đoán người này không phải danh nhân thì cũng là nghệ nhân, đang định mở miệng hỏi đôi câu, điện thoại hắn lại đổ chuông.

—— Đến cái chuyện chuẩn bị xe dễ như vậy mà cũng không làm được, khỏi cần nói xin lỗi, đuổi thẳng cổ nó đi.

—— Tôi không đẩy cô ta, cô ta như điên mà nhào tới, cuối cùng tự dừng ngã..

—— Tự lo chuyện của mình là đủ rồi! Ký giả muốn viết gì mặc xác bọn nó, hơn nữa đẩy thì sao, không chết cũng không bị thương, lẽ nào cô ta còn muốn tôi rước về làm “Bà Lê”?

...

Người này nghe điện tôi lái xe, ra về hết sức chuyên chú, thật ra thì thoảng mắt lại liếc trái đảo phải ——

Sau khi ngang ngược phát giận xong liền cúp điện thoại, hắn còn không nhìn thẳng tôi, chỉ từ từ nói: “Cậu định phi vào bảng quảng cáo à? Đừng nhìn tôi, nhìn đường đi.”

Có một người đi đường đột nhiên đi ra giữa đường, nhờ hắn mà tôi tránh được một đại họa, nhưng cũng suýt chút nữa nhằm phanh xe với chân ga.

“Cũng không thể trách tôi ngu tước mẫu đơn [2] nhìn anh mấy cái, anh xuất hiện ngẫu nhiên vậy, chẹp chẹp, đúng là ngôi sao vẫn là ngôi sao..” Hoảng sợ phủ định xong, tôi cười ngượng hai tiếng, vội vàng đưa danh thiếp ra ——

“Viên Lạc Băng...” Hắn cúi đầu nhìn thoảng qua danh thiếp tôi, một cái tên bình thường như vậy được hắn nhẹ giọng đọc lên, nghe êm tai vô cùng.

“Nếu anh cần dùng xe, có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.” Tôi cười cười bồi thêm một câu, dù là ngôi sao hay là danh nhân, chung quy cũng đều là khách sộp.

Thế mà soái ca lại không ném danh thiếp tôi, tiện tay nhét vào trong túi cùng với điện thoại, sau đó nhấc mi mắt, nhìn thấy ảnh chụp chung của tôi với Cố Dao —— gương mặt kia lập tức đóng băng, nheo mắt lại nhìn tôi —— tôi có thể thấy rõ cơ mặt hắn hơi giật giật, khóe môi mắt tự nhiên nhếch lên, sau đó mới hỏi: “Cậu thích Cố Dao?”

“À...cũng không hẳn.” Tôi giả vờ giả vặt thấp giọng nói, “Bọn tôi quen nhau.”

Soái ca có vẻ hứng thú với câu trả lời của tôi, âm cuối cao lên: “Hai người quen nhau?”

“Đúng vậy, anh ấy còn tìm tôi đóng phim, cái bộ “Trường ca Đại Minh” ấy, cái vai thái tử luyện đồng Thường Nguyệt cuối cùng bị đâm chết ấy. Cơ mà tôi chê kịch bản quá ——” Soái ca chẳng lịch sự chút nào mà cắt ngang lời tôi: “Cái vai Thường Nguyệt kia lời thoại không nhiều lắm, nhưng lại hết sức

hấp dẫn, trong phim có không ít cảnh múa, nghe nói lúc đạo diễn chọn vai từng tới Bắc Vũ hai lần, hai lần đều trắng tay trở về, trước khi phim bấm máy một ngày vẫn còn chưa định được vai... Cậu nói Cố Dao tìm cậu, nói vậy, cậu biết nhảy múa?”

“Biết chứ, đâu chỉ biết, tôi còn vô địch giải Thanh Vũ lần thứ mười bảy đấy.” Lời vừa buột khỏi miệng tôi liền hối hận, đúng là tôi đã mơ rất nhiều lần mình thi đấu trận chung kết Thanh Vũ đạt thành tích xuất sắc, cho nên không cẩn thận là lại lừa mình dối người, coi mộng là thật. Nhưng cái người này rõ ràng là người trong giới, đầu giống như đám dân đen hiểu biết hữu hạn, nghe gió sẽ tin mưa?

“Tối giờ giải Thanh Vũ tổ chức hai mươi lần, được mỗi một vũ công chân chính, mười tám người còn lại thì ra ngoài làm tiểu diễn viên, thất bại không ít.” Người này nhìn sườn mặt nghiêng nghiêng của tôi, như đang cách lớp kính râm mà liếc mắt nhìn: “Đương nhiên, còn có một tài xế xe đen.”

Cũng may mà đối phương không có ý đuổi sâu tra kỹ, chỉ nhếch môi chẳng ừ hừ gì, đoạn ngửa đầu ra sau, muốn nhắm mắt dưỡng thần.

Tôi sợ lại bị tát tiếng lần nữa, thế là cũng ngậm chặt miệng, chuyển tâm lái xe.

Cả đường chạy qua phố xá náo nhiệt, trên đường đi xe kè xe, ô chen ô, thế như xếp mã ngu vói trần thế, như gà vịt vói lồng chim. Thi thoảng tôi lại nhìn ra ngoài cửa xe, trước những cửa hàng bách hóa cao chót vót, dưới những tán ô của những cô bé đang hí hửng cười, mưa chọt to chọt nhỏ, thế như đang ghẹo người.

Đèn đỏ, Chevrolet đỗ trên khu phố thương mại, tôi xoay đầu nhìn thấy một hộp đèn áp phích cỡ lớn, là người đại diện của một nhãn hiệu sang trọng nổi tiếng châu Á, trên đó in gương mặt Cố Dao.

So với năm ấy, anh ta càng thêm anh tuấn trưởng thành, tôi cách gương mặt kia chưa tới vài mét, lại như đang nhìn đỉnh núi mờ sương tuyết, khe thở dài, đoạn dời ánh mắt qua chỗ khác, sát bên Cố Dao là một tòa nhà kính sang trọng, lọt vào tầm mắt tôi là một gương mặt anh tuấn khác.

Trên hộp đèn áp phích là một chữ ký rồng bay phượng múa, Lê Kiều.

Tôi kinh hãi, đại ra, nửa tin nửa ngờ, cuối cùng bưng tỉnh ngộ ra —— Cuối cùng tôi cũng nhớ đã gặp cái người ở bên cạnh kia lúc nào, không phải là ở đây sao?!

Lê Kiều và Cố Dao đều là nhân vật quen mặt của tin tức giải trí, là bạn cùng lớp ở học viện điện ảnh, Cố Dao diễn xuất tốt hơn, Lê Kiều thì đẹp trai hơn, xét tổng thể mà nói thì là tám lạng nửa cân, được giới truyền thông tâng bốc “Tiểu sinh đệ nhất quốc nội”, đều có vô số fans chen chúc.

Nhưng trên mạng vẫn truyền rằng, quan hệ hai người không tốt như ngoài mặt, thực ra là “Địch không phải địch, hữu chẳng phải hữu”, rất vi diệu.

Nghiêm túc mà nói, Lê Kiều không phải loại hình mà tôi thích, so với vẻ dịu dàng thân thiện của Cố Dao, vẻ đẹp của hắn hết sức lạnh lùng xa cách, hắn cũng có nhiều tin đồn tiêu cực, hơn nữa, mắt chọn kịch bản lại rõ tồi, toàn chỉ diễn mấy phim thị trường ngu ngốc nịnh nọt người xem. Nhưng không thể không nói, bản thân Cố Dao lên ti vi không quá khác biệt, chỉ hơi gầy hơn một chút, cao hơn một chút, nhưng Lê Kiều thì đúng là khác hẳn, nhìn hắn ngoài đời sinh động hơn bao nhiêu, ngũ quan hoa mỹ, hết như người nước ngoài.

“Anh.” Bàn tay cầm tay lái đỏ mồ hôi, tôi đang định nói gì đó để thay đổi bầu không khí, không ngờ điện thoại lại đổ chuông phá ngang.

Lần này là của tôi. Một tay vươn ra nhận điện thoại, nghe lời nói bên kia đầu dây mà đầu như muốn nổ tung.

Ba tôi xảy ra chuyện.

Cúp điện thoại. Tôi đại ra một lúc lâu mới lấy lại được linh hồn nhỏ bé mà nói với Lê Kiều: “Xin lỗi, tôi không thể đưa anh đi được, trong nhà xảy ra chuyện quan trọng. Hay là anh xuống xe ở đây đi, ở đây bắt xe không khó.”

“Tính tổng số tiền một năm nay cậu kiếm được, không bằng một ngày của tôi.” Lê Kiều cúi đầu nhìn đồng hồ, có vẻ như rất sốt ruột, căn bản không để ý tới câu “Chuyện quan trọng” mà tôi nói.

“Anh à,” Tôi làm mặt đau khổ xin lượng thứ, bộ dạng rất giống một tên nô tài hèn mọn, “Nhà em có chuyện quan trọng thật mà, lần này em không thu phí anh, anh xuống xe đi.”

Ai ngờ người này lại mở ví lấy ra một xấp tờ một trăm tệ, ném vào mặt tôi. Tiền rơi là tả trong buồng xe, khoe miệng hắn châm chọc kêu lên: “Cầm lấy đi, cầm miệng đi mà lái.”

Nhỏ củ cải ra còn dính đất, bề ngoài có đẹp để tới đâu cũng không che giấu được bản chất thiếu chữ bên trong, bao nhiêu lời muốn nói cuộn sóng trong cuống họng, tôi cố gắng nhìn xuống, đột nhiên đánh tay lái ——

Xe quay đầu, phóng nhanh về hướng ngược lại.

“Cậu đi đâu vậy?” Hiển nhiên Lê Kiều không vui, cất cao giọng quát tôi.

“Xin lỗi anh, nếu anh không chịu xuống xe, vậy phiền đi với tôi một chuyến.”[1] Khôa trùng: Người xưa dùng chữ “trùng” (虫) phiếm chỉ tất cả các loài động vật, họ chia trùng ra làm 5 loại: Cầm là vũ trùng 羽虫

– Thú là mao trùng 毛虫

- Quy là giáp trùng 甲虫
- Ngư là lân trùng 鳞虫
- Nhân là khoả trùng 倮虫.

Bạn Viên nói “Không lông, không vũ, không vảy, không mai”, theo chữ Hán là “vô mao, vô vũ, vô lân, vô giáp”, lân lượt chỉ không có đặc tính của mấy loại “trùng” trên. Khoả là trần trụi.

[2] Ngư tước mẫu đơn: Con trâu ăn đóa mẫu đơn. Chỉ người không biết thưởng thức vẻ đẹp, ví như trâu ăn mẫu đơn, với trâu mẫu đơn cũng chỉ như loài cỏ dại tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Absalom, Absalom (Thượng)

“Người đàn ông này đúng là hạc đứng giữa bầy gà, vô cùng hút mắt.”

Ba tôi xảy ra chuyện.

Như trước đó đã từng nói, tôi căm thù đến tận xương đám bọm rượu, chuyện này không thể trách Lý Bạch, có trách thì trách lão Viên.

Trước khi cải cách cơ chế các doanh nghiệp nhà nước, lão Viên có công ăn việc làm ổn định, người người hâm mộ, lúc nở mày nở mặt nhất, suốt ngày đi ra ngoài giao tiếp với lãnh đạo xưởng, ông không biết mình chỉ là bia đỡ đạn trên bàn rượu, còn cho mình là người tài ba nhất trên đời.

Khi đó ngày nào lão Viên cũng say khướt, cao hứng thì cho tôi đề đầu cười cồ, làm trâu làm ngựa cho tôi, mất hứng thì gào lên mắng chửi, còn động tay động chân đánh mẹ tôi.

Mẹ tôi cũng chẳng phải dạng ngu ngốc cam chịu gì, đánh nhiều quá liền ôm người chạy.

Căn nhà ba người chỉ còn hai người đàn ông một già một trẻ trùng mắt nhìn nhau, căn bếp lạnh quanh năm suốt tháng, gian nhà loạn quanh tháng suốt năm, tờ giấy ly hôn đã mang đi người phụ nữ gánh vác nửa bầu trời, chẳng còn ai bồi ai cùng nhau từ từ già đi, chẳng còn ai cùng ai ngắm cảnh sắc thay đổi.

Nào ngờ họa vô đơn chí, doanh nghiệp nhà nước kêu gọi tuyên truyền giác ngộ, công việc ổn định mất trong một đêm, thân thể lão Viên cũng bởi rượu chè mà suy sụp.

Gan gặp vấn đề lớn, hết lần này tới lần khác bị cảm mạo. Vừa lên đến cấp hai thì bác sĩ nói với tôi, lão Viên bị giãn não thất, mắc chứng loạn trí của người già.

Thế nhưng lão già đầu óc không minh mẫn kia vẫn như cũ coi rượu như mạng, thường xuyên gặp chuyện vì nó.

Ban nãy một người xa lạ gọi điện cho tôi, điện thoại vừa thông đã nói ba cậu lên uống rượu trong siêu thị, bị một phụ nhân phát hiện ra, sau đó còn cời quần dương oai, hành vi vô cùng tồi tệ.

Khó có khi gặp được khách sộp, người ở đầu bên kia uy hiếp tôi nói, nếu tôi không lập tức xuất hiện, bảo vệ siêu thị sẽ tống lão Viên vào đồn ông an, còn tố cáo ông ta tội dâm loạn phụ nữ.

Xe vừa dừng, tôi không để ý tới Lê Kiều ngồi ghé cạnh tài xế mà chạy xuyên qua màn mưa, vội vàng vào siêu thị.

Quản lý siêu thị lông mày chữ “bát” (八) mắt đậu xanh, bộ dạng bình thường đã khó chịu, lúc nói chuyện thì tính ngược nọ. Ông ta dẫn tôi đi xem hiện trường vụ náo loạn, cả một giá đựng rượu bị đập đổ, dưới đất ngổn ngang mảnh thủy tinh vỡ cùng nước rượu vàng óng.

Lúc nghe đối phương kể tội lão Viên, nét mặt tôi trấn tĩnh nhưng hai mắt đã sớm hóa đen, mãi đến khi len lén nhìn thoáng qua yết giả mới thờ phào một cái.

Cũng may chỉ là mấy chai rượu gạo 6,6 tệ một chai.

“Làm rối tinh rối mù như này, không báo cảnh sát không được!” Quản lý siêu thị chỉ vào đồng hồ độn trên mặt đất, nhướn chân mày chữ “bát” của mình lên, lộ ra vẻ mặt “Cậu xem làm thế nào bây giờ?”

Còn có thể làm sao nữa? Lại đến lượt tôi lo liệu chứ ai.

“Xin lỗi, xin lỗi, ba cháu bị bệnh, đầu óc không minh mẫn, đập nát bao nhiêu chậu đèn ạ!” Tôi vừa nặn ra nụ cười, vừa cúi đầu khom lưng chịu tội với người ta, quản lý siêu thị “Hũ” một tiếng, đôi mắt hạt đậu nhìn về phía mặt đất: “Cô lao công ban này dọn bị đứt tay, chỗ này..”

“Để cháu lau, cháu lau cho ạ!” Tôi ngẫm hiểu, lập tức nói tiếp, “Chú bảo đi ấy nghỉ ngơi đi ạ, cho cháu chỗi với xềng, để cháu lau cho.”

Nhân viên siêu thị đưa chổi và giẻ lau tới cho tôi, cũng đỡ lão Viên ra khỏi phòng an ninh.

Lão già kia bị bảo vệ đẩy tới trước mặt tôi, ông bước lên trước, bước chân run run, vừa thấy tôi liền cúi đầu như nhận sai. Mà bà cô bị ông bóp mũi đi phía sau, khoảng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, phần trên mặt đậm không đều, người cũng có vẻ phì nhiêu, vừa thấy tôi liền chửi ầm lên.

“Ba cậu từng tuổi này rồi mà còn không biết xấu hổ! Nhà không có đàn bà à?! Vô ai cũng động tay động chân, còn coi quần ra nữa!”

Bà cô kia có vẻ nở nang, giọng cũng vang vang, khách mua sắm trong siêu thị đều tới hóng xem, nghe bà ta mở miệng thì mắng “Lão già kia”, ngậm miệng thì mắng “không biết xấu hổ.”

“Nếu như bị tâm thần thì ở nhà đi, còn ra ngoài làm loạn..”

“Xem ra con trai cũng chẳng hiểu thuận gì, bằng không sao lại để ông ta thành ra như vậy?”

Mấy người hóng hớt náo nhiệt có bao giờ là ngại chuyện lớn, người chung quanh chẳng mấy mà xúm lại, thể như đều tận mắt thấy ông lão ham rượu dâm loạn cô gái trẻ —— những lời lẽ xấu xa tới từ bốn phương tám hướng, tôi giả vờ không nghe thấy, mặc những ngón tay chỉ trỏ mắng chửi, mặc những tiếng cười chê trách, chỉ quý gối vùi mặt quét dọn, vừa lau sạch rượu, vừa thu thập cận thủy tinh.

Lão Viên cách chỗ tôi không xa, tôi ngại ông ta làm mất mặt mình trước mặt mọi người, cố tình tránh né chạm mặt. Có lẽ quản lý siêu thị cho rằng tôi lười biếng, ông ta ho nhẹ một tiếng, chỉ về phía lão Viên đang đứng: “Chỗ đó, chỗ đó có không ít mảnh thủy tinh đâu.”

Đến khi tôi quét tới chân lão Viên, bỗng ngửi thấy một mùi khai, men theo mùi này mà đứng thẳng lưng, lúc này tôi mới thấy hai chân ông run rẩy đứng trước mặt mình, màu lam đậm từ quần ngấm ướt xuống mắt cá chân.

Trong lúc mọi người mắng chửi, ba tôi không nhin được.

Sau đó ông kéo kéo tóc tôi, để tôi nhìn lên ông, đôi môi khô khốc run rẩy, nhỏ giọng biện bạch: “Đụng, là đụng phải.. chứ không phải sờ...”

Nurong theo ánh đèn trắng bệch nhìn lên ông lão tay không tác sát, chân mày ông chau lại, trên mặt ngang dọc nào những dấu vân hằn, lúng túng không biết làm sao mà đứng ở đây, như một trò đùa nhắm nhĩ bị nhai đi nhai lại, như một dịch đờm bị khạc ra. Tôi nhìn thấy trên mặt lão Viên hằn tơ máu, sau đó lập tức nghĩ, sau khi bà cô tự cho là bị sờ kia đã tức giận mà va vào mặt ông ấy.

Cả người tôi nóng lên trong nháy mắt, mà cái bà cô ở sau lưng vẫn ầm ĩ kêu —— “Mọi người nói xem lão già này có không biết xấu hổ hay không ——”

“Con mẹ nó sao bà không đái ra một bãi rồi tự nhìn lại mình đi, cái mặt này của bà mà đòi ba tôi sờ á?”

Tôi đứng lên, vươn thẳng sống lưng, hận không thể nhổ toàn bộ ô ngôn uế ngữ khắp thiên hạ vào mặt bà ta: “Chắc bà là quả phụ lên con động tình, điểm giờ giọng dâm dăng, nhìn cái bản mặt kinh nguyệt không đều của bà không biết đã ‘hạn’ bao lâu rồi! Vừa thấy đàn ông liền dạng thẳng chân ra nhưng người ta không chịu làm chứ gì! Cái mặt xấu như chó cẩu, nách to hơn heo nái, bà dạng chân tự sờ với thẳng cha trong quan tài còn chưa đủ, giờ lại đi lừa ba tôi, mặt to như vậy mà còn không biết ngượng, con mẹ nó tôi thấy ngượng thay cho bà!”

“Mày còn dám chửi tao?! Con mẹ nó mày chửi nữa đi tao lập tức báo cảnh sát bắt ba mày mày tin không?!” Bà cô kia như bị tôi chọc giận, xồn xồn lên túm lấy mặt tôi.

Cũng có mấy thằng cha tự xưng là thương hoa tiếc ngọc muốn ra mặt cho bà cô này, cả siêu thị nhất thời loạn lên.

Đổi mặt với mấy quyền cước trước mặt, trong đầu tôi chỉ còn duy nhất một ý niệm: Phải bảo vệ ba mình!

Bất chợt, có một người hô loạn lên trong đám đông, mọi người đột nhiên im lặng.

“Lê Kiều kia! Kia không phải Lê Kiều sao?!”

Cũng không biết Lê Kiều xuất hiện trong đám đông tự lúc nào, càng ngạc nhiên hơn cả, hần tháo kính râm xuống, lộ ra thân phận thật.

“Gia, anh đã đến rồi! Anh đến là tốt rồi!”

Một tay tôi kéo lấy lão Viên, một nửa là theo bản năng, một nửa là cáo mượn oai hùm mà trốn phía sau Lê Kiều.

Suy cho cùng thì cũng nhờ đại minh tinh nổi tiếng, nói xạo một tí liền thu được cảm tình đám đông mà giải quyết xong việc.

“Mấy hành vi kết bè kết đảng ầu ẩu với người khác thế nào tôi không rõ lắm, nhưng tôi muốn hỏi mọi người một câu, mọi người muốn nói chuyện pháp luật với tôi, hay là qua đây chụp ảnh với tôi.”

Sau đó đám đông trong siêu thị chen nhau xông lên, từ đầu tới cuối Lê Kiều không ngại phiền, nụ cười mê người treo trên mặt.

Thậm chí còn có người đưa điện thoại cho tôi, bảo tôi chụp ảnh chung cho hai người họ.

Từ ống kính của người khác nhìn ra ngoài, người đàn ông này đứng là hạc đứng giữa bầy gà, vô cùng hút mắt.

Có lẽ bởi tôi già bộ thân thiết với Lê Kiều, trước khi đi quản lý siêu thị không đòi một phần tiền của tôi, lại còn nói xin lỗi, bộ dạng khom lưng cúi đầu này với dáng vẻ dừ dãn lúc trước cứ như hai người khác nhau.

Đờ lờ Viên rời khỏi chốn thị phi, tôi chỉ thiếu điều chưa quý xuống trước mặt vị đại minh tinh ra tay trượng nghĩa này, cả đường tôi liền thoáng cảm ân ái đức, mà hấn lại trầm mặt, không nói một lời nào.

Đứng trước chiếc Chevrolet, nhớ tới đám người qua đường ban nãy thỏa mãn chụp chung với thần tượng, tôi cũng không nhận được mà lấy điện thoại ra, xin Lê Kiều chụp ảnh chung.

Không đợi Lê Kiều gật đầu, tôi mở điện thoại ra mở chức năng selfie, tự quyết mà ôm vai hấn, nhưng không ngờ đột nhiên đối phương lại vươn tay đẩy tôi ra, tôi liêu xiêu, suýt chút nữa ngã xuống đất.

“Sao lại muốn chụp chung với tôi?”

Dưới ánh mặt trời, chỉ thấy đồng tử mắt người này nhạt hơn người thường nhiều, không phải màu nâu trầm ấm áp, cũng không phải màu hổ phách thường gặp, mà là màu tro thuốc kiều ngạo mà lạnh lẽo.

Câu hỏi này tới quá bất ngờ, tôi không ngờ một yêu cầu đơn giản như vậy lại bị từ chối, nhất thời chẳng biết trả lời sao cho phải.

“Chụp ảnh chung, sau đó nói với các hành khách khác của mình, cậu quen Lê Kiều, rất thân thiết với anh ta, anh ta còn mở to mắt cầu xin cậu đóng phim, sau đó cậu từ chối?”

“Tôi... không cần phải nói như vậy..”

“Thế cậu có cần phải tự xưng mình là quán quân Thanh Vũ thứ 17 không?”

Một câu nói này khiến tôi lạnh tới tận lòng bàn chân, nhưng lồng ngực lại nhen lên một ngọn lửa khó hiểu. Ánh mắt người này quá khó chịu, tôi liền cứng rắn hơn mà đẩy ngược ánh mắt kia về, nói từng chữ từng chữ một cho hấn biết, tôi biết nhảy, hơn nữa còn nhảy rất tốt.

Đối với câu trả lời nghiêm túc của tôi, Lê Kiều thế mà lại nở nụ cười, cười đến điểm quang tỏa ra bốn phía, hàm răng trắng lộ ra, khiến người khác phải chói mắt.

Cười đủ rồi, hấn nói, quán quân Thanh Vũ thứ 17 tên là Dương Diễm, tôi biết cô ấy rất nhiều năm rồi.

“Một người làm đến nơi đến chốn, cho dù có gặp nghịch cảnh cũng không thảm thương, ngược lại người như cậu ——” Hấn ra vẻ sâu xa mà dừng lại một lúc, lấy kính râm ra đeo lên, vỗ vỗ chiếc Chevrolet của tôi, “Lái xe cho tử tế vào, Viên Lạc Băng.”

Người đàn ông này thế mà lại nhớ rõ tên tôi, qua cặp kính râm, ánh mắt hấn đầy khinh miệt pha lẫn chán ghét, như cúi đầu nhìn nhúm bùn dính dưới đế giày.

Trước khi rời đi, Lê Kiều tao nhã mà lễ phép chào hỏi ba tôi, gọi ông một tiếng “Chú”, còn dặn ông giữ gìn sức khỏe cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Absalom, Absalom (Hạ)

“Kiều đầu mới này đẹp mà, tôi cũng muốn ra ngoài hẹn hò với cô!”

Nhà tôi nằm bên cạnh đài hóa thân, lúc đổi nhà chẳng lo lắng điềm dữ hay lành, chỉ ham của rẻ, lại tin lời người môi giới ba hoa, nói thật ra nơi này là “trong loạn có tình”.

Lúc mới đến mỗi lần đưa tang tôi đều bức bối, tiếng chiêng trống vang ầm vang ỹ, người khóc tang còn ầm hơn cả.

Về lâu về dài mới hiểu, “Loạn và tĩnh” chẳng liên quan gì tới “Hiếu và nghịch”, ồn chưa hẳn đã là thương tâm, tĩnh chưa hẳn đã là bất hiếu, con muốn nuôi mà cha mẹ không chờ, cuối cùng đều trở thành những năm mờ.

Thế là tôi nói với lão Viên, lúc ba còn sống con đối tốt với ba một chút, đến khi ba mất con sẽ không khóc.

Đêm xuống vỗ ngực, nghĩ thông được rồi, từ đó ngày ngày như vậy, tâm lặng như nước.

Ở trong tiểu khu không có chỗ gửi xe, tôi đành phải bỏ ra ít tiền tới khu vật nghiệp ở gần nhà để gửi, điểm tốt là không phải lo lắng đồ xe lung tung bị dán giấy phạt, điểm dở là mỗi lần gửi xe phải đi bộ hai mươi phút.

Mưa lâm râm mãi cuối cùng cũng ngừng, trước khi nền trời tối đen, tôi đỡ lão Viên đi qua một con ngõ hẹp, đi về phía nhà mình.

Có lẽ là lão Viên cũng biết hôm nay quá loạn, ông cúi đầu khom lưng, dọc đường đi không nói với tôi câu nào.

Khu nhà ở lâu năm, cơ sở vật chất không tốt, mỗi lần mưa to cống thoát nước đều bị ứ đọng, cống tiểu khu lúc này đã ngập nước, như một hồ nước sâu tĩnh lặng. Tôi nhìn nước sâu tới tận bắp chân, vì vậy đành xắn ống quần lên, cởi giày, bảo lão Viên cầm giày giúp mình. Tôi nói với ông, da trâu, quý lắm đấy, ba cầm chắc cho con nhé.

Sau đó tôi cúi mình, cõng người cha gầy còm lên lưng.

“Mọi người đều nói con cái là nợ của cha mẹ, cái rắm ấy! Nhất định là kiếp trước con nợ ba..” Nước sâu hơn tôi tưởng, vừa đục lại vừa lạnh, nhìn không thấy đáy, còn có mấy nắp chai lọ cộm lên dưới đáy.

Lội qua vũng nước sâu rồi, lão Viên trên lưng tôi lại bắt đầu không an phận mà ngo ngoáy, hỏi tôi cứ đi như vậy, người đến sau thế nào?

Đầu óc lão già này lúc tốt lúc xấu, có lẽ giờ đang là lúc tốt. Tôi hiểu ý ông, gật đầu nói, vậy ba ngồi bên cạnh chờ một lát.

Tôi tới tới lui lui nhiều lần, tìm gạch và tấm ván gỗ, trải dọc đường vào tiểu khu, tìm vị trí nông cạn nhất, đệm cho người đi sau không cần cởi giày lội nước.

Đã cống rồi thì phải cống tiếp chứ sao nữa, tôi lại cõng cha trên lưng. Lão già kia nhìn gầy lom khom thế kia, thật ra như Thái Sơn đè đầu, nặng vô cùng. May là tôi luyện múa, thân thể được cái dẻo dai, bằng không nhất định đã bị ông ấy đè chết rồi.

Trầm mặc một hồi, lão Viên lên tiếng: “Cái người ở trong siêu thị hôm nay.. tốt lắm.”

Chẳng cần nghĩ cũng biết ông đang nhắc tới Lê Kiều, tôi liền gật đầu: “Ừ tốt lắm, cho hai nghìn tiền xe lặn.”

Lão Viên lại nhấn mạnh giọng: “Đẹp trai nữa.”

Đây là lời nói thật, tôi lại gật đầu: “Ừ, người thường không thể so sánh được, chỉ e đến thần tiên vẫn còn phải tranh giành.”

Đột nhiên lão Viên đánh tôi, ông dùng giày tôi, cũng không phải là đánh giã, mà là nện rõ mạnh vào đầu.

Tôi vô tội bị đánh, nhảy dựng lên như nhà có hỏa hoạn: “Viên Quốc Siêu, con mẹ nó ông lại đánh tôi, có tin tôi ném ông xuống dưới nước hay không hả!”

Tình huống đột nhiên quay ngoắt, nào ngờ lão già kia lúc này lại còn giận hơn cả tôi: “Sao mày không thích con gái mà cứ chú ý tới mấy thằng đàn ông vậy hả? Nếu mày không cho tao ôm cháu, tao sẽ thiên sông mày!”

Tôi biết lão Viên vẫn muốn nấn lại tính hướng mình, thế nên không khách khí mà cãi lại: “Con có nguyện ý thích đàn ông đâu, có biết di truyền cách thế hệ hay không hả? Cháu ông lại có đức hạnh giống như ông, người ta trên có già dưới có trẻ, cha hiền con hiếu cả nhà cùng vui, con thì sao, tay ôm tiểu súc sinh, lưng còn phải cõng lão già đầu!”

Lão Viên lại đập một cái giày vào đầu tôi, phát hỏa lên: “Đức hạnh tao làm sao? Đức hạnh tao có xấu nữa thì tao cũng là cha mày!”

“Đức hạnh gì á? Ở trong siêu thị mà còn có thể đá ra quần như vậy tôi—” Suýt chút nữa không ngừng được miệng, tôi cố tỉnh táo lại, đoạn hỏi ông: “Mà này, Viên Quốc Siêu, ông nói thật với tôi đi, rốt cuộc ông có sở cái bà kia hay không hả?”

Từ lúc lão Viên bị bệnh, tác phong kiêu ngạo ngày xưa dần thay đổi, đi đâu cũng cúi đầu tự nhận cháu chít, duy chỉ với tôi thì vẫn là một ông già xấu xa. Nhưng mồm mép ông không nhanh nhạy bằng tôi, bị tôi mắng xong không dám ho he nữa lời, một lát sau mới nói: Không nhớ nữa.

Tôi bật cười khúc khích: “Ồ rồi, cái ông lão lưu manh này, không uống công hôm nay tôi quỳ đến nhũn chân—”

Lão Viên không nói lời nào, chỉ lặng lẽ ôm chặt lấy tôi.

“Sờ thì sờ, nếu ông thích đàn bà thật, sáng mai tôi đi ra phố tìm cho ông, tìm một em chân dài ngực to, cho ông sờ ông đấy..” Lão già kia mà mắng tôi sẽ lập tức cãi lại, nhưng ông ấy im lặng thế này lại khiến sống mũi tôi lên men, tôi cố ý nói đùa, như người cha đồ dành con nhỏ mà nói: “Một ngày nào đó, con trai ông nổi rồi, sau đó ông ra ngoài mà trưởng thành quang, nói cho người khác biết ông là bố Viên Lạc Băng, tất cả mọi người phải cung kính ông,

có còi quần cũng không bị bật tai, muốn vạch chim thì vạch chim, muốn tè thì tè thật xa..”

Đèn trong tiểu khu không sáng rõ, tôi nương ánh sáng mờ, cồng cha trên lưng, bước từng bước kiên định mà tiến về phía trước.

Đêm lạnh như nước, thành phố như vừa được gột lớp bụi mờ, trăng đêm nay sáng rõ.

Về đến nhà, tôi vừa lau vừa giặt rồi thu dọn chỗ cho lão Viên lên ghế giường nằm, tôi rửa bát, cọ nồi, ngâm chiếc quần ngâm nước tiểu của ông vào trong một cái chậu, sau đó bật tivi lên xem ít tin tức giải trí.

Đẩy bàn ra một cái, không gian chật hẹp hiện ra một khoảng trống nhỏ. Ngồi trước tivi, nhẹ nhàng xoạc chân thành hình chữ “nhất” (一), giống như lúc đánh răng tôi cũng giờ cao chân lên đầu. Tuy rằng tôi không tin mình có cơ hội quay trở lại sân khấu, nhưng một phút trên sân khấu bằng mười năm gian khổ luyện tập, mười năm đồ lệ và máu, suy cho cùng cũng không dễ từ bỏ.

Thật ra bình thường tôi không thích xem mấy chương trình này, nhưng chẳng hiểu tại sao hôm nay tôi lại phá lệ một chút, quả nhiên, màn hình tivi còn chưa sáng rõ đã nghe thấy tên Lê Kiều.

Đó là một chuyên đề, tiêu đề cũng rất giật mình — Đếm lại “thất tông tội” của Lê Thiên Vương.

Nghe nói rằng hôm nay đài truyền hình có tổ chức một chương trình công ích gây quỹ từ thiện ủng hộ những trẻ em bị bệnh bại não, một loạt các ngôi sao đồng ý tham dự, mọi người đều ăn vận long trọng, duy chỉ có Lê Kiều mặc một bộ quần áo màu đen đơn giản, còn đến muộn một giờ. Sau khi xuất hiện cũng không trả lời các câu hỏi của ký giả, không nói chuyện với MC, từ đầu tới cuối đều không giải thích rõ, chỉ hé ra gương mặt thôi “Con gái thấy tôi là liền lên đỉnh”.

Trùng hợp là hai ngày trước, hần vừa gặp phiên phức, đẩy một fan tới gần ngã nhào.

Động thủ với fan thì thôi đi, fan lại còn là học sinh trung học. Chuyện này bị làm to lên, giới truyền thông lên án, nhưng Lê Kiều vẫn như cũ làm theo ý mình, từ chối xin lỗi.

Tôi suy nghĩ một chút, hình như Lê Kiều tới muộn là bởi vì mình, tuy rằng hần coi tôi như bùn dưới đế giày, nhưng việc nào ra việc đấy, tôi không tin hần thật sự đẩy nữ sinh trung học kia, cũng không tin hần vô lại như lời truyền thông nói.

Đọc xong tin tức đi ra ngoài đổ rác, vừa hay gặp cô bé hàng xóm Phạm Tiểu Ly vừa đi luyện vũ đạo về, cô bé gọi tôi một tiếng: “Anh Băng.”

Cô bé này đầu năm nay vừa tròn mười tám, mắt phượng cùng gương mặt trái xoan, chân tay dài vóc người gầy nhỏ. Ông trời ban cho khiếu vũ đạo, Phạm Tiểu Ly đã học vũ đạo ở chỗ lão nương Bì nhiều năm, tôi đoán nhất định lão nương Bì vừa ý với khí chất nhanh nhạy của cô bé này, tôi cũng từng xem cô bé nhảy qua, quả thật rất linh hoạt khéo léo.

Lúc này Phạm Tiểu Ly đang toàn lực chuẩn bị cho cuộc thi Thanh Vũ lần thứ 21 tổ chức vào tháng tư, mỗi ngày đều thức dậy từ sáng sớm, đến tối khuya mới về, nhưng cô bé cũng không than phiền, cô tin nhất định mình sẽ thành danh từ Thanh Vũ, sau đó thuận lợi tiến vào showbiz; cô bé tin mình không phải là gà cũng không phải quạ đen, mà cô là con phượng hoàng đợi ngày sải cánh lên mây xanh.

“Đã chọn được bài nhảy cho hôm thi chưa?” Tôi không đành lấy cảnh ngộ của mình năm đó ra để làm gáo nước lạnh tạt vào cô bé, cô bé nói cái gì thì là cái đó.

“Cô Tuyết Cảnh mong em nhảy bài “Túy tử Đương Đồ”, nhưng bài đấy khó quá, có lẽ em sẽ chọn một trong “Tiễn hành người Berber” và “Tổ từ phụ”.” Phạm Tiểu Ly kẻ mặt sát lại gần tôi, thấp giọng nói, “Anh Băng, cho anh nghe một bí mật, em gặp một người tìm kiếm ngôi sao, cô ấy mời em tham dự chương trình, em còn chưa quyết xem có nên đi hay không.”

“Đi hay không em tự quyết, nhưng đừng nói cho lão nương Bì cái này, cô ấy là vũ si, cũng mong người khác giống như vậy. Nếu cô ấy biết em phân tâm vào chương trình khác, nhất định sẽ xé mặt em.” (Vũ si: vũ công ngu ngốc, bạn Viên chơi chữ)

Phạm Tiểu Ly lè lưỡi, biết tôi không dọa cô bé.

Đột nhiên tôi thờ dài, “Nếu như em có thể nhảy “Túy tử Đương Đồ” thì hay rồi, tâm nguyện suốt đời này của lão nương Bì chính là tìm một người kế tục vũ đạo này.”

Phạm Tiểu Ly cũng thờ dài: “Em không nhảy được thật. Em tập mấy trăm lần rồi, nhưng cứ như bắt chước bữa ấy, chẳng ra được thần thái kia.”

Dừng lại một chút, cô bé nói: “Nói lại nhớ, hôm nay cô Tuyết Cảnh lại nhắc tới anh, cô bảo với bọn em, trong số những học viên của cô, bản lĩnh vũ đạo của anh là đệ nhất (đệ nhất là cái người họ Viên kia), nhưng nói về thiên phú và năng lực, ai cũng thua xa anh. Mỗi lần nhắc tới anh là viên mặt cô ấy lại đỏ lên, em nhìn ra được cô ấy nhớ anh nhiều lắm. Sao anh chưa bao giờ về thăm cô?”

Vấn đề này hỏi tôi, tôi cũng không biết vì sao nữa.

Từ khi ngừng vũ đạo, quả thật tôi chưa từng về thăm lại lão nương Bì. Tôi biết cô oán trách mình, cô cho rằng tôi không nên lãng phí thiên phú vũ đạo của mình, cô cho rằng hần là tôi nên chết một cách chói lọi rực rỡ trên sân khấu, chứ không phải long đong hồi hải ngược xuôi, sống như chó không bằng.

Bỏ vũ đạo được ba năm, lão nương Bì chủ động đến tìm tôi, cô mang theo thư báo trúng tuyển của học viện vũ đạo hoàng gia Tây Ba Nha Gissar.

Đó là ngôi trường nghệ thuật lừng danh thế giới, là nơi sinh ra rất nhiều vũ công nổi tiếng, lão nương Bì phải dùng tới rất nhiều quan hệ mới có thể để bên kia đồng ý nhận tôi vào, thậm chí cô còn định bán nhà của mình để trả học phí đắt đỏ cho tôi.

Đó là một tin tốt vô cùng, nhưng người đầu tiên cô tìm tới không phải là tôi, mà là lão Viên.

Lão Viên sĩ diện hão, ông không nhận của bố tôi, cũng không muốn làm ảnh hưởng tới tôi. Cách duy nhất ông nghĩ ra mà có thể vẹn toàn đôi bên là đi tìm quản đốc nhà máy, nghe đâu ông mang chần đệm đến ngồi chồm hổm trước cửa nhà quản đốc, ngăn không cho đối phương ra ngoài, ông vừa khóc vừa nói ông bệnh tật thế này là do ‘tai nạn lao động’ vì đổ rượu cho lãnh đạo, quản đốc phải chịu trách nhiệm dưỡng lão lo ma chay lúc lâm chung cho ông, hoặc đơn giản hóa lại, đưa cho ông một khoản tiền bồi thường.

Cái nghe đâu này, là nghe từ cảnh sát.

Quản đốc bị lão Viên làm phiền, thả chó vài lần cũng không đuổi ông đi được, cuối cùng không thể nhịn được nữa đành báo cảnh sát. Cảnh sát không trách lão Viên, nhưng đến khi đưa ông về nhà thì lại trách tôi, nói người lớn tuổi trong nhà bị bệnh thì con cháu phải chăm sóc, đây là nghĩa vụ cơ bản nhất của đạo làm người.

“Đã hai năm rồi em không nhảy, đến xoay chân còn không được. Nếu cô muốn giúp em thật thì đừng vòng vo gây chuyện nữa, đưa tiền mặt cho em đi.” Trong lòng tôi thầm oán lão nương Bì đã gây áp lực vô hình cho lão Viên, trên mặt lại cười đến là thoải mái: “Vừa đúng lúc em muốn đổi thuốc cho ba, tiện mua thêm cho ông ấy cái áo khoác da, hàng xóm cũ mời ông ấy đi uống rượu mừng, cho ông già kia chút mặt mũi.”

Lúc này lão nương Bì nắn tôi, mắng ánh mắt tôi thiên cận, ngu không ai sánh bằng, thậm chí cô còn đưa ra ví dụ, nói chính phủ tặng hạt giống để cứu tế nạn đói, kết quả nông dân lại đun sôi ăn sạch.

“Em chỉ là bần nhão không trát được tường, cô đừng mù quáng quan tâm em nữa, rầm to rách đũng quần, thừa thải.” Tôi hạ quyết tâm một cái, kéo cửa ra đuổi lão nương Bì về.

Từ đó về sau gần như không gặp lại. Lần gặp gần nhất cũng đã là nửa năm trước, lúc đó tôi dựng sạp bán đồ nướng ở cổng một trường trung học.

“Bao nhiêu tiền nói cho cô biết rồi đấy, này, cho cô..”

Để chứng tỏ mình bán đồ nướng chính tông, thi thoảng tôi thường buột ra vài câu tiếng Quảng Đông, giả mạo mấy thằng nhóc Quảng Đông xa xứ, chiêu này rất tốt, ngoài việc bán hàng nay đây mai đó ra, thu nhập cũng không tệ. Đang lúc tôi luyện thuyên nói tiếng Quảng Đông nửa đời không rõ với một cô gái, đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt cách đó không xa đang nhìn mình chăm chăm.

Tôi ngước mắt lên, thấy lão nương Bì ở bên kia đường.

Có lẽ là bởi trời quá nóng, mặt tôi nhất thời nóng lên, mồ hôi chảy dài từ trán xuống. Trên tay đầy dầu tanh, tôi phải dùng khuỷu tay xoa xoa mặt, nhưng tay còn chưa buông, mồ hôi đã rơi xuống.

Tay chân luống cuống, chặt vật bất kham.

Lão nương Bì đang dặt tay một đứa bé học vũ đạo, lặng lẽ đứng nhìn tôi, tôi thấy ánh chiều tà chiếu qua gương mặt cô, ánh mắt cô tựa như Biện Hòa dâng ngọc (1).

“Này, Tiểu Quảng Đông, sao đột nhiên mặt đỏ thế.”

“Nóng quá ấy mà!” Tôi dờ dờ nhìn khỏi lão nương Bì, cúi thấp đầu xuống.

Tôi từng đuổi không ít người đi, chần chọc khiêu khích không ít người; tôi từng tranh giành chỗ với những người bán hàng rong khác, khua môi múa mép cho tới giờ chưa từng rơi vào thế hạ phong.

Duy chỉ không thể chịu nổi ánh mắt như vậy của lão nương Bì.

Cô dâng trọn cuộc đời mình cho vũ đạo, tôi từng là huyết mạch vũ đạo duy nhất của cô.

Người đời không thể nhìn ra tôi là “ngọc bích họ Hòa” (2), ngay cả chính tôi cũng đã quên, thế như từ nhỏ mình đã ngang dọc lận lợi bán hàng rong, mỗi ngày về nhà đếm số tiền ướt dầu cũng đủ thỏa mãn.

“Đã bảo cái người kia đừng cắt, thế mà anh ta lại cắt nhiều như vậy, cậu xem, cái đầu trông rõ là ngu.” Cô gái vừa gọi tôi là “Tiểu Quảng Đông” là một khách quen, giờ về mặt cô không vui như nói với bạn mình, dường như không hài lòng với kiểu tóc vừa cắt.

Làm ăn thì vẫn phải làm, tôi nhanh chóng cắt lát dưa chuột, thịt nướng, bỏ com vào hộp, bọc túi nylon vào. Tôi khôi phục lại nụ cười xán lạn, vỗ mông ngựa vô cùng vang dội: “Kiểu đầu mới này đẹp mà, tôi cũng muốn ra ngoài hẹn hò với cô!” (Vỗ mông ngựa: nịnh hót)

Cô gái được tôi khen đến là vui vẻ, nhận lấy hộp com đã được gói lại, cười cười bảo ngày mai lại tới ủng hộ tôi.

Đến khi tôi ngẩng đầu lên lần nữa, đã chẳng thấy lão nương Bì đầu. Chỗ cô vừa đứng không có bóng người, chỉ còn lại bóng đêm tĩnh lặng khi hoàng hôn vừa tàn.(1) + (2) Nói về câu chuyện Biện Hòa dâng ngọc:

Biện Hòa nhặt được một viên ngọc chưa qua trạm trở, ông liền dâng lên cho vua nước Sở là Sở Lệ Vương (SLV). Sau khi Sở Lệ Vương gọi thợ ngọc tới giám định, thợ ngọc nói đó chỉ là một viên đá bình thường, SLV tức giận cho rằng Biện Hòa là tên lừa bịp, liền chặt chân trái của ông.

Sau khi SLV chết, Vũ Vương lên ngôi vua nước Sở, Biện Hòa lại ôm ngọc tới dâng. Vũ Vương gọi thợ đến giám định, vẫn như trước, thợ ngọc cho rằng đây là một viên đá bình thường. Vũ Vương tức giận cho chặt nốt chân phải của ông.

Sau khi Vũ Vương qua đời, Văn Vương kế ngôi, Biện Hòa ôm viên ngọc khóc ba ngày ba đêm dưới chân núi, khóc khô nước mắt thậm chí còn ra máu. Văn Vương nghe tin liền cho người tới hỏi Biện Hòa, “Thiên hạ có rất nhiều người bị chặt chân, sao ông lại khóc thương tâm như vậy?”

Biện Hòa trả lời: “Tôi khóc không phải vì chân của mình đã bị chặt, điều tôi đau lòng là đá quý lại bị coi là hòn đá bình thường, người tốt trung thành lại bị coi là bịp bợm, đây mới chính là nguyên nhân tôi đau lòng”. Vũ Vương liền cho thợ ngọc nghiêm chỉnh gia công chạm trổ hòn ngọc này, quả nhiên phát hiện đây là một hòn đá quý hiếm thấy trên đời, do vậy liền đặt tên là “Hoà thị chi Bích”, tức hòn ngọc họ Hoà. (Nguồn: CRI- China ABC)– Về tiêu đề chương “Absalom, Absalom”

Absalom là tên con trai lớn của vua David. Anh này muốn lên ngôi vua nhưng vua sống quá lâu, vì vậy muốn cướp ngôi vua. Các võ tướng trung thành với vua hợp lực tấn công anh này. Khi được báo tin con trai ông đã chết, vua David kêu lên: “Absalom..! Absalom..! Ước gì cha được chết thay cho con.”

Ngoài ra thì có một tác phẩm tên là Absalom, Absalom của nhà văn William Faulkner, nhưng không nói về nhân vật “Absalom” trong kinh thánh.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Đường Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đôi Nhân Xử Thế Thật Mệt Mỏi

“Dù ban nãy Cát Lương có nói qua Lê Kiều có thói quen ở trần, thì cũng không phải tôi... cố ý.”

Cuối cùng Phạm Tiểu Ly vẫn quyết định tham gia chương trình tìm kiếm tài năng, mỗi kỳ có đạo sư minh tinh kết hợp cùng với một khách mời nam thần, đây đủ mảnh lối, hiển nhiên sẽ thu hút được sự chú ý.

Phạm Tiểu Ly có được cơ hội này cũng không dễ dàng gì, phải thi sơ khảo, thi vòng loại, mãi đến khi diện kiến đạo diễn cuối cùng mới đánh nhịp, một đường vượt qua bao cửa ải, giương không khuyến đơn độc phấn chiến. Cục diện trong hiểm tìm thắng đậm máu tanh như này làm bành trướng lòng tự ái của cô bé, nếu như ngay từ đầu Phạm Tiểu Ly đã ôm thái độ “không đi cũng được” thì đã chẳng tiến sâu đến vậy.

Tôi lái xe đưa cô bé tới đài truyền hình “tâm sự” với đạo diễn, bản thân thì đi loanh quanh bên ngoài, thấy đồng hồ sắp tới giờ liền quay về đài truyền hình và đợi.

Chốc lát sau đạo diễn chương trình tự mình tiễn cô bé đi ra, tôi nghe Phạm Tiểu Ly nói đạo diễn họ Cù, lý lịch phong phú, hơn bốn mươi tuổi, nhưng người đàn ông xuất hiện trước mắt tôi nhìn vẻ ngoài cùng lắm chỉ hơn ba mươi, đầu húi cua, mặt trái xoan, trên cái mũi tròn là một chiếc kính gọng màu đen, có dáng dấp của một phần tử trí thức.

Hắn đây là người được năm tháng hậu đãi, chứ như ba tôi, rõ ràng mới ngoài năm mươi, nhưng nhìn như bảy mươi không bằng.

Đạo diễn họ Cù kia nói chuyện với Phạm Tiểu Ly, tôi không tiện đi qua, đành ở yên trong xe chờ. Tôi để ý lúc hai người nói chuyện, tay đạo diễn khoác lên hông Phạm Tiểu Ly, nhìn như bị dính chặt vào không bỏ ra được. Ấy thế mà ông ta lại có vẻ rất tự nhiên, chuyện trò đến là vui vẻ, nhưng trong mắt tôi, cái khoác eo này mang tín hiệu nguy hiểm——đều là đàn ông với nhau, tôi hiểu rõ suy nghĩ của ông ta, ngoài miệng thì “đầu trong, tâm sạch, giữ đại nghĩa”, trong lòng lại nghĩ, “Sáu thế, chín đáng, ba mươi kiểu”.

Những người học vũ đạo từ nhỏ thường có một thói quen, đó là mang cả phong cách biểu diễn vào đời thường, một cái di chuyển tùy ý thôi mà cũng có vẻ như đang tận lực, giống như đang là loi đưa tình. Lúc này Phạm Tiểu Ly cười như không hiểu gì, vòng eo uốn éo lại càng giống như đang ngâm đồng ý.

Tôi không nhìn được xuống xe, đi về phía bọn họ, Phạm Tiểu Ly trông thấy tôi, hớn hờ vẫy tay gọi tôi tới gần.

Trước mặt đạo diễn, Phạm Tiểu Ly giới thiệu tôi là bạn trai cô bé, tôi cười chân chó, miệng thì nói: “Mong đạo diễn chiều cố Tiểu Ly nhà tôi”, trong lòng cũng yên tâm phần nào: Nha đầu kia cũng không phải không có đầu óc.

“Tiểu Viên à, đến lúc đó để tiết mục hiệu quả, có thể Tiểu Ly phải phối hợp diễn với diễn viên, cậu nhìn thấy cũng đừng để trong lòng nhé.” Đạo diễn Cù so với lúc nhìn xa thì có khí chất hơn, giọng nói tròn hậu chất phác. Ông ta khen Phạm Tiểu Ly có năng lực lại thông minh, tôi cũng thoáng buông lỏng.

Phạm Tiểu Ly theo tôi lên xe, còn chưa kịp thắt dây an toàn đã chấp tay trước ngực, làm tư thế cầu xin: “Em xin anh, anh đừng nói cho cô Tuyết Cảnh biết.”

Sau đó cô bé lấy một phong bì ra, kiên quyết nhét vào tay tôi, nói đây là thù lao cô bé nhận được sau chương trình đầu tiên, nếu như lên hình tốt, thù lao còn có thể tăng lên.

Tôi mở phong bì ra nhìn một chút, tám trăm tệ.

“Cái này.. ban này?”

Phạm Tiểu Ly nháy mắt một cách dễ thương: “Giờ em cũng có thể kiếm ra tiền, anh đi mua chút thức ăn ngon cho chú. Em muốn hiếu thảo với chú ấy sớm, chú ấy đối xử với em còn tốt hơn cả cha ruột, anh chính là anh ruột của em.”

Tiền thật vi diệu. Có thể an ủi lòng người, cũng có thể chặn miệng. Hiển nhiên tám trăm tệ này không phải để mua chuộc tôi, mà để cho chính cô bé yên dạ yên lòng. Chút mảnh khỏe này của Phạm Tiểu Ly không thể qua được mắt tôi, chỉ sợ đến chính cô bé cũng không gạt được mình.

Giống như tôi, cô bé không chịu được ánh mắt thất vọng của lão nương Bì.

Thuở nhỏ Phạm Tiểu Ly cũng không may mắn, cha cô bé là con nghiện mạt chược, mẹ cô bé thì ngày nào cũng ăn vận trang điểm xinh đẹp ra ngoài phóng đảng. Sự tồn tại của Phạm Tiểu Ly trong nhà rất mỏng manh, thể như một con gió thoảng, nếu cô bé không theo học võ đạo ở chỗ lão nương Bì, không biết sẽ hư hỏng thành dạng gì. Năm ấy mười bốn tuổi, cô bé bị u sụn xương, cha mẹ vẫn như cũ chẳng đếm xỉa, vẫn là lão nương Bì dẫn cô bé đi khắp nơi cầu thầy trị bệnh, nghe đâu tiền phẫu thuật thuốc men năm đó, đến giờ nhà họ Phạm vẫn còn chưa chịu trả.

Cả đời lão nương Bì coi võ đạo như mạng, tuyệt nhiên đoạn nữ cũng không hỏi hặn, nhưng lại vô cùng để tâm đến mỗi một mầm non võ đạo.

Tôi không lo lão nương Bì sẽ tự phát hiện ra chuyện này. Cô tự xưng là người nghệ sĩ, cuộc sống như Tiểu Long Nữ trong cổ mộ, không lên mạng, không xem tivi, càng không chú ý tới thần tượng giải trí. Ừ thì giấy không bọc được lửa, nhưng đợi đến khi ngọn lửa này cháy tới chỗ lão nương Bì, Phạm Tiểu Ly đã nổi tiếng toàn quốc từ lâu.

Nhưng tôi lo cho Phạm Tiểu Ly.

“Nếu em thật sự muốn đi anh cũng không cản được, chỉ nói một câu, giữ lấy cái chất của một vũ công, được không?” Tôi không xem thường showbiz là một cái thùng nhuộm, nhưng ai dám nói nó không phải?

“Được ạ.” Phạm Tiểu Ly nghe hiểu ý tôi, gương mặt xinh đẹp vui vẻ rạng rỡ, nhưng câu trả lời lại nhỏ như tiếng bò câu. Sau một hồi trầm mặc thật lâu, cô bé cười rộ lên, như để tự an ủi chính mình, “Đạo diễn nói với em, trong chương trình có mời một nam thần, chính là Cố Dao mà anh thích nhất ấy, hơn nữa có người nói, nếu rating không tồi, chương trình này còn được quay phim màn ảnh rộng, em có cơ hội được lên màn ảnh rộng đó.”

Cái tên Cố Dao khiến tim tôi lỡ một nhịp, không nói gì.

“Phải rồi, anh Băng, em vẫn chưa hỏi anh, đang yên đang lành, sao anh không bán com nữa?”

“Lúc thì cúm gia cầm, lúc lại lở mồm long móng, ăn com trời cũng không dễ, vẫn là lái xe dễ hơn.” Tôi không nói cho cô bé biết ngày hôm ấy tôi nhìn thấy lão nương Bì, thấy cô đứng dưới ánh chiều tà nhìn đến bì thương như vậy.

“Cuộc sống mệt mỏi quá đi mà.” Phạm Tiểu Ly ngồi sát bên tôi, tựa đầu vào vai tôi đoạn hỏi: “Câu này tiếng Quảng Đông nói như nào?”

Tôi suy nghĩ kỹ càng một chút, nói với cô bé:

Đời nhân xử thế thật mệt mỏi.

Đưa Phạm Tiểu Ly về nhà rồi, tôi tiếp tục lái xe lên đường, đợi vị khách tiếp theo. Không ngờ không đợi được khách, nhưng lại nhận được một cuộc gọi từ dãy số xa lạ.

Giọng người bên kia đầu dây vô cùng trầm ấm dễ chịu, câu đầu tiên nói là: “Chào anh, tôi là trợ lý của Lê Kiều.”

Người đàn ông này xưng là Cát Lương, là trợ lý số một của Lê Kiều, anh ta đọc địa chỉ ở một khu nhà cao cấp, nói rằng Lê Kiều muốn gặp tôi.

Thấy tôi do dự, anh ta lại nói, đi gặp mặt anh cũng không mất gì cả, mong anh nghiêm túc suy nghĩ.

Tôi suy nghĩ cẩn thận như lời anh ta nói, cảm thấy đúng là mình không có gì để mất, thế là tôi đi.

Lê Kiều ở khu nhà cao cấp trong khu trung tâm thương vụ, cây bách thực xanh biếc được trồng xung quanh, giữa loạn có tĩnh. Tôi có phần hơi luống cuống, lái xe bên ngoài vài vòng, mãi đến khi Cát Lương xuất hiện ở cổng chính khu biệt thự, tôi liếc mắt cái liền nhận ra.

Dường như anh ta cũng liếc mắt là có thể nhận ra tôi, anh ta vẫy tay về phía tôi, đợi tôi dừng lại, chủ động lên xe.

Nghe âm đoán khúc, quả nhiên Cát Lương không phụ sự kỳ vọng của tôi, giọng nói thuần hậu, người lại càng nho nhã hơn, độ ba mươi lăm ba mươi sáu

tuổi, ăn mặc đẹp nhưng không khoa trương, lúc cười lên bên miệng có lúm đồng tiền như ẩn như hiện. Anh ta không giống trợ lý ngôi sao như trong tưởng tượng của tôi, cũng không như đám dân buôn không coi ai ra gì, mà là một thân sĩ có vẻ rất khiêm nhường lịch sự.

Sau khi nói chuyện mới biết, hóa ra anh ta là người Nhật gốc Hoa, bởi vì đảm nhiệm chức trợ lý cho Lê Kiều nên mấy năm nay vẫn luôn ở lại Trung Quốc, cũng không biết nên gọi là xa xứ hay là quay về quê hương.

Cát Lương không chủ động tìm đề tài, nhưng là một người biết lắng nghe, lúc tôi luyên huyên anh ta chỉ mỉm cười, thi thoảng đáp đôi câu. Xe tiến vào bãi đậu, trước khi bước vào ngôi biệt thự thể như resort nghỉ mát, tôi lo lắng không yên, không nhận được mà hỏi: “Sao Lê thiên vương lại muốn gặp tôi? Liệu lần này tôi có một đi không trở về không?”

Cát Lương xem chút nữa bật cười, nhưng lại tránh không đáp.

Vào biệt thự của Lê Kiều, tôi chờ ước chừng hai mươi phút, cũng không thấy bóng người khác. Dường như là Cát Lương lo tôi sốt ruột, đoạn giải thích: “Những lúc không có công việc, tầm này Lê Kiều sẽ vận động thể thao, cậu ấy thích bơi trần, cũng không thích làn da quá trắng, vừa khéo nhất cử lưỡng tiện.”

“Không sao, làm nghề tài xế mà, chờ khách là chuyện thường.”

Trong lúc đợi Lê Kiều xuất hiện, một con chó Alaska đã trưởng thành không biết từ đâu chạy tới, thấy tôi không sợ nó, nó cũng không hiếp đáp, lười biếng nằm dưới chân tôi.

Lại đợi thêm hai mươi phút nữa, lúc này đại minh tinh mới khoan thai xuất hiện.

Có lẽ bởi vừa mới từ trong nước đi ra, cả người Lê Kiều ướt nước, nửa trên không mặc gì, chỉ lấy một chiếc khăn tắm màu trắng quấn quanh hạ thân. Trước đây xem trên tivi nên không rõ, giờ người đứng trước mặt mới biết người này rất trắng kiện, vóc người chữ T lưng rộng eo thon, cơ ngực đầy đặn, cơ bụng chắc chắn, có bọt nước trong suốt lẫn dài xuống bắp thịt lõm, tôi nhìn mà cả người ngứa ngáy, không nhận được nuốt nước miếng.

Hắn không liếc mắt nhìn tôi tới một cái, búng ngón tay với con chó lớn, con chó kia ngoan ngoãn đứng dậy, lúc lắc cái mông chạy tới.

Đến khi hắn ngồi vào vị trí của mình trên sofa, trong phòng xuất hiện thêm hai người phụ nữ nữa, một là loli, một là ngự tỷ, loli họ Ân, ngự tỉ họ Lâm, đều là mỹ nữ ngày thường khó gặp.

Xem ra hai người đều là trợ lý của Lê Kiều, Ân loli cầm một cái khăn bông, Lâm ngự tỷ bưng một cái khay, trên đó là một chiếc cốc nước trái cây màu xanh biếc và một đĩa thịt ức gà với bông cải xanh, phía trên rắc ít muối.

Lê Kiều nhận lấy khăn, lau lau mặt, lại chỉ vào cốc nước màu xanh kia đoạn hỏi: “Chị Lâm, kia là cái gì?”

Mặt chị Lâm lạnh như băng đáp lại: “Nước nha đam cần tây.”

Lê Kiều nhú mày một cái: “Tôi không xuất gia, sao phải ăn mấy cái này?”

Cát Lương ở bên cạnh nhắc nhở hắn: “Hai tháng sau bấm máy phim mới, trong hai tháng này cậu phải giảm 5kg.”

“Lời thoại thì ít, mặt thì bôi nọ bôi kia, diễn một vai vợ vẫn như thế, lại phải ăn cái thứ không dinh dưỡng như này.” Lê Kiều làm vẻ mặt ghét bỏ mà cầm lấy cốc nước cần tây kia, như uống thuốc Đông y mà uống một hùm lớn, sau đó lập tức đặt mạnh cái cốc xuống, đôi mắt trắng dã, ý bảo với ngự tỷ mấy thứ này thật khó nuốt. Nhìn lúc này hắn có vẻ không vui, tôi lên cười trộm: Hóa ra ngôi sao cũng không phải thần tiên không ăn không phóng uế.

Cát Lương nở nụ cười: “Đạo diễn Trần nói vai này ngoài cậu ra thì không ai được.”

“Nhưng mấy bộ trên ông ta chỉ nhớ tới Cổ Dao, trong khi rõ ràng tôi muốn cái vai kia hơn.” Lê Kiều thờ dãi, ngẩng mặt lên dựa vào sofa, nhắm mắt lại.

Không thể không nói, hắn để ngực trần ngồi bất chéo chân như vậy đúng là một khảo nghiệm lớn với tôi, không thua gì con gái khỏa thân câu dẫn đám trẻ vị thành niên. Bên trong bắp đùi Lê Kiều vừa trắng vừa nhỏ. Tôi giả bộ quan sát con chó nằm dưới chân hắn, thật ra muốn nhìn xuyên qua khăn tắm, dòm trộm cảnh đẹp bên trong.

Đang lúc tâm tình tôi vẫn còn rung động, đột nhiên Lê Kiều mở mắt mà nhìn tôi đắm đắm. Trên mặt hắn lộ rõ vẻ giật mình, thể như lúc này mới ý thức được trong phòng còn có một người khác.

Tôi nhếch môi, phát tay với hắn, đoạn nói, này.

Lê Kiều hơi cau mày, tựa hồ như suy nghĩ gì đó, ánh mắt liền tối xuống, “Ồ, là cậu.”

Sau đó hắn đi về phía tôi, dù người đàn ông này có không để trần đi chăng nữa thì vẫn rất có cảm giác áp bách.

Vẫn là bộ dạng nhìn người bằng nửa con mắt, đột nhiên hắn bóp cằm tôi, kéo mặt tôi sang bên trái, lại lật sang bên phải, thể như lựa gia súc không bằng, cứ liếc trái dò phải như vậy, cũng không biết rốt cuộc đang nhìn cái gì.

Cuối cùng cũng kiểm tra xong, Lê Kiều không nhìn tôi nữa, quay mặt dặn Cát Lương: “Dẫn cậu ta đi kiểm tra sức khỏe.”

“Ồ, khoan đã, anh có ý gì?” Thấy người này xoay người định đi, trong lúc cấp bách tôi liền vươn tay kéo lấy khăn tắm của hắn ——

Ai biết cái khăn tắm này không buộc chặt, vừa kéo cái liền rơi.

Con chó ngồi bật dậy, hai mắt lấp lánh, ngồi ngay ngắn lại.

Hai cô gái trong phòng kêu chói tai, tôi may mắn được trông thấy gương mặt lạnh băng ngàn năm không đổi sắc của chị Lâm thoáng gọn sóng, nhưng xin thề là tôi không có ý. Dù ban nãy đúng là Cát Lương vừa nói qua Lê Kiều có thói quen ở trần, nhưng cũng không phải tôi... cố ý.

Cặp mông này rất đẹp, bắp đùi thon dài rắn chắc, cái mông lại vừa căng vừa vênh. Lúc này hắn đưa lưng về phía tôi, làm tôi có chút tiếc nuối, vị trí hai cô gái kia tốt thật.

Lưng Lê Kiều có vẻ cứng đờ, nhưng hắn vẫn giả bộ bình tĩnh mà lấy một tay che hạ thân, nhìn qua sườn mặt —— tôi đoán là hắn đang trừng mắt với hai cô trợ lý kia, bởi vì hai người đều đang cố sức nín cười, lúng túng che mặt.

“Cậu... làm tài xế cho tôi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Sân Khấu Của Tôi

“Bời thứ tưởng chết đi nay sống lại này có thể xuyên thủng lồng ngực bất cứ lúc nào.”

Cái tên Lê Kiều này vừa thô lỗ lại vừa đáng ghét, nhưng bởi vì anh ta trả lương cao, dù sao thì con người không có tiền cũng không sống được, mà cái nghề tài xế cho đại minh tinh này cũng khá hơn lái xe đen trên đường.

Sự thật chứng minh, cái nghề này quả thật tương đối nhân hạ. Những khi Lê Kiều tham gia hoạt động thương nghiệp, phần lớn đều có xe của bên tổ chức phái tới đặc biệt đón đưa, cho nên về cơ bản tôi cũng không có việc gì; mà chẳng hạn không lo liệu những chuyện đó được, Lê Kiều cũng chỉ vội vàng tới cho người ta chụp ảnh mấy cái, tôi chờ hắn, thậm chí còn không phải gửi xe vào bãi, chỉ cần lái xe đi đi lại lại trong khu phố náo nhiệt, như một con cá ngụy lặn không phương hướng giữa đại dương xanh.

Trong lúc lấy giờ công làm việc tư —— tôi lái xe đi đón Phạm Tiểu Ly vừa quay chương trình xong.

Lục lục nhận hành liên bát cửu hợp một núi mới ra Lương Sơn Bạc [1], ba người con gái hợp lại thì thành một cái chợ. Đặc biệt là con gái xinh đẹp. Một lúc thì tỷ muội tình sâu nghĩa nặng, một lúc thì lại người sống ta chết, đầu đá tàn nhẫn, đầu tâm cơ, cả hai cùng lao vào chiến đến xương cũng chẳng còn. Tôi sợ đám con gái có bối cảnh sẽ bắt nạt Phạm Tiểu Ly, cho nên lái chiếc Roll Royce được lau đến sáng loáng tới đón cô bé một lần. Theo như Phạm Tiểu Ly bẩm báo, chiều này thế mà lại dùng được, khiến đám con gái trong chương trình sáng mắt ra, ngay lập tức làm bộ thân với cô bé lắm không bằng.

Lúc Phạm Tiểu Ly nói điều này, gương mặt rạng rỡ hẳn lên, thế là tôi vươn tay捏 má cô bé, kéo má cô bé nở nụ cười như đóa hoa, nói cho cô bé biết, nếu đã quyết định lên tivi thì phải sáng sủa một chút, suốt ngày ủ ê mặt này, khán giả nào thích xem.

Càng về lâu về dài, nhiệm vụ của tôi là lái chiếc Roll Royce kia chờ hắn đi tán gái. Hai cô trợ lý của Lê Kiều, một người làm như nhiều lời thì sẽ chết, người kia thì hoàn toàn bất động, rất có tài năng buôn dưa lê bán dưa chuột. Theo Ân loli mê buôn chuyện tiết lộ, nhìn Lê Kiều khoảng 27, 28, trên Baidu Baiké là 32, nhưng thực tế tất cả đều không phải. Còn chuyện này hay ho hơn tuổi tác, có một ngôi sao lớn tuổi muốn sống muốn chết vì hắn, có một nữ ca sĩ được hoan nghênh bức hôn hắn không thành liền trở mặt làm kẻ thù, tìm không ít người bôi đen hắn.

Tôi phát hiện có nhà của một nữ minh tinh, giống như Tần lâu Sở quán thời cổ, Lê Kiều tới không nhiều lắm, nhưng cũng không tính là ít. Vấn đề này thì tôi hiểu, theo lý thuyết ăn no tâm nổi dâm dục, mỗi ngày tôi bận bịu ngược xuôi kiếm sống, bình thường ‘bắn súng’ cũng chẳng có mấy hăng hái, nhưng Lê Kiều ăn no ngủ kỹ, lại còn có sức tuần du từng bạn gái tin đồn của mình.

Nhưng lần nào hắn cũng không ở lại qua đêm, thoả mái xong liền về, tôi nghĩ người sống như vậy thật đáng xấu hổ, nhưng thần linh ơi, tôi cũng mong được trở thành một người đáng xấu hổ như thế.

Tháng gần đây, Lê Kiều liên tiếp đi gặp mấy cô chẳng biết là bạn gái hay bạn giường, chỉ biết có người cũng là một hoa đán trong giới, cũng có người là tài năng mới nổi. Tất cả đều là mỹ nữ, nhưng nhìn bộ dạng thế kia, đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng chắc cũng chẳng có lòng dạ gì.

Cái gọi là lòng dạ này tôi không nói rõ được, nhưng chắc chắn không phải mỗi ngày chỉ để tâm tới ăn chơi, dựa vào người khác mà sống.

Lần này Lê Kiều gặp mặt bạn rõ lâu, qua hai giờ cơm rồi, bụng tôi đói đến hoa mắt, liền chui vào cửa hàng tiện lợi gần đó, mua hai cái bánh bao và một chai nước khoáng, như đám dân công mà ngồi chồm hổm dưới đất ăn.

Vừa mới uống một ngụm nước, Lê Kiều từ trên tầng khu nhà ở đi xuống. Hắn cũng không gọi tên tôi mà đi thẳng tới, đập một phát vào vai tôi —— tôi ngồi chồm hổm chân tê dại, lại không chuẩn bị gì, bị hắn đá liên ngã, nằm lăn lộn dưới đất kêu một vòng rồi đứng dậy, cái bánh bao trên tay vừa cắn một cái đã dính đất.

Cái tính người này xấu bẩm sinh, có thể đập thì không động thủ, có thể động thủ thì không nói năng gì, đối với cái tính này, ngay cả là Cát Lương cũng không tránh được, chỉ dặn tôi phải bất biến ứng vạn biến, hấn phát hỏa thì kìm hấn, tôi tự ‘thanh phong thổi sơn cương’.

Lên xe, dường như Lê Kiều rất bất mãn với hành vi ngồi như dân công của tôi, lạnh mặt hỏi: “Lương cậu 12000, chẳng ít gì so với đám trí thức văn phòng, tiền cậu dùng đi đâu hết vậy?”

Cái bánh bao còn lại tôi đành phải cắt vào túi, cái tên này đang giảm cân, ai ăn trước mặt hắn chính là tự tìm phiền toái. Tôi thành thật trả lời: “Tôi đi gửi tiết kiệm”

Hắn chẳng tò ý kiến gì hừ một tiếng: “Định mua nhà kết hôn?”

“Có thể đôi một gian nhà lớn hơn cũng không tệ. Chủ yếu là ba tôi không ở tầng chót được, quá lạnh quá ướt, bệnh viêm khớp của ông ấy không chịu được.”

Lần đầu tiên đại minh tinh lại có hứng thú nói chuyện này: “Thế giờ cậu tiết kiệm được bao nhiêu rồi?”

“Vốn cũng tiết kiệm được một chút, nhưng hai tháng trước trong nhà xảy ra chút chuyện, loáng cái đã tiêu sạch.” Cũng là chuyện sinh bệnh, tôi không muốn nói thêm, đoạn liễu mắt nhìn sườn mặt Lê Kiều, cười một tiếng: “Không sao, gom lại từ đâu. Con mợ nó tôi không tin, lúc ba tôi còn sống, Viên Lạc Băng tôi đây không tiết kiệm được khoản nào —— Ể Ể, bánh bao cua! Gia chờ một chút, tôi mua xong sẽ về ngay.”

Bánh bao cua là một món rất hiếm ở phương Bắc, hồi lão Viên còn trẻ từng tới Tô Châu ăn một lần, từ đó nhớ mãi không quên, mỗi khi nhặt mồm nhặt miệng lại lải nhải với tôi. Mấy hôm nay ông ấy lại lải nhải, vừa khéo hôm nay đi ngang qua một nhà hàng treo biển lớn như vậy, không đợi Lê Kiều đồng ý, tôi liền đỗ xe một bên, chạy xuống xe.

30 tệ một lồng, tôi mua 3 lồng liền, lão già kia gầy như vậy, ai bảo yết hầu thông trực tràng, ăn được chứ chẳng no được.

“Cậu cũng hiếu thuận thật đấy.” Lê Kiều không giận, không nói cũng chẳng chê trách gì, dù sao thì hắn cũng biết tôi không mua cho mình.

“Hiếu thuận cái chim!” Tôi lắc đầu nói, “Tôi ước gì lão già kia chết sớm đi, bọ phân lên con, đến cái phân chót cũng muốn ngon.”

Lê Kiều lại nhần mảy, ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén tuốt khỏi vỏ —— tôi nhớ hai hôm trước chị Lâm từng nhắc tôi, tôi ăn nói quá thô tục, chị không thích nghe, đại minh tinh càng không thích hơn.

Tôi rất sợ đánh mất công việc này, vội đưa tay lên đập vào miệng mình một cái, cười cười: “Xin lỗi gia, tôi lảm mồm, nhất định sau này sẽ chú ý.”

Cuối cùng lưỡi kiếm cũng thu vào vỏ, Lê Kiều nhắm mắt lại, nét mặt uể oải, “ừ” một tiếng.

Uể oải như sắc trời ngoài kia vậy.

Xe đi dọc trên đường, đường dần thưa dần thót, rất nhiều cửa hàng lúc này bật đèn lồng, quay đầu nhìn sang, phở xá rục rờ sắc đèn, bởi vì không liên quan tới tôi, cho nên càng rục rờ.

Một lúc lâu không nói chuyện, đột nhiên Lê Kiều nói: “Rẽ phải ở con đường phía trước, tôi muốn đi tới một nơi.”

“Gia, sao anh không nói sớm, ba đang chờ tôi về nhà ăn.” Tôi không muốn đi, thử gầy gù một chút, bánh bao cua để nguội sẽ không ngon.

“Về muộn một giờ cũng không chết đói.” Lê Kiều lờm về phía tôi, giọng nói lạnh băng đã dập tắt ngọn lửa vừa mới nhóm nhen trong lòng.

Tôi đưa hắn tới một chỗ nhìn giống như trung tâm nghệ thuật mới hoàn thành, còn chưa hoạt động và đặt tên. Nhưng nhìn về ngoài thôi đã thấy vô cùng hùng vĩ. Toàn bộ thiết kế đều lộ rõ tâm tư, nóc tòa nhà dùng một chất liệu thủy tinh bán đục và vật liệu mới đan xen, kết hợp với trần chạy bằng điện. Có thể tưởng tượng nếu trời trong, toàn bộ ánh sáng sẽ rọi xuống, nếu như sóng mây dao động, khung cảnh sẽ vô cùng thơ mộng.

Vừa vào cửa liền có người tới đó, nghe ý tứ, nơi này là Lê Kiều khởi công xây dựng. Nhân lúc người của trung tâm nghệ thuật nói chuyện với Lê Kiều, tôi lén trốn đi.

Trung tâm nghệ thuật này quy mô không nhỏ, có rạp hát lớn có sức chứa hàng ngàn người, ngoài ra còn có sân khấu nhỏ để biểu diễn kịch nói.

Dựa theo hình vẽ biểu thị, tôi lên cầu thang, theo hướng dẫn đi về phía rạp hát lớn.

Trong nháy mắt cửa đẩy ra, mùi keo dán và nước sơn mới xông vào mũi, tôi có chút run run, lần cuối cùng nhìn thấy sân khấu rộng như vậy là lần thi tuyển cuộc thi Thanh Vũ, cũng đã cách đây tám năm rồi.

Trên sân khấu lấp vài ngọn đèn chiếu sáng và ánh đèn chân không nhạt màu, chiếu sáng phạm vi nhìn của tôi.

Tôi bước lên sàn nhựa của sân khấu, cố gắng bước chậm lại, muốn lòng bàn chân tiếp xúc với nó lâu hơn một chút. Sau đó tôi đi tới giữa sân khấu, hướng mắt nhìn về khán đài có hơn một ngàn chỗ ngồi.

Tiếng trống lòng đột nhiên đập dồn dập, khiến tôi phải dùng sức để giữ nó xuống, bởi thứ tưởng chết đi nay sống lại này có thể xuyên thủng lồng ngực bất cứ lúc nào.

Chợt tưởng tượng phía dưới khán đài đầy ắp khán giả.

Già, trẻ, trai, gái, họ đều đến để xem tôi biểu diễn.

Trong phút chốc nước thấm ướt viền mắt, thiên ngôn vạn ngữ nghẹn trong cổ họng.

Tôi về rồi. Sân khấu của tôi.

Tay phải nâng lên, ngón tay đặt sau tai, lòng bàn tay hướng về phía khán đài, ngưng thần thể như đang lắng nghe.

Động tác này của tôi vô cùng ngớ ngẩn, nhưng tôi nghe thấy được, khán giả vỗ tay như thủy triều, không ngừng reo hò tên tôi.

Tôi nén nước mắt lại mà cong môi cười: “Tôi là Viên Lạc Băng, cảm ơn mọi người đã tới đây vì tôi.”

Không gian quá an tĩnh, giọng nói đơn độc này làm rung động tới tâm can. Tôi cúi mình trước khán đài trống rỗng, lại một lần nữa vươn thẳng lưng: “Tôi mang tới cho các khán giả phía dưới một điệu múa đơn, “Tiền hành người Berber”.”[1] Lục lục, tức là 36, chỉ 36 thành viên Bắc Đẩu; Bát cửu, tức 72, chỉ 72 thành viên Đại Sát. Hàng nhận, chỉ anh em. Lục lục hàng nhận liên bát cửu, chỉ 108 huynh đệ, tức 108 anh hùng Lương Sơn Bạc.

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cầu Hùng Bắt Nạt Cầu Hùng

“Heo dịch không ăn, chó bệnh không cắn”

“Tôi mang tới cho các khán giả phía dưới một điệu múa đơn, “Tiền hành người Berber”.”

Điệu múa này tôi học cũng không dễ dàng gì. Lúc mới học ngày nào tôi cũng xem băng ghi hình của các đại sư, học như say như mê, nhắm mắt rập khuôn mà múa. Lão nương Bi diễn dịch ra một phiên bản, đại sư múa hiện đại người Đức lại diễn dịch ra một phiên bản khác, nhưng cuối cùng lão nương Bi không cho phép tôi bắt chước theo, cô sợ tôi không ra khỏi cái bóng, không nhảy thành công hơn được.

Không ánh đèn cũng không có tiếng nhạc, thoát đầu tôi nhẹ giọng ngâm nga tự đệm nhạc cho mình, nhưng chẳng mấy chốc tất cả đều không quan trọng nữa. Một điệu múa át trăm hoa, thức sanh vạn vật.

Không ngừng điên cuồng trong điệu múa ngẫu hứng, linh hồn tôi bay cao, nó đưa mắt nhìn xuống chàng vũ công trẻ tuổi dưới sân khấu.

Khi thì hần bay lên không trung, khi thì lại xoay tròn, lúc hần khom gối, nấp trong lòng mẹ vô hình, lúc lại dang rộng tay, lưng lơ như sương như khói. Hần thể hiện hết sinh mệnh qua điệu múa này, sự hèn mọn và cao quý của hần, sự ôn hòa và gãy gữa của hần, nỗi khổ đau và hạnh phúc của hần, sự kiên cường và vô lao.. lúc này đây, tất cả đều được thổ lộ hết qua cơ thể hần.

Nhảy một điệu múa không đầu không đuôi, thể như trên đời này không còn một Viên Lạc Băng.

Cuối cùng tôi cũng không nhớ rõ mình dừng lại thế nào, tôi là đi ngã xuống đất, nhìn chăm chú vào bóng người duy nhất trong thánh phòng.

Không biết Lê Kiều đã xuất hiện trong đây từ khi nào, dường như hần đã âm thầm đứng lặng một lúc lâu, kiên nhẫn chờ tôi kết thúc.

Sau đó hần đi tới chỗ tôi, giọng nói không mang theo chút tâm tình gì: “Lau khô đi.”

Sàn nhựa mới tinh in dấu chân bần, còn có một chuỗi nước kì lạ. Đường nhìn của tôi đã mờ đi từ lâu, cũng không rõ đây là mồ hôi hay là nước mắt.

“Lau khô đi.” Lê Kiều nhắc chân đá tôi, nói lại một lần nữa.

Chẳng rõ dừng khí từ đâu tới, tôi thể mà lại cứng rần chống đối lại hần: “Muốn lau thì tự đi mà lau, ở trên sân khấu tôi chỉ là một vũ công.”

Lê Kiều bị thái độ của tôi chọc giận, tăng lực chân đạp tôi, còn tôi thì vẫn quỳ thẳng đờ như thế.

Cú đập kia không thể đá ngã tôi, cuối cùng hắn cũng không đập nữa. Hắn đứng yên bên cạnh tôi, bàn tay giơ lên đè xuống gáy tôi, lực tay nhẹ vô cùng, thể như gây áp lực, lại thể như xoa dịu.

Trên đường về tâm tình tôi vẫn không tốt lắm, Lê Kiều ngồi ghế phụ cũng vậy, cả dọc đường hai chúng tôi đều không nói gì, trong buồng xe là một con bão lặng thinh.

Đi được một phần ba đường, cuối cùng sự trầm mặc cũng bị phá vỡ, đột nhiên Lê Kiều quát: “Dừng xe lại!”

Xe dừng lại. Người đàn ông bên cạnh còi dây an toàn, đi xuống xe ——

“Gia! Gia, tôi sai rồi ——” Tôi biết không ổn rồi, tận lực xin tha thứ.

Lê Kiều mở cửa bên ghế tôi, túm cổ áo tôi tống ra ngoài —— Tôi không chống lại hắn được, bị lôi ra khỏi xe.

“Cút. Tôi không muốn gặp lại cậu nữa.” Hắn tự ngồi vào ghế lái.

Chiếc Rolls Royce khởi động trong nháy mắt liền dừng lại —— ba lồng bánh bao được đóng gói cẩn thận bị ném ra khỏi cửa sổ.

Tôi bị ném ra đầu đường, không hiểu sao Lê Kiều lại lên con lỏi đinh như vậy, nhưng có một điều tôi hiểu rõ, không thể vứt bỏ công việc này dễ dàng như vậy được.

Có lẽ là vì diện tích công trình và tiền vốn đầu tư, trung tâm nghệ thuật kia ở chỗ khá hẻo lánh, còn xa hơn cả chỗ ngôi nhà hẻo lánh của tôi. Tôi không bắt xe về nhà được, thật ra trong túi cũng không có mấy đồng. Lúc này tài xế xe buýt đã về nhà ôm vợ ngủ say rồi, mà đồng hồ tính tiền của xe taxi thì nháy điên cuồng như huyết áp của người cao tuổi không bằng.

Trước không thôn phía sau không điểm, thân tôi không còn đồng nào cứ đi một đoạn lại nghỉ một đoạn, sau đó chẳng nhúc nhích nữa, ngồi xỏm xuống vệ đường gặm chiếc bánh bao đã cứng lạnh từ lâu.

Đúng lúc này có một anh trai lái xe khuyết tật chạy qua tôi, dừng xe lại kêu với tôi: Muốn ngồi xe hay không?

Tôi không có tiền. Tôi phát phát tay với anh chàng kia, anh đi tìm người khác làm ăn đi.

Anh chàng kia nở nụ cười: “Biết cậu không có tiền rồi, có tiền thì việc gì phải ngồi chễm chệ trên đường gặm bánh bao chứ? Giờ còn đang lang thang ngoài đường thì chỉ có mấy người mệnh khổ mà thôi, hai chúng ta là những người cùng khổ, anh đưa cậu đi một đoạn.”

Chiếc xe này tuy cũng được bọc lán, nhưng lán cũng bị rách rất nhiều, bốn vách xung quanh gió thốc vào. Xe nghiêng nghiêng ngả ngả mà chạy, động cơ cũ kỹ kêu ù ù. Gió lạnh thốc tới, như con dao cắt vào mặt.

Anh trai tàn tật nói nhiều, một lúc sau đã rút ngắn được khoảng cách giữa hai người xa lạ, cũng làm vui đi cảm giác mệt mỏi dọc đường.

Anh ta nói mình là cha đơn thân, có một cô con gái mắc chứng Down, hai năm trước làm việc nghĩa hăng hái dừng cảm cứu người dưới bánh xe, kết quả người được cứu giờ mặt không thừa nhận, bản thân thì lại không công mất đi cái chân.

“Làm ơn không cần hồi báo, cũng đâu phải vì cái gì mới cứu người đâu, đúng là.. tâm lạnh thấu..”

Anh ta kể mấy hôm trước đó bị lấy phải tờ 100 tệ giả, người đưa tiền cho anh ta ăn mặc cực hợp mốt, quần áo mũ nón toàn là hàng hiệu, anh ta không thể tin một người được ông trời chiếu cố như vậy lại trả tiền giả, nhưng đúng là đã nghĩ lầm rồi. “Tôi thấy mình thật con mẹ nó chẳng ra gì. Hôm nay tôi mua một bao thuốc lá ở bên kia, đưa tờ một trăm giả kia.”

Anh ta nói người bán thuốc kia mù một mắt, cho nên không nhận ra tờ 100 tệ kia là giả.

“Cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường xương chết buốt. [1]” Anh ta khạc nước bọt ra đường, cười mắng: Đầu năm nay anh hùng tương tích anh hùng. Cầu hùng chỉ có thể bắt nạt cầu hùng. (Cầu hùng: gấu chó, còn chỉ kẻ vô tích sự)

Tôi đắc tội vị anh hùng Lê Kiều này, tôi tự đánh đổ bát cơm nuôi gia đình mình. Tôi thầm thở dài trong lòng, con mẹ nó tôi còn ngu hơn cả cầu hùng.

Tôi với anh trai tàn tật kia đúng là hận gặp nhau quá muộn, tiếc là hai chúng tôi không thể ở bên nhau, qua mấy con phố, anh cho tôi xuống. Mỗi đến khi chiếc xe cũ kỹ kia nặng nề chuyển bánh, tôi mới nhớ ra mình quên hỏi tên anh là gì. Suy nghĩ một chút, tạm gọi anh là Lôi Phong đi. Anh ấy không chỉ chờ tôi một đoạn đường, còn lấy khổ nạn của mình ra để an ủi tôi —— Tôi cũng không phải người bất hạnh gì, chỉ ít tôi còn tuổi trẻ, tứ chi vẫn còn đầy đủ.

Con đường phía trước ngăn lại, bóng đêm cũng nhạt dần, bầu trời giống như mảnh sắt cũ hoen gỉ, sắc đỏ sắc đen sắc vàng nhơ kéo từng vệt hỗn loạn trên nền trời. Lại đi một lúc lâu, tôi thấy mặt trời đỏ hừng hực nhô cao lên dưới đường chân trời, đánh tan sự hỗn loạn đen tối, như muốn đoạt lại đất trời.

Bên đường có đóa hoa dại mọc lên giữa khe đá, hoa mang màu chàm hiếm thấy, vô cùng tươi, vô cùng đẹp.

Đến khi tôi về đến nhà thì trời đã sáng rõ, hai cẳng chân như không còn là của tôi, cả bộ khung xương trên người này cũng không phải, chỉ có bọc bánh bao vẫn như cũ nằm trong tay tôi.

Còn chưa đi tới cửa, mẹ Phạm Tiểu Ly đột nhiên xuất hiện, chân đi dép lê, mặc đồ ngủ, kéo tay tôi không chịu buông.

“Cậu ngủ đi! Cậu ngủ đi! Bố cậu đợi trước cửa nhà tôi!”

Tôi đoán chắc là bố tôi lại lên chạy ra khỏi nhà đi uống rượu, ông say rượu không quản được bằng quang minh, tìm bừa một chỗ để đi tiểu. Cái người này, tôi từng muốn mỗi lần đi đâu đều nhốt ông ấy trong nhà, nhưng ông ấy làm loạn với tôi, nói không muốn bị nhốt trong nhà như một con chó.

“Thím à, làm gì có ai lại đi đợi trước cửa nhà hàng xóm?” Tâm tôi lạnh phân nửa, nhưng vệt chết vẫn còn cứng mớ, “Thím không biết thì đừng nói lung tung, nhờ chó nhà ai thì làm sao?”

“Còn có thể là chó nhà ai nữa, chính là lão cậu nhà cậu.”

“Mẹ, mẹ nói chuyện từ từ với anh Băng ——” Phạm Tiểu Ly còn đang ngái ngủ xuất hiện phía sau cửa sắt, vừa mới lộ đầu ra đã bị mẹ cô bé quát đi vào.

“Cậu hỏi Tiểu Ly xem, con bé cũng nhìn thấy, ba cậu vội vội vàng vàng, còn chưa nói cái gì đã đợi ngay trước cửa nhà tôi! Cậu xem! Cậu xem đi! Vẫn còn ướt đây này!”

Dưới tường bị rêu xanh bám quanh năm suốt tháng, đã nấm mốc lại còn ẩm ướt, tỏa ra mùi không thể yêu thương nổi. Tôi nhìn theo hướng ngón tay mẹ Tiểu Ly chỉ liền choáng váng, có chút không phân biệt được mùi này đến từ đâu, là mùi cá muối phơi nhà cô, hay là mùi nước tiểu của cha mình.

Không đợi tôi tỏ thái độ, mẹ Tiểu Ly lại bắt đầu mắng: “Bố cậu đầu óc không bình thường, nếu cậu không trông ông ấy kỹ được thì đưa tới viện tâm thần đi, đừng gây phiền toái cho hàng xóm láng giềng!”

Mẹ Tiểu Ly đưa ra chủ ý cho tôi, nhưng tôi thì vẫn không nỡ. Mặc dù bình thường rất ít khi tôi gọi cha mình là cha, nếu không phải “Viên Quốc Siêu” thì cũng trách “Lão già kia”, thế nhưng tôi vẫn không nỡ.

“Được rồi được rồi, có mỗi tí chuyện này, mới sáng sớm ngày ra!” Đi cả một đêm, lúc này tôi vừa mệt lại vừa buồn ngủ, tôi xốc tinh thần đảm bảo với thím ấy, “Lát nữa cháu sẽ lau cho cô, nếu cô còn ngại có mùi, cháu mang cả thùng sơn đến quét cho cô!”

“Nói quét thì quét đi, quét cả bên kia nữa ấy!” Mẹ Tiểu Ly hài lòng, bỏ lại một câu nhớ dọn dẹp sạch sẽ rồi ngáp dài, xoay người quay trở về phòng.

Cuối cùng cũng có thể về nhà. Mở cửa phòng, trước mặt là phòng bếp kiêm phòng khách, tôi thấy bóng lưng một ông lão bạc đầu quay về phía mình, trong tay nâng một cái bát. Trên bàn cơm bày một cái nồi rau và nồi cơm cách đêm thêm nước đun nhão như cháo, không nói khoa trương chút nào, nồi cơm kia đun đến nát vụn.

Trong nhà nồng mùi rượu, loạn như vừa bị trộm viếng. Hạt gạo trắng bóng rơi đầy đất, dầu muối giấm tương cũng ngã đông đổ tây. Thêm rượu tới một trình độ nhất định cũng giống như nghiện thuốc, mỗi khi lão Viên lên con nghiện rượu lại bắt đầu như vậy, không tìm rượu thì cũng là tiền lẻ, dưới giường, trong vại gạo, mặc kệ tôi giấu ở đâu, giấu tốt đến mấy, ông cũng có thể tìm ra bằng được, tình như cảnh khuyên không bằng.

Tôi mệt tới cực điểm, cũng tức tới cực điểm, ông ấy không thể tiếp tục chạm vào thứ này nữa, bác sĩ nói, sớm muộn gì ông ấy cũng chết chìm trong hang rượu.

Lồng bánh bao trong tay còn chưa buông xuống, tôi quát to với lão già kia: “Con đã nói ở nhà ăn uống phóng uế thích sao thì thích, sao còn cứ gây rắc rối cho con?! Nuôi con rùa trong lon nó còn biết co lại, ngựa già biết đường, trâu già biết liếm ghé con, chỉ có lão Viên là bán linh kê ba, phía trước mã nhân phía sau thí nhân, chẳng còn mặt mũi đâu cho người ta nhìn nữa rồi.” (mã nhân: chỉ nơi xuất tinh / thí nhân: ass / kê ba = aka tiểu kê)

“Mày nói với bố mày như thế à? Mày coi bố mày như con mày à mà chửi? Tao.. hôm qua..” Mặt lão Viên xanh lên, bờ môi run rẩy, mỗi khi ông ấy quỳnh lên đều nói lắp, như muốn giải thích cái gì đó, rồi lại không biết nói nên câu hoàn chỉnh thế nào.

“Được rồi được rồi, không nói nữa...” Heo dịch không ăn, chó bệnh không cắn, giờ tôi lấy tấm đệm mí mắt lên cũng không chống nổi, đến cái miệng lưu loát thường ngày cũng không động được. Tôi miễn cưỡng hít sâu một hơi, gờ tay lên quơ quơ bánh bao cua trong tay, “Đừng ăn cơm nát nữa, bánh bao cua này để con hâm nóng lên ——”

Lúc này lão Viên nghe lời quay về làm việc, thế nhưng không cẩn thận, gờ tay lên làm xóc đổ tấm kính dày trên bàn cơm ——

Tấm kính dày vỡ làm hai, cơm chén cũng chia năm xẻ bảy, nồi cơm nát vụn, hơn nửa đều vẩy lên người tôi.

Cúi đầu liếc mắt nhìn vật ô uế trên người mình, chúng nó giống như cây mềm đê chết lạc đà, tôi sục đờ, tôi khóc. Tôi như cây nến tàn chảy xuống đất, không đứng lên nổi nữa.

“Bố không thể không uống sao.. Mẹ bị bố uống say lên con bỏ đi, bố uống nữa cái nhà này liền tàn, không còn.. Con xin bố, dù chỉ một lần thôi, bố thương con một lần thôi, được không? Có được không?”

“Bố..” Tôi gọi ông một tiếng, nước mắt chẳng thể kìm nén được nữa, khóc một cách khó coi: “Bố, đối nhân xử thế thật mệt mỏi...” [1] Cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường xương chết buốt: Đây là hai câu trong bài “Trường An khốn đốn” của Đỗ Phủ. Bài thơ này tổng kết 10 năm Đỗ Phủ ăn nhờ ở đậu tại Trường An. Trong mười năm đó, Đỗ Phủ đã tận mắt chứng kiến sự xa hoa thối nát của giai cấp phong kiến thống trị: “Cửa son rượu thịt ôi, Ngoài đường người chết đói”. (Nguồn: thivien)

Mình lấy bản dịch thơ của Khương Hữu Dụng. Vì bài thơ khá dài nên không tiện cop ra đây.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trong Họa Nhỏ Có Phúc Lớn

Tôi đổ bệnh rồi, nhưng mà tôi vui lắm nhé.

Buổi sáng hôm trước tôi ngồi xồm trước cửa nhà Phạm Tiểu Ly, cầm xẻng cọ từng chút từng chút rêu xanh và đốm nấm rơi xuống, như một con lợn chổng mông mà vây quanh máng ăn. Mẹ Tiểu Ly vẫn như cũ xuất môn đi nhảy, chê tôi cản đường, nhắc chân lên nhảy qua người tôi.

Công việc cọ tường này không tính là mệt, nhưng mà mùi nước sơn quá hắc khiến sặc lên đau cả họng. Sau khi quét sơn mới xong, tôi về nhà, bị gương mặt chàng trai hai mươi sáu tuổi trong gương làm cho giật mình, hai gò má không chút sức sống nào mà hóp lại, con ngươi vẫn đục mờ mờ, sắc mặt héo rữ như ngọn cỏ khô, tiểu tụy không chịu nổi.

Lần này đổ bệnh nặng quá, tôi nằm liệt giường ba ngày liền, sốt tới bốn mươi độ, trong yết hầu như có một cây đuốc đang rực cháy trong đó, hại thanh đới tôi tạm thời bị tổn thương, không nói nên lời được.

Nhưng mà tôi vui lắm.

Hôm đó tôi trách lầm lão Viên, lần đó phát giận thật không đúng. Tôi từng nói lão Viên là một tổ trưởng nhỏ trong một công ty nhà nước, tuy chỉ là một cái chức nhỏ, nhưng điều này cũng không cản trở gì tới việc ông thông thạo chuyện trên bàn tròn. Ông cứ không có việc gì làm thì lại ra ngoài hóng chuyện, nghe bảo vệ khu tôi nói bảo vệ khu bên cạnh sắp về quê, công việc gác cổng tạm thời không có ai làm, thế là ông lục tung từng phèo khắp nhà lên tìm tiền tôi cất giấu, nhờ vả bảo vệ, mời quản lý ở tiểu khu bên cạnh cùng nhau ăn một bữa.

Rượu quá ba tuần, tai mặt nóng lên, cuối cùng người kia sáng khoái đánh nhịp, ba tôi dễ dàng nhận được một công việc —— công việc khá là nhẹ nhàng, trông công lớn theo ca, thu phí đỗ xe, một tháng có thể kiếm được 1450 tệ. Vốn là tôi lo thân thể ông không chịu được, nhưng ông lại nổi tính ương ngạnh, làm tư thế muốn hất bản lên, không đi không được. (Đánh nhịp: thoả thuận công việc mua bán)

Trong ấn tượng mười năm lão Viên nghỉ ở nhà dựa dẫm, mười năm này tôi chưa từng đổ bệnh, không phải không bị bệnh, mà là không dám bệnh. Một người mạnh mẽ một người yếu ớt cũng như lưỡi với răng, như gân hợp với cốt, đối mặt với cảnh ngộ trái ngang kia, tôi gắng sức mưu sinh, toàn thân đau đớn nhưng vẫn không chịu khuất phục mà đứng dậy, nhưng chỉ một chút hạnh phúc này liền đánh ngã tôi.

Tuy rằng tôi đã đánh mất bát cơm nuôi gia đình, tuy rằng một ngàn này không đủ để chi tiền thuốc men mỗi tháng hàng vạn, nhưng cuối cùng tôi vẫn đổ bệnh thể như ý nguyện, dường như có một tiếng nói văng vẳng trong đầu nói với tôi: Mày có thể nghỉ một chút, thoải mái mà tự liên tự ngã, có bệnh thì hãy cứ rên lên đi. (Tự liên tự ngã: cảm thấy tiếc/ thương cho mình)

Tôi đã khẳng định rằng mình không phải con chó cô phần, không phải cò mắc trong khe đá, không phải cái thân bị hút lấy hồn, thế nhưng ông già kia vẫn rất thương tôi.

Ông muốn gánh giúp một tôi một phần vất vả.

Ngày đầu tiên lão Viên và tôi cùng nhau ăn bánh bao gạch cua, ngày thứ hai ông tự mình xuống bếp nấu cho tôi một nồi cháo đường, ngày thứ ba ông xách về nhà một túi lê chừng năm cân, nói là để cho tôi thông họng.

Bánh bao gạch cua bị Lê Kiều ném ra xe, đã sớm nát vò mà lẫn với nước sốt, cháo đường vẫn như cũ mà nát bét, chỉ cần nhìn thôi đã thấy khó nuốt trôi; túi lê bị người bán hàng rong lừa lão Viên già nua lại chậm chạp, năm cân thì thối mất một phần ba.

Nhưng tôi vẫn vui lắm.

Tôi vui mặt vào ổ chăn nóng hừng hực, vừa áy náy lại vừa kiên định không gì sánh bằng mà an ủi: Đợi một hai ngày nữa tôi sẽ đón gió xuân vào nhà, lại một lần nữa ngoan cường nảy mầm sinh sôi.

Không ngờ nằm trên giường tới ngày thứ ba, Cát Lương gọi tôi cho tôi.

Vẫn là câu nói lần trước, Lê Kiều muốn gặp tôi.

Tôi nhạy cảm đoán chừng, có lẽ sự tình có khả năng chuyển tốt.

Lái xe cho đại mình tính một tháng, đã dần quen cửa quen nẻo với khu thương nghiệp trung tâm thành phố, cho dù tôi có lái chiếc Chevrolet vào khu biệt thự cao cấp, bảo vệ liếc mắt nhìn tôi, cũng sẽ không ngăn cản.

Những người khác vẫn đứng, duy chỉ Lê Kiều đang ngồi trong phòng khách. Con chó lớn ngồi bên chân hắn, hắn cúi đầu, một tay đặt lên cổ con chó — tôi thấy động tác này có vẻ quen mắt, hình như ngày hôm ấy ở trong nhà hát, hắn cũng đối đãi như vậy với tôi.

Bị người ta đối đãi như súc vật đương nhiên chẳng vui nổi, nhưng hiển nhiên ngày đó Lê Kiều càng không vui trước sự chống đối của tôi hơn, hắn từ từ dời đường nhìn từ con chó lên mặt tôi, lạnh mặt hỏi: “Không phải mồm miệng cậu ghê gớm lắm sao, sao giờ không nói gì vậy?”

Tôi ho một hồi, dùng cuống họng bị vỡ để đáp lại hắn một tiếng.

“Bệnh à?” Lê Kiều khẽ nhú mày, “Hôm đó cậu về thế nào?”

Tôi không phát ra được tiếng nào, đành phải lấy hai ngón tay làm dấu bước đi.

“Đi bộ về?” Lê Kiều nhắm mắt lại, lại để lộ ánh mắt vô cùng ghét bỏ, “Tôi cũng đoán thế, cậu cũng chỉ làm được cái loại chuyện ngu ngốc này.”

Vị gia này hi nộ vô thường, đột nhiên hồi tâm chuyển ý cũng khó có thể hiểu nổi, tôi chỉ có thể bất biến ứng vạn biến, mặc kệ hắn nói gì cũng đều cười ngu.

“Còn muốn lái xe cho tôi không?”

Thấy thái độ Lê Kiều có vẻ rộng rãi, tôi liền thức thời mà quỳ xuống trước mặt hắn, liếc mạng hô bằng chất giọng vẫn còn khàn đặc: Cảm ơn gia.

Giọng vừa khàn vừa thô, hô xong lại còn cười, không ngờ vị gia này lại giờ tay lên cốc vào đầu tôi một cái, hắn nói, cậu bị ngu à, tôi chỉ hỏi cậu có muốn lái xe cho tôi không, chứ đâu có đồng ý cho cậu quay về lái.

Nói tôi đây là có hy vọng rồi, tôi xoa xoa đầu, mở mo mắt chờ mong.

Quả nhiên, người này trầm mặc trong chốc lát, mở lời nói đồng ý cho tôi cơ hội, nhưng cơ hội này không cho không, tôi vừa phải lái xe, vừa phải tranh thủ thời gian tới hỗ trợ tổ kịch.

Tổ kịch? Tôi nghe mà kinh hãi, vội ngẩng mặt lên, dùng ánh mắt dò hỏi Cát Lương.

Cát Lương nở nụ cười âm áp thiện lương trước sau như một, giải thích rằng, tình yêu của Lê Kiều dành cho hí kịch đã tới mức độ si mê, cho nên không chú ý tới công ty quản lý và người thân bạn bè khuyên can, kiên trì đầu tư khởi công một dự án trung tâm nghệ thuật lấy biểu diễn hí kịch làm chính, tất cả các thiết bị trong trung tâm, thậm chí là gạch ngói bên ngoài cũng đều được chọn theo tiêu chuẩn cao nhất, cùng với tất cả những thứ liên quan, nếu hắn có thể tự thân làm, tuyệt đối sẽ không mượn tay người khác làm.

Khác với những ngôi sao điện ảnh truyền hình, vì mưu cầu danh lợi mà muốn đả vàng trên lĩnh vực bất động sản giống như Cố Dao, Lê thiên vương làm việc chỉ vì hứng thú, chưa bao giờ suy tính tới chuyện mạo hiểm hay tiền lời. Trung tâm nghệ thuật sắp khánh thành, vở diễn ra mắt nhất định phải gây tiếng vang lớn, trước mắt hắn đang chuẩn bị cho tác phẩm hí kịch đa truyền thông “Khiến Đường”, toàn bộ thành viên tổ chức đều là hàng ngũ siêu sao, bởi vì hình thức vở kịch dung nhập với nghệ thuật múa hiện đại, cho nên không thể không mời các chuyên gia trong lĩnh vực này tới kiểm định.

Mấy ngày nay Lê Kiều thường xuyên phải hẹn gặp các sao nữ, có lẽ là muốn mượn giao tình giữa mình với các cô, để thuyết phục các cô tham gia “Khiến Đường”. Về phần là phương diện giao tình nào, Cát Lương không nói rõ, nhưng đột nhiên tôi ý thức được, hắn là thuần khiết hơn những gì tôi vẫn nghĩ một ít.

“Tuy cậu chỉ làm chân lật vật, nhưng tôi vẫn sẽ mời đại sư vũ đạo chỉ dạy cho cậu. Tôi cũng không mong bần nhão có thể trát được tường, nhưng cũng không hy vọng một chân làm việc vật sẽ hăm chân toàn bộ tổ kịch.” Thái độ Lê Kiều vẫn bất thiện như cũ, hắn nghiêng mặt liếc mắt nhìn tôi, “Vẫn là cậu khàn giọng thì tốt hơn, lúc không om sòm cười rõ là ngọt.”

Trong họa có phúc, sự tình xoay chuyển quá nhanh, không đợi tôi kịp định thần, lại nghe thấy Lê Kiều dặn Cát Lương, bảo anh ta mời bác sĩ tư tới khám cho tôi.

“Mặc kệ bệnh gì, bảo cậu ta phấn về trước đi, dưỡng bệnh cho tốt rồi quay lại.”

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đỏ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: “Tam Hạ.” (Thượng)

Tôi nghe Cát Lương nói phòng tập của trung tâm nghệ thuật này tốt nhất cả nước. Anh ta nói tự tin như vậy, tôi cũng tin theo, thế là phát huy tất cả sức mạnh mong bệnh mau chóng tốt lên.

Các nam diễn viên còn chưa tới, chỉ có mấy cô gái trẻ tuổi đang tập luyện trong đại sảnh, từ xa đã trông thấy các cô bé di chuyển đẹp đẽ, nghe các cô bé ríu rả ríu rít. Cảnh tượng như vậy thoáng kéo tôi quay trở lại một ngày nào đó của hơn mười năm trước đây, lúc tôi mới vào phòng học của lão nương Bì, trông thấy trong một đám con gái chỉ có mình tôi có “cậu em”, thế là ngẩng cao đầu mà bước, đi qua từng gương mặt đang dò lên của các cô bé, cảm thấy rất tự hào vì mình.

Nhưng lúc này tôi đứng ngăn người ngoài phòng tập, trong lòng vui buồn đan xen, loại cảm giác như đang trở về gần quê hương lại sợ hãi khiến trái tim đập loạn trong lồng ngực.

Ra đi rồi lại trở về. Nhưng cuối cùng cũng vẫn quay về.

Một cô gái tinh mắt nhìn thấy tôi trước tiên, ngoắc tay tôi đi vào, đoạn nói: “Giới thiệu về mình một chút đi.”

Tôi vừa mới đỡ sốt, nhưng vẫn không nói được. Tôi cố gắng nặn ra giọng nói, khàn khàn kêu một tiếng “Viên Lạc Băng”.

Cô gái xinh đẹp kia “Ồ” một tiếng, nói tiếp: “Khàn à? Thế gọi cậu là Tiểu Ách Ba nhé.”

(Ách: câm/ trong nhiều trường hợp có thể coi là khàn)

Đợt này Lê Kiều tham dự tuần lễ thời trang ở nước ngoài, tôi đi làm chân lăng quăng sai vặt trong nhà hát lớn của hân, nhân cô hội cùng luyện vũ đạo với các cô gái của hân.

Trong số họ, nhảy Jazz tốt nhất là Skylar, múa dân tộc tốt nhất là Như Tinh, nhảy hip-hop giỏi nhất là Cửu Cửu.

Một tuần sau đó, Cửu Cửu nói với tôi, Tiểu Ách Ba à, anh nhảy hip-hop giỏi hơn tôi, tôi không thể chơi cùng anh nữa rồi.

Lại qua một tuần, Như Tinh nói với tôi, Tiểu Ách Ba này, có ai như anh không, cố ý nhảy bài múa của người ta làm người ta không nhảy được.

Lại một tuần nữa, ngay cả Skylar cũng tức giận với tôi, Tiểu Ách Ba, sau này thấy tôi thì trốn đi, hai chúng ta vương bất kiến vương.

(Vương bất kiến vương: tương tự một núi không thể có 2 hồ)

“Táo bón ời” Tôi liền cười hề hề kêu tên cô nàng, “Ăn nhiều chất xơ uống nhiều nước vào, một đại cô nương dậy mùi tiền điếm như vậy sao có thể nhảy “Táo bón” được chứ!”

(Bạn Viên cố tình gọi đều tên Skylar, Táo bón, nguyên văn là 屎干啦 đọc là Shi gan la, giống với Skylar)

Tôi cũng đâu có ý định dùng kỹ năng vũ đạo để người đâu, chỉ là giấu nghề nhiều năm, vừa tuốt vỏ đã không kiềm nén lại được. Cái miệng của tôi cũng thường xuyên phun bừa phun bãi, cũng may mà mấy cô gái đây đều rộng lượng, không tính toán với tôi, lúc nghiêm túc nhất cũng chỉ cãi lại, “Anh đừng có đắc sất nhỏ, đắc sất cái gì chứ?! Tâm sánh như trời cao — biết về sau của nó là gì không?”

(Đắc sất: đắc ý nên khoe khoang)

(Về sau của “tâm sánh như trời cao” là “mà thân mình hèn mọn”)

Câu chuyện “Khiển Đường” này cũng rất có ý nghĩa, nói về một người Nhật tự xưng là hậu duệ Khiển Đường Sứ(1) đi tới Trung Quốc, vừa đo sức với ba người phụ nữ Trung Quốc với những nét tính cách hoàn toàn trái biệt nhau, vừa từ từ giải đáp bí mật thân thể anh ta. Đây là một vở kịch dung hợp giữa nghệ thuật đa phong cách và nghệ thuật đa truyền thống, trong kịch vừa có điệu múa đơn hiện đại để thể hiện độc thoại nội tâm, vừa dùng hình thức vũ kịch để miêu tả về thời Thịnh Đường, nhưng điểm quan trọng nhất của vở kịch này là được chính thiên vương giám chế, hội tụ đủ các tai to mặt lớn.

Tổng giám tiết mục nói năng rất chói tai, cũng rất dễ khiến con người ta thất vọng ịu xịu, ông ta mắng người cứ nhất định phải mắng một câu, “Đừng có tưởng mình là nhất!” Ông ta nói quanh nói co, cũng đều chỉ ý tứ này, đầu năm nay diễn viên vũ đạo phần lớn đều mệnh bạc như giấy, chẳng có mấy người được quan tâm, phần lớn chỉ lên làm nền cho sân khấu, chỉ là đám lá lất cho cho đoá hồng, chỉ là giọt dầu thu mang chút mùi vị.

Những lúc này, giọng của lão nương Bì lại văng vẳng bên tai — “Ngẩng cao đầu ưỡn ngực, không được coi mình là nhất!”

Mới đầu tổng giám tiết mục chẳng coi tôi vào mắt, sau này nhiều lần được Cát Lương ám chỉ tôi là bạn của Lê Kiều, ông ta liền đổi mặt, suốt ngày dỗi lòng mà khen tôi: “Cậu bé này thật đặc biệt! Cậu ta rất thông minh, bài nhảy này khó thể hiện được ưu tư, càng khó tự mình biểu đạt, thế mà một ánh mắt của cậu ta liền thể hiện được ra.”

Ông ta cứ khen bừa khen bãi, trước đây lão nương Bì chưa bao giờ khen tôi, cô luôn chê tôi còn chưa đủ, thần thái trong mắt vẫn chưa đạt, miệng lúc nào cũng chỉ hờ hững nói một câu, tạm tạm, trông được.

Theo lời các cô bé nói, trước đây tổng giám tiết mục cũng là vũ công, không chỉ từng đạt giải quán quân Thanh Vũ, còn lập được một studio vũ đạo cho mình. Chỉ là studio kia không tiếp tục được xuống, ông cũng dần mất đi khí khái của một vũ công — theo như lời lão nương Bì, cô nói, xương của vũ công có thể mềm mại hơn bất cứ ai, cũng có cũng có thể cứng cỏi hơn bất cứ người nào. (Xương ở đây cũng có thể hiểu là bản chất/ phẩm chất)

Sau khi bỏ vũ đạo, thi thoảng tôi lại nhớ tới lão nương Bì, thi thoảng cũng muốn tới thăm Phạm Tiểu Ly, giờ chỉ còn cách cuộc thi Thanh Vũ hơn một tháng nữa, tôi mong được nhìn cô bé có đôi mắt một mí xinh xắn đắm chìm trên vũ đài biết bao nhiêu, em này lắm, nở rộ, cuối cùng kết hoa đơm quả

ngọt.

Khoảng chừng nửa tháng sau, Lê Kiều quay trở lại nhà hát, còn dẫn theo một vũ công kiêm biên đạo múa tầm cỡ thế giới tên Mark Will về để truyền thụ kỹ năng biên đạo múa của mình. Tôi chỉ biết múa chứ không biết biên đạo, đây quả thật là cơ hội học tập ngàn năm có một. Nhưng tính tình Lê đại gia khó lường, tôi sợ lại như lần trước không hiểu sao lại chọc giận tới hắn, thế là muốn mở miệng rồi lại thôi, cuối cùng phải nghĩ cách khác.

Tôi chuẩn bị bút ghi âm từ sớm, cũng chuẩn bị thêm cả giấy bút để ghi chép, mượn cớ quét tước mà chui vào phòng hội nghị nghe giảng, cà rà cà rầm một lúc lâu, sau đó liền lẩn lờng lóc chui vào gầm bàn —— Không ngờ, mới nghe được gần mười phút, đã bị vị đại sư kia nhìn thấy, ông ta giận tái mặt, nhờ phiên dịch mời tôi ra ngoài.

Ngồi trong phòng hội nghị chủ yếu là người trong giới, bọn họ nhìn tôi, Lê Kiều cũng nhìn tôi, mặt sa sầm lại, có khả năng phát hỏa bất cứ lúc nào.

Còn tiếp tục ở lại nữa thì đúng là tự làm mất mặt mình, tôi cúi gầm mặt đi ra ngoài cửa, người còn chưa đi ra, đã nghe thấy Lê Kiều ngồi sau lưng kêu: Sàn nhà còn chưa sạch, cậu định đi đâu chứ?

Tôi quay đầu lại, trông thấy Lê Kiều nhàu tờ giấy A4 ở trước mắt, thả tay nhẹ một cái, ném giấy xuống đất. Hắn dùng tiếng Đức lưu loát nói gì đó với vị đại sư kia, sau đó quay mặt nhìn tôi, chỉ tay về cái đồng tròn tròn dưới sàn nhà: “Cậu qua đây, quét sạch sẽ vào, lần này quét kỹ càng, chậm một chút.”

Người xưa có từ “Ba lên”, là từ mang nghĩa ẩn dụ dùng để chỉ lên ngựa, lên giường, lên cầu tiêu, chẳng ngờ tôi học vũ đạo lại bắt đầu với “Ba dưới”, dưới bàn, dưới ghế, dưới häng. Có Lê thiên vương tự mình “ủng hộ” tôi ở lại, thế là tôi có thể quang minh chính đại ngồi trong phòng, dựa vào bên ghế của hắn, viết lại toàn bộ những gì được diễn giảng.

Tôi chưa từng học đại học, cơ hội tiếp cận đại học gần nhất là khi Cố Dao đồng ý cho tôi tới học viện điện ảnh dự thính, cuối cùng cũng chết một cách tự nhiên. Thi thoảng tôi ngẩng đầu trong lúc múa bút thành văn, lại trông thấy Lê Kiều đang nhìn mình. Tôi ngậm đầu bút, đón lấy đôi mắt màu tro lạnh kia, như đón ánh dương ngày trời tháng tám mà cười khúc khích, đến khi hai mắt đối nhau, Lê Kiều lại quay mặt sang một bên, rõ ràng đang muốn tỏ vẻ, “Tôi khinh thường cậu.”

Sau khi nghe giảng xong, gia liền dẫn tôi theo hắn trở về, hắn hỏi tôi: “Không lái xe à?”

“Không. Anh cũng không ở đây, tôi đâu thể không biết xấu hổ mà dùng xe công chứ.”

“Con Chevrolet của cậu đâu?”

“Cũng không lái, giá dầu lại tăng.”

“Keo như vậy sẽ chết đấy!” Lê Kiều chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà lừa tôi, đồng thời lại cốc vào đầu tôi một cái, vang lên tiếng “Cộc” rõ to. Hắn như ông già dạy con nhỏ mà cốc tôi, cốc xong liền gọi Cát Lương, bảo anh ta lái xe tới.

Ngồi trên xe, Lê Kiều hỏi tôi: “Nhìn cậu ghi chép nghiêm túc như vậy, có thật sự học được cái gì không?”

Tôi thành thật đáp: “Được nghe một bài diễn giảng như vậy, quả thật như được sống thêm nửa đời người.”

“Mark đã đồng ý làm tổng giám nghệ thuật “Khiển Đường”, ông ấy ở lại Trung Quốc trong một thời gian dài. Nếu cậu không ngại mỗi lần nghe giảng đều phải chui xuống gầm bàn, còn có thể sống thêm mấy trăm năm nữa.”

“Dưới gầm bàn tốt lắm, dưới gầm bàn rất an tĩnh.” Tôi lập tức bày tỏ thái độ, trước khi Lê Kiều lại vươn tay ra đánh tôi, tôi quyết định né tránh.

Sau khi về nhà, như thường lệ Lê Kiều lại muốn bơi, còn ra lệnh cho tôi phải ở bên cạnh hầu hạ. Sau lần chột lộ cảnh xuân trước đó, hắn bơi ở nhà cẩn thận hơn nhiều, lần này mặc một chiếc quần bơi màu đen bó sát, hạ bộ căng phồng, vốn liếng khá hùng vĩ. Lê Kiều bơi một mình dưới bể một hồi, liền ra khỏi nước, ghé vào bên cạnh bể bơi. Hắn biết tôi ở phía sau, đưa một chai tinh dầu massage ra sau, bảo tôi xoa dầu cho hắn.

Tôi ngẩn người, Lê Kiều liền không nhịn được mà thúc giục: “Nhanh lên một chút.”

Gần đây Lê Kiều gầy hơn một chút, nhưng cơ thể vẫn tính là cường tráng. Hắn sinh ra đã trắng, da thịt nhẵn như bơ, cơ thể lại cứng chắc như ngọc bích. Xương bả vai hắn thẳng, cơ lưng giãn ra vô cùng đẹp mắt, đôi chân thon dài cùng cặp mông chắc vênh càng thu hút mắt nhìn. Tôi sờ qua từng tác da thịt trên người hắn, trán dần rịn mồ hôi, tinh dầu trong tay và da hắn trong lúc ma sát dần nóng lên, tôi chợt ngỡ mình đang pha chế đồ ngọt —— mùi hương tươi mát lại đặc biệt này quả thật khiến tôi có chút ý loạn tình mê.

Bàn tay lướt trên làn da nhẵn mịn, dục vọng trong người dần bùng tỉnh, suy nghĩ trong đầu đã bay xa vạn dặm từ lâu. Lúc này trong đầu tôi đột nhiên hiện lên hàng loạt suy nghĩ xấu xa lại sắc tình, tôi lột quần bơi bó sát của Lê Kiều xuống, dùng nước bọt bôi trơn, đẩy cậu em cương lên vào trong bờ mông rần chắc mà căng tròn của hắn —— Một vạn “tôi” trong lòng đang thúc giục tôi làm vậy. Lúc đầu hắn chống cự, sau đó hắn thuận theo, cuối cùng hắn thêm khát van xin, nhiệt tình hòa theo mà đáp lại. Tôi vừa tiến rút trong người hắn, vừa nghe một vạn tiếng vỗ tay hoan hô như sấm trong lòng, là thịt làm thịt, chúng cùng hoan cùng hi, khoái hoạt vô cùng.

“Được rồi, đủ rồi.”

Đột nhiên Lê Kiều lên tiếng, cắt ngang huyền tưởng nóng rực trong tôi. Đến khi hắn xuống nước tôi vội vã quay lưng lại, bởi vì tôi phát hiện, mình đáng thẹn mà cương lên.

“Cậu cũng cời quần áo xuống đây đi.” Nghĩ tới việc hần kêu tôi xuống nước vào lúc này, làm tôi sợ đến huyết áp đột nhiên tăng vọt, thiếu chút nữa bỏ chạy.

“Không. không cần đâu, tôi phải về nhà, bố tôi đang chờ tôi.”

Tôi cố chấp không quay đầu lại, Lê Kiều liền lạnh lùng ra lệnh: “Quay lại.”

Tôi như muốn khóc: “Không được thật đấy.”

“Sao lại không được? Bảo cậu quay thì quay đi.” Đường như gia hất nước trong bể về phía tôi, sau lưng tôi ướt đầm.

“Gia...” Có tà tâm nhưng không có tặc đảm, tôi như cầu xin mà kêu hần một tiếng, giọng vừa sợ hãi lại vừa khàn: “Gia, chào cò...”⁽¹⁾ Khiển Đường Sứ: Trong thời kỳ Nara của Nhật (Năm 710 tới 794), triều đình Nara du nhập mạnh mẽ với nền văn minh Trung Hoa bằng cách gửi các phái đoàn ngoại giao tới triều Đường, cứ 20 năm một lần. P phái đoàn này được gọi là Khiển Đường Sứ (Tiếng Nhật là Kentoshi)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: “Tam Hạ” (Hạ)

“Gia, chào cò rồi...”

Hiển nhiên Lê Kiều sùng sốt một chút.

Sau một hồi ngần ra, hần lập tức ghét bỏ mà mắng tôi: “Cút đi!”

Khẽ thở phào một tiếng, tôi xoay người cút đi, thế nhưng còn chưa kịp sai bước, đã bị người phía sau lưng túm lấy mắt cá chân, dùng sức kéo vào trong bể bơi.

Chẳng có chút phòng bị nào, tôi ngạc nhiên mà ngã xuống, như một miếng sùi cào hoàn thành bị đổ vào trong nồi. Tai mất mũi miệng không kịp chặn, thoáng cái nước đã tràn lên đỉnh đầu, tràn vào thất khiếu, khó chịu thế nào khỏi phải nói.

Tôi giãy giụa muốn vùng lên khỏi mặt nước, nhưng mỗi lần vừa ló đầu ra khỏi mặt nước, đã lập tức bị Lê Kiều đè cổ xuống vùi vào trong nước — hai chúng tôi tranh đấu kịch liệt trong bể bơi, nói là liều chết cũng không khoa trương chút nào. Nhưng người đàn ông này cao hơn tôi, cũng cường tráng hơn tôi, cứ như vậy ‘ngươi lên ta ấn xuống’ nhiều lần, rất nhiều lần, dần dần tôi không còn khí lực, giãy giụa nhiều hơn nữa cũng chỉ càng sặc Clo vào miệng.

Sặc đến thần trí không rõ ràng, chút ý thức còn sót lại khiến tôi nhận ra cái tên khốn Lê Kiều này muốn chìm chết tôi thật! Thế là chỉ cần có cơ hội nhô lên nước, thay vì thờ dốc tôi chỉ lo mắng:

“Sắp bốn mươi tuổi đến nơi rồi mà còn cưa sừng làm nghề diễn học sinh cấp hai, thân dùi to mà còn mơ tưởng kim vàng, cái bản mặt kia muốn bao nhiêu già nua có bấy nhiêu —”

Lê Kiều càng ấn tôi xuống nước, tôi càng liều lĩnh ra sức đáp trả, nhưng mắt bị ướt nước cản, bởi không nhìn thấy gì mà động tác mất hết chừng mực, nhìn qua thế như tôi vừa kéo vừa ôm hần, lại vừa bóp vừa sờ — sờ đằng trước rồi lại sờ phía sau, sờ cái mông rồi lại sờ cái eo, bấp thịt trên người hần rắn chắc như bức tường, da tay hần trơn trượt như da cá, mà so với da cá còn dẻo dai lại có nhiệt độ, sờ rất đổi sướng tay.

“Suốt ngày diễn anh yêu em em không yêu anh, ngoài mấy con bé con làm đường lữ lối ra thì ai thèm mua phim của anh...” Tôi lại nhô lên mặt nước một lần nữa, ho sảng sặc nước trong cổ họng, nửa cái miệng nuốt xuống, nửa cái miệng phun ra: “Hừ! Được một đám nhóc con chiều hư thành ra tự cho mình là lợi hại bức trời, chứ trước mắt những nghệ sĩ, ngay cả Cố Dao cùng thế hệ, so với anh ấy anh cũng chỉ là một quả trứng thối mà thôi — cái loại chim non lông còn chưa đủ dài, tự chơi với đám chíp ranh đi—”

Đầu lại bị ấn xuống một lần nữa, tôi đập nước vài cái mà không đứng lên được, thế là hạ quyết tâm, dùng cả tay cả chân mà trèo lên người Lê Kiều.

“Đẹp trai có ăn được không? Nam tài từ hai mươi tuổi mới là bình hoa, chứ cái loại bốn mươi tuổi mà vẫn còn dựa vào mặt để kiếm ăn, thì đó là bò đái phi thủy lưu ly, chậu phân nạm vàng mã nào —”

“Câm miệng!” Cuối cùng Lê Kiều cũng bị tôi chọc giận, “Bộp” một cái mà tát vào miệng tôi, tiếng nghe rất chói tai, nhưng lực không hề mạnh. Hần không ấn tôi xuống nước nữa, chỉ tức giận mà nặng nề rống lên: “Im đi!”

“Tôi không im đấy! Tôi ghen tị với cái số đồ chó má nhà anh, tôi làm ra làm chơi ra chơi mà lại bị đối xử —”

“Cậu cần nhắm thuốc à! Im ngay!”

Lê Kiều nắm lấy cây hàng dưới đũng quần tôi, lúc này hấn dùng lực không nhỏ, của quý của tôi bị tóm lấy, không thể không im lại.

Sau khi tôi câm miệng, dường như cả thế giới cũng đập chung nhịp thở với tôi, nhất thời im bất lại. Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao Lê Kiều nói lúc tôi bị mất giọng đáng yêu, đó là bởi lúc tôi không mất giọng thật sự rất đáng hận.

Cả mũi và miệng đều bị sặc nước vào, lá phổi bị ngâm sưng lên một vòng, dạ dày no nước căng to ra, vừa động dậy một cái trên dưới cùng nhau ầm ầm vang dội. Tôi liên tục hít mấy hơi, mới nhận ra không biết mình đã được cho lên nước từ lúc nào, cả người mềm nhũn, mệt mỏi chẳng còn chút sức lực nào.

Lực tay Lê Kiều lại mạnh lên, qua lớp quần jean, tôi có thể cảm nhận hai quả trứng của mình đang run rẩy trong tay hấn, hấn mà dùng lực thêm chút nữa, chúng nó sẽ vỡ rã rắc như quả óc chó.

Được kéo lên rồi, tôi không còn nổi câu chửi ầm lên nữa, chỉ nhẹ giọng như xin dung thứ: “Gia, anh buông tay ra đi. Anh không phải trứng thối đâu, là tôi ý. Cây súng này theo tôi hơn hai mươi năm rồi, còn chưa được chinh chiến thật sự lần nào.”

Lê Kiều buông tay ra, cả người tôi mất điểm tựa, ngửa mặt mà ngã xuống.

Đường nhìn phía trước trở nên mù mịt, tôi trợn to roi vào trạng thái ngủ ngất, hai cánh tay dang ra nổi trôi trên nước. Áo sơ mi trắng bị xé trong lúc vật lộn với Lê Kiều, nó phồng lên trong nước, duỗi thẳng, tung bay, nó khiến tôi như một con bọ gậy ngập lặn trong bùn đất, hoặc như một con đại bàng sai cánh giữa không trung.

Chỉ có thể thở ra chứ không thể hít vào, bọt nước từ miệng thở ra thừa dần, tôi gần như sắp tắt thở.

Trong phút cuối cùng, mọi suy nghĩ trở nên vẩn vơ. Tôi vẫn là một người có ý nguyện to lớn. Nhưng cái ý nguyện to lớn của tôi lại rất đơn giản.

Nếu lúc muốn mưa có bãi đất trống, lúc muốn động dục có người cùng tôi hợp gian, cả cuộc đời này của tôi chẳng còn gì hối tiếc nữa, tôi sẽ buông bàn tay nắm lấy nhân gian, yêu hận cũng tiêu tán.

Giữa lúc tôi cho rằng mình sắp hấp hối, một bóng người đột nhiên bơi đến gần chỗ tôi, hấn vuron tay vững vàng kéo lấy tôi, sau đó đưa tôi ra khỏi mặt nước.

Bò lên bờ bên cạnh bể nước, hai chúng tôi một đến ngất ngư, nằm đại bên cạnh cái bể. Lê Kiều trở mình đè lên người tôi, tôi cũng chẳng màng giãy giụa, chỉ dùng một tay nhẹ nhàng ôm lấy hấn, một chân không tự chủ mà quấn lấy bên hông hấn. Chúng tôi dùng tư thế ôm chông lên nhau, lồng ngực hấn dán vào ngực tôi, nhịp hai trái tim êm ái hài hòa không gì sánh bằng, ngưng cùng ngưng, đập cùng đập.

Thật ra tư thế này ám muội vô cùng, “Dịch” viết: Nam nữ cấu tinh, vạn vật hóa sinh. (Đại ý nam nữ giao cấu, vạn vật hóa sinh)

Tôi không nhớ “Dịch” có viết “nam nam cấu tinh” là tình huống gì hay không. Nhưng hai cơ thể gần sát nhau quá, đến hai thanh gươm dưới đũng quần cũng đối đầu cùng chỗ, thiếu chút nữa tôi lại ngóc đầu dậy, nhưng cái người Lê Kiều này vẫn chẳng có động tĩnh gì — nếu không phải người này nắm quyền sinh quyền sát tôi trong tay, tôi đã chẳng chút e dè nào mà lấy binh khí trong quần ra hướng về phía hấn, gập cơ thể tốt nơi ấy căng lên, bụng làm dạ chịu. (Bụng làm dạ chịu: không thể đổ trách nhiệm cho người khác)

“Bỏ chân ra chỗ khác.” Lê Kiều quát to, không cho chân tôi dạn loạn, “Nói nhảm thêm câu nữa, nhất định tôi sẽ giết chết cậu.”

Bọt nước họa lên gương mặt anh tuấn trước mắt này, Lê Kiều chống người dậy, cúi đầu xuống nhìn tôi. Tôi chưa từng quan sát ánh mắt thâm sâu tuyệt đẹp trong khoảng cách gần như vậy, nó khiến tôi say mê, muốn kéo tôi đến gần hơn, đột nhiên tôi tiến thoái lưỡng nan, rồi bời trong lòng. Cảnh tượng trước mắt tôi dần dần trở nên rõ ràng, chân mày và mái tóc của hấn, đôi môi và sống mũi hấn, hấn như người bước ra từ trong sương, dần dần hiện lên rõ ràng.

Tôi mất không ít thời gian để ngẫm nghĩ, ước chừng sáu bảy phút, sau đó tôi quyết định nói một câu đầy chân thành mà cũng vô cùng buồn nôn, ngoại trừ Viên Quốc Siêu, lão nương Bì và Phạm Tiểu Ly, chưa từng có ai đối tốt bằng một nửa anh, họ là cha, là mẹ, là em gái tôi, còn anh chính là anh trai tôi.

Anh trai tôi lại sùng sốt một lần nữa. Hấn dùng ánh mắt phức tạp, chần chừ, thậm chí gần như là đa tình mà mắt đối mắt nhìn tôi, sau đó từ trên người tôi đứng dậy.

Tôi cũng đứng lên theo, nhưng còn chưa kịp đứng vững, đã bị đá mạnh một cái vào mông, một lần nữa roi tằm xuống nước.

Lại nói nhảm, hấn mắng tôi, cút đi.

Đợi đến khi tôi bò ra khỏi bể bơi, Lê Kiều ngồi ngoài đại sảnh đã bày thế trận chờ quân địch.

Hấn ngồi trên ghế, mặc đủ áo quần, tóc thì khô được một nửa. Sau cơn mưa thành thị còn chẳng nhuộm màu bùn sặc sật, có lẽ đây cũng là lý do lúc này Lê Kiều đẹp trai đến lạ.

Nhưng nhiệt độ trong đại sảnh vừa cao vừa thoáng lại thấp lẽ tẻ, sắc mặt gia bất thiện, nửa ngày sau đột nhiên cất tiếng: “Ai nói với cậu tôi sắp bốn mươi tuổi?”

“Ai? Ai nói? Có người nói sao?” Tôi không thể bán đứng loli, vì vậy chỉ có thể giả ngu, răng trắng môi hồng cười đến là ngọt ngào, “Anh là đóa hoa ba mươi một rộ sắc xuân, hơn nửa nhìn vào cũng chỉ như mới mười bảy mười tám, còn cách xa người tứ tuần.” “Đừng lắm lời nữa, có tin giờ tôi đập cậu một phát ra ngoài đường không?” Âm cuối hần cất cao lên, có lẽ vị gia này đang tuyên bố, cũng có thể đang đe dọa, “Cho tôi một lý do không đuổi cậu, nhanh lên một chút.”

Vốn là Lâm tỷ phải mang khăn mặt và nước trái cây qua cho hần, nhưng Lê Kiều lên nước sớm, cô ấy còn chưa qua đây. Tôi suy nghĩ một chút, quyết định thể hiện tài năng trong phòng bếp cho hần, làm điều kiện trao đổi để không bị “Đập ra đường”.

Tôi nói, trong tủ lạnh cũng không có nhiều đồ lắm, nhưng có thể làm món cơm xào dưa, đảm bảo là món ngon nhất anh được ăn trong nửa tháng qua.

Lê Kiều liếc xéo tôi, sắc mặt thay đổi khó lường, nửa tin nửa ngờ.

Tôi nhún vai một cái, phải rồi, anh đang giảm cân cho phim mới, thể uống nước rau cần đi.

Vừa nói ra hai chữ “rau cần”, gương mặt anh tuần lúc này khẽ nhăn lại một cái, sau đó hần nhanh chóng ra quyết định, chỉ tay về phòng bếp nói, làm bữa cái gì cũng được, cho cậu mười lăm phút.

Tôi sai bước vào phòng bếp, rửa hai tay, lựa chọn dao làm bếp rồi bắt tay vào làm. Dừa cả quả, tôi giờ tay lên cắt xuống chia nó ra làm tám, chỉ vài nhát dao mà có thể cắt toàn bộ thịt dưa bên trong ra.

Có lẽ đạo pháp thành thạo của tôi khiến Lê đại minh tinh được mở rộng tầm mắt, tôi ngược mắt lên nhìn Lê Kiều một chút, thấy hần hơi nhướn mày nói: “Nhìn cậu như từng học nấu ăn qua.”

“Vô sự tự thông, quen tay hay việc. Tôi ấy à, không thích học, nhưng làm nhiều học nhiều, học cái gì cũng nhanh.”

“Đã làm những gì rồi? Nói nghe một chút?”

“Chủ yếu là bán dạo, bán đĩa, bát tất, bán vỏ điện thoại, cái gì cũng bán, còn làm bồi bàn, sửa xe, ship hàng ăn, sang tiệm mì.” Tôi lạnh lệ đổ cơm ra đĩa, đưa cho gia, “Sau đó chủ cho thuê thấy làm ăn được, thu hồi về tự làm.”

“Còn sửa xe được cơ à?” Khóe miệng Lê Kiều nhếch lên, trong lời nói mang theo ý chế giễu: “Cậu đúng là một nhân tài.”

“Không chỉ biết sửa xe, tôi còn biết đổi linh kiện nữa kìa —— cơ mà chỉ giới hạn với ác quy xe thôi.” Tôi vênh mặt cười xấu xa làm như chỉ là một bao quần áo, người nghe không có biểu tình gì, tôi lại vui vẻ tự kể ra, “Nhưng công việc này của bọn tôi, muốn thành thật đảng hoàng cũng không được, lúc đó có một anh thợ cả nói với tôi, thành thật sửa xe chỉ đủ no, chủ yếu là phải lừa người ta đánh tráo linh kiện, tốt nhất là thay đổi bao bì.”

“Trong tứ hoàn cấm mà, làm ăn được sao?”

“Được chứ, càng cấm càng làm, con người bi thể cơ chứ! Thật ra mấy chuyện phi pháp này tôi không sợ, miếng cơm quan trọng hơn nghe theo pháp luật, chỉ là có một học sinh tới sửa xe, lúc đưa xe làm mấy chuyện ngu ngốc, đụng chết vài người. Sau này tôi nói với thợ cả tôi phải đi, tôi nói thật với anh ấy, anh ấy chỉ vào mũi tôi mắng, bệnh nặng không chữa, nghèo mà còn ra vẻ, đòi này của chú coi như xong rồi!”

“Thế còn cửa hàng ăn của cậu thì sao, sao không làm?”

“Chuyện này dài lắm.” Xem ra hôm nay gia rất có hứng thú nói chuyện, tôi đẩy phần cơm xào lên, lại cười hi hi dán mặt tới, “Tôi nói gia này, sao hôm nay anh lại có hứng thú với tôi vậy?”

“Không phải tôi hứng thú với cậu, mà là với cái miệng này của cậu.” Lê Kiều vẫn đối xử không tốt với tôi như vậy, hần vừa véo da mặt tôi, vừa dùng sức kéo một cái, “Tôi muốn biết cậu đã trải qua những gì, mà có thể vừa há miệng ra đã khiến người ta ghét như vậy.”

“Cửa hàng tôi làm kia để tiết kiệm chi phí nên cùng một người anh em thuê phòng bán gà sống, đỡ tốn công lo liệu thủ tục chứng minh, lại sẵn cây nhà lá vườn, có một đợt làm ăn rất phát đạt. Nhưng sau này không biết vì sao mà bọn gà xảy ra vấn đề, cũng không phải vấn đề lớn, chỉ bị tiêu chảy với xù lông, giờ nghĩ lại có lẽ là bị tôi gà. Lúc đó bọn tôi chia đám gà bệnh ra, kết quả lại đúng lúc cúm gia cầm trở lại, sau khi bị người ta tố cáo bị quản lý thị trường bắt mang đi tiêu hủy.”

Lê Kiều nói: “Không bồi thường?”

“Có chứ, bọn tôi vốn làm ăn phi pháp, người ta làm ăn hợp pháp còn phải bồi thường nữa là, lấy đâu ra không. Thật ra bọn tôi làm ăn không lớn, chỉ trên dưới một trăm con gà, tổn thất chẳng đáng bao nhiêu, nhưng cái anh bạn kia lại uất ức, canh ở cái đường quản lý thị trường nhất định sẽ đi qua, cầm gạch lên ném ngả người ta.”

“Thế sau đó anh ta sao rồi?”

“Bị xử hai năm, ra rồi, nhưng anh ta nói muốn về quê, anh ta có oán hận với thành thị, ở lại đây chắc anh ta lại muốn chém người.”

Lê Kiều vẫn chăm chú nghe, sau đó hỏi tôi, “Còn cậu?”

“Tôi làm sao?” Tôi phản ứng nhanh, vội xua tay cười, “Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện chém người, cùng lắm là chửi miệng thôi, tôi sợ lắm.”

“Múa thì sao?”

Lê Kiều vừa nói xong, bàn tay đang dùng dao bào của tôi không khỏi run lên, thiếu chút nữa cắt vào đầu ngón tay.

“Cậu nói cậu là quán quân Thanh Vũ, tuy thực tế không phải, nhưng cậu nhảy không tồi, không nghĩ tới việc thi thật sao? Tuy cuộc thi bây giờ không bằng ngày xưa, nhưng xem mấy năm gần đây, đây là cơ hội duy nhất để vũ công trẻ các cậu thành danh.”

“Cũng đâu phải duy nhất, Hoa Sơn thiên hiểm một con đường, đâu phải không chen thì không thể tới.” Hầu hạ gia xong còn phải hầu hạ chó nhà gia, tôi dùng tay thay lược mà cẩn thận vuốt lại lông của nó, sau đó lại tự tặng mình một nụ cười, “Tốt rồi, tốt lắm rồi.”

Lê Kiều không nhắc tới chuyện đá tôi ra ngoài nữa, tôi liền rèn sắt ngay khi còn nóng, nói với hắn một yêu cầu.

Chuyện cũng là vì Phạm Tiểu Ly. Đột nhiên một ngày vị đạo diễn Cù kia phát hỏa với cô bé, nói Phạm Tiểu Ly vi phạm hợp đồng diễn xuất đã ký trước đây, cùng lúc tham dự một chương trình tương tự ở nhà đài khác. Rõ ràng Phạm Tiểu Ly chưa từng làm việc này, lại sợ cái chày cái cối sẽ đắc tội với tổ đạo diễn, thế nên xin tôi giúp cô bé. Cô bé biết giờ tôi đang lái xe cho Lê Kiều, muốn Lê thiên vương nói một câu giải quyết hiểu lầm này.

Đương nhiên tôi cũng muốn giúp Phạm Tiểu Ly, chỉ là thời gian vừa qua Lê Kiều ở nước ngoài, cho nên không có cơ hội nói.

“Anh biết cái đạo diễn họ Cù không? Hình như tên đầy đủ là Cù Lập Trung hay Cù Nhân Trung gì đó?” Tôi từ từ dò hỏi để tiến vào vấn đề chính.

“Cù Lập Trung, Cù Lập Trung đài Chiết Giang phải không?” Minh tinh suy cho cùng vẫn có tiết chế, ăn được một phần ba liền buông đồ ăn xuống, chuyển qua uống soda.

“Đúng, là ông ta đấy. Gần đây ông ta đang có một chương trình tuyển chọn hạt giống, bắt chước chương trình “X-Girl” của Hàn Quốc, đang rất nổi ấy — ông ta là người như nào?”

“Lẽ nào cậu có bạn tham gia chương trình kia?”

“Không, tôi chỉ hỏi một chút.” Bộ dạng nheo mắt lại của người này vô cùng đáng sợ, tôi không dám ăn ngay nói thật.

“Tốt nhất là không có.” Lê Kiều liếc nhìn tôi một cái, nói một câu làm tôi lạnh cả lòng, “Thằng cha Họ Cù là một tên cặn bã.”

Bạn đang đọc truyện *Túy Từ Dương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chúng Tôi đều Trưởng Thành Như Vậy (Thượng)

Hôm đó tôi bò ra khỏi bể bơi của Lê Kiều, thay bộ quần áo Armani của hắn rồi đi, không lái xe mà tự đi bộ tới ga tàu.

Đêm vừa buông, ánh trăng khuyết soi sáng đường tôi đi, có một con chó hoang toàn thân đen bóng, gương mặt lộ vẻ hung ác, nó theo tôi đi cả một đường, cũng sửa tôi cả một đường. Theo cách nói của những người mê tín thì gặp chó mực là điềm xấu, nhưng tôi chẳng để ý tới, cả dọc đường đều nhớ lại cảnh thân mật da thịt đầy kỳ diệu với Lê Kiều, cả dọc đường bận suy nghĩ, rốt cuộc hắn là người như thế nào.

Những gì tôi biết trước đây chỉ là những lời thổi phồng hoặc chê trách, nhưng tôi nhận ra Lê Kiều không phải đại minh tinh được fans, được giới truyền thông thần ma hóa, hắn không có ba đầu sáu tay, thất tình lục dục chẳng khác người thường là bao.

Nhưng hắn lại không giống như đại đa số mọi người, chỉ ít là không giống với đại đa số các ngôi sao khác.

Nói ngay về vở kịch “Khởi Nguyên”, đạo diễn là Trương Bằng, biên kịch Cát Thôn, đều là những tên tuổi nổi tiếng trong giới giải trí. Nhưng so với đạo diễn, Lê Kiều còn thích uốn nắn cái chỉnh diễn viên hơn, kịch bản xem lại hết lần này tới lần khác, sửa chữa rất nhiều lần, thậm chí đoạn giới thiệu trên poster quảng cáo cũng phải qua chỗ hắn đắn đo cân nhắc từng chữ từng chữ một.

Cả kịch tổ đều bị bệnh theo chủ nghĩa hoàn mỹ này của hắn hành hạ đến không chịu nổi, nhưng có giận cũng chỉ dám oán thầm, chứ cũng không có can đảm nói thẳng mặt với hắn.

Có thằng nhóc nọ được truyền thông tôn sùng là “Tài tử âm nhạc đương đại”, bụng dạ hẹp hòi, lại thừa cái tính trẻ con, không khách khí chút nào mà dị nghị với ý kiến sửa chữa của Lê Kiều, tuy ăn nói nhẹ nhàng nhưng rất khó nghe, ngụ ý là bảo cái vị thiên vương tay ngang này mau phấn sang một bên.

Đương nhiên Lê thiên vương phát giận một trận lớn, làm thằng nhóc đó sợ đến mức tưởng rằng mình sẽ bị đánh. Nhưng ai ngờ sau khi Lê Kiều đập vỡ một cái ghế xong, lại lấy một bản nhạc ra, sửa lại bản nhạc cho đối phương.

Lại nói thêm một câu, lúc đó gia đứng trước bàn, vừa cúi người viết lách, ngón tay thon dài vừa gõ nhẹ mặt bàn, gõ nhịp theo tiết tấu.

Đáng vẻ vô cùng đẹp trai.

Trong văn vẻ không có ai là đệ nhất, trong âm nhạc cũng không phân trắng đen rõ ràng, nhưng đáng ngạc nhiên là, giai điệu sau khi được thay đổi mạnh mẽ hiệu quả quá tốt, ngay cả bậc thầy vũ đạo cấp thế giới như Will cũng cộng hưởng sâu sắc, còi giầy ngay tại chỗ rồi đi lên sân khấu, sáng tác một điệu nhảy đầy ngẫu hứng.

Mọi người ghen hòng nhìn trần trời, duy có Cát Lương là mặt không đổi sắc, không hề kinh ngạc trước màn bộc lộ tài năng âm nhạc giỏi giang của Lê thiên vương. Anh nói, Lê Kiều luyện violin từ khi lên năm, lên mười tuổi thì đạt giải quán quân cuộc thi tranh tài quốc tế lứa tuổi thiếu niên, tuy lên đại học theo chuyên ngành hí kịch, nhưng lại có nền tảng âm nhạc vô cùng vững chắc.

Ngôi sao giám chế kịch thoại không mới mẻ, nhưng Lê Kiều nghiêm túc như vậy lại quá mới mẻ, huống hồ dựa vào địa vị hần bây giờ trong giới, chỉ cần lấy danh nghĩa ra cũng có người cam tâm tình nguyện “ngọa phiêu” theo hần, không đáng để đầu tư tốn kém, vì một mầm cây mà thả vạ mầu đất, đổi lại là người khác kiêu gì cũng sẽ đào gốc thành ngọn, làm không đáng hoàng. (Ngọa phiêu: diễn kịch nghiệp dư)

Sau này Cát Lương nói cho tôi biết, năm cấp ba vì chuyện trong nhà mà Lê Kiều bỏ học hai năm, quả thật lớn hơn đám Cổ Dao hai tuổi, nhưng cũng chỉ hai tuổi mà thôi. Hần không có ý giấu giếm số tuổi, thật ra cũng không cần thiết, chỉ là truyền thông cứ suy đoán như vậy, hần lại lười giải thích. Trước khi chưa debut hần từng diễn không ít kịch bản phim, đặc biệt còn từng được giải vàng “Học viện thưởng”. Chẳng qua khi đó điều kiện gia đình không dư dả, con đường đi cũng quá mờ mịt, cuối cùng vì lợi ích của sự nổi tiếng mà hần gạt diễn xuất, đóng không ít phim nóng với phim thị trường.

Cái giới này chả ra làm sao cả, cùng diễn viên nữ thoát y đóng phim cấp ba sẽ công thành danh toại, mặc quần áo đã cởi ra vào lại thì coi như chấm hết.

Nhưng chuyện tình đầu theo ý mình, ngưng tàn sát rồi, có đạp đất thành Phật hay không, không do bạn quyết.

Tác giả lấy từ câu: Phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật. (Dịch thô: Ngưng đao tàn sát, lập tức thành Phật)

Phật giáo cho rằng, con người đều có thể thành Phật, sau khi từ bỏ việc ác theo thiện, sẽ được thành Phật. Sau này câu nói này được dùng để khuyên bảo mọi người ngừng làm việc ác.

“Chắc cậu không thể nghĩ ra,” Cát Lương nói với tôi, “Trước khi quyết định đầu tư cho trung tâm nghệ thuật, đột nhiên Lê Kiều mất tích một tuần trời, làm thế nào cũng không liên lạc được, mãi đến trước đó một ngày cậu ấy như người điên mà gõ cửa nhà tôi, hai mắt đỏ quạch, cầm lún phún râu, vừa mở cửa ra đã nói cậu ấy tìm một chỗ yên lặng để ỉn núp, cả một tuần này chỉ để xem phim Cổ Dao diễn mấy năm nay, cậu ấy nói ngay từ đầu cậu ấy coi khinh, sau đó kinh ngạc, sau đó phẫn nộ, cuối cùng tâm lạnh như tro; cậu ấy nói những lời nhận xét khắc nghiệt của cánh phê bình thế mà lại đúng, Cổ Dao là luồng điện lay giật lòng người lúc nửa đêm, mà Lê Kiều chẳng có gì ngoài xương ngoài thịt, Cổ Dao thuận dòng không ngừng tiến bộ, mà Lê Kiều không hề biết diễn xuất.”

“Cậu ấy nói cho tới giờ, vai diễn cậu ấy diễn tốt nhất là một đại minh tinh bị giam sâu trong hư danh và đóng phim thói rửa, cậu ấy đã quá nhập vai, không thoát ra được.”

Cát Lương trông thấy tôi hoảng hốt, liền cười nói, ngay đêm đó Lê Kiều quyết định, dời hoàn thành những bộ phim đã ký hợp đồng rồi, cậu ấy muốn tỉnh tâm, muốn làm những việc mình thích, cho nên trung tâm nghệ thuật này của cậu ấy mới làm vì mục đích phi lợi nhuận, những lúc bỏ không có thể cho thuê phòng nhảy, hoặc dành miễn phí cho những sinh viên có lòng nhiệt tâm với nghệ thuật sân khấu.

“Cậu ấy nói, dù sao thì mấy năm nay cũng đã kiếm đủ tiền rồi, cũng đã đến lúc quay trở về nguyên trạng, trở về sự nghiệp diễn xuất của cậu ấy buổi ban sơ. Nói không chừng thế này lại có thể tìm lại được cảm giác làm diễn viên.”

Hai ngày sau, gia “Quay trở lại nguyên trạng” trong lời chúng tôi nói làm một chuyện chẳng hề giống với “quay trở lại nguyên trạng” — để từng chi tiết trong vở kịch đã tốt nay lại càng tốt hơn, hần dẫn theo toàn bộ diễn viên chính trong “Kiến Đường” cùng Cát Lương tới Nhật Bản học tập.

Mà trong lúc rảnh rỗi tôi mới nhớ ra, càng ngày càng tới gần trận chung kết cuộc thi Thanh Vũ, đã rất lâu rồi tôi không gặp Phạm Tiểu Ly.

Ngoại trừ trên tivi.

Trước khi bị công ty điện lực cắt điện, cuối cùng tôi cũng thanh toán tiền điện kịp, bật TV trong phòng khách lên, trong đó chính là Phạm Tiểu Ly đang tham gia chương trình tài năng kia. Khách mời nam thần kỳ này là Cổ Dao, trước khi tham gia chương trình Phạm Tiểu Ly đã vỗ ngực đảm bảo, sẽ tặng cho tôi cái thiệp anh ta tự tay viết vào sinh nhật. Trên chương trình hai người tương tác rất nhiều, trên màn hình đúng là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, là một cặp đôi tuyệt vời.

Trước Cổ Dao còn có hai vị khách mời nữa, sau mỗi chương trình mỗi người ở đây đều có scandal với nữ học viên, những người hiểu rõ đều biết những tin đồn kia đều không phải thật, thế nhưng tổ chương trình chuẩn bị quá kỹ càng khéo léo, thường xuyên đôi mới, hết lần này tới lần khác đều không hề sai sót.

Thế nhưng Cổ Dao debut nhiều năm, vẫn như cũ bách độc bất xâm, tất cả các tin đồn đến người này đều tự động tránh xa. Trên ngón áp út của anh ta đeo nhẫn kết hôn, mỗi lần anh ta đoạt giải ảnh để đều cảm ơn bà xã nhà mình. Bên ngoài có rất nhiều lời đồn đoán, có người nói vợ anh ta là em gái khóa dưới học viện điện ảnh, có người đồn là một người gia cảnh sung túc ngoài giới, nhưng bao nhiêu năm như vậy, đồn đoán vẫn chỉ là đồn đoán, Cổ Dao vẫn rất giữ kín về gia đình mình, chẳng bao giờ để vợ mình lọt vào tầm nhìn của công chúng.

(Bách độc bất xâm: Từ này vốn dùng để chỉ không bị bất cứ loại độc nào xâm hại. Sau lại dùng để chỉ ý chí và năng lực không chế mạnh, không dễ bị

bên ngoài mê hoặc, chinh phục.)

Trên bếp đang sắc ẩm thuốc Đông y bỏ gan, lão Viên đang nằm tính toán dưới đèn, tôi vừa lướt mạng vừa đồng tai liếc mắt nhìn Phạm Tiểu Ly và Cố Dao đang tương tác với nhau trên tivi.

Từ lúc lão Viên nhận công việc trông cổng lớn, mỗi tối ông lại có thêm một việc — ông mang theo bên mình một quyển sổ nhỏ, cấp trên yêu cầu mỗi ngày ghi chép lại về xe và chủ xe đỗ trong tiểu khu, sau khi về nhà thì tính lại đến là rõ ràng những khoản phí đỗ xe, rồi dùng giấy báo bọc cẩn thận, chờ hôm sau nộp lên.

Tôi cố ý nói đùa với ông: “Này nhé, bố già mà cũng kiếm được công việc hay ghê! Mỗi ngày ăn bớt một hai khoản, tích tiểu thành đại, cứ từ từ là có kho bạc nhỏ của mình rồi.”

Thế mà lão Viên này chẳng biết vui đùa gì, lập tức giận biến sắc, nghiêm túc giáo dục tôi, người sống phải tích lương, sống hiền ngang đội trời đạp đất, không được làm kẻ trộm.

“Bố thật là, con thuận miệng nói nhảm tý thôi, việc gì phải cường điệu như thế.”

“Đây là chuyện lớn, nói nhảm cũng không được.” Lão Viên nâng gọng kính lão lên, bàn tay run run, đập máy tính xuống.

Tôi rất nhập vai anh trai của Phạm Tiểu Ly, thi thoảng lại lên mạng tìm tên cô bé, chăm lo đến là mù quáng— tôi lo những ảnh chụp không đẹp làm lỡ tiền đồ của con bé, lại lo chụp đẹp quá khiến đám lang sói nhớ thương, tôi lo trên mạng dùng từ khó nghe mắng con bé, lại lo trên mạng không mắng con bé, làm giảm độ quan tâm.

Nhưng mà dạo gần đây không biết làm sao, ngoài việc lên mạng giúp Phạm Tiểu Ly nhìn qua liếc lại, tôi lại không nhìn được mà tiện thể nghe ngóng tin tức Lê Kiều một cái.

Quả nhiên, trong chương trình xuất hiện Cố Dao, trên online tất sẽ nhắc tới Lê Kiều. Có một cư dân mạng mở một topic, cái title rất câu người xem, nội dung cũng không khiếm nhường chút nào, nói Cố Dao giỏi hơn Lê Kiều cả ngàn dặm, nói Cố Dao chân thật, Lê Kiều quá giả tạo, nói Cố Dao thân thiện, Lê Kiều quá lạnh lùng, nói Cố Dao gặt hái được rất nhiều danh hiệu ảnh đế có sức nặng, còn Lê Kiều đó giờ đến một hạt gạo cũng chẳng thu được...

Bài post kia làm tôi giận sôi, lấy môi làm súng, coi lười như đạn, hận không thể chửi sục cả mỏ mà tổ tiên nhà tên kia.

Bàn phím bị tôi tức đập đập ‘đôm đốp’ xuống, nhưng cuối cùng cũng xóa đi.

Suy nghĩ một chút, thôi quên đi, không thể để cho gia cang bị bôi đen.

Quay đầu xem tivi, lúc này Cố Dao đang ôm an ủi một cô bé vừa bị loại, tôi không khỏi xúc động. Cố Dao thật anh tuấn, sự anh tuấn của anh ta mang theo cảm giác dịu dàng hết sức chân thành, khiến người khác cảm thấy gần gũi, khiến người ta hưởng thụ, so với Lê Kiều xa cách người vạn dặm thì hoàn toàn bất đồng.

Cô gái bị loại khóc mãi không dứt, kể lể cảnh đời đau khổ của mình, có thể đi tới hôm nay đã vô cùng vất vả.

“Này, Viên Quốc Siêu, bố xem cái cô Ngải Tuyết này không đi đóng phim có tiếc hay không cơ chứ, trên mạng đã sớm bóc mẽ cô ta là ngoại vi, thế mà bây giờ còn khóc với chả lóc!” Tôi bắt chuyện với lão Viên.

“Ngoại vi là cái gì?” Lão Viên hỏi tôi.

“Chính là mấy cô bé cực kỳ thực tế cực kỳ ham muốn, tìm đối tượng không xem phẩm hạnh, bất luận xấu đẹp, chỉ cần trả tiền là sẽ đi theo người ta.”

Tôi nói rõ là thông tục, thế mà lão Viên vẫn không hiểu. Ông cũng ngoái đầu nhìn TV, sau đó lại vui đầu vào sổ sách của mình, đáp qua loa với tôi, “Con bé kia nhìn còn chưa tới mười tám tuổi mà, đã có người yêu rồi.”

“Không phải là tìm người yêu, mà là chim ấy, chim ấy bố hiểu không? Cựu chiến binh xuất ngũ nhiều năm như bố, cứ giữ súng cũng không có đất dụng võ, đợi con trai bố có ít tiền, tìm cho bố một người như vậy, bố thích chơi súng chơi đao thì chơi, không thích chơi thì xoa xoa bóp bóp bàn tay nhỏ bé, luyện thuyên lâm nhảm với cô...”

Đột nhiên ngoài cửa vang lên tiếng la cao vút của mẹ Tiểu Ly, cắt đứt bài thảo luận triết học của tôi với bố: “Cô là ai? Tìm ai hả?”

Ngay sau đó tôi nghe thấy một giọng vô cùng quen thuộc: “Tôi là Vương Tuyết Cảnh, là giáo viên vũ đạo của Phạm Tiểu Ly.”

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chúng Tôi Điều Trưởng Thành Như Vậy (Hạ)

Lão nương Bì tìm tới nhà Phạm Tiểu Ly.

Nhà Phạm Tiểu Ly chỉ cách nhà tôi một cái xoay người, tôi không mở cửa, qua lớp màn che cửa sắt mà ngó ra bên ngoài.

Người phụ nữ bên ngoài ăn mặc rất nhã nhặn đẹp đẽ, chiếc váy thướt tha yêu kiều trên người được mô phỏng theo hoa văn sứ Thanh Hoa, còn khoác thêm trên người một chiếc áo choàng đỏ, người phụ nữ kia để mặt mộc, chiếc cằm khê hất cao toát lên phong thái của một vũ công, trên sống mũi thanh tú dong dong cao là một cặp kính mắt, điểm này giúp cho cô nhìn không quá giống Vương Tô Hiền, ngược lại có nét giống như Hồ Nhân Mộng khi lớn tuổi —

Nhưng dù là mỹ nhân tuổi xế chiều hay là thân nhân tương kiến bất tương thức, thì cũng đều là chuyện đứt ruột xé gan nhất trên đời này.

(Thân nhân tương kiến bất tương thức: Người thân gặp nhau làm như không quen biết)

Cô vẫn không chịu tha thứ cho việc năm ấy tôi từ bỏ vũ đạo.

Sau khi bệnh tình bố tôi ổn rồi, tôi cũng dư dả hơn một chút. Tục ngữ nói “Thương bầm bất thực, yêu can bất trực”, giống như những người đàn ông khác vừa có tiền sẽ nhớ nhung ôm ấp yêu thương phụ nữ, tôi cũng quyết định đi tìm phụ nữ.

(Thương bầm bất thực, yêu can bất trực: Kho thóc không đầy, lưng không thẳng, hiểu nôm na là không có tiền thì không tự tin)

Tôi tìm tới lão nương Bì.

Lão nương Bì có một tâm bệnh, một khi gặp được mầm non vũ đạo sẽ dồn hết tâm sức để bồi đắp mà chẳng cần hỏi báo, cô đối xử với Đại Viên như vậy, với tôi như vậy, với Phạm Tiểu Ly cũng như vậy, bởi vậy nên mấy năm trôi qua càng lúc càng nghèo khó, đoàn nghệ thuật tư nhân khó có thể chèo chống mà đóng cửa, chính cô cũng càng chuyển lại càng xa.

Chỗ ở của cô hiện tại phải đi qua một chợ nông sản, tôi từng đưa Phạm Tiểu Ly tới mấy lần, mỗi lần đều dừng lại trước chợ thăm dò mà nhìn một lượt.

Tôi mua sữa ong chúa và cherry, trong hộp quả còn giấu một phong bì 2000 tệ. Bên ngoài chợ hẹp bên trong rộng, không gian rất lớn, tôi đi qua một gian hàng bán cá, thấy phía trước chậu nước to màu đỏ, người bán cá là một đứa trẻ nước mũi còn chưa vắt sạch, thằng bé đang bóp nát bánh mì trong tay làm mùi cho cá ăn. Cách đó chưa tới hai mét, lại thấy một cậu bé gầy xác gầy xơ đang xách cổ một con vịt sống lên, tay tàn nhẫn vung dao, tiền nó về trời trước mặt một vị khách.

Không khí nức lên thứ mùi gay mũi kì dị, mùi như này tôi không còn xa lạ gì, trước đây tôi cũng từng cười nhìn gà bay vịt nhảy, cười nghe gà gáy vịt kêu, cười dọn lông gà phân vịt, chỉ là không thể ngờ, lão nương Bì không vương bụi trần lại ở một nơi như này.

Nhà cô ở tầng hai, tôi đứng ngoài cửa một lúc, lần nữa không dám ấn chuông cửa.

Dù tôi có ngưng hiếu kính, bỏ trung thành, phé lể nghĩa, truat liêm sỉ, luyện lòng mình cứng như đá, đoạn tuyệt với toàn bộ chuyện xấu trên thế gian này, thì cũng không thể nhìn thẳng vào đôi mắt của lão nương Bì.

Đúng lúc này trên tầng có người xuống lấy báo. Đó là một người đàn ông trung niên có nét mặt hung dữ, ông ta mặc quần cộc đi dép lê, ông nhìn tôi, nhe răng xa xả vào mặt, thấy cậu lên lên lút lút ở đây cả buổi, rốt cuộc cậu tìm ai?

Tôi chợt bối rối, cô Vương... có sống ở đây không?

Cô Vương à, cô Vương dạy nhảy cho con gái tôi mãi mà không lấy tiền, cô ấy tốt lắm, khí chất cũng tốt.. Người đàn ông kia vừa mở máy thì không ngừng được, gương mặt hung dữ nhất thời ôn hòa hơn, ông ta nói, cô Vương vẫn khen con gái tôi có thiên phú vũ đạo, cô ấy nói nghệ thuật có khả năng thay đổi số phận, một con gà trong ổ cũng có thể múa thành phượng hoàng vàng...

Đối diện với người cha đang mài miết tô vẽ cuộc sống tươi đẹp sau này của con gái, tôi nhẹ lòng hơn hẳn, đoạn đưa đồ cho ông ta, nói qua loa vài câu rồi đi.

Còn chưa đi được bao xa, đột nhiên phía sau truyền tới tiếng đồ vật nặng nề rơi xuống đất. Tôi ngoái đầu lại, thấy mấy đồ mình đưa bị ném cách mình vài mét, hộp sữa ong chúa vỡ tan, cherry bị dập nát, phong bì bên trong vẫn còn nguyên.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ tầng hai, lão nương Bì đã không còn ở đó.

Tôi nhặt lại hai nghìn tệ không gửi đi được, ném hộp sữa ong chúa dính đầy đất vào thùng rác, ngồi xe buýt quay về, vừa nhìn người xe nườm nượp bên ngoài cửa sổ, vừa bỏ quả cherry vào miệng.

Quả cherry to hơn trứng chim bồ câu dính mặt ong, chan chát, lại giòn ngọt.

Cô vẫn không chịu tha thứ cho việc năm ấy tôi từ bỏ vũ đạo.

“Tôi là Vương Tuyết Cảnh, là giáo viên vũ đạo của Phạm Tiểu Ly.”

“Cô tới làm gì? Chúng tôi không có tiền!!” Giọng mẹ Phạm Tiểu Ly trong phút chốc sa sầm lại, nghe rất căng thẳng, có lẽ là tưởng rằng đối phương tới để đòi lại tiền thuốc men năm đó đã ứng ra.

“Giờ còn cách cuộc thi Thanh Vũ chưa tới một tháng, nhưng lâu rồi Tiểu Ly không tới tập luyện, điện thoại cũng không liên lạc được.” Thái độ lão nương Bì rất hờ hững, nhưng giọng nói lại toát lên sự quan tâm: “Tôi tới là muốn hỏi một chút, có phải trong nhà xảy ra chuyện gì hay không?”

Biết đối phương không tới để đòi nợ, giọng mẹ Phạm Tiểu Ly lại oang oang lên: “Con gái tôi thì có thể xảy ra chuyện gì chứ? Nó vẫn vui vẻ, xinh xắn hoạt bát lắm, cô nghĩ nhiều rồi, mau đi về đi!”

“Tôi có thể nói vài câu với con bé không?” Cô ngập ngừng một chút, “Giờ con bé có nhà không?”

“Không có nhà! Mấy ngày nay nó đều qua đêm bên ngoài, không biết đi đâu.”

“Con gái đi mấy đêm không về, làm mẹ mà không lo lắng sao?” Giọng lão nương Bì cũng trở nên căng thẳng, giọng nói sốt ruột căng như sợi dây đàn.

Cô rất lo cho nha đầu chết tiệt kia.

Mẹ Tiểu Ly không để ý, chỉ dùng giọng nói to hơn để át đi giọng đối phương: “Con tôi đi đâu thì liên quan gì tới cô?! Cô là ai hả? Dựa vào đâu mà khoa tay múa chân trước mặt mẹ ruột nó?!”

Người phụ nữ đầy đặn mập phệ đối lập hoàn toàn với người phụ nữ tiên phong hạc cốt, bà ta ưỡn ngực, hai cái “bao da” to thông xuống bụng cũng lắc lư theo: “Tôi nói cho cô biết, Tiểu Ly nhà tôi không nhảy nữa, giờ nó đang quay chương trình, đạo diễn rất thích nó, nói chỉ cần nó hăng hái siêng năng thì nhất định sẽ nổi, đâu còn thời gian để nhảy nhót vô ích nữa!”

(Tiên phong hạc cốt: Dùng để miêu tả người có khí chất thần thái không giống như người thường)

“Có nhảy nữa hay không là do con bé quyết định, người ngoài nói gì cũng vô ích.”

“Hừ, cái cô này nói xong chưa hả?! Tôi là người ngoài sao?! Tôi là mẹ nó đấy! Sao, Tiểu Ly nhà tôi được phát triển tốt hơn, cô muốn ngăn cản sao?!” Mẹ Tiểu Ly giờ cánh tay lên, ngón tay chỉ chỉ trỏ trỏ trước mặt lão nương Bì, “Tôi nói cho cô biết, cô cũng đừng quần quấy con bé nữa! Nhảy nhót có gì hay?! Nửa đời cô nhảy nhót, cũng đâu được lên tivi, đừng nói là lên tivi, ngay cả đàn ông cũng không tìm được.”

“Vây làm phiền rồi.” Lão nương Bì cũng không nổi giận, từ đầu tới cuối giữ nguyên thái độ ôn hòa, “Phiền cô đến khi Tiểu Ly về, báo con bé liên lạc với tôi một chút, báo một tiếng đã bình an.”

“Đồ bệnh!” Mẹ Tiểu Ly đóng sầm cửa lại.

Lão nương Bì cũng không lập tức rời đi, cô xoay người, đối mặt ngay với tôi — cách một cánh cửa.

Cô đứng trước cửa rất lâu. Tôi không dám khẳng định liệu cô có biết mình đang ở phía sau cửa hay không, tôi biết rõ lão nương Bì vô cùng kiêu ngạo và kiên quyết, lúc cô bị người ta mắng chửi tôi mà mở cửa đi ra ngoài, cho dù có không nói lời nào, cũng sẽ tuyệt thượng gia sương.

(Tuyệt thượng gia sương: đã rét vì tuyết lại giá vì sương, hết khổ này lại tới khổ khác, tương tự như họa vô đơn chí)

Sau khi xác nhận lão nương Bì đã đi rồi, tôi cầm áo khoác lên ra khỏi nhà.

Bố tôi ở sau lưng rống lên: “Muộn thế này rồi mà còn đi đâu?”

“Con đi tìm em gái con về.”

Giờ Bắc Kinh đã hơn mười một giờ đêm, tôi lái Chevrolet tới đài truyền hình tìm Phạm Tiểu Ly, gặp được một trợ lý tổ chức chương trình. Trước đây tôi từng lái xe của Lê Kiều để tô hình thức bên ngoài cho mình, giờ trợ lý thấy tôi liền vô cùng ân cần, không đợi tôi đặt câu hỏi, cô liền chủ động nói cho tôi biết lúc này Phạm Tiểu Ly đang ở đâu.

Tôi lái xe tìm tới quán bar, bên ngoài cửa đỗ hàng loạt chiếc xe hơi đắt tiền, ngựa chồm và sao ba cánh cùng nhau “si nhục” chiếc Chevrolet của tôi.

(Ngựa chồm: Ferrari; Sao ba cánh: Mercedes, bạn Viên dùng hình logo để gọi tên xe)

Đi qua vài nhóm người loạn thất bát tao, tôi tìm thấy Phạm Tiểu Ly. Con bé đang ngồi trên ghế dài ở một chỗ hạng sang đắt đỏ, hiển nhiên đã uống say khướt rồi, nhìn cái gì cũng phải híp mắt lại quan sát, cái đầu còn gật gù lắc qua đảo lại. Bên cạnh cô bé có ba chàng trai trẻ tuổi ăn mặc theo trào lưu, cách cô ở nơi xa nhất là một cô gái trẻ tuổi có phần quen mặt. (Loạn thất bát tao: lộn xộn lung tung hết cả lên)

Tôi mất tới năm phút mới có thể chắc chắn mình không nhìn nhầm người, kia không phải là Ngải Tuyết “hoàn cảnh vô cùng khó khăn” trong chương trình kia sao?! Mí giả cong vút tới lông mày, nửa bộ ngực vừa trắng lại vừa lộ lộ, nhìn sống động như thật, cô ta dập đầu thuốc, ngay lập tức một trong ba người đàn ông quan tâm giúp cô ta châm lửa, mà hai người kia cũng không rảnh rang gì, một đang đưa rượu lên mép Phạm Tiểu Ly, người còn lại thì luôn tay vào trong quần con bé...

Nhất thời tôi nổi trận lôi đình, nếu như lúc này không tiến lên ngăn cản, có khi ba thằng khốn này sẽ cưỡng gian con bé ngay tại đây!

Tôi xông lên, đẩy cái thằng đang táy máy tay chân kia ra, xoay người kéo lấy Phạm Tiểu Ly: “Khuya lắm rồi! Mẹ đang giục em về nhà đấy!”

Thằng cha bị tôi đẩy ra lập tức gào về phía tôi, miệng bắt đầu mắng chửi: “Phân chỗ nào bốc ra đây thế? Mày tới gây sự cái rắm gì hả?”

Còn cái người vừa nhìn thôi liền biết là có tiền, không nói lời nào đã động thủ, đặt mạnh cái cốc rượu đang đưa cho con bé xuống bàn, cũng đứng dậy mà đâm mạnh một cái vào vai tôi, kêu tôi rút đi.

“Con mẹ nó mày đang làm cái trò gì vậy?! Mày là gì của Tiểu Ly?!”

Đối phương túm lấy cổ áo tôi, cổ áo siết chặt khiến tôi gần như tắt thở, tôi hất nắm đấm kia ra, miệng vẫn không quên tranh thủ: “Không có tao nhân lúc nửa đêm làm, thằng bố liệt dương của mày có thể đẻ ra mày sao?! Con mẹ nó tao là bố của mày, là anh của con bé!”

Lúc quỳ gối không nên nhăn nhó, lúc mắng chửi không nên nhẹ miệng, còn lúc thật sự vung nắm đấm cũng tuyệt đối không được sợ hãi.

Tôi quyết tâm phải đánh sứt đầu mẻ trán ba thằng ranh con kia, bọn chúng đánh tôi tôi liền đánh trả, bọn chúng đánh tôi một cái, tôi đòi cả vốn lẫn lãi mà đánh ba cái lại — sự thật chứng minh ví dày hay xẹp chẳng liên quan cái cốc khô gì tới tài nghệ đánh nhau, chó vườn mệnh rẻ cũng không phải dạng vừa, đã bắt đầu tàn nhẫn rồi, thì cứ theo đấy mà đánh chết cái đám chó cảnh kia đi.

Càng đánh kịch liệt chiến tích càng rõ ràng, nhất thời tôi vì đắc ý mà sơ sẩy, không ngờ đột nhiên sau gáy bị người ta đánh lên một cái —

Tiếng thủy tinh vỡ tan vang dội, tôi tỉnh mộng ngay tại chỗ, ngay cả ba thằng đang quyền qua cước lại với tôi cũng dừng lại, ngạc nhiên nhìn về phía sau lưng tôi. (quyền qua cước lại: đánh qua đá lại)

Chất lỏng nóng rực từ sau gáy chảy dài xuống, cũng không quá đau, tôi chao đảo mấy bước, không ngã xuống.

Đến khi quay đầu lại, trông thấy người đứng sau lưng tôi chính là Phạm Tiểu Ly.

Đôi mắt phượng của cô bé bị ánh đèn quầy bar chiếu rọi mà lóe lên, trong tay vẫn còn cầm một chai rượu dính máu.

Anh đừng xía vào chuyện của tôi, không ai được động vào tôi. Phạm Tiểu Ly lạnh lùng mà lảng lảng nhìn tôi, nói, tôi không nhảy nữa, tôi trưởng thành rồi

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Tôi Là Tiểu Hòa Thượng

Cảnh sát tới hòa giải, tôi ăn nói dè dặt, ba thằng nhãi kia vốn có thân phận, sau khi bồi thường mấy thứ linh tinh bị đập hỏng xong, chuyện cũng không còn gì để giải quyết.

Kết quả kiểm tra cho thấy tôi bị chấn động não nhẹ, không tính là nghiêm trọng. Để khâu vết thương, bác sĩ cạo một ít tóc trên đầu tôi, tôi cầm cái gương soi trái soi phải soi trước nghĩa sau, rõ là kinh khủng, chẳng đẹp mắt tẹo nào cả, cứ như mấy con chó bị ghê ấy. Thế là tôi tự mình động thủ, cạo sạch cái đầu của mình.

Tôi gửi tin xin nghỉ với Cát Lương, nói qua loa giảm nhẹ tình huống một chút, sau đó làm tổ trong nhà đánh một giấc dài.

Vài ngày sau tôi xuất hiện ở phòng tập, không nói khoa trương chút nào, bầu không khí đông đặc, mấy cô gái đều tròn to mắt há hốc miệng, sau mấy phút tĩnh lặng thế giới mới bùng tỉnh lại, chìm ò ạt sỗ lông.

“Ủây! Tiểu Ách Ba, để kiểu tóc bình thường trông tạm tạm, cậu cạo một cái đẹp trai sáng láng hẳn ra.”

“Sau này không thể gọi cậu là Tiểu Ách Ba nữa, phải gọi là tiểu hòa thượng. Nào, tiểu hòa thượng đẹp trai, mau tới đây cho chị ngắm nghía.”

“Sao trước đây chị không phát hiện, trông cậu nét nào ra nét đấy — ơ, sao sau đầu lại bị thương thế kia?”

Trên mặt còn có máu bầm, tôi nghĩ có giả ngu cũng không được, thế là đành phải nói người xui uống nước lạnh cũng mắc vào răng, một ngày đẹp trời, tôi đang yên đang lành đi trên đường, đột nhiên có chai rượu từ trên lầu cao rơi xuống trúng đầu. Nhưng mấy cô ấy không chịu tin, hết sức trêu chọc, không nói tôi “trùng quan nhất nộ vi hồng nhan” thì cũng là bảo tôi đi gây sự với người ta.

“Trùng quan nhất nộ vi hồng nhan”: hiểu nghĩa bóng là đàn ông đánh nhau vì phụ nữ.

Nói về Ngô Tam Quốc, vì một ái thiếp Trần Viên Viên bị tướng mà bán cả giang sơn đại Đại Hán cho Mãn Thanh.

Quên đi, thời tiết dần dần ấm lên, hoa đại bận rộn thụ phấn, chó hoang bận rộn giao phối, nói vì hồng nhan thì cứ coi như là vì hồng nhan đi.

Viên Lạc Băng đã chết một nửa, một nửa kia của hắn là kẻ điêu vong, bị thương muốn chết.

Ngày Lê Kiều trở về từ Nhật Bản cũng là ngày sinh nhật tôi. Khuya hôm trước tôi nhận được chỉ thị, không cần tới sân bay đón, đến thẳng phòng làm việc của hắn đợi đưa về là được.

Sáng sớm định ra khỏi nhà, tôi thấy dưới khe cửa có nhét một tấm thiệp — lúc này bên ngoài vẫn lặng yên không tiếng động, có lẽ ai đó nhân lúc tôi ngủ say nhét vào khe cửa.

Tôi lật lên nhìn thử, vừa liếc nhìn thôi cũng biết là một tấm thiệp mừng sinh nhật, nhưng mấy dòng chữ trên đó lại không bình thường chút nào.

Chúc sinh nhật vui vẻ, chúc cho ước mơ trở thành sự thật.

Ký tên: Cố Dao.

Hai chữ Cố Dao vừa nhìn đã biết từng viết không biết bao nhiêu lần, lực viết thoải mái, nét chữ sắc sảo đều đủ cả. Ngay lập tức tôi mắc phải một sai lầm mà rất nhiều người sẽ mắc phải, cầm tấm thiệp có nét bút của Cố Dao mà không nhìn được so sánh với Lê Kiều. Chữ viết của hai người họ đều rất đẹp, Cố Dao thì có phần nắn nót gọn gàng, mà nét bút Lê Kiều lại phóng khoáng ầu thả.

Sau khi bị thương tôi không gặp lại Phạm Tiểu Ly, nhưng cuối cùng con bé vẫn không hẹn mà tới, còn mang ý không còn bất cứ nợ nần gì. Tôi nắm tấm thiệp này, như nắm trang kết của một câu chuyện xưa cũ, một suy nghĩ vô cùng bi thương thoáng hiện lên trong đầu: Có lẽ tình huynh muội đã lâu này sẽ chấm dứt.

Chuyến đi Nhật rất thuận lợi. Trong khu nghỉ ngơi ở phòng làm việc, gia ngồi rạng rỡ phor lớ trên ghế sofa, dường như tâm tình rất tốt. Trước khi tôi xuất hiện, từ xa đã nghe thấy tiếng hắn cười sang sảng, mà sau khi tôi vào, đột nhiên hắn không cười nữa, hai mắt nhìn chằm chằm, nhìn tôi thể như nhìn quỷ.

Tôi gãi gãi da đầu tron bóng, luống cuống mà đáp lại ánh mắt của hắn.

Một lát sau hắn mới hỏi, “Đầu cậu sao vậy?” Ánh mắt hắn thoáng lướt qua gương mặt tôi, lại hỏi: “Mặt nữa? Bị sao thế?”

Rất có thể vì đại não bị chấn động vẫn chưa khỏi, nên tôi phản ứng chậm chạp hơn nhiều, gặp câu hỏi kia mà ngăn người nửa ngày không lên tiếng, lại để Cát Lương ở bên cạnh giúp tôi trả lời: “Lạc Băng với bạn đi ra ngoài, không ngờ bị mấy tên phú nhị đại gây hấn, tôi bảo cậu ấy nghỉ thêm vài ngày mà cậu ấy không muốn.”

“Có đánh lại không?” Lê Kiều lạnh lùng nhìn tôi, đột nhiên hỏi như vậy.

Lời Cát Lương nói không hoàn toàn là sự thật, nhưng tôi không có hơi sức đâu để giải thích. Tôi cho rằng Lê Kiều hỏi như vậy là sợ tôi gây phiền phức bên ngoài, bôi nhọ thanh danh của hắn, cho nên lắt léo, không ngờ hắn lại ném cái gối ôm trên sofa về phía tôi, miệng mắng: “Ngu thế! Người khác đánh cậu mà cậu cũng không đánh lại sao?”

Tôi trốn cũng không trốn, bị cái gối rơi vào đầu.

“Quên đi, ngày trọng đại một năm mới có một lần, không nói nữa lại mất vui.” Lê Kiều liếc mắt bảo tôi cầm lấy hộp quà trên bàn trà, hai mắt vui vẻ mà nhìn tôi, “Tôi mang quà từ Nhật về cho cậu, mở ra xem đi.” Không cần biết người ngoài miêu tả Lê Kiều máu lạnh mất hết nhân tính như nào, nhưng đó giờ hắn đối xử với nhân viên của mình không tồi, lần này đi Nhật Bản, hắn đều tặng mỗi người trong đoàn một phần quà, cũng bao gồm cả tôi.

Mấy nhân viên nữ mở quà ra nhìn, thấy bên trong là ví da cao cấp cùng mỹ phẩm dưỡng da đắt tiền đều ngạc nhiên reo lên. Tôi không ham những thứ này, nhưng cũng không cưỡng lại được ánh mắt tha thiết và cổ vũ khó hiểu của Lê Kiều, mở hộp quà ra trước mặt bao người —

Kết quả, không ngờ trong hộp quà long trọng đẹp đẽ như vậy lại là một chiếc sextoy chạy bằng điện, nó to lớn không gì sánh bằng, đường vân trên đó nổi rõ ràng, được bọc vỏ da, hình thức không khác gì đồ thật.

Xung quanh cười rộ lên, có người ý vị thâm trường mà “Ồ” một tiếng.

Chòn tặng quà cho gà, vị gia này lấy việc chế giễu tôi làm thú vui, tùy tùy tiện tiện mà vạch trần khuynh hướng tình dục của tôi trước mặt mọi người: “Hôm đó trong bể bơi nhà tôi, cậu nói mình là một bé trai chưa từng trình chiến, cho nên lần này đi tôi đặc biệt giúp cậu một chút. Theo lời cô nhân viên bán hàng giới thiệu, cái này chuyên dùng cho gay, được trang bị khả năng “đẩy đưa” độc nhất vô nhị, đặc biệt thích hợp cho những cậu trai chưa từng khai bao chơi tại nhà, đảm bảo cậu chơi sướng vô cùng tận...”

Chòn tặng quà cho gà: ý nói tặng quà nhưng không có hảo ý.

Hắn nói rành mạch từng từ từng từ một, những người bên cạnh cười đến thô tục, chốc chốc lại có người ngạc nhiên, âm dương quái khí mà cảm thán: “Tiểu hòa thượng thật đúng là tiểu hòa thượng, sống uống phí hơn hai mươi năm, thế mà chưa từng hưởng lạc đến một lần...”

Lê Kiều dựa người ra phía sau, nở nụ cười vụn người mê: “Cát đi, đêm nay mang về giải phóng thiên tính của cậu, không cần cảm ơn tôi đâu.”

Xung quanh lại cười rộ lên, chỉ mình tôi ỉu xiu, không cãi cũng chẳng biện bạch, vẫn cứ cúi thấp đầu.

Đường như gia không hài lòng với phản ứng này của tôi, lại giơ tay lên ném một cái gối ôm vào mặt tôi.

Tôi vẫn chẳng né tránh, cú ném này kết hợp với cái trước đó làm đầu tôi ù lên, hai mắt hoa cả đi, tôi mệt mỏi nhấc mí mắt lên: “Gia, đừng làm loạn nữa.”

“Sao hôm nay trông cậu chẳng có tinh thần gì thế kia?” Lê Kiều tỏ vẻ mất hứng, trầm mặc một hồi, nói với tôi: “Nói một nguyện vọng sinh nhật đi.”

“Thì là cái này,” Tôi quơ quơ chiếc sextoy trong tay, “Tốt lắm”

“Nói nghiêm túc một cái đi.” Thấy tôi lại sắp múa mép, Lê Kiều nghiêm túc mà bổ sung thêm một câu, “Cậu phải suy nghĩ thật kỹ, cơ hội chỉ có một thôi.”

Tôi cố gắng suy nghĩ một chút, chẳng nghĩ xa xôi được, bèn dựa theo hiện trạng mình bây giờ mà nói ra một nguyện vọng: “Đau đầu, đau muốn chết, có thể cho tôi xin nghỉ về nhà không?”

“Không được.” Lê Kiều dứt khoát từ chối, “Nói lại đi.”

Chỉ vậy thôi mà cũng không được, đột nhiên trong đầu tôi nảy lên một ý nghĩ xấu xa, cố ý nói những lời mà hẳn không thích nghe: “...Có thể dẫn tôi đi gặp Cố Dao được không, tôi rất muốn gặp lại anh ấy một lần, đứng trước mặt anh ấy nói tôi thích anh ấy ——”

Lời còn chưa dứt, Lê Kiều cầm một vật trang trí bằng ngọc lên định đập tôi ——

Lần này không né không được, cái thứ này mà ném tới, tôi mất mạng ngay tại chỗ chứ chẳng chơi. Thế nhưng tôi vừa ôm tay bảo vệ đầu, lại thấy hẳn xoay tay đặt đồ xuống, ghét bỏ mà nói, thứ này đáng giá hơn mặt cậu nhiều.

Tôi thật sự rất vág đầu, não căng ra như sắp mất tri giác, chỉ đành phải hạ giọng xin được tha: “Gia, tôi nhận đồ anh tặng anh mất hứng, tôi muốn về nhà tắm rồi đánh một giấc anh không vui, anh nói thẳng anh muốn hôm nay tôi làm gì đi, đỡ cho cái đura mù dờ như tôi cân nhắc đắn đo, cũng đỡ cho tôi nói gì không hay khiến anh khó chịu, nói trắng ra là, phân to bón rể cây nhỏ, ngoài mặt thì làm như tặng quà biếu cấp, nhưng thực ra lại không cam lòng mà bùng bít nó chết đi, làm nó thối um lên!”

Mọi người xung quanh cười rộ lên, ngay cả Lê Kiều cũng nờ nọ cười.

Nụ cười của hẳn mang tới cảm giác rất khó giải thích, rõ ràng chân mày nhíu chặt lại, gương mặt vẫn rõ vẻ lạnh lùng, thế nhưng đôi mắt lại tươi roi rói, bờ môi gợi cảm nửa mỉm nửa hé, vô cùng đẹp đẽ.

Sau đó Lê Kiều híp mắt nhìn tôi đăm đăm, chừng năm phút đồng hồ. Sau năm phút, đột nhiên hẳn đứng dậy, đoạn đi về phía tôi, vươn một tay ra tóm lấy gáy tôi, như tóm lấy con chó không chịu nghe lời mà kéo lê ra ngoài cửa: “Hôm nay ngoài theo tôi ra, đừng hòng muốn đi đâu cả...”

Tôi không dám cứng đầu không nhúc nhích, ngoan ngoãn đi theo hẳn.

Một nhân viên truyền thông trong phòng cất tiếng hỏi: “Gia, anh định đi đâu vậy?”

Trước đây những người này đều gọi Lê Kiều là ông chủ, những ai thân cận hơn một chút thì gọi thẳng là Lee, mà bây giờ cả cái đám này bị nhiễm bởi tôi, cũng đều không nghiêm túc mà gọi hẳn là “Gia”. Thế nhưng Lê Kiều lạnh lùng liếc mắt nhìn cái tên ẻo lả kia một cái, không chút dung tình mà cảnh cáo hẳn: “Còn dám gọi tôi như vậy, lập tức thu dọn đồ đạc cuốn xéo!”

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đô* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Viên Đạn Cắm Phấn

Lê Kiều đội mũ đeo kính râm như lần đầu chúng tôi gặp nhau, để tránh bị người khác nhận ra hẳn là siêu sao. Hẳn bỏ lại chiếc xe danh giá, buộc tôi phải lái con Chevrolet chở hẳn ra ngoài, chúng tôi tới rất nhiều chỗ mà các cặp tình nhân bình thường khi hẹn hò thường lui tới, như ngôi tàu lượn, như đi xem kịch.

Nếu bạn không ép trái ô-liu đến khi nó thành bã, nó sẽ không thể tiết ra dầu, nếu không đưa nho vào bàn ép, nó sẽ không thể chất ra rượu... Diễn viên trên sân khấu cất cao giọng mà hát một câu trong thánh ca: Chúa ơi, nếu con lùi bước khỏi khổ đau, liệu tình yêu của Người sẽ bao dung con chứ?

Trời trong, cỏ thụ đổ bóng, phân thúc ra hoa, cúi đầu ánh dương chiếu rọi xuống đất, ngẩng đầu trời trong không gợn mây. Nhưng đầu tôi đau muốn chết, thành ra không có chút tinh thần nào. Cả đường tôi ù rù, ngoài không có hứng thú làm gì ra, câu cửa miệng toàn là, đau đầu, buồn nôn, tôi muốn về ngủ.

Lê Kiều mặc kệ, vẫn như cũ nhấc chân lên đá tôi, không thì sai tôi đi mua nước, không thì sai tôi đi mua vé.

Cái mũi lưỡi trai không thể che hoàn toàn cái đầu trọc lóc và vết sẹo trên đầu tôi, hơn nữa, về mặt tôi uể oải không có chút tinh thần nào, nhìn như một bệnh nhân đang bị hóa trị. Tôi nghe thấy bà cô xếp hàng sau mình nhỏ giọng nói, còn trẻ như vậy, đáng thương quá.

Cuối cùng Lê Kiều dẫn tôi tới một trường đấu quyền anh. Hắn đẩy một người đàn ông đeo găng tay đấm bốc tới trước mặt tôi, nói với người kia, thằng nhóc này không có tinh thần gì, đánh cho nó một trận đi.

Người đàn ông này tên Trương Á Quân, quê ở Liêu Ninh, là một vận động viên quyền anh đã nghỉ thi đấu, có người nói cuộc đời làm vận động viên của anh ta lúc tròn lúc méo, chỉ toàn nhận giải á quân trong các giải thi đấu, còn thiếu chút nữa đại diện nước nhà tham dự thể vận hội Olympic. Tiếc là tới trận so tài quyết định vận mệnh, anh ta lại không cảm nổi chức quán quân, lại không có quan hệ gì với những nhà lãnh đạo, nên cuối cùng vẫn không được tuyển chọn. Sau khi nghỉ thi đấu, anh ta không có công ăn việc làm, có người khuyên, trông cậu đẹp trai như vậy, nếu không ngại thì làm diễn viên kiếm cái ăn đi.

Trương Á Quân có vẻ lớn tuổi hơn nhiều so với Lê Kiều, đôi mắt dài thấu rõ tình đời, dưới cằm có để chòm râu, khiến cho gương mặt sắc nét lại càng lộ vẻ anh tuấn. Tôi nhận ra, thoát nhìn anh ta giống Lê Kiều dăm ba phần, mà thân thể anh ta và Lê Kiều thì như đúc từ một khuôn ra.

Sau này tôi biết, anh ta và Lê Kiều quen biết nhau qua một bộ phim, khi đó anh ấy là một diễn viên đóng thế đang hot, mà Lê Kiều lại dùng anh ấy làm người đóng thế mình.

Nhờ biệt danh “Gan lớn” của Trương Á Quân mà Lê Kiều chú ý tới. Đạo diễn nói muốn anh ta nhảy từ du thuyền xuống biển, anh ta liền nhảy vào xuống; đạo diễn nói quay cảnh anh ta bị đuổi theo phải nhảy lầu, anh ta cũng nhảy vào xuống, đạo diễn nói anh bị truy đuổi phải chạy như vậy, nửa đường từ trên không rơi xuống, lần đó dẫm lót gập vắn đề, đạo diễn nói với anh, đừng nhảy, nhưng cuối cùng anh ta vẫn nhảy vào xuống, xương chậu bị vỡ nát.

Nguyên nhân là bởi một tai anh ấy bị điếc, ngày qua ngày luyện quyền anh khiến cả người dính thương tích, có một lần để đề phòng đối thủ đánh vào mặt, dẫn tới tai phải bị điếc.

Sau khi sự việc xảy ra, đạo diễn toát mồ hôi lạnh, hỏi anh ta, gan lớn này, cậu không sợ chết à?

Trương Á Quân trả lời, sợ chứ, nhưng tôi còn phải nuôi gia đình nữa, tiền nhà hai tháng rồi chưa trả, vợ và hai thằng con trai tôi còn cần miếng ăn.

Trương Á Quân tự cười giễu, anh có cái tật thích dốc bầu tâm sự, giống như chị Lâm vậy, hầu như gặp ai cũng sẽ nhắc về cuộc đời làm vận động viên đầy tiếc nuối, anh ta bắt đầu trách trời oán đất trách mẹ, sao lại đặt tên anh là “Á Quân”, anh nói cả đời mình đã thắng nhiều cuộc tranh tài như vậy, nhưng chỉ thua một bước, nếu như thắng cuộc tranh tài cuối cùng, cuộc đời anh sẽ không khúc khuỷu gập ghềnh như bây giờ, toàn bộ cuộc đời anh sẽ khác đi rất nhiều.

Anh nói đi nói lại những lời này, phần lớn người nghe đều đồng cảm, cùng anh liếm miệng vết thương đã đóng vảy, vỗ về nỗi tiếc nuối của anh, thậm chí có người cuộc đời cũng nhiều trắc trở, không nhận được mà ca thán cõi đời cùng anh, trời hay phụ lòng người.

Chỉ có một người nghe rất nhiều lần, nhưng từ đầu tới cuối đều không nói gì. Đến khi anh ta lại một lần nữa cần nhân về chuyện cũ với đoàn phim mới, đột nhiên người nọ nắm tay lại đánh anh ta ngã xuống, buộc anh phải im lặng, sau đó ném tiền vào mặt anh, nói, tôi cho anh tiền không phải bởi vì mười năm trước thiếu chút nữa anh tham dự Olympic, mà bởi hai năm qua anh vào sinh ra tử, nhẫn nhục chịu khó cho tôi.

Khi đó người nọ còn nói, tất cả mọi chuyện trên đời này, đều không tránh khỏi ba phần ý người bảy phần ý trời. Lúc luyện tập anh có không thua lần nào không? Lúc anh nói chuyện với lãnh đạo có khi nào không tiếc lời kiêu ngạo cho rằng mình hơn người không? Có thể thấy ngay cả ba phần của mình anh cũng chưa làm tốt, lấy tư cách gì mà oán thiên trách địa?

Những chuyện này đều là Trương Á Quân kể cho tôi biết.

Anh ta còn nói, người nọ chính là Lê Kiều.

Sau đó anh ta không còn than phiền nữa, dùng số tiền này để thuê địa điểm, mở trường đấu quyền anh, thi thoảng Lê Kiều sẽ dẫn kịch tở hoặc bạn bè tới đây huấn luyện quyền anh. Giờ trường đấu quyền anh này anh ta đã mua lại được, làm ăn về cơ bản là phát đạt không thành vấn đề.

Tình tình gia rất tệ. Sau khi đẩy tôi lên võ đài xong, liền ra lệnh Trương Á Quân nhất định phải dùng hết sức đánh tôi.

Đeo găng tay quyền anh rất khó chịu, chưa động đậy được mấy cái đã dính đầy mồ hôi. Tôi thấy có lẽ Trương Á Quân xem tôi là bạn của Lê Kiều, cho nên không ra tay tàn nhẫn, mỗi lần anh ra tay, nếu có thể tránh tôi sẽ tránh, nếu không tránh được thì chịu bị đánh vài cái, nhưng nhất quyết không đánh trả lại.

“Trương Á Quân!” Lê Kiều đứng ở dưới xem chửi ầm lên, “Bảo anh đánh cậu ta! Chứ không phải cù cậu ta!”

Trương Á Quân nghiêm túc hơn một chút, đánh vài cái khiến tôi lão đảo, sau đó đánh thẳng một đòn vào giữa ngực tôi.

Đột nhiên đầu tôi đau hơn, tôi nghĩ có lẽ di chứng chấn động não lại tái phát, thế là gơ hai tay lên bảo vệ đầu, sau đó trốn vào trong góc võ đài.

“Viên Lạc Băng! Cậu đang sợ cái gì chứ?!” Lê Kiều lại quay sang mắng tôi, “Đánh lại đi! Vì sao người khác đánh cậu không đánh lại?! Có tôi ở đây!”

Đánh chết người tôi mời luật sư cho cậu, đánh tàn phế tôi chịu trách nhiệm tôi cùng!”

“Tôi là vũ công, không phải tay đấm bốc!” Hấn mắng tôi tôi cũng đáp trả lại, dù sao thì hôm nay tôi quyết tâm không nghe theo hấn, “Đầu tôi đau, buồn nôn, tôi sắp không chịu được nữa rồi!”

“Lee, không được đâu! Cậu ấy chưa từng luyện qua, tôi lại là dân chuyên nghiệp, nếu cứ đánh không nương thế này, nhờ đánh chết cậu ấy thì sao!” Trương Á Quân cũng bắt đầu lo, không đuổi tận đánh cùng với tôi nữa.

“Bảo sao người ta bảo con trai làm vũ công đều cong chày nước, cậu cứ như vậy thì quay trở lại sân khấu kiểu gì? Chí khí cậu, xương cốt cậu nhũn đến thế cơ à?!” Lê Kiều lại cao giọng mắng tôi, nhưng tôi đã không còn nghe rõ. Tôi ôm cái đầu đang ong lên, trốn trong góc võ đài, trong đầu vọng đi vọng lại một tiếng nói: Viên Lạc Băng, cậu đang sợ cái gì?!

Cuối cùng không chịu được việc nhìn Trương Á Quân đánh không ra lực, Lê Kiều cởi áo khoác ra, nhảy lên võ đài. Muốn tránh cũng không tránh được, muốn trốn cũng không trốn xong, tôi chỉ biết chịu đựng hết cái này tới cái khác. Sau đó tôi bị hấn đánh tới gần chết, mặt trúng hai phát, mắt nổ đom đóm, cảm giác như đồng tử sắp rớt ra khỏi vành.

“Người cậu đang đối mặt đây là ai?” Lê Kiều túm lấy cổ áo tôi, hỏi một câu không đầu không cuối, “Tôi là ai?”

“Anh là Lê Kiều... anh là thiên vương, là siêu sao...” Miệng tôi nồng mùi máu tươi, cảm giác răng như lung lay hết ra, “Anh là Lê Kiều... là ông chủ của tôi... là gia của tôi...”

Tôi ôm đầu muốn chạy đi, miệng nở những tiếng cầu xin tha thứ, nhưng đối phương không chịu buông tay, hấn kéo tay tôi ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn xoáy sâu vào mặt tôi.

“Tôi là thằng quản lý giết gà sống của cậu, tôi là hành khách ngồi xe dù của cậu không trả tiền, tôi là cái tên khốn nạn, trước trận chung kết Thanh Vũ cản cậu lên sân khấu ——”

Hấn vừa nói tới đây, đột nhiên tôi nhập tâm, tôi kêu to một tiếng, bỏ nhào về người hấn.

Không biết có phải tôi nhìn lầm rồi hay không, hấn thế mà không tránh, chẳng thèm để ý gì mà mặc tôi vùng tay đấm tới.

Cú đấm kia rất mạnh. Lúc tôi thu tay về, xương gò má Lê Kiều vỡ ra, máu bắn ra võ đài.

Nice shot, boy.

Nói như vậy xong, Lê thiên vương lấy tay áo lau lau mặt, hết sức tiêu sái mà xoay người nhảy xuống võ đài, nhặt áo khoác ở dưới đất lên, không quay đầu lại mà bỏ đi.

Sau khi bị đánh nát xương bầm người, tôi như được tái sinh, viên đạn cảm phần như đã được bắn ra khỏi nòng. Bao nhiêu mệt mỏi ủ rũ mấy ngày qua bị quét sạch sành sanh, tôi bị đánh đến mặt mũi bầm dập nhưng lại thấy sáng khoái tinh thần, đột nhiên tôi cảm thấy mình “đun không chín, đánh không tàn”, không gì là không làm được, không còn giới hạn nào cản bước —— ngay cả Lê thiên vương tôi cũng dám đánh, còn ai, còn chuyện gì có thể gây khó dễ cho tôi nữa?!

Tôi lái xe chở Lê Kiều về nhà, dọc đường ánh đèn neon rực rỡ, nhưng dù tôi khua môi múa mép khuấy động bầu không khí thế nào, hấn đều không nói cũng chẳng rằng.

Lê Kiều ở trong phòng tắm kiểm tra vết thương, tôi nhấp nha nhấp nhồm ở phòng khách lo lắng chờ đợi. Đến khi hấn xụ mặt đi ra, tôi liền cười đến là chân chó, đưa túi chườm đá đã chuẩn bị từ trước cho hấn.

Hấn đoạt lấy túi chườm đá từ trong tay tôi, lại thô lỗ đẩy tôi ra xa. Lê Kiều ngửa mặt dựa lên sofa, dường như con tức lên tới đỉnh điểm, cuối cùng cũng bạo phát, cậu biết gương mặt này đáng giá thế nào không? Cậu biết cậu đấm một cái xuống khiến những nhà đầu tư điện ảnh tổn thất bao nhiêu không? Cậu biết những thiếu nữ mê phim có thể xé sống cậu vì một cú đấm này không?!

Trong lòng tôi cố nín cười, cố gắng biện minh: “Không phải anh nói, người khác đánh tôi phải đánh lại...”

Lê Kiều lườm xéo tôi, sau đó nhắm mắt dưỡng thần, cầm túi đá chườm lên chỗ xương gò má.

Ánh đèn trong phòng mê hoặc mà đa tình, lồng ngực hấn nhấp nhô lên xuống theo nhịp, bờ mi dài rủ xuống trên gương mặt hết sức rõ ràng.

Có một câu hỏi vẫn văng vẳng trong đầu tôi: Viên Lạc Băng, cậu sợ cái gì chứ?

Quý xui thần khiến thế nào, tôi rút túi chườm đá trong tay Lê Kiều ra, đặt tay hấn lên đầu mình, dụi dụi cái đầu tron bóng vào lòng bàn tay hấn —— bàn tay hấn vừa cầm túi chườm đá lạnh lạnh, buốt đến độ khiến tôi phải giật mình, cái thứ trong đống quần cũng bắt đầu chọn rộn.

Lê Kiều mở mắt ra nhưng không thu tay về, hấn hơi chau mày, nương ánh đèn ám muội mơ hồ mà nhìn tôi, dường như đang suy đoán ngụ ý trong hành động này của tôi.

Hấn không phản đối khiến lá gan tôi to hơn một chút, tôi dịch người về phía hấn, dán môi mình lên bờ môi hấn.

Lúc hôn môi chỉ có một mình tôi nhập tâm, tôi vừa vụng về lại vừa tham lam mà mút lấy cánh môi hắn, dùng đầu lưỡi mình để họa lại hàm răng hắn. Môi Lê Kiều rất đẹp, cũng rất mềm mại, hắn vẫn không nhúc nhích, thậm chí còn không nhắm mắt lại, để mặc tôi say mê hôn.

Lúc này tôi đã hoàn toàn ngồi lên người hắn, xuôi tay tìm tòi xuống nơi ấy, bàn tay tôi trượt từ cơ bụng hắn xuống, nhanh chóng trượt vào giữa hai chân hắn —— nơi đó hơi cứng ngắc, ngón tay tôi thừa cơ mà kéo khóa quần hắn, mò vào.

Hôn xong, cách một lớp quần lót, tôi nắm thứ hơi ngẩng đầu lên trong tay, dán vào bờ môi hắn hỏi: “Anh nói hôm nay tôi có thể nói một yêu cầu, còn giữ lời không?”

“Nói trước đi nghe xem” Hắn như con báo sẵn mồi mà neho nắtlại, mở miệng trả lời câu hỏi của tôi, hơi thờ ảm ướt quần bẹn mà đẩy đưa giữa răng môi chúng tôi.

Ngón tay tôi xoa vuốt nơi ấy của hắn, khiến nó ngóc đầu dậy, quần lót căng ra, rướm nước. Hắn bảo tôi nói một yêu cầu, thế nên tôi không chút kiêng dè mà nói ra.

“Gia, cười em đi.” Tôi dán môi mình lên vành tai Lê Kiều, vurun đầu lưỡi ra liếm một hồi, lại cắn nhẹ, “Gia, nơi ấy của anh còn lớn hơn ngựa.”

Lê Kiều thần nhiên nhìn tôi một lúc, trong lúc đợi đáp án tôi vô cùng lo sợ, ngồi không yên đợi hắn suy nghĩ, suýt chút nữa chân nhũn eo mềm mà ngã xuống đất. Cuối cùng hắn khẽ cười, đoạn mắtlại: “Dâm tăng.”

Sự thật chứng minh, làm tình trên sofa gỗ lim tiền triệu chưa chắc đã thoải mái. Lê Kiều nồng nhiệt phủ lấy đôi môi tôi mà hôn, sau đó đột nhiên trở mình, để tôi xuống dưới thân —— đầu tôi đập mạnh xuống sofa cứng chắc, sau đó rất sát phong cảnh mà... hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Đường Đô* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Hay Thôi Chưa Đủ, Tốt Là Sĩ Nhục

Tối hôm đó hai chúng tôi đều ý loạn tình mê, thiếu chút nữa chuyện tốt đã thành, nhưng tôi lại ngắt không đúng lúc, ngắt đến là rõ là trái nhân tính.

Tôi tỉnh lại ở trong bệnh viện, mở mắt ra thì đập vào mắt là Cát Lương. Tôi vẫn thường nghĩ phía sau một người đàn ông thành công là một người nội trợ hiền từ, mà người nội trợ hiền từ của Lê Kiều chính là Cát Lương, một người nãi nãi nỗ lực trong yên lặng, không oán tránh cũng chẳng hối hận.

Sau khi tôi hoàn toàn tốt rồi, Lê Kiều tỉnh rụi thể như vừa tỉnh lại sau cơn say, hắn coi những cái vuốt ve mon tron, nụ hôn cuồng nhiệt, quy đầu căng lên mà rướm nước như chưa từng xảy ra, vẫn như mọi khi mà đánh mà mắtlại.

Tôi đoán, thứ nhất là do hắn thẳng, thứ hai, hắn lo thân mình còn chưa xong.

Trong tổ kịch “Khiến Đường” có một nữ diễn viên, tôi không tiện nói tên cô ta ra, bởi cô ta rất nóng nảy và hung hãn, ai nhắc tới tên cô ta cũng đều rước họa vào thân. Cái cô diễn viên đó xuất thân từ một vũ công, debut nhờ mấy bộ phim nhảm nhí nào tàn, hai năm trở lại đây bắt đầu lấn sân sang màn ảnh rộng, mặc dù diễn xuất vẫn chỉ ở hạng dưới, nhưng thứ nhất là dựa vào marketing phá cách, thứ hai là dựa vào năng lực PR, dần dần cũng có chút tên tuổi trong nền điện ảnh, dần được xem là một hoa đán.

Cô ta cũng từng có một thời gian qua lại với Lê Kiều, cho nên được đặc biệt nhận chân vũ công chính trong “Khiến Đường”, gánh điệu nhảy có sức nặng nhất trong bộ kịch.

Vốn cả nhà vẫn rất vui vẻ, nhưng sau khi đi Nhật về thì đột nhiên cái cô vũ công chính này trở mặt, hết bắt nạt với kịch bản thì lại quay sang bắt nạt với tạo hình, ngày ngày đi muộn về sớm, đã hiếm khi xuất hiện lại còn đòi xoa tay múa chân chỉ đạo với tổ kịch.

Tôi nghe chị Lâm cũng đi Nhật tiết lộ, cái cô này gia nhập “Khiến Đường” vì người chứ chẳng vì kịch, thậm chí mong có thể gương vỡ lại lành với Lê Kiều, kết quả tính đồng tính tây nhưng lại quên tính chuyện quan trọng nhất, người ta chẳng có ý như vậy.

Sau đó cô ta chơi được ăn cả ngã về không, uốn eo lắc hông trước mặt bao người, lẳng lơ đưa tình hát tặng Lê Kiều, kết quả Lê Kiều không nể mặt cô ta chút nào mà chê một câu, trang điểm đậm quá, hát cũng không chuẩn âm.

Thế là người ta yêu quá hóa hận, chuyển sang tác oai tác quái.

Thế nhưng không ngờ đợt này Lê Kiều cũng bận, hắn vừa phải quay phim vừa phải để ý tới tiến độ của “Khiến Đường”, thường phải ra ngoài quay phim hơn mười tiếng đồng hồ, sau đó lại ngồi máy bay bay về Bắc Kinh, nhiều ngày liên tiếp không ngủ đủ giấc. Nhiều khi hắn chỉ có thể chợp mắt trong chớp nhoáng lúc ngồi bên ghế tài xế, những khi ấy mới để lộ gương mặt tiêu tụy mệt mỏi, nhưng lúc ở trên xe đồ mắt mệt mỏi tới đâu, mặt bơ phờ uể oải thế nào, vừa xuống xe lại cool ngầu như lúc ban đầu.

Thành ra tôi lái xe cũng không dám nhiều lời, sợ quấy rầy thời gian nghỉ ngơi ít ỏi của hắn.

Trong vở kịch có một đoạn múa tập thể tên là “Thái Bình”, lấy ý tưởng từ hình tượng một kỹ nữ trong “Thái Bình Quảng Ký”. Dưới bối cảnh sân khấu màu mực đậm, một nữ vũ công leader để đầu trần mặc truy y mà nhảy múa, phải nhảy liên tiếp những đoạn nhảy khó khăn, trong lúc xoay người và nhảy lên phải thể hiện ra được bản sắc thời Thịnh Đường. (Kỹ nữ: Ni cô làm kỹ nữ/ Truy y: áo của nhà sư)

Lê Kiều yêu cầu cô gái kia cạo đầu, cô ta không chịu, ngay cả trước kia đã thương lượng tốt với đạo diễn rằng cắt tóc rồi đội đầu giả cũng không làm, sợ để như vậy lên sân khấu sẽ bị xấu, còn muốn đổi truy y thành hoa phục, muốn đổi cái đầu trọc thành búi tóc, muốn mặc trang phục đẹp để đeo dây trang sức vàng bạc.

Sự thay đổi này khiến cả những người không có liên quan cũng ảnh hưởng theo, ngay cả đạo diễn Trương Bằng cũng khuyên, chưa chắc khán giả đã thấy được hấn vất vả tâm sức, cứ tạm tạm thôi là được rồi. Nhưng trong mắt Lê Kiều, ngay cả một hạt cát cũng không được thay đổi, hấn ném kịch bản vào mặt ông ta, nói, muốn làm xuất sắc một chuyện thì không thể chấp nhận được cái tạm tạm ấy, hay thôi chưa đủ, tôi muốn hay nhất, chỉ tốt thôi càng không được, đây là một sự si nhục.

Trước khi sự việc loạn đến hồng bét, cô gái kia và Trương Bằng bị ép phải bỏ đoàn, quá trình cụ thể thế nào tôi không rõ, chỉ biết cuối cùng đã đổ máu trong phòng làm việc, Lê Kiều đập thứ gì đó trong tay, không khéo mảnh vỡ kia rơi xuống đất bắn ngược lên trên, bắn vào mặt cô gái kia.

Trên mặt cô ta bị xước chảy cả máu, cô ta giận dữ ngút trời, nói năng không biết nặng nhẹ gì: “Lê Kiều, anh diễn nhiều năm như vậy, đến cục cúrt chó cũng không bằng mà tới giờ vẫn chưa chịu chấp nhận à? Trên mạng đang đưa tin Cố Dao sắp nhận giải ảnh đế lần thứ năm, còn anh thì sao? Nếu không phải anh có gương mặt này, có một đám fan nào tàn đuổi theo, với cái tính tình thôi rữa này của anh, có đạo diễn nào muốn hợp tác? Tôi không thêm để ý tới anh nữa, nhưng tôi vẫn muốn chúc phúc cho anh, tôi chúc anh cô đơn cả đời, diễn mấy bộ phim thôi rữa một vạn năm!!”

Ba người chia tay trong bất hòa, trong cơn tức giận, Trương Bằng xúi giục các thành viên khác, kéo một loạt các diễn viên chủ chốt rời khỏi “Khiên Đường”. Ngày hôm sau, tin tức Lê Kiều đánh nữ diễn viên chính rộ lên trên mạng, điện thoại trong phòng làm việc bị phóng viên truyền thông gọi hỏi liên tục. Tuy ngoài mặt Cát Lương tỏ vẻ chuyện gì cũng theo Lê Kiều, nhưng cũng lên biểu lộ sự lo lắng với tôi, nói mấy năm này Lê Kiều hung hăng can quấy đã sớm chọc giận giới truyền thông, mọi người vẫn mong tới lúc này để bỏ đá xuống giếng. Một người biết hấn đã lâu lặng lẽ tiết lộ hết những tin không hay về hấn, lại thêm sự việc lần này, dẫn tới cuộc “vận động tẩy chay Lê”, bởi xấu hấn hoàn toàn.

“Khiên Đường” đã bán vé, mà nay diễn viên chính bỏ đi hơn một nửa, vừa nhìn đã biết không thể khởi chiếu đúng thời hạn.

Cuộc “Vận động tẩy chay Lê” vẫn rất hot, nhiều đoạn video từ nhiều năm trước bị khai ra, ngay cả chuyến đi Nhật cũng bị các cư dân mạng chỉ trích, nhẹ nhàng thì nói là hấn muốn làm màu, cũng có những lời bịa đặt rằng hấn quý gói nịnh Nhật, tôi đọc trong đó có một tin đồn rất hoang đường, nói tổ tiên Lê Kiều là người Nhật, còn là một người phụ nữ Nhật bị lính Mĩ gian dâm.

Giờ Lê Kiều đang quay một bộ phim, đạo diễn cũng coi như có nhân tình, trước tiên cho hấn tạm nghỉ hai ngày. Thế nhưng phòng làm việc của nhóm Cát Lương lại bận tới mức tôi mất tới mười để giải thích, vừa quân tới tướng chặn, vừa tăng ca làm thêm, phải chịu đựng mất ngủ mấy ngày mấy đêm.

Tôi lái xe đưa Lê Kiều quay về biệt thự, hấn rửa mặt rồi nằm ngả người vào sofa, vắt tay lên trán.

Trong TV đang phát lễ trao giải Kim Tượng, cô gái kia nói không sai, Cố Dao thật sự giành được giải ảnh đế lần thứ năm.

—— Cũng không tiện nói mấy lời khách sáo, mọi người trên dưới sân khấu về cơ bản đều là bạn bè của tôi. Hôm nay đứng ở đây, tôi muốn cảm ơn bà xã của mình, chính cô ấy đã động viên cổ vũ tôi thử sức mình trong rất nhiều vai diễn, cô ấy can thận so sánh tất cả các bộ phim từ khi tôi debut tới nay, những góp ý của cô ấy thường giúp tôi gạt hái được rất nhiều...

Lê Kiều đưa mắt nhìn chòng chọc Cố Dao ở trên tivi —— người đàn ông ở trong kia có vẻ rất hưng phấn, tinh thần phấn khởi, còn người đàn ông ngồi đây thoạt trông rất mệt mỏi, tinh thần tối tệ.

“Gia...” Tôi đi tới trước mặt hấn, chắn ngang tầm nhìn của hấn. Suy nghĩ một chút, lại cảm thấy nhìn từ trên cao xuống như vậy không ổn, liền quỳ một chân xuống, sau đó ngồi chồm hổm, “Anh không cần phải phát sầu vì mấy vụ phong ba bão táp trên mạng đâu, ầm ỉ một trận xong sẽ lắng xuống thôi ấy mà.”

Ánh đèn nhạt màu chao nghiêng rơi xuống gương mặt lạnh lùng, Lê Kiều đưa mắt trông thấy tôi, giọng lạnh tanh: “Ai nói tôi đang rầu rĩ vì mấy thứ ngu xuẩn kia?”

“Cũng đúng, mấy chuyện nhỏ này đâu đáng để anh phải để mắt tới, là tôi lo, là tôi lo bò trắng răng.” Tôi phản ứng rất nhanh, lập tức đổi giọng.

Lê Kiều hừ lạnh nói: “Không phải cậu nói mình là vũ công, xương cốt khô cứng hay sao, sao động một tí lại quỳ xuống vậy?”

“Ai ngăn cản tôi, tôi sẽ khiến người ấy phải quỳ xuống —— tôi không quen để người khác làm chủ.” Tôi cười ngón ngoén, làm như vậy cũng là vì muốn gia thả lỏng mình, cười một cái.

“Vương Sóc.” Lê Kiều gật đầu, “Không ngờ cậu cũng đọc nhiều sách.”

“Không có đâu, hồi còn nhỏ tôi chỉ mãi học nhảy, đọc sách mãi chẳng vào.” Tôi không nhắc tới bản thân, hết sức nịnh bợ mà nói lại chuyện ban nãy, “Tôi đọc mấy tin kia cũng thấy bức, hấn không thể gồng cổ hết cái đám đồ thêm dầu vào lửa kia lại, mắng từ đầu tới chân một lượt.”

—— Lady Miya chiết xuất từ thực vật được đặc chế hòa nhịp với quá trình thay đổi sinh học của làn da. Kem có thể thấm sâu vào trong da, mang lại cho bạn một làn da căng mịn, săn chắc trẻ trung và đầy sức sống.

TV bắt đầu phát quảng cáo, Lê Kiều cúi đầu nhìn tôi, mặt không đổi sắc nói: “Chửi vài câu cho tôi nghe đi.”

Bạn đang đọc truyện *Túy Từ Dương Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ngoạn Phong Giả

“Chửi vài câu cho tôi nghe đi.”

“Cái tên súc sinh Trương Bằng này, đừng tưởng được uống mực nước ngoài, đạo diễn được vài bộ xem được thì tưởng mình có tài!! Suốt ngày vênh vào la hét, hét fuck cái nọ lại dờ cái kia, thật ra chỉ là cái tên miệng cộp gan thô chứ có cái quái gì! Người ta làm nghệ thuật đài hoàng tử tể thì không đồng nào trong túi, còn ông ta thì sao, túi toàn tiền mờ ám, làm một phát nghỉ được nửa năm!”

Lê Kiều nghiêm mặt, chưa đủ, nói tiếp đi.

“Còn cả mấy đứa dờ hơi vừa kích động đã bỏ đoàn kia nữa, nào bọn nó rơi xuống đường quần rồi à? Phóng mắt ra nhìn một chút, mẹ bọn nó sinh bọn nó ra cũng khổ, rặn ra rặn vào cuối cùng lại về chỗ cũ.”

Khóe miệng Lê Kiều gằn gặt, chưa đủ, nói tiếp đi.

“Cái showbiz này cóc có phẩm đức gì, cả cái đám phóng viên truyền thông mặt nhìn thì giống người lăm, nhưng vừa có chuyện một cái liền làm mấy cái chuyện chó đẻ! Miệng thạch tín mùi tỏi, cắn ai nhào ai người ấy hôi người ấy thối, nói một câu cũng không ai thèm nghe! Miệng rộng như lấy đĩa ra chống, da mặt thì không có, đến quần cũng cóc mặc, nói một câu đánh hai quả rắm, nói mười câu tám dây núi đỏ, đến khi bọn nó cầm miệng lại tôi mới thờ được một hơi —— Mịa! Trĩ ngoại nhiều năm cuối cùng cũng hết rồi!”

“Đúng là cái miệng thạch tín pha tỏi.” Cuối cùng Lê Kiều cũng cười rộ lên, vỗ vào ót tôi một cái, ra lệnh nói, được rồi, cầm miệng.

“Gia bảo tôi cầm miệng, tôi liền cầm miệng. Nghe tôi nói còn đỡ hơn đánh cho bọn chúng một trận, chẳng phải lo chịu trách nhiệm bệnh tật gì nữa.” Tôi ngoan ngoãn mà cầm miệng lại, sau đó chuyển sang ngồi khoanh chân, nói xấu so với đụng tay đụng chân cũng không dễ dàng gì, tôi mệt cả người, khom lưng xuống, dựa đầu vào đầu gối Lê Kiều.

Mặt tôi tuy bé, nhưng đầu lại tròn vo, độ cuối xuân đầu hè tóc mọc nhanh, lúc này trên đầu đã mọc lên ngọn tóc xanh xanh. Có lẽ là sờ vào rất thích, Lê Kiều thế mà lại vươn tay ra xoa xoa đầu tôi, dịu dàng khiến tôi muốn khóc.

Im lặng một lát, đột nhiên hần cái tiếng hỏi: “Cậu thích Cố Dao như vậy, biết Cố Dao giành giải ảnh đế đầu tiên với vai nào không?”

“Biết chứ, tôi xem phim đấy không dưới mười lần, tôi còn nhớ bộ ấy tên là “Ngoạn phong giả”, Cố Dao diễn vai một thi nhân mắc bệnh tâm thần tên Cửu Áp. Anh ấy diễn sâu quá, cảnh Cửu Áp tự sát lần nào xem tôi cũng khóc rống lên.”

(Ngoạn phong giả – giả dùng để chỉ người, ngoạn phong là thương gió, nhưng tác giả dùng từ này theo nghĩa bóng, chúng ta có thể tạm hiểu là người theo đuổi thứ xa vời)

Những lời này không phải khoa trương, Cố Dao đã khắc họa rất chân thực hình ảnh thi nhân kia, anh diễn cảnh thi nhân kia lúc buồn chán, vụng vấy, đánh mất bản thân mà chìm trong say mê truy lạc, sau cùng trần ai lạc định, anh ta kết thúc sinh mạng mình —— lại một lần nữa quay trở lại với thơ ca, một lần nữa quay trở lại với nội tâm trong sáng của mình. (Trần ai lạc định: Bụi trần lắng lại – chỉ chuyện đã tới hồi kết)

“Thời còn đi học tôi từng sáng tác một vài ca khúc, hơn nửa ý tưởng đều tới từ Cửu Áp, đây là một người rất thú vị, dùng từ bây giờ thường nói là “hợp đương hợp lập”, cả đời đều tự so tài với với chính bản thân, giằng giũa giữa chính bản thân với danh và với lợi. Kịch bản “Ngoạn phong giả” do bạn tốt lúc sinh thời của Cửu Áp là Triệu Nam viết, sau khi đọc xong kịch bản, dù thế nào tôi cũng muốn giành được vai này, để có thể diễn được, thậm chí tôi còn chủ động giám sát xê với công ty.”

(Hợp đương hợp lập – chỉ người làm một số chuyện trái với đạo đức, nhưng biểu hiện ra lại lấy được lòng đại chúng, nhân phẩm được tán thành và tán thưởng)

Tôi ngạc nhiên: “Nhưng cuối cùng vai này vẫn về tay Cố Dao.”

“Lúc biết vai kia được giao cho Cố Dao tôi đã nổi trận lôi đình, lập tức đi tìm Leo, chính là cái tên sếp và nhà sản xuất ngu xuẩn của tôi ấy, anh ta nói chuyện với tôi cả đêm, nói Cửu Áp lúc đầu vừa bốc gạch vừa viết thơ, trong phim cũng khắc họa giai đoạn này của ông ta, nếu như tôi xuất hiện trên màn ảnh trong hình tượng lệch thẹo như vậy, fans của tôi sẽ khóc thét chạy ra khỏi rạp.”

“Hơn nữa, lúc đấy có một người mới vốn rất nổi tên là Hạ Tu — đương nhiên giờ anh ta đã mai danh ẩn tích rồi. Leo nói với tôi, hình tượng Hạ Tu cũng giống với tôi, con đường diễn xuất cũng tương tự, nếu tôi mạo hiểm thay đổi hình tượng, rất có thể sẽ mất đi những thành tựu điện ảnh vốn tích lũy nhiều năm—”

Đột nhiên Lê Kiều không nói gì nữa.

Tôi để hân xoa đầu, nhẹ nhàng cọ mặt vào đầu gối hân. Bộ dạng như vậy rất giống một tiểu nô tài nịnh nọt ông chủ, nhưng trong lòng tôi không cho là như vậy, đột nhiên tôi phát hiện ra giữa tôi người đàn ông này đều có một thứ kéo cả hai gần lại với nhau, chúng tôi đều từng có một tâm trí mạnh mẽ sáng rực của tuổi mười tám.

Chúng tôi đều là những kẻ ngoạn phong.

“Mark nói điệu nhảy “Thái bình” này rất khó, đoạn bật nhảy xoay người rất cần có kỹ năng, đám Cát Lương đang đi tìm những vũ công khác, chỉ là trong thời gian ngắn khó có thể chọn người thích hợp.”

Tôi mắng cho đã một trận, thật ra cũng chỉ để an ủi thân mình, các cư dân mạng bình thường sao sánh được với sức chiến đấu fandom của Lê Kiều, cho nên tuy rằng chuyện này huyền ảo, nhưng với Lê Kiều mà nói, chỉ như phui một lớp bụi, không đến nỗi thương gân tổn cốt. Lúc này tôi mới hiểu, điều đó giờ khiến hân lo là không thể ra mắt đúng thời hạn với khán giả.

“Gia,” Có một suy nghĩ đã manh nha trong đầu tôi từ lâu, tôi do do dự dự mãi, cuối cùng vẫn quyết định nói ra, “Lão Đức mù kia dọa miệng thế thôi, thật ra điệu “Thái bình” không khó nhảy như vậy.”

“Cậu biết ai có thể nhảy được sao?”

“Tôi biết một người có thể nhảy được.”

“Ai vậy?”

Tôi ngược mắt lên nhìn Lê Kiều, lấy hết dũng khí nói với hân: “Tôi.”

Vừa nói vậy, Lê Kiều liền nheo đôi mắt tro lạnh nhìn tôi, ánh nhìn của hân vô cùng bén nhọn, hết sức soi mói, cũng dai dẳng mãi không ngừng.

Tôi nín thở chờ đợi, tim đập như trống nổi, thấy chết mà không sờn.

Không biết qua bao lâu, tôi nhận ra đôi mắt tro lạnh kia đột nhiên trở nên ấm áp sống động chưa từng có, ngón tay hân nặng nề bóp gáy tôi, thô lỗ kéo tôi tới gần hân.

“Cậu đúng là cái tên cầm tinh hồ ly.” Lê Kiều không đổi sắc khen tôi giao hoạt, sau đó hân cúi đầu, hôn nhẹ một cái lên chóp mũi tôi, đoạn nói, cậu nhảy cũng được, nhưng không được làm tôi mất mặt.

Tôi không nhớ rõ mình hồn bay phách lạc quay trở về nhà thế nào.

Tôi sững sờ, không chớp mắt lấy một cái, cứ như vậy mà chờ người miên man suy nghĩ, đứng ngồi không yên trong căn phòng chưa tới sáu mét vuông.

Tôi nghĩ lão già người Đức Will Mark cao ngạo nghiêm khắc kia sẽ đưa ra nghi vấn, tôi nghe ông ta diễn thuyết thôi mà ông ta đã không vui, càng không nói đến chuyện cho tôi leo lên sân khấu do ông ta giám sát.

Viên Lạc Băng, mảy mọ cái gì chứ? Tôi vừa kiêu ngạo, vừa tự ti, vừa chối bỏ bản thân, lại vừa an ủi mình. Tuy “Thái bình” phải già gái để nhảy, nhưng Mai Lan Phương cũng thế vai đó thôi, đến khi lên sân khấu thật, đám con gái kia có thể nhảy giỏi bằng tôi không? Máy cô ta nhảy lên làm gì có lực, mấy cô ta không thêm chuyển nhưng tôi thì nhạy bén, mấy cô ta âm nhu uyển chuyển, tôi lại cương nhu tịnh tế.

(Thiểm chuyển: xoay chuyển nhanh chóng, Cương nhu tịnh tế: vừa kiên cường lại vừa nhu hòa; âm nhu uyển chuyển: nữ tính uyển chuyển)

Sau một hồi suy ngẫm, cuối cùng tôi tự nói với lòng, cách đáp trả nghi hoặc của ông ta tốt nhất là tự chứng minh bản thân.

Không có gì khác, chỉ có luyện tập.

Thế là tôi nhanh chóng chỉnh đốn bản thân, lặng lẽ đi qua người bố đang ngủ say trong phòng khách, ra khỏi nhà.

Trong khu nhà có một mảnh đất vuông, trên đất trải xi măng bằng phẳng, ngẩng đầu lên là bầu trời cao vời vợi, lúc trời đẹp nhà nào nhà ấy đều mang chăn ra đây phơi, diện tích không nhỏ.

Giờ đương là một giờ sáng, bầu trời đêm rất đẹp, vô cùng yên tĩnh, lại trải rộng mênh mông, ánh trăng như ngọn đèn cô đơn giữa chân trời.

Nếu không nhìn kỹ, bạn sẽ không thể trông thấy người vũ công trẻ tuổi kia đang vui đến điên lên.

Vũ công trẻ tuổi kia chính là tôi. Ở trên bãi đất trống này, tôi không ngừng lặp đi lặp lại một điệu nhảy, tôi bay lên không, sải dài đôi cánh tay, nhảy lên, dốc sức với lấy ngọn gió mon man nơi đầu ngón tay.

Hon năm giờ sáng, lúc ánh mặt trời đầu tiên chiếu lên luống ngói, tôi mệt mỏi về nhà, vẫn như cũ cảm thấy không chân thật. Cũng không biết vì sao, vừa bước vào cửa nhà, chân tôi bị chuột rút — tôi lao đảo ngã xuống đất, co tròn người lại, ôm chân nghiêng rặng chịu đựng.

Nhưng cảm giác chuột rút tê cứng khiến tôi về với thực tế, tựa như lòng bàn chân giẫm mạnh về thực tại, chẳng hề nhẹ nhàng.

Tôi tự kéo gân cho mình, lại đứng lên, nhảy lò cò mấy bước, đi tới trước gương rửa mặt.

Tuy rằng tôi nhảy cả đêm không ngủ, nhưng ánh dương sớm mai tỏa sáng trên người tôi, nhìn chàng trai trong gương ánh lên những tia sáng lấp lánh.

Cái miệng đang cười, đôi mắt đang cười, đến cái đầu trục lóc cũng đang cười.

Tôi xoay người quay trở về phòng khách, bố tôi còn chưa tỉnh, tôi lay lay ông đang nằm trên giường sofa, nói với ông, bố à, con có thể nhảy rồi.

Bố mơ mơ màng màng đẩy tôi ra, đoạn trở mình, tiếp tục ngáy như sấm rền trời.

Tôi ngồi dưới đất suy nghĩ trong thời gian dài, quyết định gọi điện cho lão nương Bì.

Trước đó tôi cũng từng nói, lão nương Bì sống xa cách xã hội, nhà cô không có điện thoại bàn, điện thoại di động là sau này tôi mua cho cô, nhờ Phạm Tiểu Ly xưng tự mua, chuyển cho cô.

Đã nhiều năm như vậy, nhưng cô vẫn không đổi số.

Khi đó lão nương Bì đang dạy khiêu vũ trong một trường tư nhân, các giáo viên vũ đạo nhận thương diễn nên quyết định nghỉ lớp, thông báo cho tất cả các học sinh theo học, duy chỉ mỗi lão nương Bì là không được thông báo. Cũng không phải không thông báo, mà là không có cách liên lạc, căn bản không cách nào thông báo được. Sau này Phạm Tiểu Ly nói cho tôi biết, cô bé nhớ nhầm giờ, còn tưởng là mình lỡ tiết vũ đạo, đến khi tới thì đã muộn hai giờ.

Phạm Tiểu Ly nói lúc cô bé mở cửa ra đã bị shock. Cả phòng học trống rỗng chỉ có mình lão nương Bì. Cô ngồi yên không nhúc nhích ở đằng đó, hai tay đặt lên đầu gối, sống lưng vươn thẳng, tựa như một pho tượng duyên dáng.

Pho tượng kia thấy học sinh duy nhất của mình thì đột nhiên có sức sống, lão nương Bì dùng tư thái của một vũ công mà đứng lên, nói với Phạm Tiểu Ly, tới đây, chúng ta bắt đầu.

Tôi không biết lúc này lão nương Bì có chịu nghe tôi nói không, tôi bấm lại số cô, thấp thỏm mà kiên nhẫn chờ giọng cô vang lên.

Sau khi những tiếng tút kéo dài một lúc, cuối cùng cũng có người nhận trước khi điện thoại tự tắt máy.

Tôi ở đầu dây bên này khóc không thành tiếng.

Tôi gọi cô, cô à.

Cô à, em có thể nhảy rồi.

Mấy ngày sau đó, ngày nào tôi cũng tới phòng tập từ rất sớm, quét dọn đầu tiên, sau đó bắt đầu luyện nhảy. Ngày nào tôi cũng là người đi sớm nhất về muộn nhất. Tôi ném hết những thứ không liên quan tới “Kiến Đường” ra sau đầu, cống hiến cho vũ đạo một khoảng sức sôi nhiệt huyết và một trái tim say mê.

Chỉ một câu thôi, dù có là Cửu Thiên Huyền Nữ tranh với tôi, vai diễn này tôi sẽ không nhường cho ai. (Cửu Thiên Huyền Nữ: Một vị tiên trên trời trong thần thoại)

Sau đó có một nhân vật có thâm niên diễn xuất hơn Lê Kiều đột nhiên bị bóc mẽ ngoại tình, đó lại là một người tai to mặt lớn nổi tiếng là người chồng mẫu mực, chuyện như sấm giữa trời quang, thu hút sự chú ý của truyền thông, cuộc vận động tẩy chay Lê cũng từ từ đẹp.

Hôm đó vẫn như cũ tôi tới luyện sớm nhất, Skylar là người tới thứ hai, bởi các diễn viên khác chưa xuất hiện, cô bé liền kéo tay tôi buôn chuyện.

Anh biết không, Lee quyết định tự đạo diễn bộ “Kiến Đường”, trong thời gian ngắn nhất lên lại danh sách thành viên nòng cốt trong tổ kịch, đến điệu “Thái Bình” khó muốn chết kia cũng tìm được người tới nhận.

“Vậy sao?” Tôi cố kìm nén không nhếch môi lên, làm như không biết mà hỏi, ai vậy?

Tiểu hòa thượng, anh đừng giả bộ nữa, làm gì có chuyện anh không biết.

Không biết thật mà. Miệng toét tới mang tai rồi mà tôi vẫn làm như không biết.

“Nhã Tinh, Cửu Cửu còn biết sớm hơn em nữa kìa, anh gần gũi với Lê Kiều như vậy, chẳng lẽ lại là người biết cuối cùng?” Skylar làm vẻ mặt không sao giải thích nổi, sau đó lộ ra vẻ sùng bái hâm mộ, “Anh cũng từng nghe qua tên cô ấy rồi, Dương Diễm, người ta thế mà lại là quán quân Thanh Vũ đấy.”

Mai Lan Phuong: Ông là một ngôi sao kinh kịch nổi tiếng của Trung Quốc, được xem là nam diễn viên tiên phong và thành công nhất trong việc hóa thân thành các vai nữ chính trong kinh kịch Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Tây Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đầu Trọc Không Gặp Đầu Trọc

Sau này nghe Skylar nói, Dương Diễm từng tới phòng tập một lần.

Skylar nói Dương Diễm đẹp hơn cái cô diễn viên kia gấp trăm lần, khí chất cũng tốt hơn gấp trăm lần, nói lúc cô không cười như Tây Tử phùng tâm, lúc cười thì đẹp đến sinh động — câu này nghe rất có sức thuyết phục, bởi bản thân Skylar cũng là một người đẹp, hơn nữa còn không bao giờ nhận mình thua người khác.

(Tây Tử phùng tâm: hình dung dáng vẻ yếu điệu của mỹ nữ. Tương truyền ngày xưa Tây Thi thường đau lòng mà ôm tim nhủ mảy, nhưng nàng vẫn rất xinh đẹp.)

Lúc đó tôi không ở phòng tập, nên không thể kiểm chứng liệu Dương Diễm có diễn ảo chúng sinh như lời kẻ không, nhưng tôi thừa nhận những câu nói này khiến mình rất khó chịu, Lê Kiều không ở trong nước, Cát Lương không đi theo, tôi không kịp đợi Lê Kiều tự miệng nói thật với mình, ôm một tia hy vọng nhỏ nhoi mà đi tìm Cát Lương chứng thực.

Cát Lương nhìn kỹ tôi một lúc lâu, khẽ thở dài, anh ta như người anh cả mà an ủi khuyên nhủ tôi nên an phận, bởi vì ‘ước mơ’ là thứ rất nguy hiểm.

Lời này thì tôi tin. Từng có một thời gian dài tôi nghe thấy hai chữ này sẽ phì cười, nó như một lời nói dối “vội tay lên hái sao”, chỉ dành cho những kẻ ngốc nghếch không rành thế sự mà đeo đuổi những thứ mù quáng, nó kích động thôi thúc lòng nhiệt huyết của bạn, khích lệ bạn leo cao, vươn tay lên, sau đó nhận ra mình hai bàn tay trắng.

“Nhưng... nhưng mà Lê Kiều...”

Nói đến đây thì tôi im lặng. Không thể không nói, tôi có hơi khó chịu với ánh mắt đồng cảm và thương hại của Cát Lương, rõ ràng tôi vẫn tốt. Chuyện đã đến nước này, thứ nhất tôi không định làm loạn lên, thứ hai tôi cũng không có ý định treo cao, tôi cố gắng thu dọn chút cảm xúc ngổn ngang trên mặt, lấy lại sĩ diện, sao đó mỉm cười chào tạm biệt anh ta.

Nói tới kẻ cũng lạ, lúc luyện nhảy tôi chẳng ngại mệt, nhưng lúc này giữ môi cười đi trên đường, đột nhiên trước mắt tối sầm lại, đôi chân như nhũn đi.

Cái đất Bắc Kinh này đâu đâu cũng là người, kẻ tây người đông kẻ nam tụ lại ở nơi đây, kẻ có tiền không ôm mộng, kẻ ôm mộng không có tiền cùng nhau chia sẻ cái đất cát bụi mù mịt. Tôi lao đảo ngồi xuống bên một thân liễu, lá liễu đã xanh màu từ lâu. Tôi đốt một điếu thuốc ngồi bên vệ đường, ánh mắt đuổi theo một cô gái xinh đẹp, cổ áo thấp, nhưng ngực lại to, nửa bầu ngực lộ ra ngoài, trắng bóng. Tôi nhả khói ra nuốt vào, lấy dáng vẻ của một kẻ lưu manh mà huýt sáo với cô ta, cô ta thì lại bám chặt lấy một ông chú hói đầu, lườm tôi lại một cái —

Lại tự chọc cười mình.

Tôi ngồi ở vệ đường giữa màn đêm đen.

Nhìn kẻ say loạn choạng, nhìn trẻ con tập tễnh, nhìn kẻ giàu ngẩng cao đầu, nhìn những người cũng mệt mỏi giống như tôi.

Vì sao mắt con người lại được đặt ở đằng trước? Tôi nghĩ, là bởi cho dù có bị cuộc sống này dắt trúng, thì chúng tôi cũng chỉ có thể tiến về phía trước.

Dạo gần đây Lê Kiều rất bận bịu, trận phong ba trước đó trên truyền thông đã ảnh hưởng tới tiến độ quay phim của hắn, hắn bớt thời gian từ đoàn phim quay về Bắc Kinh, chẳng nói chẳng rằng túm tôi đi.

Con chó Alaska kia ngồi ghé sau — chuyện này rất lạ, con chó này có bảo mẫu của nó, bình thường Lê Kiều không dắt nó ra ngoài.

Tôi hỏi hắn, đi đâu vậy?

“Không phải đó giờ vẫn muốn gặp Cố Dao sao?” Lê Kiều tổng tôi vào ghé phụ, tự mình lái xe, “Dẫn cậu đi gặp hắn ta, suốt ngày YY người ta để thù dâm, cũng nên gặp mặt một lần.”

Thật ra tôi không nói với Lê Kiều, đối tượng thi thoảng tôi thù dâm đã không phải Cố Dao từ lâu. Tôi ở bên cái người chân dài mộng viễn này lâu, đã không còn huyền tưởng tới người khác.

Cái món quà lần trước hắn tặng kia tôi từng dùng thử một lần. Người Nhật đúng là thiên tài trong lĩnh vực này, cái thứ kia rung mạnh như rỗng như hồ, không khác gì đồ thật. Tôi cảm thấy kia so với cậu em của mình — tôi vốn không nhỏ, nhưng đặt cùng một chỗ với cái thứ to lớn kia, nhất thời như que

cúi, lông không rậm, quỳ đầu không to, mắt nhàn cũng không mọng nước.

Tôi nghĩ mình không nuốt nổi cái thứ lớn như vậy, bèn nghĩ tới đôi mắt tro lạnh của ai kia, coi nó như dương vật của gia mà đưa lên miệng hôn một cái, sau đó lại tự sờ soạng mình đến bắn ra, thoải mái vô cùng tận.

Lúc này Lê Kiều đang cau mày, chuyên tâm nhìn đường, không nhìn tôi.

Tôi vẫn không nói gì. Tôi không quen nhìn hấn như vậy.

Chỗ Cổ Dao ở không phải trong một khu biệt thự, mà là một tòa cao ốc cao chọc trời.

Mở cửa cho chúng tôi là một cô gái trẻ tuổi, không thấy rõ mặt, ánh sáng bị cái đầu tròn bóng của cô ta làm cho lu mờ. Có vẻ cô gái kia là người quen cũ của Lê Kiều, vừa gặp mặt đã nhiệt tình ôm lấy hấn, kề mặt hôn môi, sau đó cô ta chú ý tới con chó được tôi dắt, ngồi xổm người xuống, xoa xoa người nó nói, Thiêm Linh, lâu lắm rồi không gặp.

Con chó liền gãy ra khỏi tôi, không để ý tới công tôi tắm rửa chải lông cho nó, lè lưỡi ra mà bỏ nhào về phía người kia.

Hừ, súc sinh!

Giờ tôi mới biết hóa ra con chó này tên “Thiêm Linh”, Lê Kiều không phải người thích thú cưng, hấn vẫn thường gọi con chó này là Alaska, có đôi khi ngại phiền thì gọi nó là “Douge”, hoặc là.. Dog.

(Douge: nguyên văn là 多哥 (Đa ca- dog ca?!), cách đọc Dog và Douge trong tiếng Trung na ná nhau)

Nghe ý của cô ta, Thiêm Linh là cô nhờ gười nuôi chỗ Lê Kiều, vì chồng của cô không thích nuôi chó trong nhà.

Tôi được cô mời vào nhà, thay dép, đợi gặp mặt thần tượng.

“Đây là Cổ Dao, hấn cậu từng gặp qua rồi. Đây là vợ của Cổ Dao —” Lê Kiều giới thiệu họ với tôi, ngừng lại một chút mới nói ra tên của cô ấy, Dương Diễm.

Nơi ánh mắt hấn dừng lại, chính là cô gái có cái đầu trọc kia.

Đương nhiên tôi nhớ Dương Diễm, tôi không nhớ người cô, nhưng tôi nhớ rõ tên cô ấy; đương nhiên tôi cũng nhớ rõ Cổ Dao, so với năm ấy thì anh ta có chút thay đổi, anh ta đen hơn nhiều với so với Lê Kiều, nhưng đường nét vẫn được, nhìn anh tuần như nhau.

Bọn họ đều không nhớ tôi.

Đây cũng không phải chuyện gì to tát, biến người mệnh mông ai biết ai. Tôi tự nhắc bản thân vui vẻ lên một chút, không được mượn đề nói ý mình, không được ra vẻ ta đây.

Không đợi Lê Kiều mở miệng, tôi đứng thẳng người, chủ động tự giới thiệu, tôi là Viên Lạc Băng, là tài xế của Lê gia.

Nam nữ chủ nhân trong nhà đều có vẻ giật mình, dường như không ngờ Lê Kiều sẽ đưa tài xế của mình tới đây. Nhưng hiển nhiên họ đều là người biết kiềm chế, không vì vậy mà xem thường tôi, thậm chí Dương Diễm còn chủ động đưa tôi vào phòng khách, quả đúng là thụ sủng nhược kinh.

Skylar nói không ngoa, Dương Diễm rất đẹp, đàn ông cạo đầu trọc đã không dễ, huống hồ là đàn bà. Cái đầu trọc khiến vẻ đẹp của cô thêm phần Phật tính, khiến những kẻ bại hoại không dám nghĩ tới nơi giữa hai chân cô.

Hơn nữa người đẹp này còn có thể nấu ăn. Bữa cơm vô cùng phong phú, cá hấp quế, beefsteak tiêu đen, hủ bì thanh tiêu, canh gà hầm sâm.. Bón món thịt một món canh một điểm tâm, ẩm thực Tây Trung đan xen, đều được làm từ cổ gái tay không dính dương xuân thủy.

(hủ bì thanh tiêu là một món nổi tiếng của Tứ Xuyên, xào ớt xanh đến khi bề ngoài hơi cháy sém, hoa tiết cháy như da hổ, nên được gọi là Hủ bì thanh tiêu — ớt xanh da hổ)

(tay không dính dương xuân thủy: chỉ sống trong một gia đình có điều kiện tốt, không phải làm gì.)

Người đẹp này ân cần thân thiện, cười nói với tôi, hai người họ không có lộc ăn, phải ăn kiêng vì phim mới, cậu thay họ ăn nhiều một chút, coi như ủng hộ tôi.

Tôi mỉm cười lại, cúi đầu, thật sự ủng hộ.

“Tôi cạo đầu vì “Khiến Đường”, còn cậu thì sao?”

“Số tôi không may, ra ngoài với bạn thì vô duyên vô cớ bị người ta đánh.” Tôi gượng cười với Dương Diễm—— Đúng là đại hiệp đại nghĩa tới cỡ nào, cứ như Hồng Phát Nữ với Lý Tịnh.

“Xui ghê nhì —— nào nào, ăn nhiều vào, tắm bổ một chút.”

Cho dù tôi có căm hận cái tên cô cỡ nào, giờ hận thù cũng tiêu tán dưới sự dịu dàng xuân phong hóa vũ của cô. Đột nhiên tôi cảm thấy Lê Kiều dẫn tôi tới đây là có dụng ý —— khó qua nhất là ái mỹ nhân, cho dù gay cũng như vậy.

“Đã nhắc cậu từ lâu là đừng đắc tội với mấy “vị vua không ngai” này, thỏa hiệp được thì thỏa hiệp, ít nhiều gì cũng phải có chút xã giao. Tuy toàn bộ thiếu nữ vị thành niên khắp Trung Quốc này đều ủng hộ cậu, nhưng cậu cũng đừng phóng túng như vậy nữa.” Nhìn Cố Dao như đang an ủi bạn học cũ, nhưng trong lời nói lại có ý “Tôi phản đối cậu như vậy.”

Lê Kiều cũng không khách khí: “Cậu giả bộ cái gì mà giả bộ? Trong lòng thì mắng người ta ngu ngốc trăm nghìn lần, nhưng mặt vẫn cười tươi phơ lớ, chẳng trách người ta nói cậu theo trường phái diễn xuất.”

“Lấy giải điện ảnh Trung Quốc, ba phần dựa vào diễn xuất, bảy phần dựa vào nhân tình, cho dù có không lấy được giải cũng chẳng có gì đáng tiếc. Ít nhất cậu cũng được bầu làm đệ nhất mỹ nam trên mạng, không phải liều mạng như chúng tôi, chỉ dựa vào mặt thôi cũng có thể kiếm ăn.”

Lê Kiều bình tới tướng đỡ: “Nào được bằng cậu, diễn bệnh tâm thần thôi cũng có thể lấy giải, thi lần nào trúng lần ấy.”

Đột nhiên Cố Dao xoay người nhìn tôi —— Anh ta hơi nghiêng cổ, ánh mắt thoảng trông rỗng, khóe miệng cũng cứng đờ trong nháy mắt.

Bộ dạng bất thường này khiến tôi sợ giật nảy mình, theo bản năng nghiêng mình về phía sau mà né tránh.

Đột nhiên Cố Dao lại nở nụ cười, bờ môi anh ta dày hơn Lê Kiều một chút, cười một cái liền lộ ra hàm răng trắng ngay ngắn. Anh ta chỉ chỉ vào mũi tôi, đoạn nói, ha ha, cậu nhóc, cậu bị tôi lừa rồi.

Ở đây Lê Kiều không coi mình như người ngoài, tự mình ra tù rượu chọn loại rượu vang mình thích, cũng không dùng dụng cụ mở nắp, thẳng tay kéo nắp chai, hần khê cốc vào bên thân chai, đợi nút bình dịch lên một chút, sau đó dùng răng cắn nó ra.

Rượu đỏ của nước ngoài không giống như rượu trắng nước ta, thường như thưởng trà vậy, như nữ đại văn hào Dương Giáng tiên sinh từng nói, “Nhất bôi vi phẩm, chích tại biện vị.” Nhưng Lê Kiều như tự chuốc say mình, rót rượu đầy ly rồi ngửa đầu ra sau uống, uống qua loa một hơi cạn sạch.

(Nhất bôi vi phẩm, chích tại biện vị: Câu này chỉ thưởng trà là để uống để nhấp nháp nếm vị, uống nhiều hơn sẽ thành giải khát tầm thường)

Bầu không khí trên bàn ăn coi như hòa hợp, nhưng hai gia này châm chọc lẫn nhau, cứ chốc chốc lại đột nhiên bắn lên đối phương. Để hóa giải chút khó xử kì lạ này, tôi lôi chuyện cũ mình từng giấu kỹ ra, nói với Cố Dao tôi từng gặp anh ta một lần, còn thiếu chút nữa nhận diễn “Trường ca Đại Minh.”

“Ồ, vậy sao?” Cố Dao cười lộ ra hàm răng đều, độ cong vừa phải, từ dáng cười này có thể đoán, anh ta thật sự không nhớ rõ.

Tôi phản ứng nhanh, liền pha vài trò để hóa giải cho mình, chọc Dương Diễm che mặt cười to.

Cố Dao cũng cười, duy chỉ Lê Kiều từ lúc đi vào tới giờ đều lạnh mặt, không ho he tiếng nào, lại rót cho mình thêm một ly.

“Anh đúng là theo chủ nghĩa đàn ông, có chuyện gì cũng không tìm bạn bè giúp đỡ, nếu không phải em đọc tin, cũng không biết “Khiên Đường” xảy ra nhiều chuyện như vậy.” Dương Diễm xoa xoa cái đầu trọc lóc của mình, cười nói với Lê Kiều, khắp nơi đều nói anh ép cô gái kia cạo đầu, cho nên em quyết định tự mình ủng hộ anh, anh xem em đã hy sinh lớn như vậy, cái vai vũ công chính trong “Khiên Đường” kia, trừ em ra thì không thể là ai khác, không ai tranh được với em.

Tôi cúi gằm mặt, chỉ ăn chứ không nói gì.

“Cô ấy chẳng nói với tôi tiếng nào, tự quyết cạo mái tóc đã nuôi hơn mười năm.” Cố Dao lắc đầu, thờ dãi, rõ ràng không vui với hành động này, nhưng lại có vẻ không biết làm thế nào —— trong một đêm vợ mình biến thành ni cô, có đôi lại là người khác thì cũng không vui vậy thôi.

“Anh biết, em xuất thân học viện vũ đạo chính quy, còn là quán quân Thanh Vũ.” Hiếm khi Lê Kiều động đũa, chỉ rót rượu hết ly này sang ly khác.

Trong phòng khách có treo một bức ảnh gần như choán hết bức tường. Trong ảnh là một vũ công, cơ thể vũ công nghiêng đến là xinh đẹp, mặc váy màu lam của không tước, mái tóc đen mượt như tấm vải mà đổ xuống, vẻ đẹp nhả nhận thực nữ.

Tôi nhớ rõ điệu múa này, trận chung kết Thanh Vũ năm ấy, cô gái mới vào đời này nhảy một điệu “Không tước đông nam phi”.

Bên cạnh bức ảnh này là một cái giá bằng kính, trên đó đặt đầy những bức ảnh và giải thưởng danh giá: Tôi nhìn thoảng qua: Tốt nghiệp học viện vũ đạo hoàng gia Tây Ba Nha Gissar, “Nghệ sĩ trẻ xuất sắc” của liên đoàn nghệ thuật toàn quốc, giải thưởng “Công trình năm nhất” của bộ tuyên truyền trung ương, ảnh chụp cùng các ủy viên và lãnh đạo hội nghị hiệp thương chính trị và ảnh lưu niệm khi diễn ở nước ngoài. Giữa cái giá là cúp quán quân cuộc thi Thanh Vũ.

Nếu lúc tới đây tôi còn ôm một chút hy vọng sống, thì bây giờ tim lạnh như tro. Người đẹp một lòng giúp đỡ, lại có thể thu hoạch lớn, rõ ràng Dương Diễm là sự lựa chọn hoàn hảo.

Như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than nhưng vẫn phải tươi cười, ăn xong bữa này như được giải phóng. Lê Kiều đã ngà ngà say, lần này về tôi lái xe. Hần nhắm mắt nghỉ ngơi, cả dọc đường im lặng, còn tôi thì phụ trách cứ im lặng một lúc lại cảm thán, Cố Dao đẹp trai thật đó, vợ anh cũng xinh ghê.

Đưa gia và chó của gia về, tôi suy sụp tinh thần đến cực điểm mà định về nhà, không ngờ gia lại không cho.

“Cậu muốn cái gì?” Viên mất Lê Kiều phiếm hồng, hơi thở mang theo mùi rượu, hấn nắm cổ tay tôi, ngưng lại trong mấy phút, lại nói, nếu cậu có dị nghị gì về chuyện chọn vai lần này, có thể nói cho tôi biết.

Lời này hiển nhiên là uống say rồi, một tên tài xế như tôi thì có gì mà dị nghị? Nếu hấn quyết tâm cho tôi điều “Thái Bình” kia, đâu cần phải phí công dẫn tôi đi gặp Cổ Dao, tôi tự ước chừng sức mình, sau đó cười cười nói, gia, chuyện lần trước gia hứa còn chưa hoàn thành nhỉ.

Lời này chỉ là đùa vui thôi, không ngờ Lê Kiều lại làm thật. Đột nhiên hấn quăng tôi —— tôi còn chưa kịp phản ứng đã bị người đàn ông phía sau kia đè lên trên bàn.

Hấn chuẩn bị tử hình tôi ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Đường Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nhục Thân Bất Tử (Thượng)

Hấn chuẩn bị tử hình tôi ngay tại chỗ.

Hôm nay tôi thật sự không có mấy hứng thú, cố gắng phảng kháng hông gãy ra, kết quả Lê Kiều lại càng hung bạo ấn lấy vai tôi, thứ gì đó dưới đũng quần cũng rơi vào tay hấn.

Bởi do trời chuyển nóng, quần áo trên người mỏng manh, chỗ hiểm lại thất thủ, cả người chột mềm nhũn. Thoạt đầu gia hạ thủ không chút lưu tình, suýt chút nữa bẻ gãy cậu em của tôi, nhưng sau đó có lẽ thấy tôi im lặng chịu đựng, bàn tay hấn trở nên dịu dàng mà tinh tế kéo khóa quần tôi ra, cách lớp quần lót mà xoa nắn cơ thể tôi.

Tím lạnh đi lạnh đi, cơ thể cũng không mấy nhiệt tình, vốn tôi không định chống lại, bày ra tư thế chờ chết. Nhưng bàn tay hấn bao lấy cậu em của tôi, tôi liền cứng lên; đầu ngón tay hấn vừa sờ qua mã nhân, tôi liền ướt.

Cả thịt xương đều thức tỉnh dưới bàn tay Lê Kiều, chẳng trách người ta nói đàn ông là sinh vật yếu ớt.

Dục vọng bất tức, nhục thân bất tử. (Dục vọng không nguôi, xác thịt không chết)

Lê Kiều lột quần tôi xuống, một cơn gió mát phả vào mông tôi, thứ gì đó cũng nhân lúc này mà dựng lên. Ngoài hời còn bé bị Viên Quốc Siêu đè xuống bàn đánh đầy hung bạo ra, tôi chưa từng trần truồng nằm dưới thân người đàn ông nào khác, tôi có chút ngại ngùng, nhưng sau đó nhanh chóng an ủi bản thân: Ngượng cái quái gì chứ, da mình bao trắng, mông mình bao vênh!

“Mở chân ra.” Hấn ra lệnh cho tôi.

Tôi ngoan ngoãn tách chân ra nằm trên bàn ăn gỗ lim. Gỗ tốt đỏ thẫm, mặt gỗ phẳng dày, tựa như đang nằm trên ghế đá.

Một tay Lê Kiều nắm bóp cậu em của tôi, tay kia lại xoa xoa cái đầu trọc lóc. Đầu ngón tay lạnh lạnh của hấn họa từng nét lên gương mặt tôi, theo khoeo mắt nhẹ nhàng lướt qua gò má, tựa như một giọt nước mát lạnh.

Đến khi ngón tay hấn trượt xuống đôi môi tôi, tôi cắn nó một cái.

Hầm răng theo bản năng mà cắn nó mấy cái, cuối cùng không cam lòng cắn đứt mà nhả ra. Ngón tay Lê Kiều vẫn ra vào miệng tôi như cũ, hấn lại đưa thêm một ngón tay vào, quấn lấy đầu lưỡi tôi, để tôi mút nó, liếm nó, thưởng thức nó. Nước bọt không kịp nuốt, theo hai đầu ngón tay thon dài mà chảy xuống khoeo miệng.

Đột nhiên ngón tay dưới đầu lưỡi rút ra ngoài, bàn tay nắm chặt cậu em cũng buông ra, ngay sau đó tôi nghe thấy tiếng kéo khóa quần, một thứ gì đó nóng rực đặt lên mông tôi. Tôi không hề hoài nghi tình sử phong phú trước kia của Lê Đại Uyên, nhưng hấn cũng chỉ là kẻ nhập môn trong nam nam, hấn xoa bóp mông tôi ngấm nghĩa hồi lâu, có vẻ yêu thích không rời tay, nhưng dường như không biết bắt đầu từ đâu. (Đại Uyên: Chỉ nhân vật lớn)

Lông hấn vừa nhiều lại vừa cứng, cọ vào miệng động của tôi, so với tra tấn còn khó chịu hơn. Giờ thì tôi thực sự nghi ngờ kiếp trước mình là dân tăng, đôi chân trần sưng đến run rẩy, mã nhân mở ra khép vào, phía trước ướt rồi tinh rồi mù.

Nước bọt dầm miệng đến chua lên, cửa động lại ngứa tới tận tim, tôi nói với hấn đầy thảm thiết, gia à, vào được rồi đấy.. Hay là anh không biết vào ở đâu?

“Biết.” Lê Kiều lại bóp mạnh mông tôi một cái, hấn thấm dâm thủy phía trước mà giúp tôi mở rộng phía sau, nhưng động tác hấn thô bạo, đột nhiên chọc một đầu ngón tay vào.

Tôi đau đến rên lên một tiếng, nhưng gia lại chẳng đoái hoài gì, sờ qua loa lên nếp gấp nơi đó, sau đó lại chọc tay vào đảo quấy, muốn phá cửa tiến vào.

Tôi kêu như lợn bị chọc tiết! Thứ kia của tên đó to như vậy, lại không nặng không nhẹ muốn đâm vào, đúng là muốn lấy mạng tôi.

Quy đầu chưa vào hẳn, chỉ tiến một ly thôi đã rất khó. Lê Kiều rút ra, đưa vào, chọc tôi mấy cái, cứ như vậy chọc vài cái, cuối cùng vỗ mông tôi, lạnh lùng nói, thả lỏng người đi.

“Gia, đường tôi quá hẹp mà chim gia quá to,” Tôi đau tới mồ hôi tuôn như mưa, nhưng vẫn không quên ba hoa với hắn, “Người ta có câu “Lối nhỏ xe khó qua”, có... có lẽ hai ta không duyên không phận, hay là.. thôi đi.”

Lê Kiều “Ừ” qua loa một tiếng, chọt lui bình.

Cảm giác trưởng đau do xé rách bớt đi một chút, tôi thở phào, hé miệng kêu, gia ——

Thế là cái tên khốn kia lại lấy lui để tiến, nhân lúc tôi thả lỏng, lại một lần nữa tiến bình, đâm vào tôi lút cán. Tôi còn chưa kịp bình tĩnh, đã nông nông sâu sâu nhanh nhanh chậm chậm mà đâm vào.

Tôi chưa cười ngửa bao giờ, nhưng trong khoảnh khắc Lê Kiều ra vào đó, tôi đoán có lẽ cười ngửa cũng giống như vậy đi.

“Đau, đau muốn chết.. Gia, tôi là tiểu hòa thượng mới bị bóc tem, anh vừa vừa phai phai...”

Tôi đau đến toát mồ hôi, hai tay nắm chặt mép bàn, nổi gân xanh lên. Nói đơn giản một chút, t-rym người này như vật sống, nó to, nó dài, nó khỏe, hắn đâm vào tôi hơn mười cái, nhưng cảm giác trưởng đau kia không bớt một chút nào.

Nhưng trong cơn đau cũng lẫn theo sự sung sướng chưa từng có, theo tiếng thịt và thịt ma sát, theo tiếng nước nhớp nháp vang to, tôi không tự chủ được mà nâng cao mông, chờ Lê Kiều đâm từng cái từng cái vào trong tôi.

“Đừng tưởng chim to như ngựa thì đã là ngựa! Anh chỉ là cái con lừa đen, chẳng có năng lực gì, chỉ biết hét đâm rồi lại chọc vào người ta.”

Tôi hét đau đến xin tha rồi lại chuyển sang chửi rủa, vừa khóc vừa rên đến khí thế, những tiếng chửi thô tục và rên rỉ phóng đảng vang mãi không ngừng.

Có lẽ do uống say, Lê Đại Uyên không động một tý là tức giận như ngày thường, chỉ run rẩy theo phản ứng cơ thể tôi, xoa xoa điểm nhạy cảm trên người tôi, hết đâm nhanh rồi lại đâm chậm, đánh từng đợt từng đợt vào mục tiêu.

“Gia.. Anh không phải gia của tôi...” Sau đó tôi vỡ òa, bao nhiêu lời không biết xấu hổ cũng nói ra, “Anh là anh trai tôi, là cha tôi..”

“Nhóm mông lên. Cao hơn nữa.” Có lẽ là do chân ai đó quá dài, tôi nằm đây lại thấp. Lê Kiều kéo mông tôi lên mấy lần, kéo cao lên, sau đó tôi lại trượt xuống, hắn dừng lại, đột nhiên rút cậu em ra, nhấc chân tôi lên song song với mặt đất, sau đó tuột quần tôi xuống ——

Vốn đang không kiểm được dục vọng, giờ tôi sung sướng, chẳng còn màng xấu hổ là gì nữa, ý vào mình trời sinh dẻo dai, chủ động mở rộng đùi ra thành góc tù, mở rộng hoàn toàn mà đón lấy người đàn ông phía sau.

Hắn giữ lấy hai cái đùi tôi, đứng giữa hai chân tôi, lại một lần nữa thẳng lưng tiến vào, khiến chiếc bàn cứng như đá cũng kêu kèn kẹt, tiếng kêu dâm dăng vang mãi không ngừng.

Lê Kiều fuck tôi trên bàn ăn một lần, trên giường ôm tôi tới giường fuck tôi một lần, sau đó lên trên giường lại tiếp tục fuck tôi. Trong đó có một lần hắn đứng bên giường, xách ngược chân tôi lên, từ trên cao mạnh mẽ đâm xuống.

Thân thể lắc lư nghiêng ngả, đầu tôi chúc xuống đất, chân hướng lên trên, não dần dần sung huyết, trước mắt trở nên mờ màng, như nhìn thấy đám mây, như trông thấy ánh pháo.

Giống như quay trở lại ngày còn theo học lão nương Bì ——

Khi đó tôi có một tật xấu, ấy là tật lười. Tôi tự thấy mình có nền tảng, không hiểu vì sao học vũ đạo lại phải bắt đầu trồng cây chuối, thế là cố chấp với lão nương Bì, khóc lóc nói tôi không diễn xiếc, tôi không trồng cây chuối.

Kết quả, các học viên cùng lớp về hết rồi, duy chỉ mình tôi chưa được về, bị lão nương Bì lạm uy mà cời áo, dưới thời tiết -7 độ bên ngoài, để tay trần trồng cây chuối hai mươi phút.

Luyện xong tôi lại khóc lóc ầm lên, khinh thầy diệt tổ mà mắng chửi.

“Trông em có vẻ đủ sức rồi, chuyển sang luyện chân.”

Sau đó tôi lại để tay trần luyện “Gà đứng một chân”. Mùa đông lạnh buốt năm ấy lấy nửa cái mạng tôi, bài giáo huấn này cả đời khó quên được, cho nên không dám lười biếng nữa.

Giờ thần trí tôi cũng mơ hồ như khi ấy, gương mặt sưng đỏ, nhìn cái gì cũng có bóng chồng lên. Gương mặt Lê Kiều chìm trong màn sương. Tôi chỉ có

thể cảm nhận được hấn đặt mình xuống giường, kéo hai chân mình gác lên vai hấn, lại một lần nữa vào lút cán.

Nơi giữa hai chân hỗn độn, trong máu đầm dâm dịch. Hấn không nện trái nện phải, chỉ lẳng lặng đâm vào nơi sâu nhất trong tôi.

Cả đêm tôi sung sướng, cả đêm tôi rên rỉ, khí lực tiêu tán, khớp xương rã rời.

Chúng tôi nhìn nhau.

Tôi nói, gia, em thực sự thích anh.

Tôi nói, gia, nếu em thực sự thích anh, em xin anh chuyện này, anh sẽ không từ chối em chứ?

Tôi nói, gia, em muốn nói với anh chuyện này từ rất lâu rồi, nhưng sợ anh tức giận, sau đó đuổi em ra ngoài đường.

Dường như Lê Kiều gật đầu, tôi nghe thấy giọng hấn khàn hơn mọi khi, dù cậu muốn gì, tôi cũng sẽ đồng ý.

Có lẽ tôi bị fuck tới choáng váng thật, không đòi xe muốn vàng, chỉ lẳng lẽ nói, gia, cái tên súc sinh Trương Bằng kia dẫn theo thiết kế sân khấu đi rồi, nếu anh chọn được ai thích hợp rồi, coi như lời em sau đây là xả rắm đi, còn nếu chưa thì có thể nghe em đề cử một người được không?

Lê Kiều hơi sững sờ, qua một lúc lâu mới hỏi, cậu muốn đề cử ai?

Cô ấy là Vương Tuyết Cảnh, là giáo viên vũ đạo của em. Tôi nói, nếu giờ cô còn diễn trên sân khấu, cái tên Will kia chỉ xếp thứ hai thế giới mà thôi, cô ấy rất có năng lực, cũng hiểu hết những gì liên quan tới vũ đạo, chỉ là em đây ngu ngốc không chịu tranh ——

Lê Kiều dùng nụ hôn để cắt đứt lời tôi, đầu lưỡi hấn hoàn toàn xâm nhập vào trong miệng tôi.

Tôi mút lấy nước bọt trên đôi môi mang theo vị rượu, vừa đắng lại vừa ngọt.

Lê Kiều vừa hôn tôi, vừa tiếp tục fuck tôi, đầu lưỡi hấn cuốn lấy lưỡi tôi, nơi ấy của hấn ra vào bên trong tôi, cuối cùng tôi quên mất mình vào giấc thế nào, chỉ nhớ có một lần tỉnh lại giữa cơn mơ, tôi thấy cả người mình dựa vào người Lê Kiều, gối đầu lên ngực hấn, được đôi tay hấn siết chặt, tựa như chiếc nhân bánh.

Bạn đang đọc truyện *Túy Từ Dương Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Nhục Thân Bất Tử (Hạ)

Sau khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm sấp trên người một người đàn ông như đang nằm trên giường. Tôi nhòm mông lên một cái, mẹ nó, mông ê cả ra, thật sự không nhúc nhích nổi xương sống và thắt lưng, sau đó tôi nhắc cằm, ánh mắt vừa khéo chạm vào gương mặt của người đàn ông này.

Hấn nhắm hai mắt, lông mi rậm tựa rừng mưa. Bờ môi cũng khép kín, đường nét hoàn hảo khiến người nhìn ngửa ngáy trong lòng, khiến con người ta chỉ muốn dùng đầu lưỡi cạy môi hấn ra, hôn rồi lại hôn.

Tôi bị gương mặt anh tuấn này làm cho tỉnh cả người. What the fuck!

Trong đầu tôi chỉ có duy nhất một ý nghĩ, Lạc Băng, chạy mau.

Người tôi vẫn đang nằm nhoài trên người Lê Kiều như cũ, lông chúng tôi đan nhau, tính khí kẻ tính khí. Hai tay Lê Kiều vòng qua cơ thể tôi, một tay ôm hông tôi, tay kia vuốt trên lưng tôi. Nhất thời tôi không gãy ra được, hoài nghi hấn giữ tư thế này suốt một đêm, cho nên cả người mới cứng đờ như thế.

Lê Kiều ôm chặt tôi, tôi phải hết sức cẩn thận mới có thể tránh khỏi vòng tay hấn. Sau khi xuống giường, lại liếc mắt nhìn thân thể hoàn mỹ như pho tượng đang nằm trên giường kia. Phần háng lộ ra ngoài chăn, chỗ nào cần gậy thì gậy, chỗ nào cần cường tráng thì cường tráng, trên người đàn ông quan trọng nhất là ba chỗ eo, bụng, ngực thì người hấn đều căng đầy — cả đêm triển miên đây dựa cùng người đàn ông này, tôi cũng không thiệt chút nào.

Tôi nuốt nước miếng nhìn cơ thể lỏa lồ của Lê Kiều, bất chợt hấn khẽ động đậy, làm tôi sợ đến để mông trần chạy ra khỏi phòng ngủ.

Còn chưa ra khỏi cửa phòng, một dòng nước nóng chảy dọc xuống bắp đùi, tôi lấy tay thăm dò, nó trắng trắng dính dính, là thứ Lê Kiều để lại trên người tôi. Tôi lại đi vài bước, cảm thấy bụng mình ăm ỉ tướng lên, bên trong rung lên, dường như chứa đầy thứ này.

Bất đắc dĩ, tôi đành phải xoay người vào phòng tắm.

Tôi không mở nước nóng, dùng nước lạnh để tắm. Trên ngực bị cái tên khốn kia găm đến sưng đỏ, tới giờ vẫn chưa hết dấu, tôi tắm sạch sẽ, lại sờ sờ cái miệng ở dưới mông — ngón tay tựa mũi tiêm bén nhọn, vừa đụng vào đã khiến tôi đau đến nhe răng.

Mặc lại quần áo rơi rải rác gần bàn ăn, tôi khom lưng, thậm thà thậm thụt đi về phía cửa. Đến khi ra khỏi cổng lớn mới dám đứng thẳng lưng, không ngờ lại chạm mặt chị Lâm.

Tôi nặn ra nụ cười, khẽ vẫy tay với chị, hi, chị, chào buổi sáng.

“Giờ đáng lẽ ra Lee phải đang trên đường tới sân bay, nhưng cậu ta không xuất hiện, di động cũng không bắt máy.” Chị Lâm lạnh lùng nhìn về phía tôi, ánh mắt sắc bén khiến tôi không dám mở to mắt, “Cậu không giục cậu ấy lên đường thì thôi, lại còn định đi đâu?”

Chị nói xong, tôi liền co giò chạy.

Kỹ năng giường chiếu của Lê Kiều rất giỏi, dù tôi đến là vui sướng, một người đàn ông nếu cơ thể vui sướng tới cực điểm, đầu óc anh ta sẽ mê muội. Tôi bắt đầu nhớ lại biểu hiện của mình dưới thân Lê Kiều lúc đêm qua, nhớ lại từng tiếng rên rỉ, từng câu nói của mình.

Tôi nhớ tới câu kia, gia, em thật sự thích anh.

Ngay sau đó là bộ dạng đói khát thèm thuồng dương vật, tôi chợt cảm thấy khả năng mình đã rơi vào mối tình đơn phương, sợ đến ngẩn cả ra.

Rời khỏi biệt thự của Lê Kiều, tôi lang thang bên ngoài như một du hồn, lúc thì phấn nộ, lúc lại vui vẻ, lúc thì sợ hãi, dường như trong đầu có một tôi nhỏ bé đang xúi bẩy tôi, xúi tôi tự ước lượng mình “đáng giá bao nhiêu”, liệu có đáng để đến khi già tình lại sau đó chép miệng tiếc nuối không.

Nghĩ như vậy tôi lại càng mất hứng, sờ sờ ví tiền, lúc này mới nhận ra mình bỏ cả ví cả điện thoại lại, thế là tôi dùng vài đồng xu còn sót lại ngồi xe bus, đi tới tiểu khu bố tôi làm bảo vệ.

Bắc Kinh xưa đang dần đổi mới từng ngày, nhưng có rất nhiều nơi ở Bắc Kinh không cùng tiến bước. Cổng chính của tiểu khu khuất sau mấy hàng cây, công trình cũ kỹ hơn chỗ tôi một đốt ngón tay, đến một cái máy tính giờ xe đỗ cũng không có, hoàn toàn phải dựa vào đầu óc của bảo vệ để ghi nhớ. Máy thăm dò ở cổng chính nghe đầu đã bị hỏng từ lâu.

Bố tôi đang ngồi trong phòng bảo vệ trông như bìa đậu hũ, vui đầu vào quyển sổ nhỏ của mình mà viết lách.

“Viên Quốc Siêu, ngừng đầu xem ai tới này?” Tôi đi tới, gõ gõ cửa sổ bằng kính của căn phòng.

Bố tôi ngừng đầu lên, gương mặt ông già nua đầy nếp nhăn, neho mắt lại nhìn cho rõ tôi cả buổi, sau đó mới đứng dậy đón tôi đi vào. Ông hỏi tôi, không đi làm à?

“Khó chịu, xin nghỉ...”

“Khó chịu ở đâu? Đã khó chịu còn ra ngoài chơi cả đêm không về, mau về nằm cho tôi!” Bố tôi hung dữ quát, lại đưa tay lên sờ trán tôi.

“Đừng đuổi con, con còn chưa vào xem chỗ làm của bố mà.” Tôi đặt mông ngồi xuống ghế, cái ghế cứng ngắc, gương mặt tôi khẽ nhăn nhó lại, “Con phải... ai u, con phải kiểm tra kiểm tra, xem dân chúng ở đây có hiền lành không, liệu có bắt nạt cái ông lão nát rượu như bố không?”

“Sao mà ngồi cũng không yên?” Bố hỏi tôi.

“Bị trĩ đau.” Tôi hết sức bình tĩnh trả lời ông.

“Tôi đúng lúc lắm, bố mới nhận được cái này, về nhà không thấy con, lại quên cất ở nhà.” Bố tôi lấy chìa khóa mở ngăn tủ gỗ, lấy một cây thuốc Trung Hoa ra, đưa cho tôi.

Vỏ cây thuốc đã bị bóc, thiếu hai hộp con.

“Ủa, đồng chí lão Viên, bữa nay hào phóng gớm——”

“Đừng lộn xộn, còn cái này này.” Bố tôi lấy trong ngăn kéo ra một túi giấy báo, tôi mở ra nhìn, bên trong là mười điều thuốc lẻ.

Từ sau khi làm bảo vệ ông có cuộc kỳ ngộ, có một lần nhặt được của rơi, chủ động trả năm vạn tệ tiền mặt cho người đánh mất, người đánh mất hết sức cảm động, tặng cho ông một cây thuốc Trung Hoa. Bố tôi mê rượu chứ không mê thuốc, nhưng ông nhớ con trai ông là một cái tẩu thuốc, hết sức cao hứng nhận quà, chỉ là dạo này tôi bận tập nhảy nên đi sớm về muộn, không có thời gian chạm mặt tôi.

“Đám Hoàng Lục biết chuyện này, đòi bố thuốc, cả cái cậu bán mì vẫn thẩn ở nhà bên cạnh gọi bố là ‘Bác trai’ cũng đòi.”

Bố tôi xem như là phần tử tàn dư của xí nghiệp nhà nước, làm nhân viên không bao lâu, lại tích lũy một đồng tật xấu, tính hết sức sĩ diện. Thoạt đầu ai đòi ông cũng cho, sau này lại không nữa, thế là nảy ra một ý tưởng xấu xa, mua hai hộp Đại Tiền Môn, bỏ thuốc vào trong hộp Trung Hoa.

“Sao bố thậm thụt như tên trộm gà thế?!” Tôi cười đến méo cả mặt, chẳng buồn để ý đến cái mông đau.

“Nếu là thuốc khác thì bố đã cho rồi, nhưng thuốc Trung Hoa đấy, con bố còn chưa được hút cơ mà!” Bố tôi như một lão ngoan đồng, nét mặt rõ là nghiêm túc, nhưng lời nói lại hết sức buồn cười. Ông dúi thuốc vào tay tôi, dặn đi dặn lại, thuốc Trung Hoa đấy, đừng hào phóng cho người ta, giữ lại mà

hút.

“Viên Quốc Siêu, sao bố tốt với con thế.” Trên đời này chỉ có bố là tốt nhất. Tôi càng thêm vui vẻ mà nghiêng người, gối đầu lên bả vai gầy còm của bố.

Mặt tôi ừ rừ, đi đứng loạng choạng hơn nửa ngày, có lẽ bố cho rằng tôi ra ngoài bị bắt nạt, xoa xoa đầu tôi, đoạn nói, chắc siêu sao khó hầu hạ lắm, nếu làm việc không thoải mái thì về nhà nghỉ ngơi một thời gian. Tuy rằng ông lão này không được cái gì, nhưng ít ra giờ cũng có thể kiếm tiền, không gây trở ngại cho con.

“Xì, trở ngại cái gì chứ! Ai là người bốn mùa ăn ngũ cốc mà lớn lên, là ai từng tuổi này mà còn chưa ốm đau gì?” Tôi nói bằng giọng mũi với ông, “Cái này phải con nói với bố mới phải, nếu bố thích gặp gỡ mọi người thì làm bảo vệ cũng được, nhưng nếu cảm thấy mệt mỏi thì có thể về nhà bất cứ lúc nào. Nghề của con trai bố nhiều người hâm mộ lắm, bố đừng hà tiện với bản thân mình, muốn ăn thì ăn, muốn dùng thì dùng, con không thiếu tiền.”

Tôi ngồi trong phòng bảo vệ với bố, tôi thấy bố dùng quyển sổ nhỏ kia để ghi lại phí đỗ xe, ai cho, ai thiếu, đều viết vào, tuy rằng viết chẳng chịt, nhưng khoản nào ra khoản đấy rất rõ ràng.

Bố tôi nói chương trình tuyển chọn tài năng kia, con bé Tiểu Ly bị loại rồi, khóc ghê lắm, còn ghê hơn cái hồi nó bị gãy chân ấy.

Chương trình “X Girl” kia phát sau khi quay, nói như vậy Phạm Tiểu Ly bị loại từ ít nhất nửa tháng trước. Tôi không khỏi suy nghĩ, không biết con bé có qua được cuộc thi Thanh Vũ lần này không?

Có người đi ngang qua phòng bảo vệ, vẫy tay với bố tôi, hỏi, cháu ông đấy à?

Bố tôi lắc đầu xua tay, sau đó chỉ tay về phía tôi, hết sức kiêu ngạo mà nói, con trai ruột tôi đấy!

Người kia cười cười khen tôi mấy câu, sau đó thì đi, nhưng lời người kia nói khiến tôi giật mình. Tôi quay đầu nhìn bố, cố gắng hồi tưởng lại bố của mười năm trước, năm năm trước, một năm trước như thế nào.. Cuối cùng tôi mới nhận ra, ông già nhanh như vậy.

Một giây trước khi gặp bố, tôi thật sự không muốn làm nữa. Thế nhưng bây giờ đột nhiên tôi cảm thấy mình đúng là ông ọ. Có chút chuyện thế thôi mà, không được lên sân khấu thì sao, bị người ta fuck thì sao.

Ánh mặt trời chiếu soi đẹp quá, con người lúc còn sống nương tựa lẫn nhau, cũng tốt biết bao nhiêu.

Bạn đang đọc truyện *Túy Từ Dương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Lại Tái Ngộ Quý Nhân (Thượng)

Ngày hôm sau, tôi làm như không có chuyện gì mà tôi trung tâm nghệ thuật, Dương Diễm đã ở đó. Cái đầu sáng bóng của cô khiến mọi người trong trung tâm nghệ thuật kinh hãi, nhất là lão người Đức, lão khen cô không dứt lời, còn gọi cô là nữ thần Muse của mình.

Đến khi vết thương trên đầu bớt đau, tôi quyết định nuôi tóc.

Hai ngày sau đó, Cát Lương từ đoàn phim trở về, kêu tôi đưa anh ta tới một nơi.

Tôi ngồi ở ghế tài, anh ta ngồi ghế phụ, cũng không nói với tôi đi đâu, chỉ là trước mỗi ngã rẽ anh lại dặn tôi đi thẳng hay rẽ ngang.

Trong miệng tôi ngậm một bịch sữa đậu nành, làm bộ như đang nhìn về phía trước, thực ra cứ chốc chốc lại đảo mắt nhìn người bên cạnh. Mấy ngày nay tôi không nhìn được mà nghĩ ngợi, nghĩ xem sau khi gia đình lại sẽ phản ứng thế nào, hay là nên ‘tẩu là thượng sách’, hay là hôm đó hấn uống quá chén, sáng hôm sau tỉnh dậy quên luôn chuyện của chúng tôi rồi?

“Hai hôm nay Lee ở đoàn phim diễn suốt đêm, thế nhưng vết thương cũ ở eo của cậu ấy tái phát, không quay được cảnh đánh nhau quyết liệt. Đoàn phim tìm một người đóng thế cậu ấy, nhưng vẫn thì tạm thông qua, chứ võ thì hông bết, nên Á Quân lại phải tới cứu kịch, cũng ở lại đoàn phim hai đêm — đi thẳng đi, qua ba cột đèn đỏ nữa thì rẽ trái.” Cát Lương dừng lại một chút, sau đó lại nói sang chuyện khác, “Tôi theo Lee gần mười năm, nhưng cậu ấy chưa từng chơi đùa thiếu chừng mực như vậy, cậu nói xem đã xảy ra chuyện gì?”

“Trước đây anh ta... thế nào? Béo gầy không kiêng, tốt xấu không phân, gặp ai cũng cười?” Tôi đảo mắt nhìn Cát Lương, suy nghĩ trống rỗng, nét mặt anh ta khó lường, thế như nhìn thấy vẻ chột dạ và khó đoán của mình trong đôi mắt anh ta. Người này cẩn thận về mọi mặt, xem ra đêm ấy tôi điên loạn cùng Lê Kiều anh ta đã biết.

Cát Lương khề ho nhẹ một tiếng: “Tôi chỉ có thể nói, so với những tin tức cậu đọc được trên tạp chí bát quái chỉ nhiều hơn chứ không có chuyện ít hơn, nhưng không bao giờ mang về nhà.”

Hai chúng tôi im lặng một hồi, Cát Lương nói thẳng: “Cậu.. ngủ với Lee phải không?”

Thiếu chút nữa sữa đậu nành sặc vào khí quản, tôi ho khù khụ mấy tiếng, “ừ” một tiếng qua loa.

Anh ta đưa ví và điện thoại đi động sang cho tôi, cười nói: “Cậu hào phóng thật, đồ để quên cũng không lấy về.”

Cũng không biết có phải tôi nhìn nhầm hay không, trong nụ cười của Cát Lương lại chứa một tia cay đắng, tôi cúi đầu tránh tầm mắt của anh ta, cảm đồ của mình về, không nhìn mà bỏ vào túi áo trong.

“Nhìn đi, xem có thiếu gì không?”

Tôi lấy làm nghi hoặc, mở ra nhìn một chút. Đúng là ít đi thật. Lê Kiều không cho phép tôi treo ảnh chụp chung với Cố Dao ở trong xe hân, tôi đành cất vào trong chỗ để ảnh ở trong ví, lúc này chỗ để ảnh trống rỗng, có lẽ cái người này nhỏ mọn mà lấy ảnh chụp đi.

“Còn thiếu nữa đấy.” Cát Lương thấy tôi hồ đồ chưa nhận ra, cười nói: “Lee lấy trong ví cậu 50 tệ.”

“Là sao?” Tôi càng ngớ ra, không nhớ trước đó trong ví mình có bao nhiêu, hình như thiếu 50 tệ thật.

“Hôm trước Lee ngủ một giấc thẳng đến trưa mới tỉnh lại, vừa dậy đã nổi điên lên, làm mọi người chết khiếp. Cậu ta nói mới đầu là cường bạo, trong quá trình là hợp gian, cuối cùng đổi lại là cậu chơi cậu ta, cậu ta nói cậu dám nhân lúc mình ngủ say mà bỏ đi không nói lời nào, chưa bao giờ cậu ta chơi đêm mà đối phương bỏ đi trước, cậu ta bảo đi cũng được, nhưng ít ra nên để lại bữa sáng, để lại giấy nhắn với tặng một nụ hôn chào buổi sáng, kết quả chẳng có gì cả, chỉ có mỗi cái ví trên bàn, sao, coi như 419 thật á?” Ngưng một lúc, Cát Lương cười thành tiếng, “Nên Lee lấy trong ví cậu 50 tệ, cậu ta bảo mình tận tâm tận lực cả một đêm, một lần cũng phải mười tệ.”

“Người đâu mà nhỏ mọn thế.” Tôi thấy Cát Lương bắt chước đến là sinh động dáng vẻ của Lê Kiều khi đó, cũng bật cười khanh khách lên. Vốn đang lúng túng lại thấp thỏm, giờ đột nhiên tôi có cảm giác hành diện, thấy mình có thể vươn thẳng sống lưng, đến thứ dưới đũng quần cũng dựng thẳng.

“Lee không nói là ai, nhưng tôi đoán là cậu, chủ động trả đồ về cho cậu.” Cát Lương ngừng cười, hỏi tôi, có ý kiến gì không?

“Ý gì là ý gì?”

“Trước đây tôi thường tự nhắc nhở chính mình, có một số người, một số việc, nhìn tưởng gần trong gang tấc, dễ như trở bàn tay, thế nhưng lại xa tựa khói mây, có mơ nữa cũng chẳng liên quan gì tới mình, sao mình có thể nắm được mây khói?” Cát Lương quá khéo léo, một người không đọc sách như tôi sao có thể lĩnh hội được dụng ý của anh ta. Tôi nghe không hiểu, nhưng trực giác đoán nhất định đây không có ý tốt gì, vì vậy vươn cổ lên mà thoái thác: “Tôi hiểu, chuyện này chỉ là hai người đàn ông say rượu làm loạn, anh tỉnh tôi nguyện mà cùng ‘an ủi’ lẫn nhau. Mặc quần vào anh ta vẫn là ông chủ, tôi vẫn là tài xế, không ai làm phiền ai.”

“Không phải, cậu không hiểu ý tôi, tôi hâm mộ cậu, tôi phải thừa nhận chính mình đã nghĩ quá nhiều.” Cát Lương muốn nói rồi lại thôi, khề thờ dài, “Cậu nói một chút xem, cậu nghĩ gì về chuyện Lê Kiều hứa cho cậu vai rồi lại lật lọng?”

“Cũng đâu phải ‘lật lọng’ mà anh nói, kẻ sang tự biết lấy mình, tôi đây có là gì đâu, chẳng lẽ tôi lại không biết sao?” Tôi nóng lòng muốn thanh minh cho bản thân, tỏ thái độ không muốn nhân cơ hội mà đòi hỏi cái vị đại minh tinh kia, “Được tình nhân cũ hết sức hỗ trợ, còn là một vũ công nổi tiếng gia nhập đoàn, Lê Kiều chọn Dương Diễm, âu cũng hợp tình hợp lý.”

“Sao cậu biết hai người họ là người yêu cũ?”

“Không biết, cô lẽ là trực giác của gay đi.”

“Sao cậu giống hệt Cố Dao, suốt ngày nghi ngờ không đâu?” Người đàn ông vốn luôn cẩn thận khiêm nhường này cười to, “Đúng là thần tượng sao fan vậy.”

“Chẳng lẽ không đúng?” Tôi chau mày lại, bán tín bán nghi.

“Đúng là họ từng có một thời gian bên nhau, nhưng cũng đã là chuyện từ rất nhiều năm trước rồi.”

“Sao lại chia tay? Cố Dao chen ngang à?” Tôi quên hết tất cả mà đi hóng chuyện, thiếu chút nữa quên rẽ ở giao lộ.

“Không phải, hai người có vấn đề riêng.” Cát Lương cười cười bổ sung thêm một câu: “Mỗi một người đều có một lần rung động khắc cốt ghi tâm, bằng không cũng không thể như bây giờ, gặp lại nhau vẫn có thể làm bạn.”

Giờ này thế mà lại bắt đầu tắc đường, xe hai bánh chen chúc đi còn nhanh hơn xe bốn bánh. Tôi tập trung vào tình hình giao thông, nghe anh ta nói tiếp: “Năm đó Lê Kiều vừa mới đứng vững gót chân trong showbiz, địa vị kém xa bây giờ, Dương Diễm thì sắp tốt nghiệp năm tư học viện vũ đạo, đang chuẩn bị tham gia cuộc thi Thanh Vũ đầu tiên và có lẽ cũng là cuối cùng của mình. Cậu cũng biết sinh viên năm tư sắp ra trường đối mặt với xã hội thường mờ mịt và thiếu tự tin, hơn nữa hai năm trước cô báo danh đi thi, không ngờ trước ngày thi một tuần thì đột nhiên bị ngã gãy xương, bỏ lỡ mất cơ hội đấy. Tôi đoán chắc lúc đó Dương Diễm cũng rơi vào trạng thái ấy, cuộc thi Thanh Vũ tổ chức hai năm một lần, cô ấy đã hai mươi ba tuổi lại sắp tốt nghiệp, nếu không thể nhân cơ hội cuộc thi này để thành danh, cuộc đời vũ đạo của cô chỉ sợ chưa bắt đầu đã kết thúc.”

Phía trước chúng tôi có một chiếc Porsche, thân xe được độ thành màu lam hết sức dung tục, xe không chịu đi thẳng, hết lách trái rồi lại lách phải, cái đít xe cứ lù lù trước mặt. Tôi sốt ruột, ra sức ấn còi xe.

“Lúc đó hai người đều còn trẻ, cũng đều không có tiền, Lê Kiều xót nỗi, Dương Diễm lại càng xót nỗi hơn. Sau này đồn đại Dương Diễm ra ngoài tìm một người có tiền làm chỗ dựa, mâu thuẫn giữa hai người bắt đầu bùng lên từ đây. Lê Kiều trách móc Dương Diễm bỏ lên giường người khác, Dương Diễm thì một mực nói không có, rốt cuộc có hay không đến giờ vẫn không rõ, nhưng tôi đoán hẳn là có. Sau đó hai người cãi nhau ầm lên rồi chia tay, sau đó nữa Dương Diễm thì đầu thuận lợi đoạt giải quán quân, dựa vào chức vô địch cuộc thi Thanh Vũ mà được ra nước ngoài du học, sau đó về nước, sự nghiệp thành công thì cưới Cố Dao.”

“Bố fuck thằng cha nhà mày, kẹp chặt chân vào, đi thẳng nó lên.” Tôi bức xúc không chịu được, thò đầu ra ngoài, chửi ầm lên về phía cái đít xe đằng trước.

Cát Lương cũng không tức giận vì tôi ăn nói thô tục, khẽ cười: “Tôi từng nghe Dương Diễm nói, cô ấy không phải người có nhiều thiên phú, nhưng cô ấy tin chỉ cần mình biết thân biết phận mà cần cù bù đắp, chỉ cần cho cô ấy một cơ hội, cô ấy nguyện ý nỗ lực gấp trăm ngàn lần, chịu muôn khổ cực để nắm được cơ hội đó. Xã hội Trung Quốc xem trọng nhân tình thế thái, nhưng có thể tốt nghiệp học viện vũ đạo nổi tiếng thế giới thì hẳn không phải bán mặt cho mấy thằng cha ngoại quốc, mà là dựa vào thành tích xuất sắc. Để có thể theo vũ đạo, Dương Diễm cưới Cố Dao nhiều năm như vậy nhưng cũng không muốn sinh em bé, vì chuyện này mà vợ chồng họ cãi nhau thiếu chút nữa ly hôn. Nghe nói vốn Dương Diễm đang định tăng cân để chuẩn bị mang thai, không ngờ đột nhiên cô ấy lại đổi ý, chủ động cạo trọc đầu, tôi trung tâm nghệ thuật tìm Will Mark.”

Chiếc Porsche đằng trước bị chặn phải phanh gấp, tôi cũng vội dừng xe, quay đầu nhìn Cát Lương.

“Lee không lật lọng, vì cậu mà cậu ấy đã tranh cãi rất nhiều với Will Mark, chỉ là Will Mark tin tưởng kinh nghiệm đứng trên sân khấu của Dương Diễm hơn, cuối cùng điều này cũng đã thuyết phục cậu ấy.” Cát Lương an ủi tôi mà nói, cố đợi một chút đi, tôi không dám nói Lee sẽ là quý nhân trong cuộc đời cậu, nhưng nếu các cậu có thể gặp được quý nhân, tôi tin tưởng sau khi rèn giũa, nhất định sẽ có ngày các cậu tỏa sáng.

Tôi cũng không biết rốt cuộc mình nghe vậy có hiểu hay không, chỉ là vẫn gật đầu, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, hỏi: “Thế giờ chúng ta đi đâu?”

Xe lại khởi động một lần nữa, kéo theo một luồng gió nhẹ. Dường như tôi nghe thấy đâu đây vọng lên tiếng ca, bài thơ Haiku và tiếng ve vào hè.

“Cậu không cảm thấy con đường chúng ta đi rất quen mắt sao?” Giọng Cát Lương mang theo ý cười, vị trí thiết kế mỹ thuật sân khấu vẫn còn trống đây, tôi phải đi mời sư phụ của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Lại Tái Ngộ Quý Nhân (Hạ)

Mãi hơn bốn giờ chiều, sau khi mấy đoạn đường bị tắc được thông, xe của tôi và Cát Lương mới đến bên ngoài trường lão nương Bì dạy học.

Cát Lương đi trước tôi một bước, thấy tôi lẻ mề ở phía sau, bèn hỏi: “Không đi vào cùng à?”

“Anh đi lên trước đi, tìm bữa một người rồi hỏi về cô Vương Tuyết Cảnh, nếu đối phương không nhớ ra tên này, anh bảo giáo viên vũ đạo nào khuôn mẫu đáng ghét nhất, hỏi vậy không nhầm được đâu.”

“Cậu ‘cận hương tình khiếp’ đấy à? Sợ gì chứ, theo tôi vào đi!” Cát Lương không hiểu tôi lung túng cái gì, lại còn dài dòng hỏi thêm câu này.

(Cận hương tình khiếp: Càng về gần đến quê thì trong lòng càng hồi hộp)

“Tôi mắc tiểu!” Tôi chạy vài bước về phía ngược lại, sau đó quay đầu vẫy tay với anh ta, “Anh đi đi, xong chuyện thì chúng ta gặp nhau ở đây.”

Đội bóng Cát Lương khuất khỏi tầm nhìn, tôi đi dạo vòng quanh trường. Trên mái trường học được phủ ngói xanh, phần lớn mặt tường đã vừa, vừa vừa lại vừa cũ kỹ. Một nửa tòa nhà này được mười công ty nhỏ thuê mặt bằng, một nửa thì được giữ lại, để duy trì thể diện của một ngôi trường mà đáng ra nên ‘giáo thư dục nhân’.

(Giáo thư dục nhân: giảng dạy, truyền đạt kiến thức cho học sinh)

Sân bóng rổ cũng chỉ còn một nửa, sân xi măng, đi thêm năm mét nữa là có một nhà vệ sinh. Đám nhóc con tới tuổi dậy thì máu nóng, tính gấp gáp, để tiết kiệm thời gian quay trở lại sân bóng, thường không đợi được mà rút chim tiểu bữa bãi ra bên ngoài, bởi vậy nên ngoài sân cầu thủ cần mẫn, tiếng bóng đập vang mãi không ngừng, nhưng ngoài cửa nhà vệ sinh, nước tiểu đọng lại mà phát ra mùi khai, từ xa xa đã ngửi thấy mùi nồng nặc.

Trường học dù có cũ kỹ tới đâu cũng vẫn là trường học, tôi là một người không được ăn học đến nơi đến chốn, như một miếng phôi thô kệch xấu xí, nhưng mỗi khi ở trường học, lại cảm giác cuối cùng mình cũng tới đúng chỗ, xương cốt khắp người đều giãn ra mà đầy thoải mái.

Gió dịu nắng sáng, trời quang mây tạnh, tiếng khóc vang của một đứa trẻ đột nhiên phá vỡ bầu không khí trầm lắng trong sân trường.

Một đứa trẻ được một người đàn ông và một người phụ nữ nắm tay hai bên trái phải, so với lúc tôi tới học vũ đạo chỗ lão nương Bì còn nhỏ hơn, cả dọc đường liên tục khóc gào: Sao múa lại khổ thế?

“Đây không phải bị tâm thần thì là cái gì nữa, bắt một đứa bé xoay chân giữa trời nóng như đổ lửa, tôi muốn khiêu nại mẹ ta! Tôi muốn nuôi dưỡng khí chất và tài năng cho con bé từ nhỏ nên mới cho nó đi học khiêu vũ, ai muốn nó làm nghệ thuật gia! Với cả, mẹ ta là nghệ thuật gia sao? Mẹ ta mà là nghệ thuật gia thì việc quái gì phải làm giáo viên dạy múa trong cái ngôi trường tồi tàn này!”

Người đàn ông đi bên cạnh dường như là bố của cô bé, tướng mạo nho nhã, ăn mặc đẹp đẽ chỉnh tề, nhỏ giọng khuyên nhủ vợ mình, đây không phải nhà mình, em nhỏ giọng một chút.

“Hừ, sao anh cứ thích giúp người ngoài thế nhỉ?! Là tại cái mẹ ta không biết ý biết tứ, em đã nịnh nọt mẹ ấy hết lời, thế mà mẹ ấy còn đuổi con mình ra ngoài trời nắng chang chang bắt nó xoay chân, có cần phải thế không? Có đáng phải thế không? Không múa nữa! Múa cái gì mà múa!” Người phụ nữ dùng sức kéo tay con gái, kéo cánh tay nhỏ như cọng hành xanh đến mức tay bé con run lên: “Chúng ta đi học piano.”

Một nhà ba người xa dần, thế nhưng vẫn léo nhéo không ngừng, tôi thầm nghĩ đúng là mua hộp, lại khẳng khẳng muốn trả ngọc, đúng là cái đồ thần kinh.

(Tác giả cắt nghĩa câu ‘mãi độc hoàn châu’ – mua hộp trả ngọc – chỉ việc chăm chú tới vẻ ngoài mà không xét tới giá trị bên trong.)

Tôi đoán lúc này Cát Lương đã gặp mặt lão nương Bì, nhưng giờ mình mà xuất hiện thì sẽ xảy ra chuyện không hay, bèn men theo tiếng nhạc vọng ra mà đi tìm tới phòng vũ đạo, cũng không biết một ý nghĩ từ đâu nảy ra, tôi nhanh tay nhanh chân mà leo lên tầng hai.

Phòng vũ đạo ở đây cũng cũ, không thể so sánh với trung tâm nghệ thuật, sàn nhà không mới, không gian cũng không đủ rộng. Tôi không có ý định phá cửa sổ đi vào, thật ra cũng không có khả năng, chỉ leo lên cái giá để điều hòa, từ cửa sổ mà nhìn vào cảnh bên trong.

Quả nhiên lão nương Bì không ở đó, nhưng Phạm Tiểu Ly thì có. Con bé búi hết tóc ra sau đầu, trên mặt không thoa son phấn, thế nhưng mồ hôi trán làm mấy sợi tóc con bết vào mặt, so với Hoa Điền còn đẹp hơn. Phạm Tiểu Ly vẫn là Phạm Tiểu Ly của ngày xưa, vẫn đôi mắt một mí dài xinh, cánh tay đôi chân thon nhỏ, vẫn có thể nhảy, có thể cười, có thể chạy, có thể mọc cánh thành tiên mà bay lên trời, biến thành một tiên nữ.

Con bé lấy chân sau làm trục, hết sức xinh đẹp mà xoay người ở đằng đó, mấy cô bé con vây xung quanh vỗ tay cho con bé. Cái cửa sổ này hơi cao, tôi chỉ có thể nhô nửa cái đầu lên, lúc thì thấy, lúc lại không, mãi đến khi có một cô bé con chỉ tay về phía tôi, hình như kêu cái gì đó, Phạm Tiểu Ly mới quay đầu nhìn tôi.

Con bé xoay vài vòng, mỗi khoảnh khắc hai mắt chúng tôi chạm nhau, con bé đều nhìn tôi bằng đôi mắt phượng ấy, thoát đầu đôi mắt ấy kinh hãi, hoảng sợ, sau đó như bị chìm trong màn sương mờ mịt, sau đó sương mây tan đi, ánh mắt trong trẻo mà sáng rỡ như hồi chúng tôi mới quen nhau.

Tôi gõ cộc cộc vào cánh cửa kính, Phạm Tiểu Ly liền bỏ lại hai cô bé con mà chạy về phía tôi, cách song cửa sổ tôi hỏi con bé, sao lại quay về với vũ đạo rồi?

Phạm Tiểu Ly trả lời thế nào tôi không nghe thấy, nhưng cũng không mở cửa sổ ra, bằng không chắc tôi lại bị con bé đánh tiếp mắt. Con bé lấy tay ra hiệu kêu tôi vào đằng cửa, tôi xua tay nói không, hai chúng tôi lại ông nói gà bà nói vịt mà khua tay múa chân một hồi, cảm thấy hết như thăm tù nhân trong trại, đều không nhìn được mà bật cười.

Cười còn chưa đã, tôi đã thấy lão nương Bì đi vào cửa, tôi vội gợn ngón trỏ lên môi, nhắc Phạm Tiểu Ly đừng nói tôi tới đây nhé.

Trước khi bị lão nương Bì phát hiện, tôi như con khỉ mà leo xuống ống thoát nước, suýt chút nữa rơi xuống đất đau cả chân.

Cát Lương thế mà cũng có lúc ‘xuất sư bất lợi’, lão nương Bì không muốn tới.

(Xuất sư bất lợi: Hồng việc ngay từ đầu)

Dọc đường quay về tôi ulti rừ, Cát Lương an ủi tôi, tuy cô Vương không đồng ý, nhưng cũng chưa nói từ chối mà. Cô chỉ bảo lúc này không có tâm trí đâu để lo những chuyện khác, chuyện quan trọng nhất bây giờ là vài ngày tới học sinh của cô phải tham gia cuộc thi Thanh Vũ.

Lần này địa điểm tổ chức thi đấu Thanh Vũ ở ngay Bắc Kinh. Giờ nhiều chương trình tìm kiếm tài năng mọc lên, chỉ cần dám ức hiếp nhau, dám lừa dối, dám mặt dày, đầu đầu cũng là xường đào tạo ngôi sao. Cuộc thi vũ đạo vốn được quan tâm nhất đã sớm bị lu mờ, trên mạng đều nói cuộc thi Thanh Vũ năm nay chịu rất nhiều sức ép, có khả năng sẽ là mùa thi cuối cùng.

Người người đều chê ‘ăn không ngon’, nhưng những người như tôi với lão nương Bì thì ‘ngốc chẳng màng’, vẫn cố nhặt nhạnh đồ người khác không cần về mà coi như báu vật. Sau khi nghe Cát Lương nói, phản ứng đầu tiên của tôi là vui vẻ nghĩ, quán quân cuối cùng của cuộc thi Thanh Vũ, Phạm Tiểu Ly — Câu này nghe cũng có vẻ không tồi.

Tôi đưa Cát Lương về nhà, chờ anh ta cả buổi, sau đó lại đưa anh ta ra sân bay. Anh ta lại phải chạy đi làm tùy tùng, tiếp tục hầu hạ vị gia kia. “Đoàn phim đã sắp xếp một tài xế riêng cho Lee, cậu ta ở ngoài nên cũng không cần tới cậu, cậu cứ an tâm ở lại trung tâm nghệ thuật, quan sát học hỏi nhiều vào. Lần này Lee không về Bắc Kinh, chuyện ở “Khởi Đường” tạm thời cho Will Mark quản lý, cậu ta bận quay bù lại hai tuần trễ tiến độ ấy.”

Trước khi đi Cát Lương nửa thật nửa giả bỏ lại một câu, hãy nhớ gia đối đãi với cậu tốt thế nào, đừng suy nghĩ lung tung.

Đưa Cát Lương đi rồi, tôi tiện đường quay về đón bố tôi, kết quả có người nói cho tôi hay, bố tôi không đợi được tôi qua đón, đã về từ lâu rồi. Rõ ràng

đã nói qua điện thoại rồi, thế mà giờ lại không thấy người đâu. Đột nhiên tôi cảm thấy không ổn, đi khắp nơi tìm mà không thấy bố đâu, về nhà lại thấy ông ở cửa.

Bố vừa thấy tôi thì giật mình, chân nam đá chân chiêu đi vào trong nhà.

“Bố lại trộm rượu uống có đúng không?” Hai bố tôi con mở cửa đi vào nhà, tôi như chó săn mà chau mũi đánh hơi một hồi, ngửi ra manh mối liền trách móc, “Đừng lừa con, con ngửi thấy mùi rồi, thành thật đi, Kim Phong hay là Kê Sơn?”

“Không phải, cửa hàng trong tiểu khu bán tám đồng một túi Gia Phạn.” Bố tôi bị dọa một cái liền thành thật, “Bố thèm, mua hai túi, một túi uống luôn một túi định ngày mai uống tiết kiệm.” (Rượu Gia Phạn là một loại của rượu vàng Thiệu Hưng)

“Ha ha, Viên Quốc Siêu, bố đúng là cái đồ dóc tổ lưu manh! Chim ưng có thể thả thỏ, chó có thể không ăn phân sao? Bệnh bố vừa mới đỡ một chút mà đã lại muốn tái phát à, bố cho rằng bố có thể tự kiểm chế, uống một hộp nhỏ thôi sao?” Ném thịt cho hổ đói, tôi không tin ném rồi mà vẫn còn nửa miếng thịt..

Còn chưa dạy dỗ bố xong, điện thoại tôi đột nhiên đổ chuông, tôi đành phải im lặng đi nghe điện thoại — trên đó hiện một dãy số lạ, bên trong truyền tới tiếng cười của một người đàn ông: “Đừng mắng nữa, nhìn ra cửa sổ đi.”

Giọng kia hết sức từ tính, nhất thời tôi không nhận ra là giọng của ai, chỉ biết sững sờ vươn dài cổ ra khỏi song cửa ướm đầu dầm mình trong phòng bếp.

Mặt trời dừng chân nơi hàng cây, cái người dong dỏng cao đứng ngoài cửa sổ kia chính là Cố Dao. Cũng may mà lúc này ở bên ngoài không có nhiều người, chỉ có ba bốn bà cụ ít xem tivi, đang ngồi ngoài hiên bóc đậu Hà Lan. Tôi sững người, tuy hôm đó ngồi ăn cơm trò chuyện khá vui vẻ, nhưng không ngờ người này lại thân thiện quảng đại mà có thể tìm tới đây.

“Đôi xử với bố cậu tốt một chút, bố mẹ dù có sai nữa cũng không được thất lễ như vậy, họ nuôi chúng ta lớn khôn cũng không dễ dàng gì.” Trước khi Cố Dao cúp máy còn nhẹ nhàng dặn dò tôi một câu, sau đó đẩy cửa đi vào, mỉm cười chào bố tôi: “Chú, rượu để uống xoàng cho vui, chứ uống nhiều khó tránh khỏi gây ảnh hưởng tới cơ thể, sau này chú muốn uống xoàng thì nói với cháu một tiếng, cháu bồi chú uống bất cứ lúc nào.”

Anh ta mặc một bộ thường phục, kính râm treo trong túi. Người đàn ông anh tuần này cười đến rộ sắc xuân, còn giờ giờ túi thức ăn chín và rượu vàng lên.

“Chỗ cậu cũng dễ tìm phết.” Cố Dao đặt rượu và thức ăn lên bàn, nói với tôi.

“Sao anh tìm tới đây được?” Đây cũng không thể coi là chỗ tốt gì, mùa đông thì lạnh đến râu cũng đóng băng, mùa hè thì góc nào cũng vo ve muỗi bay. Nhưng mà Cố Dao với tôi, giống như cô nương trong mắt Ngạn Tô, như AQ trong mắt bà Ngô, tôi cuống lên, ném một đồng quần áo chưa giặt trên ghế xuống đất, cố gắng dọn ra cho anh một chỗ có thể ngồi được.

“Đừng xem thường năng lực tìm hiểu của ngôi sao, tôi thân với mấy người ở trung tâm nghệ thuật lắm đấy.”

“Không cho tài xế của anh vào nhà ngồi một chút sao?” Tôi đưa mắt nhìn về phía ô cửa sổ nhỏ.

“Tôi đâu phải Lê Kiều, đi đâu cũng mang tài xế bảo bối của mình theo.” Cố Dao cố ý chế giễu tôi, cười cười khoe hàm răng trắng, “Tôi tự lái tới.”

Chúng tôi chỉ có duyên gặp mặt vài lần, giờ Lê Kiều lại không ở đây, gặp thần tượng, tôi căng thẳng đến độ lưỡi thắt lại, tay dầm mồ hôi, chẳng bù cho bố tôi, trông thấy Cố Dao thì chỉ hận gặp nhau quá muộn, hận không thể nhận anh làm con nuôi luôn —— bố tôi thích Cố Dao là sự thật, trước đó ông đã ngồi canh trước tivi xem mấy tập “X-Girl”, ngoài Phạm Tiểu Ly ra thì không có ấn tượng với ai khác, duy chỉ Cố Dao thì vừa liếc mắt đã nhận ra ngay. Ông nói với tôi không dưới hai mươi lần, nhìn cậu này trông đẹp trai mà còn gần gũi thân thiện, năng lực xuất sắc.

Chúng tôi ngồi vào bàn ăn nâng cốc nói chuyện vui vẻ, qua ba tuần rượu cuối cùng cũng vào chủ đề chính.

Cố Dao nói cho tôi biết, anh nhớ ra đúng là trước đó từng có hẹn với tôi, nhưng anh cũng nhớ, anh chờ tôi tới thử vai cả một tuần, cuối cùng thật sự không chờ được nữa, mới đành phải tìm người khác.

Quả thực tôi đã đi thử vai. Chỉ là người đại diện của Cố Dao chẳng nói chẳng rằng gì với tôi, tôi ngồi cùng một nhóm diễn viên chờ đạo diễn tới dưới trời nắng chang chang, ăn cơm hộp miễn phí ba ngày trời, cuối cùng bức mình đẹp đường hồi phủ. Nhưng giờ nói mấy chuyện này cũng không có ý nghĩa gì, tôi cười cười nói: “Khi đó.. bận bịu nhiều công chuyện, nên quên mất.”

Cố Dao nói, nếu đã có thể gặp lại nhau, chứng minh duyên phận giữa chúng ta còn chưa hết. Giờ anh ta bận rộn quay phim, nhưng cũng là một đại cổ đông của một công ty điện ảnh, gần đây đang lên kế hoạch quay một bộ phim vũ đạo. Anh muốn ký hợp đồng với tôi, để tôi vào công ty của anh ấy.

Có lẽ là bố tôi uống quá nhiều, vừa nghe vậy thì rời khỏi ghế, quỳ xuống dập đầu lạy trước Cố Dao.

“Chú à, đừng như vậy! Chú mau đứng lên đi!”

Cố Dao và tôi cùng nhau kéo bố tôi lên. Tôi nhìn bố mình khóc rưng rưng mà bội phục định lực của mình, trước tin vui lớn như vậy lại không có chút biểu tình nào, qua hồi lâu mới mờ mịt mà cất tiếng: “Đúng là một tin tốt, nhưng tôi phải suy nghĩ đã.”

Cố Dao nở nụ cười: “Sao? Không nỡ xa Lê Kiều hả?”

Tôi vội lắc đầu: “Có thằng dở mới không nhớ xa anh ta! Tình tình thú hoặc, tôi bị anh ta đánh không biết bao nhiêu lần.”

“Cậu cứ từ từ suy nghĩ rồi trả lời tôi, suy nghĩ cho kỹ, tôi có dự cảm nhất định cậu sẽ gia nhập ekip của tôi, bởi vì nhất định cậu sẽ không bằng lòng với việc mình chỉ là một tài xế, cứ ngây ngây dại dại mà sống hết đời này ——” Trong lời nói mang theo mũi dao, nhưng gương mặt người đàn ông này vẫn thân thiện như trước, “Chỉ là giờ tôi muốn biết, nếu sau này cậu làm việc ở chỗ tôi, định gọi tôi thế nào đây?”

“Đương nhiên là ông chủ ——” Tôi nghĩ lại cảm thấy không đúng, lại đổi giọng, “Ông chủ nghe xa cách quá, em gọi là “anh Dao” có được không?”

“Cậu đâu có xưng hô với Lê Kiều như vậy đâu?” Ngày hôm đó ở nhà anh ta, tôi há miệng ngậm miệng đều gọi là “Gia”, Cố Dao nhú mày, “Cậu không thể cùng gọi tôi một tiếng “Gia” được à?”

Chiếc quạt cũ kỹ phát ra tiếng lọc cọc, tôi cẩn thận suy nghĩ sức nặng của từ này trong lòng mình, lại nghĩ tới vị gia kia luôn đối xử với mình rất tốt, vì vậy ngẩng mặt lên cười tươi, anh Dao, thôi vẫn cứ gọi là “anh Dao” đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Niệm Viễn

Sau hôm đó Cố Dao có gọi thêm hai cuộc điện thoại, thành thử có ý mời ba lần liền. Tôi không đồng ý, nhưng cũng không từ chối, bình thường tôi vốn không phải người ra vẻ kiêu cách như vậy, chỉ là chuyện này thật sự rất khó nghĩ.

Thời tiết càng ngày càng nóng, sàn nhà bắt đầu nồm, muỗi cũng bắt đầu hoành hành, tôi bảo bố vào nằm trong cái giường có móc màn, còn mình thì ra ghế sofa ngoài phòng khách chiến đấu cùng chúng nó. Ban ngày phun thuốc xịt muỗi, ban đêm thì đốt nhang, lúc này tôi còn vung tay múa chân để xua đuổi chúng, không muốn lại bị thua trận, hậm hực trong lòng: Oánh không chết thì ông đây chịu đựng chúng mày.

Thời gian này không có ông chủ, tôi trở nên rảnh rỗi. Cát Lương bảo tôi đợi, tôi không biết đợi cái gì, Cát Lương bảo tôi đừng suy nghĩ lung tung, nhưng tôi rảnh tới phát chán, mà lại chẳng có gì để làm. Tôi đành phải vui đùa vào ổ chăn trên giường, đánh được một giấc, trong lúc ngủ tôi có mơ một giấc mơ, chẳng hiểu sao lại mơ về thời mình còn học cấp hai.

Đường như đang tầm giờ trưa. Thảm cỏ xanh non, xanh non như tình cảm của thiếu niên mới lớn, ánh dương bông bột, bông bột như tính dục của thiếu niên đương tuổi trưởng thành. Khi đó giờ nghỉ trưa, tôi đi tiểu từ nhà vệ sinh quay trở về, đột nhiên bị một đám con gái hùng hổ vây xung quanh. Mới đầu còn tưởng đám con gái tụ tập lại làm loạn, nhưng tôi nhanh chóng nhận ra không phải, cô bạn cầm đầu liên tục ngoắc tay về phía sau, nói cái gì mà, tới đây đi! Đừng sợ! Qua nói với cậu ta đi!

Tôi thấy một cô bạn mập mập đang có người trốn trong đám đông. Cô bạn cúi thấp đầu, mặt đỏ bừng, trông có vẻ rất sợ hãi, im lặng nửa ngày, cuối cùng chẳng nói được câu gì đã bỏ chạy. Mấy cô bạn khác hận không thể rèn sắt thành thép, cuối cùng tản ra, trước khi đi còn bỏ lại một câu: Nó thích cậu lắm đấy!

Thích thì thích thôi, tôi không hiểu, thích một người sao phải sợ hãi như vậy.

Sau này có một người bạn nói với tôi, hot girl lớp tao rõ ràng có ý với mày, nhưng mà nó nhát, không dám nói ra. Tôi âm thầm so sánh cô bạn hot girl với cô bạn mập mập kia, cuối cùng phát hiện ra, với tôi mà nói, hai cô bạn kia chẳng có gì khác biệt — mãi sau này tôi mới hiểu ra, lúc đó không phải mình mù dờ, mà là trời sinh mình không có hứng thú với người khác phái, mấy cô bạn ấy trao mối tình đầu cho tôi, tôi lại dành tình đầu của mình cho tay trái.

Giấc mộng kết thúc, hai mở mắt ra đã là mười năm sau. Tôi không ngủ được nữa, từ sofa đứng dậy, mở máy tính ra.

Tôi lên mạng tìm kiếm phim điện ảnh Lê Kiều từng diễn, tìm một bộ phim mà đọc giới thiệu có vẻ thú vị, vừa xoay chân vừa xem.

Bộ phim này cũng miễn cưỡng phù hợp với khẩu vị của tôi, thoát đầu Lê Kiều diễn một tên khát máu biến thái, trông gầy gò hơn hẳn bây giờ nhiều, còn là một nhân vật bị què nữa. Tuy bị què, nhưng cũng vẫn là một chàng què nhiều tiền và đẹp trai. Bởi là phim lúc hắn mới debut nên nghe cách hắn đọc lời thoại còn có vẻ giả giả, nhưng diễn xuất rất tốt, đặt vào một người đẹp trai vạn người mê, chút sạn đó không thấm vào đâu.

Mấy năm trước đó hầu như Lê Kiều không từ chối bất cứ ai, dù là sao nữ đã đến tuổi, trước đó hiếm có scandal cũng không ngoại lệ, diễn viên trong phim này cũng như vậy. Hai người họ đóng cảnh giường chiếu hết sức chân thực, hết sức đẹp đẽ, đủ để những người ngồi xem nóng máu sôi trào ——

Đột nhiên tôi nhớ ra, ngoài thi thoảng chỉ huy từ xa tổ kịch “Kiến Đường”, từ lúc Lê Kiều đi quay phim thì hoàn toàn cắt đứt liên lạc với tôi.

Đêm hôm đó rốt cuộc chúng tôi fuck hay không fuck, tôi dần có chút không rõ.

Tuy trái tim trong lồng ngực không thuộc quyền quản lý của tôi, những hai bực thịt dưới quần tôi lại có thể chi phối. Thần xui quỷ khiến thế nào tôi lại lấy cái sextoy giấu dưới sofa ra, kéo khóa quần xuống, cúi đầu nhìn cậu em của mình —— vốn tôi từng cảm thấy nó rất cường tráng to lớn, nhưng nhớ tới

cậu em ngày ấy Lê Kiều lấy ra, lại chuyển sang chê nó bé nhỏ thấp gầy, không có chút tinh thần nào.

Trên màn hình đang chiếu cơ thể trần tụy tuấn mỹ của Lê Kiều, trán hần rịn mồ hôi, ánh mắt vừa gọi tỉnh lại vừa hung ác, yết hầu lên xuống theo nhịp eo đong đưa, hoàn toàn có thể tưởng tượng hai thân thể ‘giao chiến’ kịch liệt tới cỡ nào. Hần gọi tên người kia giữa tiếng thở dồn dập, trái tim tôi cũng nhảy lên tận cổ họng theo tiếng hần, thể như trong phim không có nhân vật nữ chính, người cùng hần đây dựa trên miền kia chính là tôi.

Tôi lấy sextoy ra massage quanh cậu em của mình, đặt quy đầu của sextoy vào hai cái bọng dưới gốc cậu em, chà xát nhiều lần, cọ lên cọ xuống. Chẳng bao lâu sau cậu em của tôi cứng căng thẳng tắp, dâm dịch nhỏ ra mả nhần, tôi lại đặt sextoy trước miệng mình, nhẹ nhàng cọ quanh.

Nhất tâm tam dụng, tôi vừa xem nội dung phim vừa ngắm Lê Kiều để thủ dâm, còn phải phải san một chút tâm lực ra để suy nghĩ về lời mời của Cố Dao. Những suy nghĩ kia tranh đấu trong đầu tôi, tranh nhau vị trí hàng đầu, cuối cùng cơ thể tôi giãn giãn, ngưng mắt nhìn đôi mắt màu xám tro trong màn hình thể như bị trúng bùa, sung sướng bắn dầy ra.

Sau khi phóng ra, cơ thể đột nhiên thoải mái hẳn, chiếc áo phông rộng thùng thình đầm mồ hôi. Tôi đứng dậy mở cửa, để ánh sao chiếu xuống, gió nóng phả vào mặt. Những bông hoa tím hồng nho nhỏ trong bụi cỏ đã héo rũ vì nóng, ánh trăng trên trời cao tựa như bờ mi cong dài của người thiếu nữ.

Tôi cuộn mình nằm trên sofa, nhắm mắt lại dặn mình mau ngủ thôi.

Bữa nay hoa không tươi, trăng không tròn, nhưng tôi lại hết sức nhớ gia của tôi.

Chừng bốn giờ sáng, tôi bị tiếng chuông điện thoại làm cho giật mình tỉnh giấc, vừa nhận điện thoại, người ở đầu dây bên kia đã hỏi dồn: “Cho cậu suốt hai mươi bốn giờ đọi, sao giờ mới nhận điện thoại?”

“Gia” Giọng nói đã lâu không nghe khiến trái tim tôi ấm lên, tôi ngáp một cái, dụi dụi mắt, “Anh biết đã mấy giờ rồi không?”

“Tôi vừa mới về khách sạn, cậu đang làm gì thế?” Để đuổi kịp tiến độ, đoàn phim làm việc tới giờ mới kết thúc, giờ gia đang ở Thanh Hải, nhưng không biết tranh thủ thời gian mà nghỉ một lát, lại không cho người khác ngủ.

“Em vừa mới xem xong phim của anh, bộ phim đầu tiên mà anh hợp tác với Cố Dao ——”

“Lịch sử đen tối, không được phép nhắc tới.” Tôi còn chưa nói xong câu, đã bị Lê Kiều lạnh lùng cắt lời, “Ban ngày cậu làm cái gì thế?”

“Không làm gì, toàn mấy chuyện vặt vãnh, không đáng để anh nghe.”

“Hỏi thì cậu trả lời, nói nhảm nhiều như thế làm cái gì?”

Nghe giọng hần dường như không có chuyện gấp gì, chỉ muốn làm nhảm lung tung. Tôi xóc tinh thần nhớ lại, trả lời từng câu từng câu một.

“Đừng nói mấy tỉnh khác, tới đường xá Bắc Kinh cậu cũng không thuộc, tôi có dẫn cậu đi cũng vô ích. Cậu đừng quên mình là tài xế, lúc rảnh thì lái xe đi dạo đường phố, làm tài xế thì phải có tinh thần chuyên nghiệp của tài xế....”

Có lẽ là vẫn còn buồn ngủ, lúc Lê Kiều nói xong, đầu tôi “Ong” lên một tiếng.

“Phong cảnh ở đảo này cũng đẹp lắm, thịt viên ăn cũng rất ngon, mấy người dân tộc Tạng cũng biết nhảy múa, hôm nay trước khi kết thúc công việc, có một cậu bé dân tộc Tạng nhảy một đoạn cho tôi xem, đột nhiên tôi lại nhớ tới cậu....”

Có lẽ là cũng buồn ngủ giống tôi, lúc Lê Kiều nói giọng hần rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng, nhưng hần nói gì tôi không nghe rõ, hai chữ “tài xế” ban nãy cứ vang mãi trong đầu tôi không chịu đi. Đột nhiên tôi mở miệng cắt ngang lời hần, “Gia, em có lời muốn nói với anh.” Không đợi hần hỏi, tôi xóc tinh thần mà nói, “Gia, em xin từ chức.”

Đến tiếng hít thở cũng ngưng lại, ngay cả một câu hỏi “vì sao” cũng không có, đầu dây bên kia hoàn toàn tĩnh lặng.

Tôi ngáp ngừng muốn nói lại thôi mấy lần, cuối cùng lặng lẽ đọi đối phương cắt tiếng.

“Con mẹ nó thẳng chó.” Trước khi Lê Kiều cúp máy bỏ lại một lời cuối cùng, cút.

Màn hình vi tính đen thui, muỗi bay vo vo vò vò, đến màn hình di động cũng tối dần đi, cả căn phòng tối om. Nghe tiếng điện thoại cúp, tôi có một chút hối hận, nhưng lại vui vẻ rất nhiều. Tôi như trút được gánh nặng, như khai sáng được đầu óc, cảm thấy mình tự do tự tại, không gì ràng buộc, có thể nhẹ nhàng đi xa.

..... Mà khoan, hần vừa chửi ai là chó cơ?!

Thời gian không chỉ có thể kiểm nghiệm chân lý, mà cũng có thể kiểm nghiệm chân tình. Sau khi trải qua “Một ngày dài tựa ba thu”, cuối cùng tôi cũng thừa nhận mình thích Lê Kiều, tôi cảm thấy cái cô bạn mập xấu hổ năm ấy thật nhất gan, nhưng tôi nghĩ như vậy cũng chẳng có gì mất mặt.

Sau khi nghĩ thông, tôi kích động đến mức cả người run lên trong đêm tối, khàn giọng kêu một tiếng, lại nhận ra mình không nói được lời nào.

Thế là tôi quyết định gửi tin nhắn cho gia, mở rộng tình yêu của mình như mở rộng hai chân. Thể như không biết xấu hổ.

—— Gia, hôm đó anh fuck em, em để yên cho anh fuck đến thoải mái như vậy, anh có biết vì sao không?

—— Gia, em là một đứa thật sự rất có thiên phú vũ đạo, không phải em tự khen mình đâu, người như em, trong một trăm người chắc cũng chỉ có một hai người thôi. Cho nên em phải mở rộng tầm mắt, phải nghĩ tới những thứ xa xôi hơn, bởi người khác sống dưới ánh hào quang chói lóa là quyền lợi, nhưng với em mà nói, đây là nghĩa vụ. Thế nên gia à, tuy em là tài xế của anh, nhưng em muốn được nhảy.

—— Gia, anh là nốt ruồi trong trái tim em, nhưng với anh mà nói em chỉ là bùn nhơ dưới đế giày, sau này không làm tài xế của anh nữa, nếu anh dám đánh em, anh có tin em sẽ đánh lại không?

—— Gia, tuy nói em không làm tài xế của anh nữa, nhưng em vẫn hoan nghênh anh tới làm em bất cứ lúc nào...

—— Gia, em thích anh...

Tin nhắn không gửi đi được, Lê Kiều đã cho tôi vào danh sách đen.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Lưu Vong Dạ Lang, Lưu Vong Bắc Kinh

Sau khi từ chức ở chỗ Lê Kiều xong tôi liền đồng ý ký hợp đồng với Cổ Dao, lần này vẫn là người đại diện của Cổ Dao ra tiếp đón. Tôi không nhớ rõ bộ dạng anh ta thế nào, nhưng tôi nhớ rõ tạo hình của anh ta, trải qua nhiều năm hình tượng không thay đổi, vẫn là chòm râu dê được cắt tỉa cẩn thận, phía dưới cột lại thành bím nhỏ. Người ta nói đàn ông mà quá chú ý tới hình tượng thì là mẫu người miệng cộp gan thỏ, quả nhiên, lần này râu dê cúi đầu khom lưng với tôi hẳn, ngụ ý là năm đó hẳn ta sai lầm, có mắt mà không nhìn thấy thái son tôi đây.

Theo lý mà nói hẳn tôi nên cảm thấy hạnh diện mới phải, nhưng thực tế tâm tình tôi lại dờ dờ ương ương, chuyện đầu tiên tôi nghĩ tới là bờ môi đẹp mắt của Lê Kiều nhả ra chữ “Cút”, thứ hai là đêm đó mình tỏ tình rõ thừa thãi, đáng ra phải nói gì sáng khoái hơn chút.

Gia, em thích anh, so với thích bị anh fuck còn thích anh hơn. Chỉ ít nói như vậy mới tính là chết một cách dứt khoát, chết có ý nghĩa.

Có lẽ lần này Lê Kiều thực sự coi tôi là bùn nhơ dưới đế giày, thế nhưng ngược lại, hôm sau Cát Lương gọi điện tới cho tôi, anh ta than thở ở đầu dây bên kia, hỏi tôi, nghĩ xong thật rồi à?

“Vâng.”

“Cái người Cổ Dao này không như cậu nghĩ đâu, người tới sau chưa chắc đã tốt, trước mắt chúng ta không nói về anh ta. Chúng ta nói về Lee đi, tuy giờ Lee không cho cậu lên sân khấu, nhưng đâu có nghĩa là sau này không cho cậu lên, sao cậu không cố chờ một chút?” Cát Lương lại khê thờ dài lần nữa, rõ ràng đang trách tôi không biết điều.

“Anh à, anh nghe một chút xem có lý không?” Lời Cát Lương nói thiếu chút nữa đã thuyết phục được tôi, nhưng tôi quyết định vất óc ra cãi lý với anh ấy, “Anh à, mấy năm này ai cũng nghĩ là em đã lãng phí thời gian, lãng phí tám năm quý giá nhất của một vũ công, cả sự phụ em cũng nghĩ như vậy. Nhưng em không thấy thế, em sống đến nơi đến chốn, sao lại là lãng phí thời gian? Nhưng mà giờ thì khác rồi, bệnh tình bố em ổn rồi, cơ hội của em cũng tới, nếu như em còn sợ đông sợ tây nữa, thế mới là có lỗi với bản thân mình.”

“Tôi biết cuộc sống trước kia của cậu cũng không dễ dàng gì, nhưng kết thúc khổ hạnh luôn là an nhàn, cậu với Lee bây giờ.. dù cả đời không được lên sân khấu thì cũng may mắn hơn nhiều người khác, Lee chưa từng bạc đãi cậu, cũng sẽ không bạc đãi cậu.. Lee đối xử với cậu như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ tốt sao?” Chữ “tốt” kia được Cát Lương nhấn mạnh, tôi đoán có lẽ anh ta đang nhắc nhở tôi, tôi thế mà là người từng được thiên vương “sùng ái”.

“Anh, anh nghe nữa xem có lý không?” Suy nghĩ một chút, tôi quyết định biện luận cho mình, “Lần trước anh nói gì em vẫn còn nhớ rõ, nhưng bọn em đều là đàn ông, đàn ông là cái giống gì? Trên đầu có mắt, dưới quy đầu cũng có mắt, trên đầu lo suy nghĩ, phía dưới lo tính dục, phải sống thế nào để hai cái đầu đều không phải thẹn, nhưng bây giờ con người ta càng ngày chỉ càng quan tâm tới cái đầu phía dưới, anh nói xem có nguy không? Anh nói xem em có tay, chỉ thủ dâm thôi đã sướng thì việc gì phải nhờ tới người khác? Cho nên em nghĩ, đàn ông không nên chỉ mộng tưởng, cần phải có ước mơ, đàn ông không nên chỉ lo nằm dạng chân vui vẻ giao phối, phải nên ngắm xem mình có xứng đôi cùng người ta không...”

Cát Lương ở đầu dây bên kia cười khò, miệng lưỡi cậu lợi hại thật đấy, muốn biện luận thì cứ nói thẳng, biện luận theo kiểu của cậu đúng là tự chuốc khổ vào thân.

“Những lời này không phải em nói, anh xem cái bộ “Ngọa phong giả” của Cổ Dao chưa? Gắn đây em lại xem kỹ nó một lần nữa, đạo lời thoại bên trong, tự sửa lại một chút.” Tôi nhận ra mình biện minh quá lộ liễu, vì vậy đành phải giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo, xin anh đừng nói lời này với Lê Kiều.

“Đây là cậu tự chuốc lấy đấy nhé.” Cát Lương thờ dài yếu ớt lần cuối cùng, “Những gì cần phải hỏi tôi cũng đã hỏi rồi, dựa vào tính của Lee, chắc cả đời

này cậu ta coi cậu như người lạ rồi.”

Sau khi cúp máy, đột nhiên tôi ý thức được rất có thể lời Cát Lương nói là sự thật, tôi không muốn thừa nhận mình lại càng hối hận thêm.

Cả đời chỉ có thể gặp được một người như vậy, mà tôi lại cứ thế cắt đứt đoạn duyên phận khó có được này.

Càng khiến tôi bức hơn là giờ đến thủ dâm cũng không thể giúp tôi thỏa mãn được nữa. Lúc này trên tôi tâm trí mạnh mẽ sâu xa, dưới tôi bận lòng lo cho thằng nhỏ, nhưng lo mãi lo mãi mà nó vẫn ừ ừ không chịu lên. Rất hiếm khi tôi bắn súng qua loa như vậy, chẳng muốn xuống giường rửa tay, cuộn tròn người lại vào giấc ngủ. Đêm này mơ dài đằng đằng, mơ lộn tung phèo cả lên, trong mơ Lý Bạch và Cửu Âm, bọn họ một người lưu vong chốn Dạ Lang, một người lưu vong đất Bắc Kinh, mang theo giấc mộng bị dập tắt sau chuỗi ngày cháy rụi.

Ngày hôm đó rời trung tâm nghệ thuật, thời tiết rất đối ẩm u, mây đen cuộn cuộn giăng đầy trời, thế như sắp đổ mưa.

“Tiểu hòa tượng, sướng thật đấy! Cá muối lật mình làm diễn viên rồi còn gì! Sau này anh nổi rồi, đừng quên chúng tôi đấy nhé!” (Cá muối lật mình: chỉ tình thế chuyển xấu thành đẹp, thường mang ý châm chọc)

Thật ra cũng chẳng có mấy đồ cần phải mang đi, chỉ có cái cốc, quyển vở cùng một vài đồ linh tinh, chủ yếu là tôi muốn tới gặp mọi người một chút. Nhưng tôi còn chưa nói chữ nào, tin tôi muốn bỏ đi đã truyền khắp trung tâm, mấy cô nàng đều chạy tới nói tạm biệt với tôi.

Mỹ nữ đầu trọc Dương Diễm đứng ngoài đám đông, nhìn tôi bằng ánh mắt phức tạp, tôi coi cô ấy như bà chủ tương lai của mình, không để ý ánh mắt cô phức tạp thế nào, vẫn như trước nở nụ cười thảo mai nịnh hót.

Chỉ chớp mắt đã không thấy tăm hơi mỹ nữ đầu trọc đâu nữa, mấy nha đầu xinh đẹp thì nhau chen lên. Mấy cô nàng không nói được câu chia tay từ tế nào như “Hôn ra miền quan ải, hôn về cánh rừng phong”, chỉ đành phải nhờ Skylar đưa cho tôi một hộp quà to đùng, gọi là quà chia tay. Tôi mở hộp kia ra, sau đó dở khóc dở cười, trong hộp có chừng mười đôi giày múa, còn là đồ đi rồi chưa giặt.

Tôi sợ mùi trong hộp phả ra, chau mày lại thành hình chữ “xuyên”, Skylar nói với tôi, mùi nồng không? Mùi nồng thì tốt rồi. Mùi nồng thế này là muốn nhắc nhở anh, cho dù sau này có được đèn đuốc chiếu quanh, cũng đừng quên cái đầu khi lần đầu tiên xoạc chữ nhất, đừng quên mình là một vũ công.

Sau khi thu dọn đồ đạc xong, quả nhiên trời bắt đầu mưa, mưa không mấy lớn, nhỏ như lông trâu. Mang tư vị “Mưa rơi rả rích, suy nghĩ liên miên”, tôi ôm mấy đồ linh tinh và hơn mười đôi giày ra ngoài cổng, thi thoảng lưu luyến mà quay đầu nhìn lại, trông thấy mấy người Skylar đều đã thay váy múa đứng trên cao. Tôi vẫy tay về phía mấy cô nàng mặc đồ rực rỡ xanh xanh đỏ đỏ, tiện thể đếm xem trên cửa sổ có mấy cái đầu. Tôi đếm, tổng cộng có mười hai cái.

Tôi là tới nơi khác thăng chức, chứ không phải bị lưu vong. Sau khi vui vẻ xong cảm giác ăn năn lại rục rịch trỗi dậy trong lòng, lúc này tôi mới ý thức được, đến cuối cùng mình cũng không thể nói lời tạm biệt với gia.

Khoảng thời gian đợi ký hợp đồng với công ty điện ảnh, cái tôi ngóng trông nhất là cuộc thi Thanh Vũ. Sau bữa cơm tối, tôi và bố ngồi canh trước tivi, cùng nhau đợi trận chung kết Thanh Vũ được phát sóng trực tiếp —— So với tôi thì Phạm Tiểu Ly hăng hái chiến đấu hơn, con bé dễ dàng vượt qua vòng tuyển chọn, nhưng một tâm lý hết sức bất an vẫn cứ bao trùm lấy tôi, trận chung kết càng tới gần, lại càng thấp thỏm đứng ngồi không yên đến lạ.

Nhất là khi đêm qua Phạm Tiểu Ly còn đang ở Thượng Hải gọi điện tới cho tôi, tôi vừa bắt máy đã nghe thấy tiếng nó khóc, con bé khóc đến là thảm thiết bi ai, kêu rằng mình đau bụng.

Đây không phải lần đầu. Hồi con bé tham gia cuộc thi vũ đạo giành cho thiếu nhi cũng vậy, mượn cớ đau bụng mà khóc lóc nỉ non không chịu lên sân khấu, kết quả sau khi bị lão nương Bì ép lên sân khấu xong liền khôi phục sức sống, nhảy bừa thối mà cũng có thể ôm giải về nhà.

Có phải tới kinh nguyệt của con gái không?

Không phải. Phạm Tiểu Ly chắc như đinh đóng cột mà trả lời tôi, tháng trước không tới, lâu rồi không tới.

Ngoài bảo con bé uống nhiều nước nóng vào thì tôi không còn cách nào khác, chỉ biết ra sức an ủi, hít sâu, đừng căng thẳng, nhớ lại lần đầu tiên bị ấn vai xoạc chữ nhất xem, chút đau đấy tính là cái gì?

Phạm Tiểu Ly khóc nói, nghĩ rồi, nhưng vẫn đau.

Tôi nghe thấy không giống như đang giả bộ, sốt vó lên, em đừng khóc mà, mau tới viện khám đi, đừng cứ cố chịu đựng ‘kính thương bất hạ hỏa tuyến’, nếu không chịu... không chịu nổi thì quan trọng là được tham gia thôi, còn muốn thi thì mau đi chữa bệnh cho tốt, dù sao sức khỏe cũng quan trọng hơn nhảy múa mà. (kính thương bất hạ hỏa tuyến: chỉ trên chiến trường không sợ hi sinh, đổ máu)

Cô Tuyết Cảnh không cho tới bệnh viện, cô nói em lại nhất gan bỏ đi, sợ em đi thật luôn, cô nói sau này có thể em còn lấy thân phận nghệ sĩ để đứng trước hơn một nghìn, hơn một vạn, hơn một triệu khán giả, chút chương ngại tâm lý này mà cũng không vượt qua nổi thì còn nhảy múa gì nữa.

.... Thế rốt cuộc có phải em sợ không?

Có lẽ vậy, em không biết nữa. Anh Băng Băng, giờ em hối hận quá. Đột nhiên tiếng khóc của Phạm Tiểu Ly vang rõ bên tai tôi, sau đó điện thoại cúp máy, gọi nữa thì được thông báo đã tắt máy.

Độ nóng của cuộc thi Thanh Vũ hoàn toàn không thể so sánh với năm đó, chẳng có mấy quảng cáo trước khi phát sóng. Tôi và bố ngồi trước tivi mấy phút thì đã trông thấy nam MC ăn mặc bánh bao xuất hiện trên màn ảnh, anh ta đọc toàn bộ tên những vũ công trẻ tuổi được tham dự vòng chung kết ngày hôm nay, duy chỉ tên của Phạm Tiểu Ly là không có.

“Viên Quốc Siêu, bố có nghe thấy tên của Tiểu Ly không?”

“Bố cũng đang thắc mắc, chắc là sót rồi.”

Chúng tôi vẫn cứ ôm hy vọng rằng MC đọc sót tên mà xem toàn bộ phần thi đầu tiên của trận chung kết, nhưng mãi cho tới khi vũ công cuối cùng cúi chào khán giả, tôi vẫn không thấy Phạm Tiểu Ly đâu.

Chỉ thấy phía dưới màn hình chạy phụ đề: Thí sinh số 17 – Phạm Tiểu Ly nghỉ thi đấu vì bị bệnh.

Tôi vẫn luôn nghĩ khi đó Phạm Tiểu Ly có nỗi khổ tâm gì đó, nhưng con bé không nói với tôi, nó chỉ coi khoảng thời gian đó lên tivi là “mắc sai lầm”, cũng tha thiết mong tôi hiểu—— có ai còn trẻ mà chưa từng phạm sai lầm chứ? Nhưng dường như chuyện này không chỉ đơn giản là “mắc sai lầm”, sáng hôm sau tỉnh lại tôi càng thêm lo lắng, điện thoại của Phạm Tiểu Ly vẫn tắt máy từ hôm qua, hơn nữa cả đêm tôi ngủ ngon lành, bố mẹ con bé đi suốt đêm không về, tôi qua đập cửa nhà con bé, bên trong không có tiếng động, không có ai ở nhà.

“Viên Quốc Siêu, hình như có chuyện gì rồi, con không liên lạc được với Tiểu Ly, cũng không liên lạc được với lão nương Bì.” Tôi ngâm bàn chải đánh răng, miệng đầy bọt kem mà nói với bố, “Bố có nghe mẹ Tiểu Ly nói gì không, hai người họ ở chỗ nào ở Thượng Hải? Có cần chúng ta chạy đi xem không?”

Vẫn như mọi khi, lão Viên đang tỉ mỉ kiểm tra quyển sổ của mình, sau đó nhét vào trong túi, trước khi ra khỏi nhà liếc mắt nhìn tôi, đoạn nói, con cứ ngồi đó lo lắng thì có ích gì? Đừng nghĩ mấy cái kia nữa, được diễn thì diễn cho tốt, được nhảy thì nhảy cho cẩn thận.

Lão Viên say say ngơ ngơ ngẩn ngẩn nửa đời người, hiếm khi có thể để lộ ánh mắt thâm sâu như vậy, thế là tôi nghĩ thoáng hơn, như đã hẹn mà tới trung tâm nghệ thuật mời mấy cô nàng ở đó đi ăn bữa tiệc chia tay. Buổi trưa chúng tôi đi ăn lẩu, thức ăn trong nồi không nhiều lắm, nhưng bìa thì rớt hết cốc này đến cốc khác, sau khi ăn dạ dày, măng khô, óc heo và mấy món viên lót dạ, mấy bà chần chẵng kém gì đáng mảy râu mà đòi uống rượu trắng với tôi.

Mấy cô nàng cụng ly với tôi liên tục, léo nha léo néo hỏi một đống chuyện, nhưng quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy câu, hỏi tôi đến phát bực xong sau đó mới hỏi, có còn nhảy nữa không?

Nhảy, đương nhiên là nhảy chứ, vốn là ‘khúc tuyển cứu quốc’ mà! Tôi không nghĩ ngợi gì mà trả lời, sau đó hỏi ngược lại, thế mấy cô thì sao? (Khúc tuyển cứu quốc: đi đường vòng để đạt mục đích)

Skylar nửa tỉnh nửa say mà tựa đầu lên vai tôi, nức nở nói, em mới hai tư tuổi, nhưng cứ có cảm giác mình không thể nhảy được nữa, cho dù nói như thế này có vẻ đáng ghét, cơ mà giờ em đã nghĩ tới chuyện gả cho người có tiền..

Chúng tôi ngồi ăn mãi cho tới bốn giờ chiều, mấy cô nàng đều uống quá chén, chẳng biết cẩn thận gì mà hết ôm rồi lại bế tôi. Tôi cúi đầu xuống bên tai Skylar, thật lòng chúc phúc cho cô ấy, gay như anh thì không cưới được rồi, nhất định em phải gả cho người nào tốt vào ấy.

Sau đó ai về nhà nấy, chất cồn trong rượu khiến dạ dày cháy sôi, nền trời vẫn âm u như trước, nhìn mà thấy bí bức một cách khó hiểu trong lòng.

Về tới nhà, tôi lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa mới vào nhà đặt đồ xuống, liền thấy có người ló đầu qua khung cửa sổ bám đầu bám mỡ mà gọi tôi: Lạc Băng, cậu mau qua khu Tam Tương xem đi, bố cậu bị người ta đánh, đang ngồi khóc ngoài cổng kia!

Nghe vậy xong men rượu xộc lên, tôi đang định chạy ra ngoài, nhưng không biết nghĩ gì trong đầu, lại quay về bếp lấy một con dao chừng 10cm—— tôi cầm nó lên ước chừng, độ dài ngắn vừa phải, thế là liền dắt nó vào lưng quần

Bạn đang đọc truyện *Tỷ Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Hình Như Tôi Gặp Họa Lớn Rồi!

Lúc tôi chạy tới tiểu khu Tam Tương, bố tôi không ở chỗ phòng bảo vệ. Tôi nhìn vào đám đông chen lấn nhau trong tiểu khu, nãy mới thấy một người trông giống lãnh đạo, cách nói chuyện cũng hách dịch, ông ta nói, mọi người giải tán đi, giải tán đi, lão Viên tham ô phí đồ xe bị đuổi việc rồi.

Bố tôi ngồi ở cổng tiểu khu, ngồi trước phòng bảo vệ, ngồi dưới ánh nhìn coi thường của đám đông tới xem, giống như Tẩu Tư Phái bị “Hồng Vệ Binh” đang sục sôi lòng hận thù vây quanh. Bố tôi bị đánh rất thảm, mặt đầm máu me, máu hằn lên làn da khô sần già cỗi, khiến tôi càng thấy rõ dấu vết thối nát trên gương mặt ông.

(Tẩu tư phái: những kẻ theo con đường tư bản thời cách mạng / Hồng vệ binh: là các thanh thiếu niên Trung Quốc được giáo dục tôn sùng chủ nghĩa

Tôi sợ bỏ lại bị đánh đến mất ý thức rồi. Trông ông hết sức đáng thương, nước mắt tèm lem, nước mắt vắn đục và nước mũi nhót dính giàn giụa trên gương mặt, ông yếu ớt vung vung đôi tay vốn nhỏ bé, như thím Tường Lâm, mà có lẽ là chú Tường Lâm mà lặp đi lặp lại nói, tôi không tham ô tiền, mỗi khoản thu tôi đều nhớ rõ, không tin thì mọi người xem đi. (Thím Tường Lâm là một nhân vật trong tiểu thuyết Lễ cầu phúc của Lỗ Tấn)

Cuốn sổ dường như vừa trải qua trận tranh giành mà bị xé rách, bìa sổ nhăn nhúm, trên đó cũng nhuộm vệt máu.

“Ông đừng ngồi đây ăn vạ nữa, đứng lên về nhà đi, lấy tiền là sai rồi.”

Mọi người đứng xung quanh, thi thoảng lại động tay động chân mà trách móc mấy tiếng, để nghe thì nói cái gì mà “Quân tử thích tiền tài, thu dùng theo đạo lý”, nhưng cũng có người nói khó nghe thế như đang chửi rủa. Mà cái người hung hăng phách lối nhất trong đám đông kia, dường như cũng là người có thân phận nhất ở đây, hẳn chừng ba mươi tuổi, tóc tai được chải vuốt đến bóng loáng một cách cổ lỗ, trên tay đeo một chiếc đồng hồ nhân hiệu nổi tiếng, chân đi đôi giày đắt tiền, áo quần trên người đều không phải hàng rẻ tiền. Hắn ta vênh mặt về phía người cha già đang run rẩy tay chân ngồi dưới đất của tôi, mưa xuân bắn tung tóe ra khỏi miệng: “Lão già kia đã tham ô tiền lại còn ngâm máu phun người, ở đây không có máy quét thẻ, ai đồ ai không đồ ông cũng nhớ hết sao? Lần nào ông ta thấy tôi cũng đòi thu phí, tôi phải trả nhiều tiền lắm rồi!” Người đàn ông có thân phận kia quay đầu nhìn về phía quần chúng vây xem, bộ dạng như có đánh người thì cũng là họa hoàn bất đắc dĩ, “Có phải tôi ra tay đâu, là cái lão già nghèo nàn xấu xí này sống chết lôi thôi kéo kéo cuối cùng tự bị ngã!”

Đến khi bản thân nghe đủ hiểu, cũng đã nhìn đủ rõ, tôi dùng sức tách đám đông ra đi tới trước mặt cái người đàn ông vuốt tóc kia, chỉ chỉ về phía lão Viên, cổ nèn con giận mà cười giễu với hắn: “Tôi là con của ông ấy, bố tôi da mặt mỏng, những chuyện không xấu hổ như tham ô tiền của chắc chắn không làm được, tôi đoán tám phần mười là có hiểu lầm gì...”

“Không hiểu lầm! Tuyệt đối không có chuyện hiểu lầm! Tôi đỗ xe ở đây lâu như vậy, lần nào cũng đưa 80 tệ. Thế mà ông ta lại nói mình chưa được cảm xu nào, không phải là ông ta tham ô tiền thì chẳng lẽ tiền có chân tự chạy đi chắc? Nghĩ mà xem, tôi lái Audi A6, chẳng lẽ còn tiếc 10 tệ phí gửi xe?”

Đàn ông con trai mà mỏ còn lớn hơn quạ, tôi không để mắt tới hắn ta, nhưng nóng ruột muốn biết rõ sự tình. Tôi quay đầu quát về phía bố mình: “Viên Quốc Siêu, bố khóc cái gì? Mau nghĩ kỹ xem, có phải người ta nộp phí rồi mà bố quên mất không viết vào trong sổ không?”

Dường như lão Viên bị đánh đến u mê, đôi mắt ông mờ to không chớp, nước mắt lã chã rơi, qua một lúc mới chớp mắt nhìn về phía tôi, lắc đầu chỉ tay về phía người đàn ông kia: “Anh ta chưa nộp.. chưa nộp một lần nào...”

Người đàn ông vuốt tóc kia bị chọc đến tức điên lên, xông lên túm lấy cổ áo lão Viên, giật túi bố tôi ra. Tôi còn chưa kịp đẩy hắn ra, hắn đã lấy bao thuốc Trung Hoa bố tôi nhét trong túi, coi nó như bằng chứng mà giơ cao tay lên, cất cao giọng kêu mọi người: “Mọi người xem, mọi người xem đi, ông ta lấy đâu ra tiền để mua thuốc xịn như vậy, nói ông ta không tham ô, con mẹ nó tôi không tin được!”

Càng ngày càng có nhiều người tới vây xem hơn, tất cả đều đồng ý mà gật đầu, đứng rồi, tiểu khu ở chốn vắng vẻ này, mỗi tháng cùng lắm chỉ được hơn một ngàn tiền trông cổng, lấy đâu ra tiền mà hút Trung Hoa?

“Thuốc này tôi biết, không phải mua, là ông ấy không nhặt của rơi, nên người ta thưởng cho ông ấy.” Ánh mắt tôi quét qua đám đông tùm lụi, quả nhiên tìm thấy người đó. Tôi đi tới gần người nọ, chỉ chỉ vào ông ta nói: “Chú Lục, chú làm chứng cho bố cháu đi, không phải bố cháu từng kể với chú chuyện ông ấy nhặt được của rơi trả người đánh mất sao, chú nói cho mọi người đi, chú nói mọi người sẽ hiểu.” Tôi cố gắng nặn ra nụ cười, nhìn đám đông đang kích động xung quanh nói: “Chắc chắn có hiểu lầm rồi, bố cháu nhặt được năm vạn tệ mà cũng không chớp mắt trả lại cho người ta, đâu có chuyện ham chút tiền lẻ này...”

Nhưng chú Lục lại lắc đầu, ông ấy nhỏ hơn bố tôi vài tuổi, thế nhưng trông trẻ hơn rất nhiều, ông ấy nói với tôi: “Tiểu Viên, không phải chú không giúp cháu, nhưng không có chuyện bố cháu nhặt được tiền...”

Quản lý cũng đứng bên cạnh lắc đầu, không tham của rơi? Còn trả mấy vạn nhặt được cho người đánh mất? Chuyện lớn như vậy, không có chuyện tôi chưa từng nghe nói qua.

Quản lý nói chắc nịch, bộ dạng chú Lục cũng không giống như nói dối, tôi thoáng bối rối, tuy tôi say rượu nhưng vẫn còn sót lại chút trí lực để suy nghĩ, không có chuyện họ lại kết bè kết đảng để đi bắt nạt một ông lão gầy yếu, có lẽ bố tôi chưa từng làm hành động nhặt của rơi vĩ đại như vậy.

Thuốc Trung Hoa này là ông ấy nhịn ăn nhịn tiêu để mua, mua cho con trai mình.

Cảnh vật trước mắt đột nhiên nhòe đi, tôi nhận ra mình muốn khóc quá chừng. Tôi tự dặn bản thân không được khóc, rơi nước mắt trước mặt kẻ địch là hành động hèn nhát đáng khinh tới nhường nào.

“Đái kia! Đái ra kia!” Đột nhiên một người hô lên.

Tôi không nhớ đã bao lâu rồi lão Viên không kiểm chế được như vậy. Quần áo ngày hè mỏng manh, chiếc quần short của ông bị nước tiểu thấm ướt, chẳng mấy chốc dưới thân chảy ra một dòng nước khiến kẻ khác khó chịu.

Đám người xung quanh lại dán mắt nhìn xem, trong mắt họ có thương hại mà cũng có khinh thường: Sao quản lý không nhìn người cẩn thận một chút, đây rõ ràng là một ông già lắm cảm mà.

“Chắc không phải tham ô tiền, cũng có thể là từng tuổi này rồi, đầu óc không minh mẫn nên nhớ lộn.” Quản lý an ủi người đàn ông vuốt tóc, sau đó xoay

người nói với tôi, “Cậu đưa bố cậu về đi, ông ấy lớn tuổi như vậy, chúng tôi cũng không truy cứu nữa. Sau này cậu về dạy ông ấy một chút, dù có nghèo cũng không được làm chuyện mất mặt, phải sống một cách quang minh chính đại.”

Con dạy bố, câu này nghe lạ thật đấy.

Đám đông xung quanh cũng bắt đầu lên tiếng phụ họa, có người tiến lên thương hại kéo tay áo tôi, nói, bố cậu bị bệnh thì cậu đưa ông ấy về đi, bị đánh thành ra như vậy kể cũng tội.

Rượu đúng là cái thứ chỉ chuyên làm hỏng việc. Người ta có ý tốt giải vây cho tôi, thế mà tôi lại nóng lên đẩy mạnh người ta ra, trầm mặt nói: Tôi không về.

“Tôi không về.” Khó mà tưởng tượng được, tôi đơn thương độc mã mà lại dùng giọng điệu nực cười như vậy để đe dọa gần hai mươi người ở đây, “Mấy người không trả lại sự trong sạch cho bố tôi, tôi sẽ không quay về!”

Sự tình loạn tới mức này, những người đứng xem cũng thấy mệt mỏi, mọi người lục tục bỏ đi, cũng có người đi lên đẩy tôi, chê tôi và bố chắn giữa cổng lớn, gây cản trở xe cộ lưu thông.

Có người đẩy tôi, tôi liền vùng nắm đấm về phía người đó, những người khác cũng muốn xông tới đánh tôi —— nhiều người xông tới, tôi không đánh lại họ, sau khi ăn vài nắm đấm, đột nhiên tôi rút con dao dắt trên lưng ra.

Luyện võ đạo nhiều năm như vậy cũng không uống, tôi cầm dao, cánh tay xoay tròn, khua loạn lên, dù người ta muốn tới khuyên hay tới đánh, cũng đều bị lưỡi dao sắc nhọn dọa cho không dám đi lên, dù là người muốn bỏ đi hay không, cũng đều bị hành động này níu chân ở lại.

Bọn họ đều mở to mắt nhìn tôi lên con. Họ nhìn tôi như con khi đang làm trò hề.

“Sao mấy người lại bắt nạt người khác như vậy?” Có lẽ lúc này tôi khóc trông còn khó coi hơn bố, vừa mới thốt lên được mấy câu, đầu lưỡi liền mặn chát, hình như là nước mắt và nước mũi giàn giụa chảy vào trong miệng.

“Năm ấy Tứ Xuyên bị động đất là lúc bệnh bố tôi trở nặng nhất, ông ấy không đi được, phải nhờ tôi cõng ra ngoài quyền góp, đúng, nhà tôi không giàu, không lái nổi Audi, không hút nổi Trung Hoa, thậm chí muốn học múa cũng không được...” Tôi từ từ nhìn bốn phía xung quanh, dí mũi dao vào từng gương mặt xa lạ lạnh tanh, “Nhưng từ nhỏ bố đã dạy tôi, làm người phải vưng thẳng sống lưng, đồ không phải của mình, dù có nhiều tới đâu cũng không được động tay...”

Đột nhiên tôi nhảy về phía người đàn ông chải tóc bóng lộn kia. Bày ra tư thế muốn chết cùng một chỗ với hắn ta, tôi kẻ dao vào cổ hắn, tôi nói bố tao sống trong sạch cả một đời, hôm nay nếu mày không trả lại công đạo cho bố tao, con mẹ nó tao sẽ chết cùng một chỗ với mày!

Tôi cứa dao vào cổ hắn ta ra một vết thương, gặng hỏi, có phải mày không nộp phí đỗ xe cho bố tao không?

Có lẽ bộ dạng điên cuồng của tôi rất dọa người, thế mà người nọ lại run giọng thừa nhận, phải.

Tôi lại hỏi, có phải lần nào mày cũng không chịu nộp phí đỗ xe cho bố tao, bố tao đuổi theo mày đòi nhiều lần, lần nào mày cũng không chịu trả không?

Người nọ run giọng nói, phải.

Có phải hôm nay bố tao lại ngăn mày đòi tiền xe, mày thẹn quá hóa giận đánh bố tao, sau đó độc ác đổ vạ cho bố tao là ông ấy tham ô tiền không?

Người nọ vẫn run giọng nói, phải.

Đám đông xung quanh “ồ” lên.

“Mẹ! Cái thằng khốn này!” Tôi chửi hấn một tiếng, sau đó thả hấn ra.

Đó, chân tướng rõ ràng rồi, là hắn ta không nộp tiền, chứ không phải lão Viên tham ô. Đầu óc lão Viên tuy lố ngớ, nhưng tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện mất mặt này. Đột nhiên tôi vui hấn lên, cảm thấy người nhẹ bẫng như yển, bay bổng lên cao. Tôi thu dao về, lấy tay áo lau máu và nước mắt trên mặt.

“Khóc cái quái gì chứ.” Tôi cười cười mà mắng lão Viên vẫn khóc tu tu từ nãy tới giờ, sau đó hết sức vui vẻ mà ngồi xổm người xuống, đoạn cúi người, nói với ông, bố, chúng ta về nhà đi.

Trong lúc tôi cảm thấy hài lòng thỏa dạ muốn công bố về nhà, canh sát tôi.

Tình cảnh dân thân như cá nước, tôi nhìn soái ca mặc đồng phục canh sát đầy quyền rừ, trong lòng kích động không thôi, sau đó mới ý thức được, hình như tôi gặp họa lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tứ Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Gọi Tôi Là Bố Cậu (Thượng)

Sau khi bị giải vào trại tạm giam, tôi bừng tỉnh lại, khí thế hùng hồn phóng ngựa vung dao lúc ban nãy trong nháy mắt tan biến. Để kiểm tra, tôi bị lột trần truồng, lúc chưa tới lượt, tôi ngồi chồm hổm dưới đất. Bàn tay giờ ra, lau mặt mình, xúc tỉnh thần nhìn về phía trước — trước mắt tôi là một tiểu đồng chí ni mặc thanh tú, tuổi xem xem với tôi, tôi nhìn mặt mũi rồi lại đánh giá vóc dáng tiểu đồng chí, đoạn cất tiếng gọi: “Chú cảnh sát.”

“Đừng kêu là chú, ai là chú của anh hả?” Tiểu đồng chí nâng mí mắt lên, tức giận quờ mắt tôi.

“Từ nhỏ em đã được dạy như vậy mà, thấy ai mặc cảnh phục thì gọi người đó là chú.” Tôi muốn lần lê làm quen, nhưng lại bị tiểu đồng chí quát, đành phải lui về ngồi chồm hổm dưới đất. Tôi mở to mắt nhìn anh ta trần trụi, cố gắng ra vẻ thuần lương vô hại, “Chú cảnh sát à, có thể thả em ra không? Chuyện này có lý do mà, em cũng đâu thực sự muốn giết người đâu...”

“Muốn giết người? Muốn giết người thì liệu giờ cậu có thể an ổn ngồi đây không?” Tiểu đồng chí ra lệnh cho tôi đứng lên, bắt đầu khám xét cơ thể tôi, bắt tôi quay trái quay phải mấy lần liền, sau đó lại vuron tay ra véo mông tôi, “Tạm giam mười ngày, phạt 500 đã là nhẹ rồi đấy, tốt nhất là ngoan ngoãn một chút, đừng có nịnh nọt gì nữa.”

“Bởi vậy mới nói, em đâu có giết người đâu, em chỉ là... chỉ là...” Dù mặt tôi có dày tới đâu cũng không thể tự hào về chuyện này. Đầu tôi vẫn còn đau nhói, lưỡi cũng không còn lạnh lẽ, lắp bắp nửa ngày mà vẫn không thể nói nên câu hoàn chỉnh.

Sau khi kiểm tra suôn sẻ, tiểu đồng chí tỏ vẻ hiểu ý, giúp tôi nói nốt câu kia: “Là thấy chuyện bất bình nên rút dao tương trợ chứ gì?”

“Cũng không khác là bao, hơn nữa, em uống quá chén mà anh, Võ Tông say rượu đánh Tường Môn Thần, Lâm Xung vì say rượu nên mới bị bắt lên Lương Sơn, đến anh hùng cũng bị thua dưới rượu, thật ra những người như vậy chắc chắn không xấu...”

“Sao cậu nói nhiều thế? Quá chén là được phép kẻ dao vào cổ người khác à? Thế tôi cũng muốn uống quá chén, cậu cùng tôi oánh sờ trường một trận.”

“Nhưng đâu phải em gây sự trước đâu, tên kia cũng đánh em mà, anh xem, anh xem đi, chẳng lẽ em không được tự vệ sao?” Tôi vẫn chưa từ bỏ ý định, chỉ chỉ vào vết bầm trên mặt, hồng gành được sự đồng cảm của đối phương, “Anh xem em bị đánh thảm như vậy, anh mở lòng khoan hồng, tha cho em một mạng đi.”

“Cậu không có chút kiến thức pháp luật nào à? Có được thả hay không tôi quyết được sao? Cậu ngoan ngoãn đợi đi, đến thời hạn thì được thả ra ấy mà!” Tiểu đồng chí tức rồi, gương mặt non choẹt vừa lạnh lùng vừa sung xia lên, lại thấp giọng quát tôi, “Tôi nói cho cậu biết, đừng có tỏ vẻ thông minh nữa, cậu mà là thông minh sao, cậu là thông công thì có.”

Cái người này thú vị thật, tôi bị chọc bật cười lên.

Quên đi, không cãi không vả nữa, mười ngày thì mười ngày, đã tới rồi thì đành phải an phận thôi.

Cuối cùng tôi xin với tiểu đồng chí, có thể cho tôi gọi điện về nhà không. Càng nghĩ tôi càng cảm thấy cuộc đời của mình thật thất bại, không có lấy một người bạn đặc biệt có thể vì mình mà giúp đỡ không tiếc cả mạng sống, tôi đành bắt đắc dĩ gọi cho mấy cô bé ở trung tâm nghệ thuật, tôi nói, mấy đứa khỏi phải tới thăm anh, nếu tập luyện xong còn thừa thời gian, có thể về nhà thăm bố anh một chút, được không?

Trái tim dần lắng lại mà bình tĩnh, thời gian thế mà trôi rất nhanh, ngày nào cũng có bánh bao chay, một bát cháo nhỏ, một nhúm rau, một bát canh, thi thoảng có người phân nân mang thứ đồ này cho heo ăn, heo cũng tuyệt thực đòi chết. Buổi tối có thể xem tivi một giờ, phần lớn là chiếu tin thời sự, khoảng thời gian còn lại thì phải làm nhiệm vụ quét dọn. Trong trại tạm giam không có tên đại ca nào xảo trá, chủ yếu là mấy tên trộm chó bắt gà. Trong số chúng tôi thú vị nhất là một người tên lão K, bởi vì chơi gái mà bị bắt vào đây mấy chục lần, coi như khách quen ở đây.

Lão K xem như người giàu hiếm thấy trong trại tạm giam này, kẻ cũng đứng, những người nghèo mưu sinh vất vả, nên mới có thể phạm sai lầm trong cuộc sống. Ngoại hình lão K lông mày rậm mắt to, xem như chính trực quang minh, nhưng mà thần thái hành động lại đều hết sức thô bỉ. Gã tự xưng mình là thi nhân, bụng đầy oán giận, văn chương đòi trụ, lại còn rất thích phê phán xã hội và kể về tình sử của mình (thật ra đều là tiền án chơi gái bị tổng vào đây), trong mắt gã, xã hội và nhà thổ không khác nhau là bao, đều là ‘bức lương vi xướng’. (Bức lương vi xướng: bức người thiện chơi gái)

Quãng thời gian ở trong trại tạm giam, nghe lão K kể chuyện đòi trụ càng đáng mong đợi hơn ngóng ăn, một đám đàn ông thêm gái đến nhỏ dãi, thậm chí bao gồm cả một thằng gay như tôi đây.

Lão K thần nhiên nhận mình là hạ lưu, nhưng trên thực tế gã nhiệt tình yêu thương và quý trọng phụ nữ hơn bất cứ kẻ nào, gã nói bát xướng cứu nho thập cái, ngay cả một phần tử tri thức gã mở như gã còn không bằng kỹ nữ, gã còn nói phụ nữ nai lưng vất vả sinh ra chúng ta, dù có chết tôi cũng phải bảo vệ, dù có chết tôi cũng không hối hận. (Bát xướng cứu nho thập cái: chỉ người làm gái còn hơn giới tri thức)

Lời này không phải gã nói, mà là Lý Ngư nói, nhưng tôi không vạch trần. Lúc lão K nói vậy tụi tôi đều rất hâm mộ, đều cảm thấy gã là người có tấm lòng bao la rộng mở.

Chỉ ít thì tôi không có tấm lòng bao la như vậy. Về mặt này, lòng tôi rất nhỏ hẹp, mặc dù tôi cũng nguyện “dù có chết cũng không hối hận”, nhưng chỉ có thể làm như vậy vì một người.

Ngày hôm đó đến phiên tôi dọn nhà vệ sinh, tôi thấy có hai con nhện dây dưa ở góc tường, thấy có một con thằn lằn đang đứt đuôi bỏ chạy, còn thấy phía trên cầu tiêu có viết một bài thơ tình nhỏ, xem ra người viết bài này cũng từng đọc Kỳ Bá Luân và Tịch Mộ Dung, nhưng thơ của Kỳ vô cùng mỏng lung, thơ của Tịch lại rất kín đáo nhẹ nhàng, chứ không biểu đạt được trực diện như bài thơ này.

Em ướt rồi, ướt vì nụ hôn nồng nhiệt của anh.

Anh phóng rồi, phóng vào nụ hoa của em.

Anh mang theo hàng triệu niềm hy vọng bay thẳng về phía trước

Rất gần cao triều, rất xa sinh tử.

Nước tiểu trong cầu tiêu vàng khè khiến người ta cảm thấy buồn nôn, nhưng bài thơ này làm sống lòng trong tôi trào dâng mãnh liệt, ở cái nơi hết sức thô tục, thậm chí bản thiêu này càng khiến câu chữ đậm tục trong bài thơ trở nên thuần khiết, hai tác lưu luyện trở thành ngàn thước tương tư, vạn trượng thâm tình. Tôi ngẫm nghĩ một chút, trên người không có bút, tôi bèn dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng viết lên tường ba chữ cái ——

Là một cái tên.

Cái tên này như là bút tích của Hi Chi tái thế, lấp lánh trên mặt tường loang lổ nứt toác. Tôi thu nó vào mắt, cất nó vào lòng, giống như túi đom đóm đặt lên ván gỗ trong đêm hè oi ả để xua tan màn đêm đen. (Hi Chi: Vương Hi Chi, là nhà thư pháp nổi tiếng TQ)

Không ngờ tôi ở trong trại tam giam đến ngày thứ tư, tiểu đồng chí xuất hiện với gương mặt non choẹt tới gọi tôi ra ngoài, anh ta nói tôi biểu hiện tốt, cấp trên cho thả tôi ra. Tôi sầu sả: Tôi cũng đâu có biểu hiện gì đâu, sao nhanh như vậy đã được ra rồi?

Hoàn tất thủ tục, dưới sự dẫn đường của tiểu đồng chí, tôi ra khỏi trại tạm giam.

Thứ tôi nhìn thấy đầu tiên là cơn mưa tháng sáu, từng sợi mưa xiên dài từ trên trời cao giáng xuống, ngân mãi những tiếng “rào rào” trong lòng tôi.

Thứ tôi nhìn thấy thứ hai là Lê Kiều. Hấn che ô, đứng ở phía đối diện đường.

Có lẽ là Skylar nói cho Cát Lương, Cát Lương lại kể lể cho Lê Kiều.

Tôi đội mưa chạy tới trước mặt Lê Kiều, vừa mở miệng gọi một tiếng “Gia”, “Bóp” một tiếng, hai lỗ tai ong lên, một cái bạt tai giáng xuống mặt tôi. Mặt Lê Kiều không đổi sắc, hấn cũng chẳng dùng nhiều lực gì, nhưng cảm giác này thật sự không hề dễ chịu, tôi gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt hấn —— nhưng vừa cúi thấp đầu, lại thêm một cái bạt tai nữa giáng xuống.

Tôi im lặng mặc cho hấn tát bốn năm cái liên, sau đó cổ tay Lê Kiều run lên, hấn vươn ô che sau lưng tôi, chặn tầm mắt người đi đường. Ngón tay hấn nhẹ nhàng sờ bên sườn mặt bị đánh, lại bóp lấy cằm tôi, kéo tôi đến gần hấn ——

Ngón tay lạnh lẽo nâng cằm hòng mềm mại của tôi lên, Lê Kiều cúi mặt xuống, hôn tôi.

Lúc đầu lưỡi hấn vói vào miệng tôi, giống như khóa lưỡi tra vào ổ, tôi vừa tham lam mà vừa thỏa mãn mà đáp lại nụ hôn của Lê Kiều, khóa đã khớp lại rồi.

Dọc đường về Cát Lương lái xe, phong cách lái xe của Cát Lương bình ổn hơn tôi, chiếc xe không nhanh không chậm tiến về phía trước, lúc này mưa dày hạt hơn, trên đường lác đác bóng người qua lại.

“Lee, đáng lẽ cậu không nên tự mình đứng ra chuyện này, phóng viên đã biết rồi, không chừng lại xảy ra scandal nào đó.”

“Người của tôi tôi tự dạy dỗ..” Lúc nói lời này Lê Kiều không nhìn tôi, ánh mắt hấn nhìn ra bên ngoài cửa sổ, chỉ để lại sườn mặt tuần mỹ, “Đừng nói mấy chuyện này nữa, dù có là giết người ——” Đột nhiên hấn quay mặt nhìn tôi, “Cậu sẽ giết người chứ?”

Đúng là không thể đoán được tâm tư của gia, tôi đột nhiên bị nhìn không hiểu gì, ngẩn người một lúc mới lắc đầu.

Lê Kiều khum tay cốc vào đầu tôi một cái, cốc đầu xong lại nằm ngửa ra, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi.

“Phải rồi, đột nhiên cậu bỏ đi, đoàn phim không có nam chính, đạo diễn Trương còn chưa biết chuyện phải không?”

“Để tôi gọi điện cho ông ấy sau —— mà thôi, anh gọi đi.”

“Ừ.” Im lặng một lúc, Cát Lương hỏi, “Giờ chúng ta đi đâu đây?”

Tôi và Lê Kiều cùng cất tiếng: “Về nhà.”

Cát Lương bật cười: “Về nhà à?”

Tôi và Lê Kiều lại cùng đồng thanh: “Nhà tôi.”

Đôi mắt xám tro lạnh như băng kia liếc tới, tôi bị người này nhìn đến sợ hãi, nhưng vẫn cố nói: “Đã mấy ngày rồi tôi không được gặp bố, tôi phải về xem thể nào đã, nhờ xảy ra chuyện gì thì chết dở.”

“Cậu yên tâm đi, Lee đã dặn tôi sắp xếp xong xuôi rồi.” Cát Lương nói cho tôi hay, “Giờ bố cậu không ở nhà, ông ấy đang được chăm sóc ở viện an dưỡng dành cho các cựu chiến binh ấy, người thường có muốn vào cũng chẳng được đâu, cậu cứ yên tâm đi.”

Đã nói tới nước này rồi dường như cũng không cần phải tranh giành nữa, nhưng tôi vẫn cố giãy giụa: “Nhưng mà...”

“Nói nhiều nữa trả cậu về trại tạm giam bây giờ.” Lê Kiều làm bộ mặt lạnh lùng đe dọa tôi, tôi hoàn toàn câm nín.

Cả dọc đường không nói gì, sau khi đến biệt thự tôi xuống xe theo Lê Kiều, nhưng không theo hẳn vào nhà. Tôi dựa vào cửa xe, nói lời cảm ơn với Cát Lương đang ngồi ở ghế tài: “Cảm ơn anh nhiều, lần này chuyện của bố em làm phiền anh —— ơ này!”

Tôi gào khóc đứng lên, bởi vì Lê Kiều quay lại, hắt đứng phía sau véo tai tôi, không nặng không nhẹ mà kéo tôi đi vào nhà. “Bát xướng cửu nho thập cái”: Chính xác thì câu này phải là “Bát dân cửu nho thập cái” — câu này vốn chỉ thuộc phân loại chia con người ra làm mười thứ bậc: thứ nhất là quan, thứ nhì là lại (chức quan không phẩm cấp), thứ ba là tăng, thứ tư là đạo, thứ năm là bác sĩ, thứ sáu là công nhân, thứ bảy là người săn bắn, thứ tám là dân thường, thứ chín là giới tri thức, thứ mười là ăn mày.

Ba chữ cái mà bạn Băng viết là Lee.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Đường Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Gọi Tôi Là Bố Cậu (Hạ)

Lê Kiều kéo tôi vào phòng tắm, kêu là tôi mới ra khỏi trại tạm giam, tắm một cái để tẩy sạch vận xui.

Tôi chưa từng dùng qua phòng tắm này, phòng tắm được thiết kế theo kiểu nửa mở rộng, nâng mắt lên là có thể trông thấy chiếc gương lớn đặt thẳng đứng với mặt đất. Tôi soi mình trước gương, trông thấy mặt mình hiện rõ tơ máu, râu tóc dài ra, vẻ mặt chệnh rất nhiều so với tuổi thực. Tôi tắm dưới vòi hoa sen, cố ý để nước thật nóng, cả căn phòng tắm lớn như vậy mà ngập hơi nước, da bị nước nóng xối xuống đỏ bừng lên như tôm chín. Đạo gần đây xui quá, tôi phải tẩy sạch mới được.

Giữa hơi nước mịt mờ, Lê Kiều từ bên ngoài đi tới, áo sơ mi phanh ra, cơ thể lỏa lồ cường tráng không chút mỡ thừa, hắt nhìn tôi đang trần như nhộng qua làn hơi nước, sau đó đưa một chiếc máy cạo râu tới.

“Cạo sạch mặt đi, nhìn léch thếch quá.”

Tôi ngần ra, vươn tay nhận lấy. Lê Kiều lại nói: “Đề tóc lại, nên hoàn tục rồi.”

Lúc tôi cạo râu, Lê Kiều bắt đầu cời quần áo. Cứ ngỡ người đàn ông này sẽ đi vào tắm cùng tôi dưới vòi hoa sen, nhưng hẳn lại chỉ cời quần xuống, lộ ra cặp chân thon dài rắn chắc và chiếc quần lót bó sát hiện rõ đường cong mê người, sau đó hẳn cời quần áo xuống, lông mao lộ ra, phía dưới lông mao, cậu em của hẳn vui đùa giữa hai chân vẫn chưa tỉnh dậy.

Lê Kiều khẽ nâng cằm, nhìn mình trong gương trong thoáng chốc, sau đó kẻ trán sát mặt gương, bắt đầu thủ dâm.

Trong gương hay ngoài gương đều là gương mặt tuấn mỹ, ngón tay thon dài vân vê cây hàng thô to, hẳn nhếch môi lên thờ dắc, lồng ngực nhấp nhô lên xuống theo nhịp điệu.

Hình ảnh này khỏi nói khiến tôi hết sức kinh hãi. Tôi nhìn không chớp mắt, miệng lưỡi khô khốc, cả người Lê Kiều nồn nà như sứ trắng cao cấp, duy chỉ có cây hàng kia là bất động, tôi tận mắt chứng kiến nó từ màu da sậm chuyển sang màu đỏ tươi sáng, sau đó lại từ từ căng trướng mà chuyển sang sắc tím; tôi thấy nó từ một cậu bé ngoan ngoãn rồi dần ngóc đầu dậy nổi loạn, cuối cùng dần thành hình binh khí, như cây kích của Lữ Bố, như thanh đao của Quan Vũ, trắng lẹ mà hung hãn, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Một người phải tự luyện đến mức nào mới có thể nhìn mình trong gương mà thủ dâm, dù là ai làm chuyện này cũng phải mắng hẳn một tiếng “không biết xấu hổ”, nhưng đến phiên Lê Kiều thì lại khác.

Mỹ mà không dâm, nhìn kiểu gì cũng thấy tuyệt!

Tôi chợt cảm thấy mình trở nên dư thừa, nhân lúc hẳn đang tự an ủi bản thân mà chạy ra. Không ngờ đến phòng tắm còn chưa bước ra, đã bị Lê Kiều nắm chặt cổ tay, kéo tôi qua, đè lên mặt gương.

Cây hàng cứng đờ đặt lên mông tôi, người đàn ông phía sau nắn bóp mông tôi, hẳn ngậm lấy vành tai tôi mà nhẹ nhàng day cấn: “Đã mài thương cho

cậu rồi, cậu còn định chạy đi đâu?”

“Không đi đâu.” Tôi tự biết mình không chạy nổi, cũng chẳng muốn chạy thoát, chỉ đành khấn khoản thương lượng với hắn: “Gia, chúng ta lên giường làm, được không?”

Lê Kiều chẳng nói chẳng rằng, ôm ngang người tôi vẫn còn đang ướt sũng lên, xoay người tiến vào phòng ngủ.

Tôi bị ném mạnh xuống giường, nếu không phải giường quá êm, bị quăng như này chắc đã tan người rồi. Tôi còn chưa kịp nằm cho thoải mái, đã bị gia đẩy qua bắt xoay người lại —— mông nhấc cao lên, mặt chúc xuống dưới, tôi bị hắn ấn xuống giường, cười lên người.

Lê Kiều lấy một cái gối để tôi quỳ lên, có lẽ là để khắc phục chiều cao khác biệt, để hắn fuck tôi thoải mái hơn bình thường.

Sau đó hắn lại ném một cái gối qua nhấn gáy tôi xuống, làm cả mặt tôi vùi sâu xuống đệm. Hắn bắt đầu vỗ mông tôi, bàn tay như Thiết Sa Chương mà in dấu xuống, so với cái bạt tai còn mạnh hơn. Giọng hắn vừa lạnh lùng lại vừa trầm thấp, hoàn toàn không có chút phần chán lúc tình trùng thượng nào: “Không được kêu dâm đẳng, càng không được mắng chửi, nghe rõ chưa?”

“Ừm. ừ...” Tôi vùi giữa gối và nệm, cố gắng phát ra chút tiếng động, tỏ vẻ mình đã nghe rõ.

Lần này Lê Kiều đeo bao, nhưng vẫn như cũ không chịu bôi trơn từ tế cho tôi, ngón tay hắn dính ít dầu bôi trơn, chọc qua loa vài cái, sau đó kéo eo tôi cao lên, định tiến vào luôn.

Cúc hoa mông manh yếu ớt, nhất thời không thể nuốt trọn vật lớn như thế, tôi cất giọng hô một tiếng: “Gia, đau!”

“Đau mới nhớ lâu!” Căn bản Lê Kiều không để ý tới tôi, hắn tiến vào, sau đó dừng lại, cứ như vậy lặp đi lặp lại hai ba lần, sau đó cắm vào lút cán.

Tôi đoán có lẽ Lê Kiều cũng khó chịu. Tôi cắn hắn chặt như vậy, vừa cắn vào đã cắn chặt làm hắn cũng chẳng còn cách nào, thế là hắn án binh bất động, không còn nóng lòng chinh phạt nữa, ngón tay nhẹ nhàng vuốt chỗ xương cụt của tôi, sau đó lại vuốt ve thẳng nhỏ của tôi.

“Khoan, khoan đã...” Thằng nhỏ của tôi bị hắn nắm trong tay, dần trở nên ướt át mà phát ra tiếng vang, làm tôi sợ đến rên lên thành tiếng, eo lại dùng sức, nơi đó lại càng cắn hắn chặt hơn. “Vào cũng đã vào rồi, sao cậu nói gì mà làm thế.” Hắn vươn tay búng vào thẳng nhỏ cứng rắn của tôi, giọng lạnh tanh: “Cậu đã ướt tới vậy, cứng tới vậy, còn muốn bỏ dở giữa chừng sao?”

“Có vào rồi cũng phải nói rõ. Anh muốn xuất binh thì cũng phải có lí do chính đáng để xuất binh, chuyện lần này em cũng đâu có làm gì mất mặt anh đâu, hơn nữa em không còn là tài xế của anh nữa.”

Tôi không dọa hắn mà nói ra tiếng “thích”. Dường như Lê Kiều chê tôi cái bướng, chẳng thèm đáp lời tôi, hắn dồn toàn trọng lượng cơ thể lên người tôi, vừa ra sức đóng đưa, vừa cẩn thận an ủi phía trước của tôi.

“Gia, cái đó của anh đâm vào dạ dày em rồi... gia, anh chậm chút đi.” Thoạt đầu vẫn còn đau, nhưng cảm giác đau chẳng mấy mà bị khoái cảm hòa tan, tôi dùng hết sức mà bám lại Lê Kiều, không kiềm chế được, dâm dịch dính ướt đầm tay hắn.

Lê Kiều làm tôi một hồi, nhưng vẫn chưa bắn, hắn rút thương ra, lại chuyển qua tư thế mặt đối mặt mà tiếp tục.

Về lý thuyết làm ở tư thế này sẽ không thể đâm sâu được, nhưng của gia lớn quá, nên không thành vấn đề. Huống hồ tôi thích đối mặt như vậy với hắn hơn. Có thể hôn đôi môi đẹp nhất trên đời, có thể được đôi mắt xám tro mê hoặc, cả linh hồn lẫn xác thịt đều được vỗ về.

Lúc nghỉ giữa chừng, Lê Kiều lui ra, hắn ôm trọn tôi trong vòng tay hắn, vuốt ve chân mày, viền mắt, xoa vầng trán đầm mồ hôi và đôi môi tươm máu, xoa cả lên gương mặt bị tát sưng vù của tôi.

Thi thoảng chúng tôi lại toàn tâm toàn ý trao nhau một nụ hôn sâu.

Tôi mới bắn hai lần, thể xác được xoa dịu và thỏa mãn đến cùng cực, nhưng trong lòng vẫn còn một chỗ thiếu thiếu chưa được lấp đầy. Tôi thờ hồn hên, nhân lúc Lê Kiều đang hé miệng thở dốc, dán mặt tới cọ cọ vào mặt hắn, như con chó nhỏ đang cung phụng chủ nhân của mình: “Gia, anh nhận đi.”

“Nhận cái gì?” Lê Kiều nhấc cằm tôi lên, chau mày nhìn tôi.

“Nhận anh thích em.” Tôi dán mặt tới, liếm ngón tay hắn: “Sao em có cảm giác như anh còn đang sợ sệt hơn em nhỉ? Chỉ là đàn ông thích đàn ông thôi mà, có gì mất mặt đâu.”

“Cút đi.” Lê Kiều bực mình mà xóc tôi lên, đẩy chân tôi ra rồi đâm vào, bộ dạng như làm cậu thì được, nhưng yêu cậu thì không.

Bộp bộp bộp, lại là một trận fuck mãnh liệt, dư vị của trận phong ba trước đó vẫn chưa tan, lần này khiến tôi hoàn toàn rơi vào trong sương mù, mỗi tác da tác thịt mỗi tác xương trên người đều sung sướng đến tận đỉnh.

Ánh mắt Lê Kiều thâm sâu, mặt không đổi sắc, đột nhiên cất tiếng: “Gọi bố đi.”

Tôi bị dọa đến giật mình tỉnh ra, người này bị bệnh quái gì vậy?

Lê Kiều thấy tôi tròn to mắt không phản ứng gì, lại thúc giục: “Gọi tôi là bố đi, mau lên.”

“Bố tôi.. a.. bố tôi còn chưa chết mà, đâu thể gọi bừa bãi...” Miệng lại phát ra vài tiếng thờ dốt, tôi không muốn vậy đâu, nhưng Lê Kiều rút được một nửa, lại đâm sâu vào trong, thật sự rất sướng.

“Không phải ruột thịt, gọi bố nuôi cũng được mà.” Lê Kiều khe khẽ lay lay thẳng nhóc của hắn trong cơ thể tôi, đâm vào điểm G của tôi nhiều lần: “Gọi bố đi, mau lên.”

“Bố...” Mấy thứ lễ nghĩa liêm sỉ kia để cho người ta đi, giờ tôi không được xem như là người nữa rồi. Tôi điên cuồng, như cánh hoa rơi loạn dưới đất sau cơn mưa xối xả, tứ chi thân thể như không còn là của mình. Tôi kim lòng chẳng đậu mà bắt đầu chảy nước mắt, há miệng gọi hắn mấy tiếng “Bố ơ”.

“Lại gọi ‘gia’ đi xem nào.”

“Gia...” Giọng tôi đã khàn, đôi chân gác lên vai Lê Kiều trượt xuống. Để hắn làm đi, tôi sắp mệt chết rồi.

Đột nhiên Lê Kiều nở nụ cười, nụ cười hoàn toàn tương phản với gương mặt lạnh tanh trước đó của hắn, vừa dịu dàng lại vừa đẹp mắt.

“Vẫn là tiếng này dễ nghe nhất.” Động tác của gia chậm dần, gia nâng mặt tôi lên, hôn lên đôi mắt và mũi tôi. Trước khi hoàn toàn mất ý thức, tôi nghe thấy hắn nói, sau này đau cũng gọi gia, sướng cũng gọi gia, ngọt cũng gọi gia, đắng cũng gọi gia.. sau đó mọi chuyện sẽ ổn thôi, tôi cam đoan, tất cả sẽ ổn thôi...

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Không Vương Bận, Không Qua Loa, Không Phóng Túng (Thượng)

Qua một đêm người sủng hợp nhất, tôi có thể nói, đó là giấc ngủ an yên nhất trong cuộc đời của tôi. Đến khi tỉnh lại, tôi thấy mình và Lê Kiều trần truồng mà nằm đè lên nhau, tứ chi đan chặt khó tách ra, mà mặt tôi bị vùi giữa hai cơ ngực vạm vỡ hoàn mỹ. Tôi dịch mình một chút, đặt mặt lên vị trí trái tim, nghe tiếng nhịp đập bình ổn ở trong đó. Nhiệt độ cơ thể rất chân thực, nhưng người đàn ông này ngủ đẹp quá, đẹp đến mức cách tôi quá xa, là đỉnh núi, là góc biển, là nơi tận cùng của tuyến đường ray, thế nên trong lòng tôi chột dâng lên cảm giác không chân thực hết sức mãnh liệt.

Tôi cố gắng nâng khuỷu tay của Lê Kiều lên, còn chưa kịp xuống đất, một cánh tay từ phía sau vươn ra, ôm lấy tôi.

“Đi đâu? Lại muốn bỏ đi không nói lời nào à?” Lê Kiều cũng đã thức giấc, có lẽ con giận chuyện lần trước tôi bỏ hắn mà chạy còn chưa nguôi, khuỷu tay hắn kẹp chặt cổ tôi, không biết nặng nhẹ mà kéo tôi vào lòng hắn.

“Không đi đâu, đi.. đi vệ sinh...” Tôi như con vịt trời mà khoa tay múa chân, nhưng giây giữa được một lúc thì không động đậy được nữa. Càng giây người đàn ông phía sau càng kẹp chặt hơn, con giận của tôi bị chặn đứng, không đủ đường khí, không thở được.

“Không tin, không được phép bỏ đi.” Ngay khi sắp bị kẹp chặt đến ngắt đi thì Lê Kiều buông tay ra, nhưng đôi tay hắn mạnh mẽ, vững vàng kim chặt tôi lại. Đường như hắn còn chưa hoàn toàn tỉnh ngủ, giọng khàn khàn, cứ chốc chốc lại vùi đầu mà hôn và gặm cắn cổ tôi, rồi cứ chốc chốc lại lấy chóp mũi gầy gầy vành tai tôi.

“Thật, thật mà, sắp không nín tiểu được nữa rồi.” Tôi không nói dối, nhưng Lê Kiều vẫn không chịu buông tôi ra. Bàn tay hắn nắm lấy cùi em mềm nhũn của tôi, đầu ngón tay nhẹ nhàng vờ vẽ nĩa nhân, hắn cười đến là xấu xa, cậu giải quyết ở đây luôn đi, dù sao thì đêm qua cậu cũng ra nhiều rồi mà.

“Vậy sao được?” Tôi cũng vừa mới tỉnh, nhất thời không phân biệt được lời hắn nói là thật hay đùa, nghĩ đái ra giường như vậy thì ra thể thống gì, tôi nghẹn đến muốn khóc, càng sốt ruột lại càng muốn khóc, “Gia, con người có ba cái gấp, em hứa sẽ không chạy đi đâu mà”

Lê Kiều không đáp lại tôi mà chuyên tâm hôn lên lưng tôi. Bàn tay hắn đỡ lấy đầu tôi, hôn một đường lên trước, hôn qua bờ vai tôi, cắn cổ, hàm dưới, rồi lại hôn lên tai tôi — tôi bị những nụ hôn liên tiếp làm cho hết sức thoải mái, nếu không phải bây giờ đang mắc tiểu, tôi chỉ muốn dặng chân ra để làm một lần nữa.

Tôi phải dè dặt từng li từng tí mới có thể nhắc bản thân không được tưởng tượng linh tinh, ai ngờ đột nhiên Lê Kiều lại huýt sáo bên tai tôi, bị hắn “Xùy xùy” như vậy, tôi chỉ thấy bụng dưới nóng lên, rất sợ mình sắp ra.

“Đừng đừng, không.. không kiềm nổi.. Ôi mẹ ơ, đừng mà!” Tôi dùng sức giãy ra khỏi vòng tay của Lê Kiều, không ngờ người phía sau lưng lại đột nhiên buông tay ra, tôi không kịp lui mà ngã bổ nhào xuống đất. Nhân lúc mả nhân chưa kịp thả lỏng, tôi liền lăn một vòng mà vội vã bò dậy. Tôi biết ánh mắt Lê Kiều đang nhìn theo dáng vẻ tưng quẫn cùng cực của mình, không tự chủ mà vươn tay ra che lấy cái mông.

“Che cái gì? Còn chưa từng thấy sao?” Một cái gối rơi trúng gáy tôi, hẳn là Lê Kiều ném tới.

Trên giường phóng túng thế nào tạm thời không bàn tới, giờ ban ngày ban mặt, để mông trần chạy loạn khắp nơi là không được.

Lê Kiều ở sau lưng tôi cười ha ha, sau đó lại xấu tính “xuy” thêm hai cái nữa.

Cuối cùng cũng may mà tôi không vãi ra giữa đường. Tôi tiểu xong bèn đi tắm, tôi bật vòi hoa sen, tắm dưới nước lạnh. Vòi nước xối xuống đầu, làm tôi run lên một cái, nhưng trong lòng lại thấy chân thực hơn một chút.

Chẳng bao lâu sau, Lê Kiều cũng vào phòng tắm, hân ôn tôi dưới vòi hoa sen. Miệng hân phả hương kem đánh răng bạc hà mát lạnh, hân hôn một cách lão luyện, nụ hôn vừa ngang ngược lại vừa nồng nàn nóng bỏng, vừa để tiếng nước vòi hoa sen che đi, vừa vén mây xua sương, xua đi chút mờ mịt cuối cùng trong đầu tôi.

“Đàn ông không nên chỉ mộng tỉnh, còn nên có mộng tưởng...” Lê Kiều chỉnh nước nóng gần bằng nhiệt độ cơ thể, đến khi quay đầu lại hân véo cằm tôi, “Cậu cũng có chí khí thật đấy, biện bạch vòng vo, cậu đang diễn thuyết hả?”

Cát Lương đúng là lắm lời, đúng là phụ cho vẻ mặt nho nhã kia của hân, lưỡi gì mà dài. Tôi hơi nâng mắt nhìn gia của tôi, cố ý nhiều lời đùa giỡn hân: “Em còn chưa nói, đàn ông đáng đẹp thôi thì chưa đủ, lòng dạ cũng phải rộng lượng, đàn ông không thể để rỗng túi, đầu không thể ——”

“Im đi.” Lê Kiều không nhin được mà cắt ngang lời tôi, “Miệng lưỡi cậu bắn tiếng lợi hại như vậy, sao không lấy miệng cậu giúp súng tôi bắn một phát?”

Tôi cảm thấy lời này rất có lý, thế là từ từ trượt người xuống, cắn núm vú hân, mút lấy cơ bụng hân, liếm rốn hân, mãi cho đến khi cả người hoàn toàn quỳ xuống, mặt dùng trước thẳng nhỏ của hân —— đập vào mắt là lông mao rậm rạp, cây hàng hoàn mỹ, mả nhãn rướm nước, tôi chưa từng nhìn nơi này trong khoảng cách gần như vậy, tôi nhìn cây hàng kia, nó hùng vĩ khiến hai má tôi nóng lên, lại nói, nó còn chưa tỉnh nữa cơ.

Lê Kiều bảo tôi ngậm nó vào trong miệng, tôi nghe lời mà ngậm lấy, nhưng ở phương diện này tôi là một tay mơ, không biết làm cách nào để biến cái nơi mềm ướt này trở nên cứng rắn, chỉ biết dùng đầu lưỡi đảo qua loa, không biết trêu đùa với nó bằng cách khác.

“Gi mà ngu thế.” Lê Kiều thở hổn hển, có vẻ rất không vừa lòng, hân bóp cổ tôi, lớn tiếng mà cảnh cáo, “Đừng dùng răng, được cắn, nhưng không cắn như cậu đâu.”

“Thế như nào ạ, gia?” Tôi nhỏ thứ trong miệng ra, nổi lên ý xấu, ngậm một bên trứng vào trong miệng, lấy răng day day nó một chút. Cơ thể Lê Kiều run lên một cách rõ rệt, tôi sợ hân lại muốn đánh mình, vội dùng mọi cách để trấn an cậu bé của Lê gia. Tôi cố gắng ước đoán ngôn ngữ thân thể Lê Kiều khi tôi khẩu giao cho hân, hân run lên hay là hân thờ ơ, là cứng lên trong chớp mắt, hay là không có chút phản ứng nào, tôi căn cứ theo những phản hồi của cơ thể này, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lấy cây hàng, sau đó lại dùng đôi môi nhắc bọc trứng lên, rằng tôi khê cọ, lưỡi tôi khê liếm, dùng đủ loại kỹ xảo hồng mông nó có thể sung sướng.

Cuối cùng Lê Kiều cũng tỏ vẻ thoải mái, hân ấn mạnh gáy tôi, không chút kiêng dè mà ra vào, khuấy đảo, chà xát trong miệng tôi.

Thứ kia đã hoàn toàn tỉnh dậy, nó căng trướng lấp đầy khoang miệng tôi, như một sinh vật sống mà chui vào trong cổ họng. Dần dà bùng bùng khí thế mà chỉ vào chứ không ra, tôi hoàn toàn tước vũ khí, giao hết miệng lưỡi ra, mặc cho Lê Kiều xông vào, quấy đến niêm mạc miệng bị rách, trong miệng hỗn tạp đủ mùi vị, mùi máu tươi ngọt lịm, mùi sữa tắm được điều chế từ nước hoa Armani, còn có vị đàn ông khiến người ta thoải mái nhất.

Nơi căng đầy của Lê Kiều đột nhiên rời đi, lỗ nhỏ kia chỉ cách tôi vài centimetre. Gia của tôi sung sướng thì tôi cũng sung sướng, trong chớp mắt tôi nhìn thấy rất nhiều cảnh đẹp, cây cối ở Giang Nam sinh trưởng tốt, chim oanh bay khắp nơi, yên chi thủy phần của con gái, cái củ trong hoa,... nhưng tất thấy đều chẳng liên quan tới cây hàng nóng bỏng của gia đang run lên hai cái, mả nhãn hé ra, bạch trọc bắn lên mặt tôi.

“Mệt không?” Hân vốc nước lên lau mặt tôi, đoạn hỏi.

“Không mệt, chỉ là cái đó của gia to quá, moi cả hàm.” Ngón tay thon dài của Lê Kiều vuốt ve viền mắt, bờ mi và đôi môi tôi, tôi thành thật quỳ ở đó, ngước mắt lên nhìn hân.

“Không vui à?”

“Vui chứ, dù bị gia vấy bẩn em cũng cam tâm tình nguyện.” Tôi nói thật từ tận đáy lòng.

Lê Kiều nở nụ cười, tôi không quen nhìn gia chuyên ghẹo người nở nụ cười ôn nhu như vậy, hân cười như thế khiến tôi có cảm giác như lúa hạn được mưa, trong nháy mắt từ vàng rử trở nên xanh mướt, muốn héo cũng không héo được.

Sau đó gia nâng cằm tôi lên, cúi đầu, hôn lên chóp mũi tôi.

Có lẽ Lê Kiều rất hài lòng với câu trả lời của tôi, sau khi tắm xong hân lại đưa tôi về giường. Ban nãy vừa bắn ra trong phòng tắm, nhất thời không cứng lên được, nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới việc gia nằm đè lên người tôi, cùng tôi thân mật chẳng phân nặng nhẹ, chẳng chừa kẽ hở.

Không bao lâu sau thì Cát Lương tới, Lê Kiều ra lệnh cho tôi nằm trên giường, không được lộ cảnh xuân ra ngoài, không được để mông trần cho người ta dòm ngó, những người này bao gồm Cát Lương, Cố Dao, thậm chí là cả lão Viên.

Chơi quá nửa đêm, đúng là chỉ sợ ngủ chưa đủ. Tôi lấy chăn bọc kín mình, trốn bên trong ngủ yên, loáng thoáng nghe thấy tiếng hai người đàn ông bên ngoài nói chuyện.

“Lạc Băng vẫn ở đó à?”

“Ừ.”

“Lee, cậu mau quay về đoàn phim đi, cả đoàn phim đang đợi mỗi mình cậu, chuyện này mà truyền ra ngoài thì scandal to.”

“Ừ.”

“Dù sao thì Lạc Băng cũng không gây chuyện lớn gì, để tôi đi đặt vé máy bay, tốt nhất là mai cậu về đi.”

“Không, không được.” Tôi nghe thấy giọng nói nghiêm túc của Lê Kiều, “Thằng nhóc này dễ gây họa lắm, để cậu ta lại một mình tôi không yên tâm.”

Cát Lương cười cười, trêu chọc nói: “Nhưng cậu cũng không thể dẫn theo bên người được, người to đùng như vậy, cất vào túi áo được sao?”

“Sao lại không thể?” Dường như Lê Kiều bừng tỉnh ra, ngưng một chút lại nói: “Anh giúp Lạc Băng đặt vé máy bay, anh ở lại, tôi dẫn cậu ấy đi. Anh chú ý chuyện ở trung tâm nghệ thuật nhiều chút, tiện thể chiếu cố cho bố của Lạc Băng nữa.” Nói dăm ba câu đuổi Cát Lương còn chưa đủ, hần còn nói, mười mét đi, sau này không được để cậu ấy xa tôi quá mười mét.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Không Vương Bận, Không Qua Loa, Không Phóng Túng (Hạ)

Gia chê tôi không đủ thể diện.

Lần này tôi đi thay mặt Cát Lương, nghĩa là thân phận trợ lý mới của tôi sẽ được đề lộ trước ống kính truyền thông. Tôi đã cố ý đi mượn chiếc áo sơ mi và cà vạt xịn, ăn mặc ngon nghề như một chàng phù rể.

Kết quả, Lê thiên vương mặc cả cây cái bang lại chê tôi chưa đủ thể diện.

“Cậu muốn đi vào thôn đón rầu à?” Lê Kiều liếc mắt nhìn, vẻ mặt ghét bỏ mà ra lệnh cho tôi, “Coi ra!”

“Anh sắp bốn mươi tới nơi rồi, làm một trận phải nghỉ ba ngày, đóng mấy vai non choẹt đấy cũng đâu có hợp đâu.” Sau khi xác định quan hệ, tôi lại càng lớn gan, càng dám cười giễu, dám chống đối, dám phản kháng.

Cát Lương ở phía sau bọn tôi cười thành tiếng.

“Không coi thì không coi.” Dường như Lê Kiều muốn ra vẻ rộng lượng, khề ho nhẹ một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài. Nhưng lúc đi qua tôi thì rõ ràng hần đánh mặt lại, thấp giọng đe dọa tôi, lên giường sẽ tính sổ với cậu.

Làm như tôi sợ hần chắc? Mặc dù chim hần to thật.

Trước khi theo Lê Kiều tới hồ Thanh Hải, tôi theo Cát Lương đi thăm bố. Cơ sở vật chất của bệnh viện đều đứng nhất cả nước, nhất là khu phòng cho các cựu chiến binh, thường xuyên có minh tinh ra ra vào vào. Tôi nghe Cát Lương nói, bố tôi ở đây được chăm sóc cẩn thận lắm, vì Lê Kiều tự đứng ra sắp xếp, người không biết còn tưởng ông là lãnh đạo nào đã về hưu.

Bác sĩ bắt chuyện với tôi, nói lúc bố tôi nhập viện não bị dập nhẹ, giờ tình hình sức khỏe đang dần có chuyển biến tốt, tình hình tinh thần cũng khá hơn, chỉ là trước đây bị trúng gió, dẫn tới chứng suy giảm trí tuệ, giờ thụ thương bệnh cũ lại tái phát, đang được tiếp nhận trị liệu bằng thuốc.

Tìm tôi nhói lên, vội hỏi, giờ tình hình thế nào rồi?

Bác sĩ thấy tôi lo lắng, liền trấn an tôi, không nghiêm trọng, chỉ là miệng hơi bị méo, còn lại thì không làm sao.

Giờ tôi còn tâm trí đâu mà nghe lời người bên cạnh nói nữa, trong lòng chỉ muốn mau mau gặp bố mình. Lúc đẩy cửa đi vào, một y tá xinh đẹp trẻ tuổi vừa dứt thuốc cho bố tôi uống xong, một cô khác thì đang giúp gọt hoa quả, mấy cô ấy thấy tôi đi vào, nở nụ cười kiêu diễm như hoa sau mưa, vội đứng dậy nhường vị trí. Tôi ngồi xuống chỗ được một cô y tá vừa ngồi vẫn còn đang ấm chỗ mà nhìn bố, nhìn kỹ ông hồi lâu, bụng vẫn trắng, mặt vẫn đen, nếp nhăn giữa chân mày không nhiều cũng chẳng ít, ngoài cái miệng quả thật hơi méo ra, tinh thần không tồi lắm.

Méo miệng thì có làm sao, trông như gặp ai cũng cười ấy, nhìn đẹp trai chán.

Tôi bảo y tá đưa đĩa hoa quả được gọt cẩn thận cho mình, cầm một cái đĩa ăn chuẩn bị đứt cho bố, bàn tay vuron ra hơi dừng lại, hỏi ông: “Viên Quốc Siêu, bố phải trả lời mới được ăn, bố nói đi, con là ai?”

Bố giận dữ trừng mắt nhìn tôi: “Cái thằng nghịch tử này, mày không phải con tao thì là ai?”

Tôi thảm thờ phào trong lòng, may quá, chưa ngu chưa ngốc, vẫn còn nhận ra được tôi.

“Thế Tiểu Ly thì sao? Tiểu Ly là ai?” Tôi nhớ tới nha đầu đã lâu không liên lạc kia, cũng không biết giờ con bé thế nào.

“Không phải là cái con bé hàng xóm nhà chúng ta sao, theo học nhảy chỗ cô mày ấy. Mày tưởng bố mày đàn à?”

“Không đàn, đàn gì chứ, bố là ai nào, làm gì có ai thông minh được như bố.” Lão Viên dồi dào khí lực như vậy, xem ra không có chuyện lớn gì. Tôi đang định đưa đĩa hoa quả lên, nhưng nghĩ lại lại thấy lo lắng, quyết định thử thêm câu nữa, “Thế bố nói một chút, bố là ai?”

“Cái thằng nhãi này mày vẫn chưa chịu yên à? Tao là bố mày đấy!” Rõ ràng bố bị tôi coi ông như người ngớ ngẩn mà nổi đóa, nện mấy nắm đấm vào mặt tôi, khiến nếp nhăn trên mặt càng xô lại, miệng cũng càng méo hơn.

“Mịa nó! Cái lão ngoan đồng Viên Quốc Siêu này, bạo lực gia đình thì bố dám, thế mà ra ngoài bị bắt nạt lại sợ sun vùi!”

Bố tôi ra oai mà oánh tôi, nhưng trong lòng tôi lại thấy vui. Sau đó cuối cùng ông cũng thu nắm đấm, đoạt lấy cái đĩa hoa quả trong tay tôi, ông không thích ăn kiwi và đào trong đây, miễn cưỡng ăn tạm chỗ dưa hấu mà ông thích trong đĩa, nhưng ông nói với tôi, thật ra ông muốn ăn chân giò muối nhất.

Tôi thấy suy nghĩ ông mình hẳn, trong lòng lại càng vui vẻ hơn, nghĩ tới chuyện tối nay phải theo Lê Kiều bay tới Tây Ninh, thế là tôi lưu luyến nói tạm biệt với ông. Thành thật mà nói, hai bố con tôi nương tựa lẫn nhau gần đây năm, đôi chân tôi dường như chưa từng bước ra khỏi Bắc Kinh, tôi không nhớ bố ông ấy lại, cũng biết ông ấy không nhớ xa mình. Người khác thì “Cha sinh ra ta, mẹ thì nuôi ta”, nhưng lão Viên nhà tôi vừa phải làm cha vừa phải làm mẹ, tuy vẫn chưa tròn vai, nhưng quả thật cũng không dễ dàng gì.

Tôi nói, Viên Quốc Siêu à, con đi đây, con phải xa nhà một chuyến. Bố tự chăm sóc mình thật tốt, đồ ăn không thiếu, nhưng mà giờ bố đang ở viện điều dưỡng, lúc phải kiêng ăn thì nên nghe theo bác sĩ.

“Đi thì đi luôn đi, mày tưởng nhìn mày không ngứa mắt à!” Lão Viên chẳng ngẩng đầu lên, phất tay đuổi tôi ra ngoài, “Mau về nhà thu dọn đồ đạc đi, đi Tây Ba Nha đi.”

“Còn có, đừng thấy y tá xinh đẹp mà nổi máu dâm, giờ trò lưu manh ——” Tôi không yên tâm tiếp tục dận dò, đột nhiên phản ứng ra, tôi nói với bố mình đi Tây Ba Nha khi nào cơ?!

“Cô giáo bỏ tiền ra cho mày đi học nhảy thì mày phải đi, bố mày đây là cái loại ham tiện nghi sao?! Đợi bố mày bán nhà đi trả tiền cho cô giáo mày, mày sắp hai mươi hai tuổi rồi, còn chưa xa nhà tự lập đi? Tao phải tới công ty làm loạn một chuyến! Đờ rệu cho lãnh đạo thành bệnh chẳng lẽ không tính là tai nạn lao động, tao sẽ đòi một căn nhà, không có nơi nào ở, chẳng lẽ bọn họ dám thấy chết mà không cứu? Mày cứ yên tâm mà học đi, mày nhảy...”

“Làm loạn cái gì chứ...” Nước dưa đỏ và nước miếng trong suốt từ khoe miệng méo của bố tôi chảy xuống, thế mà ông không phát hiện ra. Tôi lấy giấy ăn giúp ông lau, đột nhiên cảm thấy cay mũi, lại nhớ tới năm ấy mình lo ông làm như vậy sẽ mất mặt, thế là lại càng cay mũi hơn, “Không phải... không phải da mặt bố mỏng lắm sao...”

“Mày tưởng chuyện cô mày tìm tới mày tao không biết chắc? Tuy rằng sức khỏe bố mày không tốt, nhưng đầu óc chưa tới mức hồ đồ, chuyện của tao công ty sẽ sắp xếp, dù có không sắp xếp, thuê đại một căn nhà, kiểu gì cũng có thể qua...”

“Còn nói mình không hồ đồ à? Bố hồ đồ thế này, hồ đồ quá rồi ——” tôi im bặt, không dám nói thêm, không dám mà cũng không muốn nói nữa, sợ mình trong lúc già mồm sẽ rơi lệ.

Dù ông nhớ làm rất nhiều năm, nhưng tính cách vẫn không thay đổi, không muốn nghe tôi nói ông hồ đồ, liền đuổi thẳng cổ tôi ra khỏi phòng bệnh.

Có lẽ là không muốn xen vào cuộc vui giữa hai chúng tôi, tôi thấy Lê Kiều đang đứng ngoài cửa chờ. Đầu óc tôi đã trống rỗng từ lâu, chỉ chờ dẫn nói với hắn, tôi không muốn tới chỗ kia nữa.

“Lại làm loạn cái gì?” Lê Kiều giơ tay lên, bộ dạng như muốn đánh tôi, tôi vội nhắm mắt lại, giờ hai tay lên che cho mình —— kết quả bàn tay hắn không đập xuống đầu tôi, mà cả người tôi lại bị hắn kéo vào lòng.

“Ôm cậu năm phút thôi.” Bờ môi Lê Kiều dán bên tai tôi, giọng nói khe khẽ nhẹ nhàng thế như từ phía chân trời xa vọng lại, “Bệnh viện người tới người đi, ôm lâu sẽ bị nhìn thấy.”

Cứ im lặng như vậy cho hắn ôm năm phút, đợi đến khi hắn buông tay ra, tôi ngoan ngoãn trở lại, lồng ngực bị cảm giác hạnh phúc muốn chết lấp đầy, không nén nổi cảm giác chưa thỏa mãn: “Sau đó thì sao?”

Lê Kiều nheo mắt lại nhìn tôi, đột nhiên khựng tay lại mà cốc vào đầu tôi —— hắn thay đổi nhanh quá, làm tôi bị bất ngờ, căn bản không kịp trốn. Sau đó hắn kéo cả vạt tôi, như kéo một con chó không nghe lời mà ngang ngạnh kéo đi.

Đây là mùa hè khiến vạn vật thết gào, hoa trong thành Bắc Kinh nở rộ, hồ Thanh Hải cũng dậy sóng. Áng mây trắng chao nghiêng trên bầu trời, khiến

con người ta cảm thấy bầu trời biếc xanh tựa như một sườn dốc. Hồ Thanh Hải đẹp, đẹp ở vẻ diễm nhiên, đẹp ở vẻ vô tranh, đẹp ở chỗ bạn tưởng mọi mong đợi của mình đã được thỏa mãn, nhưng nó vẫn có thể nhẹ nhàng mang tới sự ngạc nhiên. Không giống như ở Bắc Kinh, bạn đi bộ trong khu Triều Dương, có nhiều cô gái nhìn bóng lưng tưởng tiên giáng trần, đến khi trông chính diện thì như quỷ cái, vừa quay đầu đã dọa người ta té xỉu. Con gái ở đây nhìn gần đẹp hơn nhìn xa, núi non ở đây nhìn xa tưởng gò đất, nhìn gần mới biết nó hùng vĩ vạn tượng.

Đồng cỏ lộng gió thổi, chúng tôi nhìn dê bò, dê bò nhìn chúng tôi.

Lê Kiều bảo đoàn phim sắp xếp cho hắn thêm một khách sạn khác ở gần khách sạn hắn ở, để bố trí chỗ ngủ cho “tân trợ lý” là tôi đây. Mỗi ngày kết thúc công việc xong hắn sẽ kêu tôi về khách sạn của mình trước, sau đó nhân lúc đêm tối bên ngoài ít người qua lại, lại lặng lẽ từ chỗ khách sạn của hắn qua đây, rất có ý vị “Kim ốc tàng Kiều”. Trước khi đi tôi từng tưởng tượng rất nhiều cảnh ướt át ở nơi tha hương, nhưng thực tế chuyện này lại không xảy ra. Lê Kiều quay phim đến hai ba giờ sáng như cơm bữa, mà sáng sớm sáu giờ hắn đã phải chạy tới đoàn phim hóa trang, có đôi khi để tiết kiệm thời gian, hắn không tẩy trang không tháo tóc giả, chỉ ôm tôi ngủ trong ba bốn tiếng đồng hồ ngắn ngủi.

Không thể không thừa nhận, trước đây tôi có cái nhìn rất 편 diện với những minh tinh, nhất là những người trẻ tuổi, cảm thấy trong số những người đó chỉ Cổ Dao mới có thể xưng là diễn viên. Tôi nghĩ họ tốt mã giẻ cùi, bề ngoài bóng bẩy đẹp đẽ, thật ra nam đạo nữ xướng. Tương tự, tôi cũng ôm cái nhìn 편 diện với Lê Kiều, vẫn cho rằng con đường diễn xuất của hắn không thể rộng mở bằng Cổ Dao, hắn nhìn như trai tây, diễn cổ trang không hợp chút nào. (nam đạo nữ xướng: nam trộm cắp, gái bán dâm)

Trong phòng quay không có điều hòa, vai nữ thì còn đỡ, dán chút hoa diêm, dính chút yếm hoàng, đồ diễn tuy nặng hơn hiện đại nhiều, nhưng không đến mức lấy cái mạng già. Nhưng nam diễn viên thì khổ hơn nhiều, hở ra là khoác lên người bộ áo giáp hơn năm cân, nhất là vai của Lê Kiều lại là một ma ôm động một cái cũng ho khan, trời nóng mà còn phải khoác áo lông chồn đen. Đạo trước hắn phải ăn khổ qua với rau cần liên miên, giờ trang điểm thêm, hai gò má hõm lại, bờ môi thì xanh xao, cả đời khổ khổ vì tình.

Mới đầu Lê Kiều cũng nóng, lúc đợi diễn mồ hôi tuôn như mưa, không ngờ sau khi nhập vai lại hoàn toàn hết. Tôi còn nhớ hồi hắn mới nhận kịch bản đã giận dữ thế nào, oán trách công ty điện ảnh, vì sao Cổ Dao có thể diễn Lỗ Tấn lúc còn trẻ, mà hắn chỉ có thể diễn cổ nhân phiêu đồ, diễn cái vai không có chút chất dinh dưỡng nào, chỉ có thể dựa vào võ nghệ và hiệu ứng hình ảnh của bộ phim.

Nhưng đến khi bắt tay vào công việc, nhập tâm vào nhân vật này, một gia cầm thận châu chuốt kỹ lưỡng với gia của ngày thường thế như hai người khác nhau.

Có một lần xong việc tôi gối lên đầu gối hắn, không để ý mà ngủ say, nhưng đến khi tôi tỉnh dậy ngược mắt lên nhìn, lại nhận ra Lê Kiều không nhúc nhích, vẫn ngồi đến xuất thần.

Hắn chưa tẩy trang, mặt trắng bệch, vẻ mặt tiêu tụy, chân mày nhọt nhọt hơi nhíu lại, bờ môi mỏng khẽ mím. Tôi nghe hắn đọc lời thoại một cách giàu tình cảm. Ngoài biên cương xa xôi, một mình xông vào doanh địa địch, đó là ‘thập khử cừu bắt hồi’... nàng... nàng thật sự... (Thập khử cừu bắt hồi: Mươi đi chín không về)

Nói đoạn, lệ rơi trên gương mặt.

Vị tướng quân tinh thâm bất thọ này khiến tôi cảm động, cũng làm tôi phải nỗ lực, dù gã là đại uyển hay là người phạm, có thể toàn tâm toàn ý làm một chuyện đều đáng để khâm phục.

“Tiên thiếp không dám xin tướng quân phải nghĩ tới ân tình ngày trước mà gửi binh tới cứu.. Chỉ có điều tướng quân anh hùng cái thế khắp nhân gian không ai sánh bằng, có thể lấy thủ cấp thượng tướng giữa vạn quân dễ như trở bàn tay, mà nay thâm nhập vào doanh địa địch cừu lấy một đứa trẻ mới sinh, có lẽ không phải chuyện gì quá khó.”

“Ngoài biên cương xa xôi, một mình xông vào doanh địa địch, đó là ‘thập khử cừu bắt hồi’...” Tuyệt ngoài cửa tựa nga mao, cơ thể hắn không ngừng run rẩy, liên tục ho khan, đôi mắt xám tro ngân ngấn lệ: “Nàng.. nàng thật sự...” (Nga mao: lông ngỗng)

Sau khi đạo diễn hô “Cắt”, cả đoàn phim đều reo lên “hoàn mỹ”, duy chỉ Lê Kiều là vẫn chưa thoát khỏi vai diễn, chân mày hắn hơi chau, viền mắt hắn phấp phỏng, sau vài phút trầm mặc, tôi nghe thấy hắn nói với đạo diễn, cảnh này vẫn chưa đạt, quay lại đi.

Nếu xem cảnh sinh ly tử biệt này trên màn ảnh, nhất định bạn sẽ cảm thấy rất nản, rất sến sảm, nhưng đứng ở hiện trường tận mắt chứng kiến, cảm giác cảm động này khó lời nào có thể diễn tả. Lê Kiều diễn rất tốt. Hắn rơi lệ xuống tôi cũng muốn khóc theo, chỉ là tôi không khóc được. Làm việc với mấy tạo tuyệt mấy tiếng trời, nhưng quay phim trong căn phòng nóng hơn bốn mươi độ đúng là nóng muốn chết, hơi nước trong cơ thể tôi đã hoàn toàn bốc cạn, tôi không khóc nổi, chớp mắt một cái muối rơi ra.

Hôm nay quay phim rất thuận lợi, đoàn phim kết thúc công việc sớm, nhóm diễn viên dân tộc Tạng trong đoàn phim cùng với mấy diễn viên chính hoàn thành cảnh quay, họ vui vẻ, reo hò, hát ca, sau đó bắt đầu nhảy lên.

Ngày ở hồ Thanh Hải dài hơn ở Bắc Kinh, đêm tựa như một tấm màn được kéo xuống, lúc trời đất chung một màu, cảnh vật dường như trở nên rộng lớn hơn.

Người Tạng nổi tiếng giỏi ca múa, dáng múa của họ vừa lôi cuốn lại vừa thông thả, vừa nhẹ nhàng lại cũng vừa linh động. Tôi bị tiếng ca điệu múa của họ làm cho ngứa ngáy trong lòng, chưa đợi Lê Kiều đồng ý đã hòa vào giữa nhóm thanh niên tộc Tạng, cùng họ nhảy múa. Điệu nhảy của họ tôi chưa nhảy qua, nhưng tôi học rất nhanh, đến khi học xong rồi lại ngứa nghề, ngẫu hứng thêm vào mấy động tác mình biết.

Vốn là mấy thanh niên tộc Tạng hòa làm một vòng tròn với tôi, nhưng họ bắt tri bắt giác đổi đội hình, lấy tôi làm tâm mà xoay tròn xung quanh. Chỉ chốc

lát sau, mấy cô gái tộc Tạng đó giờ vẫn đứng bên cười cũng gia nhập vào cùng chúng tôi, mấy nàng ấy vẫy ống tay áo, mấy nàng ca lên bằng tiếng Tạng.

Theo đoàn phim hơn một tuần, đây là lúc tôi vui nhất từ khi tới hồ Thanh Hải. Nơi ông kính chiếu tôi, Lê Kiều là diễn viên chứng tình cùng nguyệt, từng giây từng phút tôi luôn cảm thấy mình quê mùa thấp kém, nhưng ngoài camera, có những vũ công trẻ bên cạnh, âm thanh của tự nhiên hòa cùng những tiếng ca xung quanh, cuối cùng tôi cũng tin mình như vàng tốt giữa đồng, như ngọc đẹp giữa đá, tôi không hề thua kém vị gia này.

“Trợ lý mới của cậu nhảy không tồi.” Tôi vênh vao nghe ngóng tám phương, nghe thấy đạo diễn cách đó không xa đang khen mình.

Lúc xoay tròn theo điệu nhảy, tôi và Lê Kiều bốn mắt nhìn nhau, khoảnh khắc hai đôi mắt sờ sờ lẫn lộn cắn lẫn nhau, hần mỉm cười nói, đâu chỉ không tồi, cậu ấy giỏi nhất.

Người Tạng rất hiếu khách, tôi được một cậu nhóc mời đi uống rượu, Lê Kiều vốn chê mấy loại tiệc vui này cũng bị tôi mặt dày kéo đi.

Có rượu có thịt có vạn sao chiếu sáng, tôi cùng nhóm diễn viên tộc Tạng ngồi trên chiếu, sau khi nâng chén uống cạn liền kết thành bằng hữu.

Từ đầu tới cuối Lê Kiều không mấy nhiệt tình, nhưng không nhiệt tình thì không nhiệt tình, hần cũng không phát tay áo bỏ đi, không ăn thịt thì uống rượu, thi thoảng góp đôi câu, coi như nhập gia tùy tục.

Tiếng người ngoài kia lặng dần, một cậu trai tộc Tạng tuần tú nâng chén lên mời rượu mọi người, cậu ta hắng giọng, hát bằng tiếng tộc Tạng, giọng hát như tiếng sáo trong trẻo, kéo bóng đêm dậy, rồi lại chìm vào màn đêm.

“Cậu ta hát cái gì vậy?”

Một cậu trai khác giải thích ý nghĩa bài này cho chúng tôi nghe, nói ăn loại thịt ngon nhất, uống loại rượu tốt nhất, ngủ cùng với cô gái mình yêu nhất. Đây chính là chuyện tốt đẹp nhất thế gian.

Lúc này tôi đang cố gắng dùng dao Tạng cắt miếng thịt dai, còn Lê Kiều thì đang định nâng chén rượu Thanh Khoa lên uống một hơn cạn sạch, thế nhưng hai chúng tôi đều không hện mà đưa mắt nhìn nhau. (rượu Thanh Khoa: rượu được làm bằng lúa Thanh Khoa – đây là giống lúa trồng ở Tây Tạng Trung Quốc)

Chúng tôi vốn không đói khát tới vậy, hai tôi thanh tâm quả dục mười ngày nay nhưng vẫn thoải mái, lúc này đột nhiên cảm thấy đói khát vô cùng. Paparazi ở khắp mọi nơi, chúng tôi không dám lấy nền trời làm chỗ mà đùa nhau xuống đất chơi “đã chiến”, đành phải nén cái căng nóng dưới thân, cả đường nóng ruột mà vội vã đưa nhau về khách sạn.

Chúng tôi muốn đi làm chuyện tốt đẹp nhất thế gian.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Đường Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thức Tỉnh

Vừa vào tới phòng khách sạn, tôi đã bị Lê Kiều ôm, dồn sức đẩy ngã xuống giường. Hần cởi áo tôi, tụt quần tôi, gương mặt hần lạnh lùng, chẳng nói chẳng rằng, nhưng đầu lưỡi hần rất dịu dàng, hôn dọc một đường xuống, vừa khẽ liếm nhẹ lên rốn tôi, tôi liền ướt.

Tôi bị lột trần như nhộng, vừa rên rỉ vừa cười, chẳng biết tự trọng mà mở rộng chân ra đón hần.

Ngón trỏ và ngón giữa không nặng cũng chẳng nhẹ mà đâm vào, trong lúc cơ thể tôi run rẩy đợi hần tiến vào hoàn toàn, đột nhiên Lê Kiều dừng động tác.

“Hôm nay cậu cười tôi đi.” Hần ngửa mặt nằm xuống, chau mày nói: “Eo đau quá.”

“Eo anh lại thế... Thế mà anh còn nói mình chưa bốn mươi?” Bạn Viên ở dưới không vui mà nẩy lên, tôi cũng không vui chút nào.

“Phần đi, ai nói với cậu là cái này liên quan tới tuổi tác hả.” Lê Kiều kéo tôi vùi vào ngực hần, một tay hần xoa xoa mái tóc rối bù của tôi, tay kia nhẹ nhàng bóp véo eo tôi, “Vết thương cũ tái phát, hồi xưa quay phim bị thương.”

“Không phải anh đã có Gan To rồi sao, sao lại còn bị thương?”

“Đây là bây giờ công thành danh toại rồi, chứ khi đó ai để ý tới diễn viên mới chập chững vào nghề đâu. Để tiết kiệm chi phí, cho dù cảnh quay có nguy hiểm hơn, đoàn phim cũng để những người mới phải tự diễn, kết quả lúc nhảy xuống cầu thì đồ bảo hộ có vấn đề, xương thắt lưng của tôi bị thương, thiếu chút nữa bị liệt.” Lê Kiều hôn xuống hốc cổ tôi trong thoáng chốc, sau đó vỗ vỗ hông tôi, ý bảo tôi ngồi xuống, cho hần được thoải mái. Hần bóp cằm tôi nói, “Đằng sau vinh quang luôn có những đau khổ không ai muốn biết, vũ công như vậy, mà diễn viên cũng như vậy. Ngay cả Cố Dao tưởng như thuận buồm xuôi gió, để diễn tốt được nhân vật bị tâm thần, cậu ta đã giam mình trong viện tâm thần một tháng, suýt chút nữa điên thật vì quá nhập vai,

mãi đến cách đây không lâu mới ngừng tư vấn tâm lý.”

“Cố Dao.. điên thế nào?” Rất có thể người này sẽ thành sếp mới của tôi, tôi không khỏi quan tâm hơn một chút.

“Sao giờ lại muốn nói về người này? Cậu phải ở lại bên cạnh tôi, ít nhất trong vòng 10m.”

Lời này thật là ngang ngược không có lý lẽ, nhưng nhất thời tôi không suy nghĩ nhiều, tôi tách chân ra ngồi lên eo Lê Kiều, cậu em đã ướt nhẹp chĩa vào mặt hân. Tôi vuốt vuốt cây hàng đã nóng phồng tay của Lê Kiều, đưa nó vào trong cơ thể mình —

Đường ruột chột chùng đau mà cũng vừa thoải mái, tôi rên to, kim lỏng chẳng đậu mà siết chặt lấy hân hơn.

“Cậu đi chuyển đi.” Lê Kiều thoải mái nhắm mắt lại, giọng nói trầm thấp phát ra khỏi cổ họng, “Phóng túng một chút.”

Lời gia nói sao có thể không nghe, tôi cười một cách ngông nghênh, ra sức nâng lên ngồi xuống, cây hàng đằng trước đập một cách điên cuồng. Tôi rên đến khản cả giọng, đồng thời tiếng da thịt chạm nhau vang vọng khắp căn phòng, vừa sướng lại vừa dâm dăng.

Tôi sướng quá, mồ hôi tuôn như mưa từ lâu, cả người nhũn như bùn, nhưng tôi tự nhắc nhở bản thân hầu hạ gia quan trọng hơn cả, liền cố nhịn không nằm xuống, cố gắng để Lê Kiều được thoải mái, cũng để mình được thoải mái.

Lúc thì Lê Kiều nhắm mắt hưởng thụ, lúc lại trợn to mắt nhìn tôi. Có lẽ là thấy tôi di chuyển không siêng, hân vươn tay ra kéo tôi gần về phía hân, nói: “Một thì nghỉ một lúc đi, tới đây, tôi ôm cậu cái nào.”

“Không một mà, sao một được cơ chứ?” Đầu ngón tay Lê Kiều chạm lên mặt tôi, tôi liền đặt tay hân lên môi mình, cẩn thận cắn mút từng ngón tay, tôi nói: “Gia, anh chưa nói thích em, nhưng anh nói em là tốt nhất, em nghe thấy rồi, em vui lắm, em không ngại một đâu.”

Hân khẽ chau mày nhìn tôi, qua một lúc khẽ nắn tôi “Đồ ngốc”, sau đó ra lệnh cho tôi đứng lên, bảo tôi đi tới nằm xuống bên bệ cửa sổ.

Tôi ngoan ngoãn nghe lời, nằm xuống, tách chân ra, cảm nhận người đàn ông kia đang đứng sau lưng mình, nhướn mạnh một cái.

Điều kiện khách sạn này không tốt, nhưng qua ô cửa sổ có thể nhìn thấy thảo nguyên và núi xanh ở phía xa, thu hết cảnh đẹp ở hồ Thanh Hải.

Cả quá trình Lê Kiều không nói nhiều. Hân chỉ chăm chăm làm tôi, hôn lên cổ và lưng tôi, tôi thì vừa nhìn phong cảnh phía xa xa, vừa thủ dâm.

Nửa tháng nay nơi này chưa từng mưa, không khí lạnh lạnh khô mát, như được gãi đúng chỗ ngứa. Tôi không khỏi nghĩ tới ngày mưa Lê Kiều chui vào xe tôi, làm trong lòng tôi có ảo giác như được thức tỉnh — Tôi và người đàn ông này đúng là có chút duyên phận, duyên phận này bắt đầu từ kiếp trước, kéo dài tới kiếp này, và sẽ kéo mãi cho tới kiếp sau.

Rạng sáng, đang được Lê Kiều ôm chặt trong lòng, tôi nhận được điện thoại của Cát Lương. Cụ thể đã xảy ra chuyện gì, anh ta không nói rõ, chỉ nói anh ta đang xuất phát tới hồ Thanh Hải, còn bảo tôi mau về Bắc Kinh một chuyến.

Ban ngày Lê Kiều và nữ chính có một cảnh giường chiếu, đạo diễn cho lui đi hết, chỉ chừa lại một ít nhân viên làm việc ở trong. Mà tôi thân làm trợ lý của Lê Kiều, cũng được ở trong quan sát.

Đạo diễn lại tốt bụng nhắc nhở hân mặc thêm hai cái quần lót để phòng ngừa “kim lỏng không đậu”, thế nhưng Lê Kiều lại thoải mái lắc đầu, như không để ý mà liếc mắt nhìn tôi nói, tôi là một người chuyên nghiệp, không phải người mình yêu, không cứng nổi.

Tôi mang theo cái ass nóng bừng bừng cùng niềm kiêu hãnh khó lý giải quay trở về Bắc Kinh, trở lại khu nhà gần đài hóa thân của tôi.

Ngày đó về tới nhà thời tiết không tốt, người và mưa thẳng đứng, xe và sương chao nghiêng, trên đường rất nhiều người khóc tang, dọc đường có thể thấy tang phục trắng và nghe thấy tiếng khóc khản đặc.

Còn chưa tra chìa khóa vào ổ, tôi đã đứng hình ngay trước cửa nhà. Trên cửa nhà tôi có một bãi máu bắn tung tóe thấy mà hãi, giờ máu đã ngả sang màu đen.

Trong khi tôi còn đang ngẩn người nhìn vết máu trên cửa, một người hàng xóm cũng có chút quen biết ló đầu ra nhìn về phía tôi. Bà thấy tôi quay lại nhìn bằng ánh mắt dò hỏi, liền mừng rỡ chạy ra ngoài: “Ui dời, cuối cùng cậu cũng về rồi. Xảy ra chuyện lớn rồi!”

Giọng bà ấy rất to, chẳng mấy chốc một nhóm phụ nữ lớn tuổi xúm lại, mồm năm miệng mười như tú bà mờ hội. Mọi người đều tận mắt chứng kiến chuyện xảy ra ngày hôm ấy, quả đúng là chuyện kinh thiên động địa.

“Khoảng chừng chín mười giờ sáng, bác nghe thấy tiếng mẹ Tiểu Ly cãi nhau với một người phụ nữ ở ngoài cửa, mà cũng không nói là cãi nhau được, từ đầu tới cuối chỉ có mình bà ta oang oang thôi, người phụ nữ kia không đáp trả lại câu nào. Mẹ Tiểu Ly vừa mắng người ta “Không biết xấu hổ” vừa ra tay, hét và vào mồm rồi lại túm tóc, túm đến khi tóc cái cô kia rối cả lại, mà cô kia vẫn không ho he tiếng nào...”

“Cái cô kia có vẻ có tuổi rồi, nhưng vẫn đẹp như tiên nữ, mới đầu mọi người còn tưởng ông Phạm nuôi gái bên ngoài, nhưng nghe mẹ Tiểu Ly nói mới biết, người kia là giáo viên vũ đạo của Tiểu Ly, đưa con bé đi Thượng Hải thi, lại không đưa người lành lặn về..”

“Vậy mới nói đã nghèo thì phải chấp nhận số phận thôi, không phải của mình thì có mơ mộng tới đâu cũng không được, đạo trước lên TV nở mày nở mặt

lắm, mẹ Tiểu Ly huênh hoang trước mặt bọn cô, làm như cả thế giới có mình con gái bà ta đẹp, mình con gái bà ta giỏi không bằng... Giờ thì sao? Bị ai làm cho to bụng cũng không biết, trước hôm thì đột nhiên con bé xuất huyết, thiếu chút nữa mất mạng...”

“Mẹ Tiểu Ly cũng ghé góm nữa, đánh xong lại nghiền, còn còi giầy ra, đánh đến vỡ đầu người ta, máu bắn ra đây này!” Người phụ nữ kia chỉ về phía cửa nhà tôi, hậm hừ mấy tiếng, “Àm ỉ đến mức cảnh sát tới, thế mà bà ta vẫn chưa chịu bỏ qua, sau đó còn tới trường cô kia dạy vũ đạo làm loạn, hại người ta bị trường đuổi việc rồi...”

Chiếc cửa sắt loang lổ vết gỉ của nhà họ Phạm lặng yên không tiếng động, một nhóm phụ nữ kể lại câu chuyện kia sinh động như thật, miệng làm nhảm mãi không thôi, tôi có thể đoán ra được chuyện đã xảy ra trước đêm chung kết Thanh Vũ — đột nhiên Phạm Tiểu Ly đau bụng, nhưng lão nương Bỉ nghĩ con bé lại kiêu cố giống như hồi nhỏ, không dám đưa đi viện. Phạm Tiểu Ly đau đến không chịu nổi nên gọi cho tôi, có lẽ chính con bé khi đó cũng hồ đồ, không biết đau hay là sợ, kết quả đã chậm một bước.

Có người nói đêm hôm đó Phạm Tiểu Ly xuất huyết mãi không thôi, huyết áp giảm mạnh, bụng chướng lên như cái xác chết trôi được mấy ngày. Đến khi con bé được đưa vào viện Tam Giáp ở Thượng Hải, bác sĩ hội chẩn và cấp cứu, vất vả lắm mới cứu được con bé đang ở ranh giới sinh tử trở về. Nhưng bởi vì đưa tới viện quá muộn, thai ngoài tử cung xuất huyết nhiều tới thiếu oxy lên não, tuy cứu sống được, nhưng con bé có tỉnh lại được không, không ai dám chắc, mà dù có tỉnh lại cũng có khả năng rất lớn sau này trí lực sẽ bị ảnh hưởng.

Tôi nghe mà hết sức khó chịu, nhân lúc mọi người đang nói khô cả miệng mà chen vào hỏi: “Giờ họ đang ở đâu?”

“Câu hỏi người nhà họ Phạm á? Hình như là dễ tiện cho người nhà chăm sóc, Tiểu Ly được bệnh viện ở Thượng Hải sắp xếp máy bay đưa về Bắc Kinh, giờ đang ở trong viện Hoài Nhân. Bố mẹ Tiểu Ly cũng quá đáng, bắt cô giáo kia trả mười vạn tiền thuốc men, sau đó lại đi Sing Mã Thái du lịch giải sầu rồi.” (Sing Mã Thái: chỉ ba nước Singapore, Malaysia và Thái Lan.)

Không kịp vào nhà nghỉ ngơi, tôi vội vàng vàng chạy tới bệnh viện Hoài Nhân, hỏi bác sĩ khu nội trú phòng bệnh của Phạm Tiểu Ly, sau đó lại chạy vội tới phòng con bé.

Phòng bệnh nhón nháo những đầu người, mà tôi vừa liếc mắt liền thấy lão nương Bỉ đang ngồi bên giường bệnh. Cô mặc một chiếc váy lụa thêu họa tiết thổ cẩm, mái tóc buông dài, ngồi bên giường bệnh không động đậy. Tầm lưng cô vẫn vươn thẳng, thần thái, khí chất tựa như chiếc vòng ngọc thanh bạch trên cổ tay cô.

Trong trí nhớ của tôi, rất hiếm khi lão nương Bỉ xõa tóc, ngoại trừ khi cô nhảy “Tủy tử Đương Đồ”. Không thể nghi ngờ, lúc múa điệu ấy là khi cô đẹp nhất, gương mặt cô tựa như mỹ nhân trong những bức họa cổ, mái tóc vừa đen dài lại vừa dày, theo từng động tác khom lưng của cô mà rũ xuống đất, cô xuất thần mà cũng nghiêm túc như vậy, tựa như cô đang lấy chính sinh mệnh mình ra làm lời tuyên thệ, tựa như thứ cô đang múa kia không phải điệu “Tủy tử Đương Đồ”, mà thứ cô đang múa là sự chân thiện, là sự hoàn mỹ, là sự tự do, là sự vĩnh hằng.

Nhưng gương mặt cô lúc này đây có vẻ tiêu tụy, mái tóc cũng mỏng hơn, da đầu bên trái lộ ra một mảng da non hồng nhạt.

Tôi vẫn cảm thấy cô rất đẹp.

Một y tá trẻ tuổi đến đổi chai truyền dịch, tán gẫu dăm đôi câu về thời tiết với lão nương Bỉ, cặp mắt thanh tú đảo qua đảo lại trên người lão nương Bỉ. Tôi đoán có lẽ đây là lần đầu tiên cô ta trông thấy một người phụ nữ xinh đẹp tới như vậy.

“Cô với con gái cô giống nhau quá.” Đường như y tá tự ý thức được mình lỡ lời, nên căng thẳng bổ sung thêm một câu, “Chủ nhiệm nói tình hình khôi phục rất lạc quan, cô yên tâm, chẳng mấy sẽ tỉnh thôi.”

Y tá ở đây đều cho rằng lão nương Bỉ là mẹ ruột của Phạm Tiểu Ly. Lão nương Bỉ cũng không phủ nhận, cô chỉ khẽ mỉm cười, sau đó nâng mặt lên nhìn thấy tôi.

Trước khi tôi cất tiếng, lão nương Bỉ nhận điện thoại trước, nghe cô nói chuyện, hình như là người mới giới bắt động sản gọi tới. Lão nương Bỉ không ra giá, quả đúng là túng tới tận xương, cô nói mình cần tiền gấp, mong đối phương có thể mau chóng tìm được người mua.

Sau khi cúp máy, lão nương Bỉ không nhìn tôi, cô vắt khăn qua nước nóng, lau lau cánh tay Phạm Tiểu Ly.

“Lần đầu gặp em cô đã nghĩ, khung xương cô bé này tốt, trời sinh ra để làm nhân tài múa, nhưng em lại lười biếng, về điểm này thì anh Lạc Băng của em hơn em...” Lão nương Bỉ đặt cánh tay trắng xanh kia xuống giường bệnh, ngược mắt lên nhìn tôi, “Thật ra anh Lạc Băng của em rất giống em khi còn bé, cho rằng mình giỏi giang hơn người khác, cho nên cô chỉ muốn nghĩ cách trị nó, cô phạt nó còi trần xọc chân giữa trời lạnh, nó lạnh buốt, mà vẫn luôn miệng khóc lóc, luôn miệng mắng chửi, về sau nước mắt đông lại trên mặt, gương mặt sưng lên như viên ngọc, thế như vừa chạm vào đã sợ đau —— em hỏi nó xem, có đúng như vậy không?”

“Cô...” Tôi gọi lão nương Bỉ một tiếng, lại ghen không nói nên lời.

“Sau đó cô có hỏi con bé có muốn đi viện không, tại tính cô trước giờ nóng nảy, con bé này bị dọa sợ, cần rằng nói với cô không sao, không đau...” Cô lại cup mi mắt nhìn về phía đôi mắt vẫn đang nhắm nghiền của Phạm Tiểu Ly, lão nương Bỉ cúi người, nhẹ nhàng vơn tay gạt tóc xõa trên trán cô bé, “Nhưng chắc con bé đau dữ lắm, lúc đó đầu nó ướt nhẹp mồ hôi, mặt nó trắng bệch cả ra...”

“Cô à.. bác sĩ nói sao?”

“Dù bác sĩ nói gì, cô cũng không tin một cô bé thông minh xinh xắn như vậy đến khi tỉnh dậy sẽ bị ngốc, dù có tốn bao nhiêu tiền cũng phải đưa con bé

quay trở lại sân khấu.” Lão nương Bì lại vươn thẳng sống lưng, cô nói với Tiểu Ly, mà như nói với tôi, cô nói, một vũ công còn nổi khổ gì chưa nếm, một vũ công không được bỏ cuộc.

Lão nương Bì hỏi tôi, có phải người mời cô tới chỉ đạo múa cho vở “Khiến Đường”, là do em nhờ tới phải không?

Tôi không hiểu sao đột nhiên cô lại nhắc tới chuyện này, khê gât đầu.

Lúc em không ở Bắc Kinh, anh ta lại tới tìm cô. Lão nương Bì nhìn tôi, hỏi, giờ cô đồng ý vẫn chưa muộn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Đường Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hướng Quân Vái Chào

Sét đánh giữa trời quang, Cát Lương bay tới hồ Thanh Hải, không phải vì rượu ngon thịt ngon hay mấy em gái xinh đẹp, mà là để từ chức.

Cát Lương nói với Lê Kiều quyết định của mình xong, liền gọi cho tôi. Anh ở đầu bên kia nói cho tôi hay, Lee không giữ lại lấy một câu, chỉ cho anh hai lựa chọn: Hoặc là ở lại vĩnh viễn, tiền lương đãi ngộ theo anh ấy yêu cầu, hoặc là lập tức rút đi, một xu cũng đừng hòng cầm.

Cát Lương nói đoạn tuyệt, anh bảo mình xa quê đã hơn mười năm, mà tuy nay đã nói sôi nổi Bắc Kinh như tiếng mẹ đẻ, nhưng ‘quy tâm tự tiện’[1], vốn là anh muốn làm theo hợp đồng lao động, xin trước rồi ở lại làm việc thêm vài tháng nữa, vừa để giải quyết công việc gần đây, vừa để sắp có thời gian tuyển người gấp. Nhưng vì Lê Kiều nổi giận, không nghĩ tới tình nghĩa, không nói nhiều lời đã bảo anh ấy rút về Nhật Bản.

Vị gia này khỏi nói có phần tự luyến, nghĩ người khác theo hẩn dù có làm gì thì cũng rạng danh tổ tông, huống hồ giữa hẩn và Cát Lương còn có mười năm đồng cam cộng khổ trải qua sóng gió, từ một người mới vô danh cho tới một thiên vương có thể hô phong hoán vũ, hẩn được như vậy ít nhất có nửa phần công lao của người trợ lý này.

Có lẽ không ai ngờ, đến độ tươi đẹp nhất, anh lại hướng quân vái chào, thúc ngựa phóng đi.

Ngày đó Cát Lương rời Bắc Kinh, Lê Kiều ở hồ Thanh Hải ra lệnh không cho phép tôi đi tiễn anh ấy, hẩn nói, nếu tôi muốn tiễn, vậy rút theo anh ấy đi.

Không thể trách Lê Kiều không nghĩ ra, tôi cũng phải phỏng đoán hồi lâu. Tôi làm trái lệnh gia, vừa lái xe vừa trầm mặc, mãi đến khi sắp đến nơi chia tay mới dám lấy hết dũng khí ra hỏi: “Anh à.. anh đột nhiên đi thế này, là vì em sao?”

“Sao lại nói như vậy?”

“Nếu em đoán sai, anh đừng để ý. Thật ra em đã nghĩ như này lâu rồi, dựa vào tính gia chúng ta, người bình thường đến một ngày cũng không chịu nổi, anh đã chịu đựng gia mười năm, chẳng lẽ không có chút gì mờ ám?”

Tôi thuận miệng đoán vậy thôi, không ngờ lại bóc trần đoạn tình cảm ẩn giấu mười năm ra. Cát Lương thể mà lại mỉm cười thừa nhận, tuy không phải ngoài dự đoán, nhưng cũng khiến tôi thất thần hồi lâu.

Ngờ người xong tôi hỏi anh: “Gia... Lê Kiều biết không?”

Chữ “gia” này không tiện nói ra, nó như mang theo âm vị “kiêu căng của kẻ thắng cuộc”, rất châm chọc người.

“Mấy năm này cậu ấy nói tôi dốt lòng, tôi tuân thủ đúng bốn phần của trợ lý, nói cho cậu ấy biết thế nào đây?” Cát Lương lắc đầu, cười khổ, “Không dám nói thẳng với cậu ấy tôi thích, cũng không phải không dám, mà là có nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua, giống như tôi từng nói với cậu, con người không nên mộng tưởng xa vời, có thể lấy thân phận này ở bên cậu ấy, đã hơn người khác nhiều rồi.”

Nói chung tôi cũng đồng ý với những lời Cát Lương vừa nói, nhưng máu nóng trong lòng tôi chảy xuống dưới, tôi không không chế được bản thân mình, không chỉ “mộng tưởng xa vời”, lại còn “tình ký tương phùng tất chủ dân”. [2]

“Thật ra nếu không phải vì Lee, không có chuyện tôi đi lo cho cậu, vốn tôi coi cậu như một con buôn dung tục thấp kém, nhưng cậu quá bạo, quá nhanh lẹ.” Cát Lương khê thờ dài, lại lắc đầu, “Cũng bởi tôi thâm thương cậu ta mười năm không có kết quả, nên hăm mộ sự dũng cảm bạo gan của cậu, đầu đá bừa bãi lại hay nhí.”

Tôi được lời khen này làm cho phồng mũi, gờ tay lên gãi đầu: “Ừ đừng, đừng khen em như thế. Đắt nước rộng lớn, nhân tài vô kể, còn đầy người nhanh nhẹn mạnh mẽ hơn, Viên Lạc Băng em đây có là cái gì.”

“Nếu cậu thực sự cảm thấy mình chẳng là cái gì, hay là ta đối với nhau một chút?”

Biết là Cát Lương cố ý trêu tôi, nhưng dù là nói đùa tôi cũng không bỏ qua được, tôi nghiêm túc đáp lời anh: “Anh à, mấy ngày nay được anh chiếu cố,

anh sắp xếp cho bố em vào viện điều dưỡng, anh liên hệ công việc với cô của em, dù ban nãy anh vừa nói không vui, nhưng anh đối đãi rất tốt với em là sự thật. Nhưng gia là của em, không đối với ai được. Anh, nếu anh không thoải mái, thì anh mắng chửi em mấy câu đi, anh không chửi được, em chửi giúp anh!” Chuẩn bị năm sáu giây, cái miệng thô bỉ lại bắt đầu phun trào, “Viên Lạc Băng mày ra về cái gì, mày tưởng mày lái xe là leo cây được à?! Nghĩ mày cầm đình ba thì tưởng mình là nguyên soái –” (Nguyên soái ở đây chỉ Thiên Bồng nguyên soái – Trư Bát Giới)

Về ủ rũ trên gương mặt Cát Lương tan biến, anh cười to cắt ngang lời tôi, được rồi, được rồi. Cứ thống khoái đi vậy thôi, cậu đừng nghĩ nhiều.

“Thật ra tôi phải cảm ơn cậu, tôi sống lâu hơn cậu mười năm, nhưng lại không thể sống vô tư như cậu, thẳng thừng như cậu. Những thứ ‘kính hoa thủy nguyệt’ này, thấy được mà sờ chẳng được, dù có tốt đến đâu cũng không phải của mình.” Anh vừa vô tư vừa quan tâm cười cười an ủi tôi, để bàn tay siết chặt lấy trái tim trong tôi từ từ buông lỏng ra, anh nói, mộng say tỉnh lại âu cũng cũng là chuyện tốt, sau này tôi sẽ có tình duyên mới, đoạn duyên này chỉ dừng ở đây thôi, cậu đừng nói cho cậu ấy, ngàn vạn lần đừng nói. (Kính hoa thủy nguyệt: hoa trong gương trăng dưới nước)

Cát Lương không “Hương quân vái chào” dứt khoát, tiêu sái như tôi nghĩ. Anh đi từng bước ổn trọng, cuối cùng mất róm lệ cay. Tôi biết anh có nói thời gian rời Trung Quốc cho Lê Kiều, anh vẫn hy vọng Lê Kiều sẽ bỏ đoàn phim, rời hồ Thanh Hải, tôi đây gấp mặt anh.

Thế nhưng Cát Lương không được toại nguyện, tôi buồn bã quay đầu nhìn, không ngờ lại trông thấy một bóng người từ trong góc đi ra, hẩn mặt đỏ đen, đeo kính râm, ưu tư trốn trong nơi không ai biết.

Tôi vội quay người lại, mặt báo cho Cát Lương, tôi nói với anh, gia tới tiễn anh kia, mau quay đầu lại đi.

“Không quay lại, quay đầu rồi lại không nhớ đi.” Giọng anh khàn khàn, Cát Lương hết sức thỏa mãn mà cười to, cuối cùng anh nói với tôi một câu, cuộc sống của anh ở phía trước.

“Gia, anh đến lúc nào vậy?” Tôi cắt điện thoại vào túi, tiến lên đón mà hỏi hẩn. Lúc này sân bay người tới người lui tấp nập, không ai chú ý siêu sao trong giới showbiz đang đứng ở đây.

“Vừa mới tới.” Giọng Lê Kiều có vẻ khàn khàn, tôi không nhìn thấy khóe mắt hẩn có đỏ từ trước hay không.

Dọc đường về Lê Kiều chẳng vui vẻ gì. Hẩn im lặng một lúc lâu, rồi đột nhiên lặp đi lặp lại mấy lần, sao nói đi là đi, tôi đối với cậu ta còn chưa đủ tốt sao?

Tôi không biết nói thế nào, chỉ đành phải tập trung nhìn về con đường phía trước.

Cát Lương rời đi tạo thành đá kích rất lớn với Lê Kiều, mặc dù hẩn tuyệt đối không thừa nhận, nhưng tôi có thể cảm nhận được. Mấy ngày liền, hẩn không cho tôi về nhà, cũng không chịu trao đổi gì với tôi, thường xuyên nói làm thì làm, làm xong rồi rút chim đi. Tôi ở trong căn nhà cao cấp của hẩn mà gò bó như ngồi trong nhà giam, có một ngày Lê Kiều nâng mí mắt lên nhìn bốn phía, đột nhiên ra lệnh cho tôi: “Bán nhà đi, ở chung với tôi.”

“Gia, anh... anh vừa nghĩ ra đây à, căn nhà rách của em còn chưa tới ba mươi mét, bán cho ai đây?”

“Bán cho tôi, cậu về nhà thu dọn đồ đi —— mà không, không cần thu dọn, thiếu gì thì mua, bảo Cát ——” Đột nhiên Lê Kiều im lặng, hẩn thở gấp, giọng gào cắt lời, “Bảo chị Lâm sắp xếp đi, dù sao thì cũng đã ở đây rồi, ở thì ở cả đời đi.”

Hai chữ “cả đời” có sức nặng như vậy mà hẩn nói băng quơ, trong lòng tôi vừa vui vừa buồn, bắt đầu chần chừ: “Cũng tốt, nhưng mà...”

“Giờ bố cậu ở trong viện điều dưỡng, đợi bố cậu xuất viện xong thì mua cho ông ấy căn nhà ở gần đây, cậu có thể yên tâm.” Lê Kiều không cho phép tôi ho he, nói một hơi, “Cát Lương đi rồi, trong thời gian ngắn không tìm được người thay thế, hưởng hỏ để vị trí này cho người khác tôi cũng không yên tâm. Cậu làm đi —— phải rồi, cậu làm đi.”

“Em á?” Hẩn kêu tôi qua đó ngồi, nhưng tôi lại chần chừ không tới.

Dường như Lê Kiều rất hài lòng với sắp xếp của mình, hiếm khi nở nụ cười: “Như thế chỉ cần mở mắt ra là thấy cậu, chỉ cần vươn tay là ôm được cậu, cậu không được cách xa tôi quá mười mét.”

“Thật sự em cũng muốn, nhưng không được..” Tôi làm vẻ mặt khổ sở, cuối cùng cũng nói thẳng dự định của mình ra, “Em đã ký hợp đồng với Cố Dao, không dài không ngắn, ba năm.”

Đôi mắt màu xám tro kia đột nhiên tối xuống, sắc mặt Lê Kiều so với ánh mắt hẩn càng âm trầm hơn. Tôi ý thức được mình không biết điều, cũng không hiểu phong tình, nhưng tôi ngứa nghề đã nhiều năm, dù quay trở lại sân khấu bằng cách nào cũng được, tôi chỉ muốn nhảy.

Hẩn lạnh lùng nhìn tôi: “Quyết định rồi à?”

Tôi trả lời một nẻo: “Vi phạm hợp đồng phải đền bù mấy triệu đấy.”

Sau đó Lê Kiều không buồn nói gì nữa, hẩn chau mày lại, híp mắt, khóe môi hơi nhếch lên, tôi như bị ánh mắt trầm tĩnh quá mức kia bóc trần, cảm thấy bão sắp đổ, cả người lúng túng.

Quả nhiên, sau mấy phút im lặng, cuối cùng Lê Kiều cũng nổi giận, hẩn chỉ vào mũi tôi mắng: “Tôi bỏ tiền, giờ cậu gọi điện cho Cố Dao, nói cho hẩn biết cậu muốn hủy hợp đồng. Tôi thích cậu! Tôi bảo vệ cho cậu! Tôi nuôi cậu! Cuộc sống vất vả của cậu đã kết thúc, cậu không cần phải khổ cực đi sớm về

tối nữa, cũng không cần phải lái xe dù chạy lung tung khắp nơi, giờ cậu nên quý gối mà đập đầu tạ lễ trước Phật, chứ không phải vui vẻ lắc mông chạy đi đóng kịch cho người khác!”

Con chó hết ăn rồi nằm trong phòng bị dọa sợ, bỏ lại tôi ‘phụ ngung ngoạn khoáng’. (Phụ ngung ngoạn kháng: dựa vào nơi hiểm yếu chống lại)

“Gia, hợp đồng cũng đã ký rồi, em không bỏ đâu, hay là cứ như vậy đi.” Tôi nhìn Lê Kiều hết sức thành khẩn, “Hay là anh tìm cái xích chó dài mười mét buộc em, không thì anh tạm cho em làm trợ lý cũng được.”

Nhìn vẻ mặt Lê Kiều đang hết sức phẫn nộ, nhưng lúc nghe lời này lại đột nhiên nở nụ cười. Thế là tôi xốc tinh thần, cố gắng giải thích: “Anh là diễn viên, lúc diễn anh quên mình bất kể sinh tử, em là vũ công, em cũng như anh.”

Nụ cười trên môi Lê Kiều càng sâu hơn, tôi nghĩ hẳn đã hiểu ý mình, nhưng hẳn không để tôi nói hết, đã túm cổ áo tôi, đẩy tôi ra khỏi cửa.

Hắn bảo tôi rút đi.

Dù sao thì cũng không phải lần đầu, bảo tôi rút thì tôi rút. Tháng bảy hè oi, chó bên đường lè lưỡi, trên đường tiếng ve râm rân, tôi đi qua nhiều con đường, lúc ngang qua tiệm tạp hóa rẽ vào mua chai bia lạnh. Lấy răng bật nắp chai, ngửa đầu tu một hơi. Bia nhạt thêch, như nước sôi để nguội, chỉ tạm để an ủi cái cổ họng đang khát khô. Tôi nghĩ mình vẫn còn một nửa suy nghĩ nghịch thiên chưa nói cho Lê Kiều, hẳn nói tôi nên đập đầu tạ lễ trước Phật không sai, nhưng chỉ một phần —— với tôi, hẳn và vũ đạo năm mươi năm mươi, không cái nào hơn cái nào.

Tối hôm sau Skylar tới tìm tôi, nói muốn đi thăm bố tôi cùng tôi.

Skylar xuống xe, thần thần bí bí mà chớp mắt nhìn tôi, em nói, em mới phát hiện một bí mật, anh biết chồng Dương Diễm là ai không?

“Ai vậy?” Tôi không muốn làm em cụt hứng, giả vờ như không biết.

“Chính là... Cố Dao đó! Anh ấy ngoài đời nhìn đẹp hơn nhiều, chẳng kém gì Lê Kiều.”

“Thế à.” Lúc này tôi mất kiên nhẫn, không hòa theo em nữa, suy nghĩ một chút rồi lại bồi thêm một câu, “Vẫn là gia của chúng ta đẹp trai hơn một chút.”

“Em nói cho anh nghe cái này này, anh đừng nói cho ai đấy..” Em cúi đầu sát lại, “Bí mật em định nói này, chắc cái đám trong giới cũng không biết đâu.”

“Chắc mấy người có thâm niên trong giới cũng biết, chỉ là quan hệ của Cố Dao trong giới quá tốt, mọi người ngầm hiểu ý, không bóc trần chuyện riêng của anh ta.”

“Em nghĩ chắc chuyện này chẳng giấu lâu được nữa, họ sắp ly hôn rồi.”

“Không thể nào? Em nghe được ở đâu vậy?” Thật sự mà nói tôi không tin. Lúc ký hợp đồng Cố Dao còn đặc biệt quan tâm tới chuyện tôi bị bắt vào trại tạm giam, anh ấy nói anh ấy thân là ông chủ vốn nên đưa tôi ra, tiếc là lại bị Lê Kiều giành trước một bước. Thành thật mà nói, so với Lê Kiều thì anh ấy thân thiện hơn nhiều, anh là tấm gương sáng mẫu mực trong giới showbiz, với Dương Diễm là một đôi Tiên Đồng Ngọc Nữ, làm gì có chuyện đột nhiên họ ly hôn không lý do.

“Thật đó, không lừa anh đâu, chính tai em nghe được mà. Hôm đó trung tâm nghệ thuật sắp đóng cửa, em về được nửa đường thì quay lại lấy đồ, cả trung tâm chỉ có mỗi Cố Dao và Dương Diễm, hai người họ không nhận ra có em là người ngoài, còn mãi cãi nhau, cãi ghê lắm...”

“Có đôi vợ chồng nào mà không cãi nhau đâu, em đừng nghĩ nhiều...”

Skylar liến lùm tôi, cắt lời nói: “Không chỉ cãi nhau thôi đâu, còn động tay động chân luôn! Cố Dao nói Dương Diễm không muốn sinh con vì không muốn mang thai cho nhà họ Cố, vừa nhìn họ Lê gặp chuyện cái, liền tự tìm tới cửa, còn cạo đầu thành bộ dạng nam chảnh ra nam nữ chảnh ra nữ.. Dương Diễm thì nói Cố Dao diễn quá sâu, suốt ngày bắt bóng bắt gió không chút tin tưởng, bản thân cũng có người khác ở bên ngoài.. Chắc anh không ngờ Cố Dao trên màn ảnh nho nhã điềm đạm thế mà lại bị thần kinh, anh xem “Ngoạn Phong” chưa, lúc đấy anh ta giống hệt cái lão nhà thơ tâm thần ấy, trán nổi gân xanh, mắt lòi ra, anh ta còn nhào ra cắn cổ tay Dương Diễm, Dương Diễm khóc luôn...” [1] Quy tâm tự tiến: Nóng lòng muốn về quê hương [2] Tình ký tương phùng tất chủ dân: Đây là một câu trong Hồng Lâu Mộng. “Tình thiên tình hải ảo tình thân, tình ký tương phùng tất chủ dân”

nghĩa là “Trời tình, bể tình là mộng ảo; Mà tội dân kia cũng bởi tình.” (Bản dịch nhóm Vũ Bội Hoàng)

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Đến bệnh viện mới biết, bệnh tình của bố tôi đi xuống.

Tôi kinh hãi, cả người run lên, chất vấn bác sĩ chủ nhiệm của bố: “Không phải anh nói bệnh của ông ấy không nặng sao?”

“Với những người trẻ tuổi mà nói, bị một chút bầm não không sao, nhưng với người lớn tuổi, các cơ quan chức năng trong cơ thể sẽ suy kiệt, một bệnh nhẹ nhưng có thể dẫn tới rất nhiều biến chứng, huống hồ ông nhà lại mắc bệnh gan đã lâu, có thể chịu đựng đến bây giờ đã không dễ dàng.”

Bác sĩ chủ nhiệm kia chỉ về phía ông cụ đối diện giường bố, an ủi tôi mà nói, bệnh của người lớn tuổi giống như thị trường chứng khoán, lên xuống ngoài dự đoán của mọi người, một ngày không theo dõi đã biến hóa khôn lường. Cậu xem ông cụ bên cạnh xem, một phút trước còn phải dùng máy hô hấp, mà một phút sau đã có thể sờ tay y tá chấm dứt, đã thông báo bệnh nguy kịch mấy lần rồi mà vẫn chưa làm sao.

Lúc ông ta nói lời này bộ dạng rất ung dung, còn có thể pha trò, nhưng tôi không thích thái độ coi sự sống cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Trong nguyên nhân pha lẫn một số thuật ngữ chuyên môn tôi nghe chẳng hiểu, nhưng về tình trạng bệnh thì tôi nắm được, thuốc điều trị não dẫn tới suy kiệt chức năng gan, gan của bố tôi hỏng rồi, tới lúc này thì hỏng hoàn toàn rồi.

Bác sĩ dặn dò tôi qua loa, tình huống trước mắt vẫn tốt, thế nhưng một ngày nào đó xảy ra chuyện thì tôi không nói được, người nhà cậu nên chuẩn bị tâm lý, ông nhà muốn ăn gì muốn dùng gì, nhân mấy ngày cuối cùng này thực hiện cho ông ấy đi.

Tôi đặt hoa quả xuống cửa phòng bệnh rồi xoay người đi, đi một đoạn đường thật xa, mua nửa chân giò muối, cùng một chai rượu vàng.

Bước qua cánh cửa tôi trông thấy bố, bố đang nằm trên giường, mở to mắt, dường như bố nghe thấy tiếng bước chân mà quay đầu nhìn về phía tôi.

Tôi nheo mắt nhìn bố một hồi, gương mặt sạm đen già nua, mái tóc đã trắng như tuyết, khuôn miệng bố so với lần trước tôi gặp lại càng lệch hơn, tôi nén nỗi buồn mà nâng cổ tay lên, đôi bàn tay run rẩy đưa đồ ra: “Viên Quốc Siêu, bố cứ tâm tâm niệm niệm thêm chân giò muối, hôm nay con mang tới cho bố đây, giờ ngày nào con cũng mang tới, kèm thêm hai chai rượu vàng, cho bố ăn đến khi nào chán thì thôi.”

Tuy rằng tôi đã dự kiến từ trước mà bấm nhỏ chân giò ra, nhưng khả năng nuốt của bố tôi đi xuống rất nhiều, tôi vừa dứt vài thìa đã không nuốt trôi. Tôi lấy khăn lau miệng cho bố, sau đó xóc chân bố đang đắp ra, giúp bố xoa bóp chân.

Mặc dù y tá ở đây ngực to mặt đẹp, nhưng mà hăng còn trẻ quá, tôi sợ họ không chăm sóc chu đáo cho bệnh nhân lớn tuổi. Tôi xoa bóp chân cho bố một hồi rồi chuyển qua xoa bóp cánh tay, tuy bố không bị liệt nửa người nhưng cũng đã nằm trên giường nhiều ngày, tôi sợ bố bị hoại tử.

Cặp đùi của lão Viên gầy quắt lại, không biết nước trong cơ thể bị rút đi đâu, da tay bố sờ sờ những vết rạn trắng, tôi cúi đầu, lau lau, lau lau, da khô bong tróc đầy tay.

“Viên Quốc Siêu, Tiểu Ly vẫn chưa tỉnh lại, nhưng mà bác sĩ nói tình hình khôi phục rất lạc quan, chỉ cần năng dùng thuốc ngoại là có thể bình phục hơn nữa — bố nói xem sao chúng ta lại có hàng xóm quá đáng như vậy, đó giờ rần rần ra nỡ, con gái gặp chuyện cũng không chăm non, tiền chữa bệnh là lão nương Bi bỏ ra cả...”

“Với cả, con dâu với con trai bố đang chiến tranh lạnh với nhau, rõ ràng đã đóng máy về Bắc Kinh, nhưng vẫn không chịu để ý đến con. Không để ý thì thôi, cái tính cáu kỉnh này, do đám fans nào tàn chiều thành thói...”

“Cuối cùng lão nương Bi cũng chịu nhận chỉ đạo Choreography, nghe Skylar.. chính là con bé mấy hôm trước tới thăm bố cùng con ấy, nghe nói lão nương Bi đã nhậm chức rồi. Con đoán cô cũng chẳng ham hồ quay trở lại sân khấu bằng cách này, chủ yếu là muốn kiếm nhiều tiền chữa bệnh cho Tiểu Ly...”

Thi thoảng tôi lại ngẩng đầu lên nhìn lão Viên, thấy bố vẫn đang thất thần, khóe miệng ướt nước bọt lau mãi chẳng hết, đôi mắt nhìn chòng chọc ra ngoài cửa sổ.

Về mặt nghiêm nghị đến lạ.

Ngoài cửa sổ, nhiệt độ ngày hè lên tới bốn mươi độ, trời nóng cháy da cháy thịt, khắp nơi ồn ào, khắp nơi rối ren, khắp nơi là những anh chàng cời đàn và các cô gái ăn mặc hở hang, khắp nơi là hormone nóng bỏng thể như sắc hè oi.

“Ày dà,” Khi thì bố mình miễn khi lại trở nên hồ đồ, tôi nhìn bố ngờ người hỏi lâu, mắt kiên nhẫn gọi: “Viên Quốc Siêu, nghĩ gì thế?”

“Gi cũng nghĩ, nghĩ bố, nghĩ mẹ, nghĩ chiến hữu ngủ cùng giường, nghĩ nhân viên cùng uống rượu, nghĩ ta đây cả đời vô dụng. mới này vừa nghĩ tới mẹ mày, lại bị thẳng rạch mày cắt ngang.”

Miệng bố tôi méo xệch, đầu lưỡi cũng chẳng thẳng, lúc bố nói tốn rất nhiều sức, nhưng tôi vẫn nghe rõ. Đến lúc này thì tôi không nén được nỗi buồn, đã mười năm rồi bố tôi chưa từng chủ động nhắc tới mẹ, mà lần đầu tiên nhắc này lại khiến tôi ý thức ra, có lẽ bố tôi đã đi tới giới hạn. “Lúc mẹ mày còn trẻ cũng thích nhảy nhót, không giống mẹ Tiểu Ly ôm ấp cả trai lẫn gái là có thể lên sân khấu, có thể đoạt thưởng đâu... Mẹ mày cứ như tiên nữ chẳng ăn chẳng uống, sinh con xong eo nhỏ như cái miệng bát, hai tay là có thể ôm trọn.” Mắt bố tôi mờ đục, yếu ớt thờ dãi, “Mẹ mày cái gì cũng tốt, tướng mạo, vóc dáng, tính nết, tất cả đều tốt cả, chỉ là không an phận.”

Lão Viên nói mẹ tôi bỏ đi cũng vì cái tính “không an phận”, ông nói tôi không chỉ thừa hưởng thiên phú vũ đạo của mẹ, mà còn thừa hưởng luôn cái tính “không an phận” này.

Tôi cố gắng lật lại ký ức ngày còn bên nhau, trong ấn tượng của tôi, bố từng xuống tay với mẹ tôi không ít lần, nhưng nhìn kỹ lại những năm tháng ấy,

đánh thì đánh đấy, nhưng lại chưa chắc đã là đánh đau, lại chưa chắc là đánh thật. Tính lại nợ cũ chắc chắn không phải chuyện có thể giúp con người ta vui, thời gian trôi qua, bà ấy đã bỏ tôi và cha gần mười năm, giờ tôi chỉ nhớ rõ bà có gương mặt đẹp, vòng eo bé nhỏ, bà hăm mộ hư vinh, khinh miệt thứ xấu, bà chỉ cần hất tóc lắc eo trong tiệm cơm Tây cao cấp, nhất định sẽ có hàng tá cánh mày râu áo quần bảnh bao tới gần.

Tôi chẳng muốn truy cứu yêu hận giữa họ, tôi đắp chăn lên chân bố, liếc mắt nhìn thứ dưới đũng quần không chút sức sống kia, hỏi: “Bố không nghĩ về mẹ con, mà tơ tưởng tới đàn bà thôi chứ gì?”

Lão Viên nhắm mắt lại, tỏ vẻ mệt muốn chết, không tiếp lời với tôi.

Đợi đến khi lão Viên ngủ say rồi, lại đến lượt tôi ngồi thất thần bên giường bệnh.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi và bố đứng bên ngưỡng chia ly, cũng không phải lần tệ nhất. Ngày đó không có tiền, bác sĩ ngăn không cho vào phòng bệnh ở, bố tôi phải nằm truyền nước trong phòng cấp cứu lúc nhúc người với người, nhận liên tiếp ba tờ thông báo bệnh tình nguy kịch. Lúc bác sĩ nói không chữa được, tôi đẩy giường bệnh của bố đi khắp viện tìm người cứu, lúc tôi xếp hàng trả tiền thì đưa bố giữ ví, bảo bố đừng để người ta lấy đi, còn tiền thì bố còn mạng. Bố tôi chê cái ví đầm dầu mỡ nồng mùi thịt, nhưng vẫn ôm chặt nó trong tay. Đến khi cả người co giật đôi mắt trắng dã bố vẫn còn ôm chặt trong lòng, tôi bèn nắm tay nói lão Viên hãy cố giành giật sự sống, chúng ta cùng sống với nhau đến khi cuộc sống tốt hơn có được không? Tôi nhớ lúc đó bố đã hoàn toàn không thể nói chuyện, nhưng vẫn chảy nước mắt gật đầu với tôi, sau đó bố thật sự giữ được mạng.

Giờ cuộc sống tôi đã được coi là tốt hơn chưa?

Tôi ngược mắt nhìn căn phòng bệnh rộng rãi hoa lệ, nghĩ một người đàn ông “sống tốt” thì nên có sắc có tửu, tôi chợt nhận ra bản thân mình cũng không quá đau buồn, chỉ là có chút tiếc nuối.

Thế là đột nhiên tôi nảy lên một ý nghĩ to gan trong đầu, tôi phải đi tìm phụ nữ cho bố.

Ra khỏi phòng bệnh của lão Viên, tôi nhớ tới lão K thích ngâm thơ trong trại tạm giam ngày ấy, tôi gọi cho anh, nói qua về tình huống của tôi, rồi hỏi anh có cô nào ngực to để giới thiệu không.

“Bố cậu.. nhanh như vậy đã..?” Lúc ở trại tạm giam tôi thường xuyên nhắc tới lão Viên ở đây, nên lão K đã biết chuyện từ trước.

“Vâng, bác sĩ nói thế, em thấy giờ đầu óc vẫn bình thường, nên chắc nói trước để chuẩn bị trước.”

“Đừng buồn nhé, cậu đừng quá buồn nhé.”

“Vẫn còn chưa đi mà, với cả em cũng không buồn.” Giọng tôi hết sức bình tĩnh, giống như ông chủ nhiệm kia, cũng cười cợt như vậy trước sinh tử, rõ là náo nức.

“Hừm, không phải người bình thường lúc này nên khóc lóc ỉ ôi, không thì vội đi thu xếp hậu sự sao, có đứa con có hiếu như cậu đúng là xưa nay hiếm thấy! Cơ mà cậu tìm đúng người rồi đấy, PJ, người mẫu, hay mấy em ngực to tròn, danh kỹ khắp Bắc Kinh này, không ai mà lão K này không biết. Quan trọng là cậu muốn tìm dạng gì?” Lão K thao thao bất tuyệt, cách một đầu dây mà tôi vẫn có thể tưởng tượng bộ dạng hơn hờ lúc này của lão.

Trước đây tôi thường nói tìm gái cho bố, nhưng chưa lần nào làm thật. Lúc này lòng bàn tay tôi đỏ mề hôi trộm, che mic nói lí nhí, thi thoảng lại đảo mắt nhìn quanh, bộ dạng lén lút như tên trộm chột dạ: “Thì là mấy em trẻ tuổi xinh tươi, eo con kiến, tốt nhất là có chút phong cách, kiểu mấy em hay gặp trong salon tóc đó, bố em vất vả cả đời rồi, ra đi cũng phải ‘đậm đà’ một tí, không thể để bố chịu tủi được.”

“Phong cách à, đảm bảo có phong cách! Trùng hợp anh có một cô, từng tham gia chương trình tài năng, thiếu chút nữa thành sao, cậu xem có được không?”

“Được, gu thẩm mỹ của anh thì em yên tâm rồi. Giá cả...”

“Phải xem cậu tìm người làm gì đã, một chơi một cũng có giá, mà một chơi với hai bố con cậu ——”

“Này này này, anh đừng nói linh tinh, nghe em nói đã này.” Tôi suy nghĩ cẩn thận, nghĩ bố mình già cả như vậy cũng chẳng làm được cái gì, bèn nói với anh: “Để tâm sự với bố em một ngày đi.”

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tôi Muốn Lưu Danh Suốt Kiếp

Tôi không thích người đại diện của Cố Dao, anh ta để râu dê, người lại lươn lẹo như rắn, gặp người thì khuất phục, gặp quỷ thì lấy lệ, không thể so với Cát Lương trời sinh đã ôn hòa và khiêm nhường.

Càng ở chung với anh ta, càng khiến tôi thấy hổ thẹn với Cát Lưong, cũng không biết giờ anh ấy ở Nhật Bản sống có tốt không, liệu có kết giao với người mới, thúc đẩy đoạn duyên phận trước giờ anh chưa từng quyết chí tiến bước hay không.

Gần đây tôi tham gia quay một bộ phim điện ảnh đề tài vũ đạo, bộ phim được đặt tên tạm thời là “Đại vũ công”, tôi đóng cùng với Cố Dao, mặc dù không phải nam chính, nhưng cũng là một nhân vật khá có trọng lượng trong phim. Với vai diễn này, tôi suy nghĩ rất nhiều, những suy nghĩ ấy thường xuyên đánh thức tôi vào nửa đêm, chúng tựa mầm mống mùa xuân muốn thoát xác, mỗi khi bật dậy tôi đều thôn thức đặt tay lên ngực nghe, mỗi lần như vậy là lại nghe thấy những tiếng “thình thịch” vang vọng. Có đôi lúc tôi chẳng thể kiềm chế mà gọi điện thoại cho Cố Dao, nhưng lần này Cố Dao không còn nhiệt tình với tôi như trước nữa, so với những kỷ xảo tinh tế, tình cảm bùng lên dành cho vũ đạo, anh ta càng nóng lòng muốn hoàn thành từng bước cho bộ phim của mình, ví dụ như đi tuyên truyền trước khi bấm máy mới là chuyện quan trọng nhất của anh gần đây.

Ekip của Cố Dao có ý kiến, đại khái là điện ảnh cũng có cách chơi của điện ảnh, doanh thu phòng vé không đủ, thì lần lê các giải thưởng.

Đối với người làm điện ảnh thì đó không phải điều gì đáng chê trách, nhưng tôi không khỏi có chút mất mát. Đột nhiên tôi nhớ tới quãng thời gian điên cuồng luyện tập trong phòng nhảy cùng đám Skylar, tôi không biết việc ký hợp đồng này với mình mà nói, lại càng đẩy mình xa khỏi vũ đạo chân chính hơn.

Tiếp xúc với ekip được một thời gian, tôi phát hiện cái tên Lê Kiều thường xuyên được mọi người nhắc tới, nhất là Cố Dao.

“Đạo này tiếng tăm Lê Kiều nổi quá, lại vừa giành được hạng một trong bảng xếp hạng ngôi sao của Forbes. Phim điện ảnh của tên ấy rất đắt khách, dù giới chuyên môn chê ông chê eo, cũng không ảnh hưởng tới việc các nhãn hàng quốc tế tìm đến hẳn.” Lời này không phải giả, dù Lê Kiều có xích mích với giới truyền thông trong nước, nhưng hẳn vẫn luôn là con cưng của giới thời trang, là người đại diện duy nhất trong khu vực châu Á của không ít nhãn hàng cao cấp thế giới.

Qua những câu nói kia tôi nhạy cảm nhận ra, hai hồ sống chung một núi kiêu gì cũng không phục lẫn nhau, Lê Kiều ngira mắt với Cố Dao, mà Cố Dao cũng chưa chắc đã vừa mắt hẳn.

“Cái trung tâm nghệ thuật kia của Lê Kiều, tùy tùy tiện tiện mà cũng đầu tư hai trăm triệu vốn, thế mới thấy cát xê đại diện thương hiệu kiếm được thế nào.” Râu dê tiếp lời, trong lời nói mang theo vị giấm, “Gạt điện ảnh chân chính sang một bên, không hiểu đám người nước ngoài kia phẩm giá thế nào.”

“Có một số người sinh ra đã được lộc trời, lúc nào cũng kiếm được nhiều hơn so với những gì người khác bỏ ra.” Cố Dao vui người vào sofa, vẻ mặt không mấy hứng thú, nói những lời động chạm đến Lê Kiều mà không để lại dấu vết, “Thế nhưng mỗi người đều có chí hướng khác nhau. Người cầu danh, người cầu lợi, âu cũng không phải lỗi.”

“Thế anh cầu gì?” Động chạm tới gia của tôi, đương nhiên tôi không vui nổi, tôi ngồi bên cạnh đột nhiên cất tiếng.

Cố Dao thu nụ cười trên môi lại, nói từng câu từng chữ hùng hồn: “Tôi muốn lưu danh suốt kiếp.”

Dứt lời anh ta cười ha hả. Anh ta chạm vào mũi tôi, đây là lời thoại trong “Đại vũ công”, cậu quên rồi à?

Râu dê lại hỏi: “Cố Dao, đạo này cậu đầu tư hồi vốn lại rồi à, có phải đạo này giá nhà đất lại tăng rồi không?”

“Tôi không cần tiền gấp, dù sao cũng chưa đến mức táng gia bại sản, cứ từ từ đợi chính phủ điều tiết, giá nhà đất sẽ tăng lên thôi.” Cố Dao khe khẽ thờ dài, “Thôi, đừng nói mấy chuyện linh tinh này trước mặt Lạc Băng, bảo anh sắp xếp tới nay gặp mặt đạo diễn Cù tới đâu rồi?”

Khi theo xe tới địa điểm hẹn gặp tôi mới biết, “đạo diễn Cù” mà Cố Dao nhắc tới chính là tổng đạo diễn của “X-girl” – Cù Lập Trung.

Nếu không có Phạm Tiểu Ly, chưa chắc tôi đã nhớ gương mặt này, Phạm Tiểu Ly từng phản nản không dưới một lần với tôi, bàn tay lão đạo diễn kia không an phận, ánh mắt cũng không an phận — được rồi, đâu chỉ phản nản thôi đâu, tôi từng tận mắt thấy một lần rồi.

“Đạo diễn Cù, chào ngài.” Tôi chưa uống giọt rượu nào mà cả người đã bốc hỏa, không thoải mái một chút nào, lại nghe thấy Cố Dao giới thiệu với tôi, đạo diễn Cù không chỉ là một đạo diễn lớn có trong tay quyền cao, mà còn là một trong những cổ đông của công ty điện ảnh.

“Mắt nhìn của Cố Dao không tồi, nếu cậu ấy nói cậu có thể diễn, chắc chắn cậu sẽ nổi.” Đạo diễn lớn đương nhiên không thể nhớ rõ từng tên vô danh tiểu tốt, ông ta cười cười vỗ vỗ vai tôi.

Tôi không cần phải lái xe, nên uống rượu đến chất miệng. Còn chưa uống được mấy chén đầu tôi đã ong lên, quyết định dùng cách thức ngu ngốc nhất để chứng thực những phỏng đoán trong mình.

“Đạo diễn Cù, một quý nhân như ngài bận bịu trăm công nghìn việc nên chắc không nhớ, trước đây chúng ta từng gặp nhau rồi.”

“Vậy sao? Cậu nói xem, chúng ta gặp nhau ở đâu rồi?” Đôi mắt đằng sau cặp kính của ông ta nheo lại, cẩn thận nhìn rõ mặt tôi, ô lên: “À, tôi nhớ rồi. Chúng ta từng gặp nhau thật, có phải cậu từng tới phỏng vấn trong một chương trình không?”

“Không, nhưng mà đúng là tôi từng gặp ngài qua một chương trình, ngài còn nhớ Phạm Tiểu Ly chứ?”

Cù Lập Trung thoáng tròn to mắt, nhưng nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường, cười nói: “Nhớ chứ, cô bé kia nhảy rất giỏi, mắt một mí rất đẹp, lại còn rất cố gắng nữa.”

“Con bé có thể không bao giờ nhảy được nữa, nó bị một thằng khôn hại, ngài biết chuyện này không?”

Thái độ của tôi thu hút sự chú ý của Cổ Dao, trước khi tình hình càng bất ổn, Cổ Dao cười cười giảng hòa, “Hôm nay đừng nói mấy chuyện không liên quan đến phim ảnh nữa, Lạc Băng à, cậu là văn bối, gặp tiền bối như vậy chắc có nhiều điều muốn học hỏi lắm.”

Tôi ngâm miệng lại, bởi vì rất có thể một giây sau tôi sẽ chửi cái lão họ Cù kia “Đậu xanh rau má nhà ông”, mọi người xung quanh đều nhìn tôi bằng ánh mắt khác lạ, lúc này tôi mới ý thức được bộ dạng của mình ngu ngốc tới nhường nào, thế là rụt cổ về như một con ba ba, nhìn bọn họ chằm chằm, nghe bọn họ khoe khoang, không nói thêm bất cứ gì nữa.

Đọc đường về tôi thấp thỏm lo lắng, thậm chí dù sao tính tình của Cổ Dao cũng tốt hơn Lê Kiều nhiều, nếu đôi lại là người kia, lúc này chỉ e tôi đã bị đập cho một đập, phải chạy đuổi đằng sau cái xe.

Nhân lúc nền trời tối mịt bên ngoài che đi chút xấu hổ trên gương mặt, tôi vội tự thú, hỏi anh ta: “Anh Dao, có phải em gây phiền phức cho anh rồi không?”

“Phiền phức gì, có sao?” Cổ Dao thấy rõ tôi có nỗi bất hòa với họ Cù, nhưng cũng không vạch trần, tựa như người anh cả mà nở nụ cười hiền từ, càng nhìn càng thấy thật tuần tú.

“Anh, anh nhìn ra mà.” Tôi có chút chán nản, “Nếu biết trước họ Cù kia là cổ đông công ty anh, cho dù nể mặt anh em cũng không ký hợp đồng.”

Cổ Dao quay mặt nhìn tôi: “Vì sao?”

“Ông ta... đã hại một cô gái tốt.” Lời vừa thốt ra tôi liền thấy hối hận, mình ngu ngốc biết bao, trẻ con biết nhường nào, lại đi gây sự lung tung.

“Hại ai? Hại chị em bạn dì cậu? Dù có là chị em bạn dì, cũng không đáng để cậu lấy tiền đồ của mình ra để đánh đổi, nếu cậu không học được cách dung thứ, không thể bắt chấp những thứ kia, thì mau thu thập hành lý, về nơi trước khi cậu tới đi.” Cổ Dao nghiêm mặt nói hết câu, sau đó nhìn như khẽ nhếch môi lên, “Tôi chỉ đưa ra đề nghị, còn tiếp thu hay không thì phải xem chính bản thân cậu.”

Cái nóng ban ngày dịu đi một nửa, ban đêm có sương mù, sương rơi rải rác trên đường, chiếc xe từ từ lái xuyên qua màn sương, nụ cười trên môi Cổ Dao chợt trở nên bí hiểm, trong khoảnh khắc ấy, đột nhiên tôi cảm thấy anh ta thật sự là một diễn viên tài ba, một diễn viên đeo trên mình ngàn chiếc mặt nạ khiến con người ta không thể nhìn thấu, bộ dạng thao diễn nhân tình, bộ dạng Chu Công thổ lộ, tất cả còn lại đều được che giấu rất cẩn thận, giống như Hồ Ly dưới ngòi bút của Bồ Tùng Linh.

Cuối cùng tôi quyết định hỏi anh ta, anh Dao này, sao anh lại muốn ký hợp đồng với em?

Ánh mắt Cổ Dao nhìn tôi hết sức bình tĩnh, sau đó anh ta cười rộ lên, cười đến là thân thiết.

“Đương nhiên bởi vì cậu là độc nhất vô nhị rồi.” Anh ta nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Rận Mu Nằm Trong Đũng Quần

Trước khi gặp lại Cù Lập Trung, tôi đã biết trước tên này vừa vô si lại không đức hạnh. Nhưng sau khi được Cổ Dao nhắc nhở, tôi chợt ý thức được rằng Tiểu Ly vẫn còn nằm trong viện, cái tên khốn nạn kia lại chưa ra mặt, chỉ e không chừng tên kia đạo diễn họ Cù cũng không biết.

Râu dê lái xe đưa Cổ Dao về trước, Cổ Dao vẫn rất khách sáo với tôi, cười nói đáng lẽ phải đưa tôi về viện, nhưng mà vợ yêu ở nhà đã chuẩn bị cơm nước trước, đang mời mất hân về nhà.

Lời hân nói nghe thật quá, suýt chút nữa tôi cũng tin, nhưng tôi chợt nhớ ra, Skylar nói cho tôi biết một tuần trước Dương Diễm đã bỏ nhà, tôi ở trong một khách sạn gần trung tâm nghệ thuật.

Có một “vong nhân” tên Nguyễn Tịch từng so sánh chính nhân quân tử với “Con rận trong đũng quần”, đại khái nói là quân tử ẩn núp kỹ càng, tàng tị trong khe móng, cắn rách quần sịp còn tự cho rằng mình ngay thẳng. Tôi cảm thấy lời này rất hợp với Cổ Dao, không biết sau khi anh ta trở về đối diện với chiếc giường trống trải, có đột nhiên thấy ngứa trong đũng quần hay không. Nhưng mà, ví một người mình từng thần tượng làm “rận mu” là một chuyện chẳng hay ho gì, tôi cố điều chỉnh lại tâm tình mình, nói với anh ta, bố em sắp không qua khỏi rồi, có thể cho em xin nghỉ mấy ngày được không.

Tôi không nói thời gian nghỉ cụ thể, nhưng dường như Cổ Dao không để ý tới chuyện này chút nào, anh ta vui vẻ đồng ý. Đợi sau khi anh xuống xe, râu dê bắt đầu mặt sát tôi, giả nói trông tôi cũng được, nhưng cách cười “tục sàng” quá, không phải kiểu khán giả thích. Gã kêu tôi về luyện tập cười trước gương, cũng không cần tập nhiều, cười to cười mỉm cười như không cười, mỗi ngày luyện trên trăm lần đi!

Trong từ điển của tôi không có hai chữ “tục sàng” này, tôi nghĩ có lẽ gã ta ngắt đầu bỏ đuôi hai chữ “tục khí” và “bi sàng” rồi ghép lại với nhau. (Tục khí:

tâm thường thô tục; Bỉ sàng; bỉ thương)

Đúng là tôi “tục” thật, nhưng dạo này không sợ chút nào.

Gã nghe tôi nói “Bố em sắp không qua khỏi”, lại bảo tôi tập cười trước gương một trăm lần.

Lê Kiều rất hiếm khi cười trên màn ảnh, mà người bình thường cũng không thể cười đẹp được như vậy, Cổ Dao thì ngược lại, nhân tiện lấy điện thoại ra xem giờ, tôi coi màn hình di động như gương mà soi soi, bắt chước Cổ Dao cong môi thành đường cung hoàn hảo rồi mỉm cười, nhưng không thể trách tôi đã quá coi trọng mình, bởi vì Viên Lạc Băng cười như vậy rất xa lạ, mà cũng thật khó coi.

Quay trở lại phòng bệnh của bố, y tá vội gọi tôi qua. Y tá chăm sóc bố là một cô chừng bốn mươi tuổi, trước khi Cát Lương đi, dùng tài khoản của Lê Kiều để trả tiền lương một năm cho cô ấy. Sợ làm phiền một ông cụ cùng phòng, cô thấp giọng nói với tôi, bố cậu không chịu nhắm mắt, ông ấy lại không nói được, chắc là đang đợi cậu về đây.

Tôi đi tới bên giường bệnh của bố, bàn tay đeo đầy dây máy móc hỗ trợ hô hấp vươn ra kéo lấy tay tôi, bố khẽ chớp mắt, sau đó an tâm mà nhắm mắt lại.

Tay bố nắm mãi không buông, chẳng mấy chốc rơi vào giấc ngủ.

Người đã tới tình trạng này, có khi kéo dài thêm được mấy năm, nhưng có khi không chịu được, sáng mai đã đi rồi. Bác sĩ nói giờ dùng máy thở còn có thể lấy hơi được, nhưng tình trạng xấu đi sẽ phải cắt thở khí quản, đến lúc đó sẽ gặp chuyện lớn, mà phía bệnh viện cũng không đề nghị làm vậy. Có lẽ trong lòng bố tôi cũng rõ, khi đó bố còn có thể nói lắp bắp mấy từ, bố bảo với tôi, dạo này tôi đến ông không dám nhắm mắt, sợ nhắm mắt rồi sẽ ra đi mãi mãi.

Trước đây con nói rồi, khi bố còn sống thì con đối tốt với bố một chút, để sau khi bố mất con không phải khóc. Tôi nằm bên cạnh lão Viên, vui mặt vào trong chăn của bố, nói bằng giọng mũi ồm ồm, Viên Quốc Siêu, con tự nhất mình đối xử rất tốt với bố, bố có thể hứa với con không, bố đừng lạng lະ ra đi, tốt xấu gì cũng phải để con thấy bố trút hơi thở cuối cùng, để con tiễn bố nốt đoạn đường cuối cùng.

Ai nói đầu óc lão Viên nhà tôi hồ đồ nào, không phải bố vẫn nhớ rõ mà đợi tôi hay sao?!

Đợi đến khi bố tôi say giấc rồi, tôi mới rút tay ra, gọi điện thoại cho lão K. sống về đêm, hỏi anh ta sao em gái ngực to vẫn chưa tới?

“Tuy rằng cô bé kia tham gia cuộc thi bị loại từ sớm, nhưng vẫn còn đang nổi, hơi khó hẹn.”

“Thế cô ấy eo nhỏ không, eo nhỏ thì đợi cũng đáng.”

“Nhỏ lắm, hai tay là ôm trọn rồi.”

“Thế thì đợi vậy! Em nói, sao giờ này rồi mà anh vẫn còn chưa ngủ, lại đang “khai hoang” ở đâu à?!”

“Làm gì có chứ, còn chẳng phải vì vừa nói chuyện điện thoại với bà vợ ở Mỹ xong sao, cô ta sống chết không chịu đưa con gái về gặp anh.” Lão K than thở, “Cậu nói xem sao nói chuyện đạo lý với phụ nữ lại khó vậy chứ? Cậu xem lúc đầu vì anh muốn hai mẹ con nó có cuộc sống tốt, nên liều mạng làm ăn buôn bán, giờ cũng tương đối rồi, “Âm no sinh dâm dục” là chuyện thường tình mà, giờ cho anh nghèo đi, khổ đi, anh cũng sẽ chết tâm, không ham muốn nữa.”

“Cũng chưa chắc mà.” Tôi bật cười một tiếng, không có ý tăng bốc bản thân, chỉ ăn ngay nói thật: “Ngược lại ấy, trước đây trong túi chỉ có mấy đồng xu lẻ, em có dục vọng cháy bỏng, sùng sùng không đồ, rung chẳng lung lay, dù có gặp chuyện lớn tới đâu em cũng tự nói với mình, mình còn chưa yêu ai, còn chưa fuck lần nào, sao có thể ngã xuống được?!”

“Thế giờ thì sao? Cậu ký hợp đồng đóng phim rồi, đủ no đủ ấm rồi, lại không muốn “chơi” à?”

“Cũng muốn chứ, nhưng không còn tâm tâm niệm niệm nữa.” Im lặng mấy phút, tôi nói một câu rất cao siêu, khiến con người ta (bao gồm cả chính tôi) cũng không thể ngờ.

No ám nghĩ viễn phương.

Lão K chưa bao giờ cảm thấy mồm miệng mình ‘không sạch’, ngược lại, còn tự xưng “thi thư bất hủ”. Tôi để cô điều dưỡng chợp mắt ngủ, một mình một gác đêm bên giường bệnh, nghĩ bụng lão Viên không nghe được, hết sức cao hứng mà nghe anh kể mấy chuyện người lớn nửa giờ đồng hồ.

Trước giường trắng sáng quắc, gió cũng không thổi mạnh, đêm ấy hết sức an yên.

Mấy cô bé trong trung tâm nghệ thuật rất có tâm, mấy đứa tụ tập lại tới thăm lão Viên nhà tôi, ném bọc quà thăm hỏi lớn nhỏ, sau đó hò hét kêu tôi đi bao ăn. Cách bệnh viện hai mươi phút đi bộ có một quán nướng vỉa hè, bây giờ tối là ầm ĩ tiếng người, tiếng nồi niêu xoong chảo. Tôi dẫn mấy đứa tới đó ăn đồ nướng, ghép bàn lại thành một cái bàn dài, gọi xiên thịt dê, xiên gân, đùi gà, cật quét mỡ, tôi tây với cà tím, còn gọi thêm bia và nhĩ oa đầu.

Có lẽ vì nơi này dồi dào nhân khí, nên xung quanh sạp ăn lại có hoa nguyệt quế vốn chỉ trồng ở phương Nam, hoa nhiều mà ngát hương, mùi thơm bay mãi chín mươi dặm.

Ăn được nửa chừng thì mắc tiểu, tôi đành phải rời chỗ, bởi ngại xếp hàng dài vào nhà vệ sinh duy nhất, bèn chui vào con ngõ gần đó giải quyết nỗi buồn. Nghỉ ở quanh đây không có chỗ nào rửa tay, nên không dám sờ tay, cẩn thận từng tí vẩy chim ra, sau khi giải quyết xong, lại cẩn thận từng tí cất về.

Đến khi về, Cừu Cừu Nhược Tinh đang tranh cãi đến mặt đỏ tới mang tai xem Suntory với Yến Kinh cái nào uống ngon hơn, tôi hỏi Skylar, mọi người ở trung tâm nghệ thuật tiếp xúc với lão nương Bì thấy thế nào?

Vừa cất lời, Cừu Cừu và Nhược Tinh liền im bặt, bầu không khí trên chiếc bàn dài đột nhiên trở nên kì quái.

“Sao vậy?” Trong lòng tôi hơi căng thẳng.

Mấy đứa quanh co hồi lâu mới chịu nói nỗi khổ tâm ra, thì ra lão nương Bì vừa tới trung tâm nghệ thuật cũng rất nghiêm khắc, soi mói vũ đạo của mọi người, còn không cho phép mọi người làm biếng. Tệ nhất là cô lại đi đối đầu với Will Mark, giữa bọn họ lại có bất đồng lớn không thể giảng hòa — Cô có nghi vấn với điệu nhảy mà Will biên đạo.

Từ góc độ của một cấp dưới, hành vi của lão nương Bì thật sự không đúng, cô chỉ là chỉ đạo choreography, không phải giám đốc nghệ thuật, huống hồ “Khiên Đường” sắp công diễn, không thể bỏ tất cả biên đạo đi để làm lại. Nhưng từ góc độ nghệ thuật, sự nghi hoặc này khó mà nói.

“Cô Vương cứ nói đây là bản biên đạo thất bại. Cô nói, tôi chỉ là người chỉ đạo choreography, tôi tôn trọng thành tích của ông, nhưng tôi không thể nào thừa nhận đây là vở biên đạo xuất sắc, thực tế nó rất lộn xộn, không đáng một xu.” Skylar còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, bắt trước thần thái của lão nương Bì như đúc, cười toe cười toét, “Tiếc là anh không có mặt ở đó, lão Đức già kia tức đến lệch cả mũi.”

Giữa các nghệ thuật gia có đôi khi va chạm tóe lửa, nhưng lửa mà họ tóe ra có thể đốt trụ cả Hương Sơn. Mặc dù không đến mức nói lời không hợp ý là lao vào nhau, miệng gào “Lên nào! Chém chết đi!”, nhưng cũng đến mức xung đột lẫn nhau vì “điệu múa dở”. Nghệ thuật gia ai cũng có chút bệnh, thích khoa trương, tính lại bướng bỉnh cổ chấp, không chịu nhường nhau lấy nửa bước, lão Đức kiêu ngạo không cho phép người khác nghi ngờ vũ đạo của mình, lúc này đã dẫn các diễn viên nòng cốt của mình rời khỏi đoàn kịch.

Mấy cô bé nhắc nhở nhau đừng loạng choạng dính vào cuộc chiến giữa hai ‘sếp’, chuyện loạn tới mức này dù thế nào tôi cũng thể nhắm mắt làm ngơ được nữa — Không phải vì lão nương Bì của tôi không được vào đoàn kịch, mà vì tôi biết “Khiên Đường” chính là tâm huyết của Lê Kiều.

Không liên lạc được, có lẽ gia vẫn còn giận tôi, hôm nay cũng đã muộn, sau khi được mấy cô bé xác nhận giờ Lê Kiều vẫn còn đang ở Bắc Kinh, tôi liền đuổi mấy đứa về.

Xoạc chân luyện công, ngồi cạnh bên giường bệnh của lão Viên một đêm không ngủ. Sáng sớm hôm sau, tôi nhờ cô chăm sóc bố tôi, có tình hình gì thì gọi cho tôi ngay, sau đó tôi bắt taxi, đi thẳng tới chỗ của Lê Kiều.

Đến khi mặt trời lên cao, sương trên bụi cây xanh biếc bị ánh nắng chiếu tan, tôi mới thấy chiếc xe sang trọng chạy ra khỏi khu biệt thự.

Không phải Rolls-Royce, mà kẻ cũng kì, từ đằng xa tôi đã cảm nhận được rằng gia ở trên đó.

Thật ra làm trợ lý bên cạnh Lê Kiều không phải nếu không phải tôi thì không ai có thể, chị Lâm mỹ nhân lạnh lùng so với tôi còn giỏi hơn. Chị không chỉ đòi giúp hần một người tài xế, còn đòi luôn cả xe.

Tôi lao ra, vẫy tay với cậu thanh niên lái xe, lớn tiếng kêu: “Dừng xe, dừng lại một chút.”

Xe vừa mới khởi động, tốc độ không nhanh, tài xế do do dự dự, dường như quay đầu lại hỏi Lê Kiều xem “Có dừng hay không”.

Dựa vào hiểu biết của tôi về gia, hần dễ dàng để ý tới tôi mới là lạ, cho nên tôi ba chân bốn cẳng mà chạy lên, không nói nhiều lời liền nằm ỉ ra trước đầu xe hần.

Dang tay dang chân thành hình chữ đại, đã vô lại thì vô lại đến cùng, xem anh làm gì nào.

Cũng may là phanh xe tốt, lốp xe mài đất kêu “Kittttt” một cái, xe dừng lại. Sau đó Lê Kiều nhón nhác xuống xe, nhắc chân lên đá: “Con mẹ nó cậu không muốn sống nữa à?”

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Vũ Công Và Bánh Xe

“Con mẹ nó, cậu không muốn sống nữa à?”

Suýt chút nữa tôi trở thành vong hồn dưới bánh xe, khiến gương mặt đẹp trai của Lê thiên vương sợ tới tái nhợt. Trước đây hần đá tôi, ba phần thật bảy phần cho có, chứ chưa bao giờ hạ chân thật, cũng may mà tôi phản ứng nhanh, mụn lực đá của hần mà lặn trên đất một vòng, lằm bằm một chút rồi bỏ

đây. Không nói gì, chỉ cười hi hi nhìn hấn.

Bốn mắt cứ như vậy nhìn nhau mấy giây, tôi không nhìn được mà liếc mắt nhìn tài xế mới của hấn, mặt mũi trạc ba mươi, có mắt có mũi — không phải tôi khoe khoang, chứ gia là một người trọng hình thức, thường xuyên đặt điều kiện ngoại hình để chọn người làm, mọi người dù có quen hấn hay không đều biết điều này.

“Thật ra em tới không phải vì em, em nghe người ta nói tổ kịch của anh gặp phiền phức.” Vừa thấy người đàn ông đẹp trai như vậy tôi liền vui hấn lên, thật sự không thể thu nổi nụ cười trên môi được.

“Ai lắm lời như vậy? Skylar à?” Lê Kiều vẫn lạnh lùng như cũ mà nhìn tôi, “Nếu cô ta không hiểu thế nào là giữ bí mật nghệ thuật thì về nhà cho thông suốt.”

“Anh đừng trách em lắm lời hỏi, em chỉ muốn biết anh tính giải quyết mâu thuẫn giữa lão Đức với lão nương Bì thế nào thôi?”

Sắc mặt Lê Kiều đột nhiên thay đổi, từ đôi mắt màu xám tro kia tôi nhìn ra được tia ánh sáng, trái tim lạnh xuống.

“Có phải anh định đuổi việc cô không?” Tôi trầm mặt xuống, đến khi đôi mắt màu xám tro kia cho tôi một đáp án thừa nhận, trái tim càng giá băng, “Có nhất thiết phải khắt khe như vậy không? Không thể đổi phương án khác à?”

Nào ngờ gia lại lạnh như băng mà từ chối tôi, “Tôi tôn trọng cô Vương, nhưng tính cách của cô ấy đã định khó có thể làm việc với người khác, tôi không thể để một người không an phận như vậy ở lại tổ kịch.” Hấn tỏ vẻ mất kiên nhẫn phiền muộn, phát tay đuổi tôi: “Chuyện này cậu đừng can dự vào, tự tôi giải quyết.”

Thật ra trước khi tới tôi một lòng muốn hòa giải với hấn, thậm chí tôi đã nghĩ ra một số tư thế mới, muốn ở trên giường, hoặc ở phòng bếp hay mấy góc gì đó mà phát cò đầu hàng. Nhưng tôi không thể chấp nhận hấn bồi nhọ lão nương Bì như vậy.

“Nghệ thuật không phải thứ ai nổi danh hơn thì có thể định đoạt, không phải anh vẫn luôn muốn có thể chân chân chính chính làm ra một tác phẩm để đời sao, sao giờ có người muốn giúp “Khiến Đường” tốt lên, con mẹ nó anh lại đuổi người ta đi?!”

“Câm miệng!” Lê Kiều nghiêm mặt quát tôi, nhưng sắc mặt hấn không ngừng thay đổi, đảo mắt đã lại tỏ vẻ thân bất do kỷ, “Vốn tôi định đi tìm cậu từ trước, nhưng dạo này tổ kịch bề bộn công việc.. Cậu muốn chơi đùa thì chơi đùa, ba năm thôi, tôi gọi điện cho Cố Dao, cậu yên tâm, có chơi nữa hấn cũng không dám kiểm chuyện với người của tôi.”

“Gia, anh nhìn trái liếc phải rồi nhắc đến anh ta nghe cũng khiến cường nhi, giờ em đang nói chuyện này với anh à? Muốn nói thì nói Cố Dao diễn xuất cũng giỏi hơn anh nhiều, anh xem anh như vậy mà cũng được coi là theo đuổi nghệ thuật chân chính à? Anh tưởng ba ba thoát xác thì hóa rồng chắc? Cạo đầu cái gì chứ, trang phục cái gì chứ, đi Nhật học hỏi cái gì chứ, cũng chỉ là thứ chiêu trò khoe mẽ mà thôi.”

“Cậu phát bệnh cái con mẹ gì thế?!” Lê Kiều vung tay tát tôi một cái.

Cái tát này chẳng khác gì xoa, tát xong hấn đã muốn kéo tôi vào lòng — nhưng tôi cố chấp đẩy ra, tôi nhận ra được rồi xa hấn cũng có một điểm tốt, tôi không cần dựa vào hấn mà sống, tự nhiên cũng không cần phải khúm núm trước hấn.

“Tôi điên, tôi điên rồi đấy! Anh chửi tôi, đuổi tôi cũng được, nhưng anh để cô của tôi chịu oan ức thế này tôi không chịu —”

Lê Kiều lại tát tôi thêm một cái.

Cái tát này khiến đầu tôi choáng váng, nửa bên gò má như bị thiêu cháy, hình như môi cũng sưng lên. Hấn càng đánh tôi càng bạo hơn, tiếp tục thi triển võ miệng: “Còn cái gì mà “Hay thôi chưa đủ, tốt là si nhục”, hóa ra anh theo đuổi nghệ thuật thì chỉ dốc sức được một tháng, một tháng xong thì hết? Thế anh còn làm cho cực làm cái gì, là gái điểm thì đứng ra về đã hoàn lương, tháng này thì thôi tháng sau lại tiếp khách, cần quỹ liêm thì quỹ liêm, cần chụp ảnh sex thì tiếp tục chụp——”

Lê Kiều tát tôi cái thứ ba.

Quá tam ba bận, cái tát thứ ba này là đủ rồi, răng cắn vào niêm mạc miệng, tai thì ong lên. Da đầu tôi bốc khói, con tức như chân khí chạy vòng trong cơ thể, cả người vẫn còn run lên, tứ chi như tê dại.

“Việc gì cậu phải cố chấp như vậy? Không cho cậu xen vào là có ý của tôi, tôi chỉ muốn..” Bị tôi trợn trừng mắt nhìn, Lê Kiều thế mà lại nhượng bộ, tự giễu lắc đầu, “Quả đúng là không thể nói chuyện được với người ngu, sao cậu không thể hiểu được?”

“Tôi không thông minh đây, anh nói đến khi nào tôi hiểu thì hẵng thôi, được không?” Tai vẫn còn ong lên, viền mắt vừa cay vừa sưng, nhưng tôi vẫn ồm ồm cầu xin hấn: “Gia, cô tôi là người như thế, không hợp thời cũng không rõ cảnh, cả đời ngoài vũ đạo ra thì không còn cái gì khác.. Tình tình như cô ấy muốn sống đã không dễ dàng, lúc tài hoa nhất lại bị người ta gạt ra khỏi sân khấu, giờ lớn tuổi vẫn cô đơn chiếc bóng, việc thì bị mất, nhà cũng bị bán, học trò quý nhất thì nằm liệt trên giường bệnh, thứ duy nhất cô còn chính là sự kiên trì dành cho nghệ thuật.. Cô không cố tình sinh sự, chỉ là cô “nhân trung vô sa”, chỉ cần là những chuyện liên quan tới vũ đạo thì không muốn nhượng bộ mà thôi. Chuyện này giao cho tôi xử lý có được không, anh để tôi đi nói một chút với cô, tôi thử thuyết phục cô bằng cách khác, để cô xin lỗi lão Đức. Tuy rằng lão Đức là người cao ngạo nhưng cũng chuyên nghiệp, không thể quăng gánh giữa đường.”

Lê Kiều mở cửa xe, lạnh giọng ra lệnh cho tôi, lên xe.

“Đi đâu vậy?” Tôi sững người đứng bất động tại chỗ.

Dương như Lê Kiều không muốn nhiều lời với tôi, giờ tay đẩy mạnh tôi vào trong xe.

Hai chúng tôi ngồi ở hàng ghế sau, thỉnh thoảng anh tài xế lại bắt chuyện với tôi, tôi thấy anh ta căng thẳng mà vẫn cố gắng khuấy động bầu không khí, có lẽ anh ta lo tôi sẽ quay về cướp bát com của anh ta. “Sát vào đây. Để tôi nhìn mặt cậu một chút.” Lê Kiều nghiêng mặt về phía tôi, đồng thời vươn tay ra.

Hắn nhẹ nhàng sờ lên gương mặt tôi, nhưng tôi lại đẩy tay hắn ra.

Lê Kiều ngáp ngừng muốn nói rồi lại thôi, không để ý tới tôi nữa, quay mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Tôi cũng quay mặt nhìn về phía bên kia. Gió thốc vào mặt, không nóng, âm ẩm. Tiếng ve kêu da diết, ánh dương chiếu xuống mặt đất cũng không chói lóa, mấy cô bé ngoài đường vẫn mặc ngắn cùn cùn, sinh vật giống cái này cấu tạo khác toàn toàn với bọn tôi, mùa nóng tháng oi phải mặc ngắn một chút. Tôi chợt nhận ra mình cứ ngầy ngầy mà bị thời gian che mắt, hè sắp qua rồi.

Bước vào trung tâm nghệ thuật, tôi thấy Skylar lúc này vốn nên ở trong phòng luyện vũ đạo, cô bé thấy tôi với Lê Kiều, lè lưỡi, bỏ chạy như một làn khói.

Trong phòng họp đa phương tiện, Dương Diễm đã có mặt từ trước. Chị ta bảo tôi xem hai đoạn video bài múa của hai nhóm khác nhau, trong số đó bao gồm cả hai đoạn múa đơn của chị. Bối cảnh múa khác nhau, nên mỗi cảnh lại cho thấy những tình tiết khác nhau, cùng một là trăng cảnh nhưng lại có kết cấu tình tiết khác biệt, đến nỗi khiến người xem đồng cảm, mơ màng cảm thấy thật khác, Dương Diễm hỏi tôi có ý kiến gì?

Như đứa trẻ nhận ra sữa mẹ, tôi mau chóng tìm được cảm giác quen thuộc trong hai đoạn video, có thể xác nhận ra một trong số đó là bài múa cô tôi tự biên đạo. Tôi tua đi tua lại rồi lại dừng, xem đi xem lại hai đoạn video chừng mười lần —— tôi phát hiện dù là đứng ở góc độ của một vũ công hay của người xem, muốn phân biệt điểm ưu khuyết giữa hai bài múa thật sự rất dễ dàng.

Tôi khẽ run lên, dường như đã hiểu vì sao Lê Kiều lại ngáp ngừng muốn nói rồi lại thôi.

“Lee rất để ý tới cậu, thậm chí muốn giúp cậu thỏa hiệp, nhưng chị phụ trách làm vũ công chính trong “Kiến Đường”, cô Vương thật sự không để đảm nhiệm vị trí cậu đề cử, không phải vì tính cách cô không hợp với mọi người, mà là...” Dương Diễm cũng lộ vẻ mặt khó xử mà dừng lại một chút, cuối cùng vẫn không nói câu tàn nhẫn kia ra, chị nói, chắc cậu cũng hiểu lý do.

“Có lẽ là.. có lẽ là nhất thời say tay thôi..” Tôi hiểu rõ nhưng vẫn chưa từng bỏ ý định, mở to mắt nhìn chị, “Chị cũng xuất thân học múa, hẳn chị cũng biết “Túy tử Đường Đồ”, điệu múa ấy quá đẹp, lúc diễn ở Berlin, ở Tokyo đều gây chấn động, cả thế giới đều kinh diễm trước nó, điệu múa ấy là do chính lão nương Bì biên..”

“Đương nhiên chị biết “Túy tử Đường Đồ”, lần đầu tiên xem bài múa ấy chị đã thề, nhất định phải có ngày múa đẹp như cô ấy. Chỉ là, nếu cậu là vũ công, cũng giống như bánh xe, phải không ngừng vận động, lăn dài về phía trước, nếu không cậu sẽ mãi giậm chân tại chỗ, tại thời gian mà chính mình cũng không rõ..” Mỹ nhân đầu trọc lại dừng lại, dùng một ánh mắt phức tạp xen lẫn sự thương hại, tiếc hận, thậm chí là vui mừng mà nhìn tôi, “Không có nghề nào tàn khốc như giới vũ đạo, chèo thuyền ngược dòng, lấy tiền phở lùi, cô Vương, cô ấy.. cách thức biên đạo của cô ấy đã bị đào thải, cô đã rời sân khấu quá lâu rồi..”

Chị nói thẳng một câu. Thế nhưng tiếng vang thật lớn, lúc nghe câu ấy, cả thế giới được gây dựng từ lúc tôi còn là một đứa trẻ cứ như vậy mà sụp đổ.

“Tôi không phải học trò giỏi nhất của lão nương Bì, nhưng tôi biết cô ấy giỏi biết bao nhiêu..” Tôi xoay người nhìn sang Lê Kiều, gắng sức nặn ra một nụ cười với hắn, ngôn ngữ trở nên lộn xộn: “Anh cũng thật tàn nhẫn, anh việc gì, anh việc gì phải nói với tôi mấy cái này? Anh cứ thẳng tay tát tôi, đánh đến khi tôi chịu thua không được sao...”

Lê Kiều đi tới, vươn tay ra ôm tôi vào lòng, hắn nói, tôi sẽ sa thải Vương Tuyết Cảnh, lý do là cô ấy không chịu hợp tác với đoàn, bởi nếu sa thải với lý do như vậy, chỉ ít cô cũng được nhận một khoản tiền bồi thường. Nếu như cậu không có ý kiến gì, tôi sẽ tự mình đi nói với cô ấy..

“Không.. để tôi đi cho..” Tôi lại một lần nữa không phối hợp mà tránh khỏi người đàn ông này, xoay người đi về phía cửa.

“Lạc Băng.” Lê Kiều ở phía sau gọi giật lại.

Tôi dừng lại, nhưng không quay đầu.

“Lau khô nước mắt đi.” Hắn nói.

Tôi giờ tay áo lên lau mắt, chết tiệt, sao hắn lại hiểu rõ tôi như vậy?!

Tôi đi tới phòng tập tìm lão nương Bì, nhưng Skylar nói cho tôi biết, lão nương Bì đã đi tìm tôi từ trước. Tôi lúng kàng trung tập nghệ thuật cũng không thấy người đâu, cuối cùng tìm được cô trong phòng thay đồ của con gái.

Phòng thay đồ là địa điểm chết người. Đừng nghĩ con gái thì thích sạch sẽ, trước đây lúc ở chung tôi thường giúp mấy đứa nó dọn dẹp, giờ nhìn tủ quần áo ngăn nắp, sàn nhà sáng loáng, khỏi cần nói cũng biết, nhất định là lão nương Bì dọn dẹp.

“Giờ đồ múa cũng khó coi, chất lượng không được tốt như trước.” Lúc đi vào tôi gây ra tiếng động không nhỏ, lão nương Bì cũng không đưa mắt nhìn

tôi, cô đeo cặp kính lão, vết chân chim nơi khóe mắt hẳn rõ ra, cô đang vá lại chiếc váy kim sa lấp lánh của mấy đứa Skylar. Nói theo cách bây giờ thì là DIY, tôi chợt cảm thấy lão nương Bi giống như một người mẹ hiền từ. Tay cô cầm sợi chỉ nhỏ, lấy răng để cắn đứt đầu nút.

“Cô nghe thấy mấy đứa nha đầu nói em đã đến, nên muốn báo với em một tiếng, hôm qua Tiểu Ly tỉnh lại rồi, tuy có chút ngây ngốc, nhưng vẫn khá hơn là ngủ mãi không tỉnh lại.”

Nhất thời tôi quên mất mình phải mừng cho Phạm Tiểu Ly. Tôi chỉ biết nhìn chăm chăm lão nương Bi, tự nói với lòng, dù có hai mươi năm nữa, người phụ nữ này vẫn sẽ không già đi, cô vẫn sẽ xinh đẹp trầm tĩnh như vậy, khiến trái tim của một thằng gay hai mươi sáu tuổi phải đập rộn ràng.

“Cuộc thi Thanh Vũ dừng lại rồi, có mấy con bé muốn tham gia mấy chương trình tài năng, hỏi ý kiến của cô, cô bảo bọn nó đi hỏi em, em nghĩ nên nói thế nào?”

Miệng tôi đắng chát, do do dự dự chẳng biết nên mở lời thế nào, nhưng không ngờ, lão nương Bi thế mà lại chủ động xin nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Cô Nàng Ngực To

“Cô à, đầu cần.. đầu cần phải đi vội như vậy chứ?”

Trái tim tôi nhói đau cuộn lại, lưỡi cũng trở nên khô cứng. Tôi nghĩ ngay tới vấn đề thực tế nhất lúc này, lão nương Bi đã bán nhà, vốn có trung tâm nghệ thuật đứng ra thuê cho cô phòng trọ, nhưng nếu lão nương Bi chủ động thôi việc, cô không lấy được đồng nào, đến nơi ở cũng bị lấy lại.

Mỹ nhân tuổi heo may đã đủ bi ai, giờ đứng tuổi lại còn trần trọc nơi đất khách, cô đã theo cái nghề vũ đạo hơn nửa đời người, sau này biết phải làm sao?

Lão nương Bi nói Will Mark cần phải về, nhưng chuyện cô đi không có liên quan gì tới Will Mark, thật ra cô đã nghĩ từ trước, vào thu rồi Bắc Kinh sẽ trở lạnh, cô lớn tuổi rồi, muốn về phương nam tìm người thân để nương tựa.

Tôi chưa từng nghĩ lão nương Bi còn có người thân, có lẽ là có, chỉ là cô chưa từng nhắc tới. Đương nhiên cũng có thể không có, cô nói vậy để tôi bớt buồn lòng.

Chốc lát sau Lê Kiều và Dương Diễm cùng nhau tới đây. Lão nương Bi tiến lên đưa tờ đơn xin nghỉ việc cho Lê Kiều, cô chủ động thừa nhận mình gây rắc rối cho tổ kịch, cô không đảm nhiệm nổi công việc này. Nhìn bóng lưng lão nương Bi, đột nhiên tôi có cảm giác bị thương, lần này cô đi, có lẽ không bao giờ.. không bao giờ có thể được gặp lại cô nữa.

“Cô à.” Trong lúc sốt ruột tôi thốt lên, “Em muốn đưa “Túy tử Dương Đồ” lên sân khấu.”

Nhất thời lão nương Bi cả kinh, Lê Kiều ngạc nhiên, ngay cả Dương Diễm cũng mở to đôi mắt tròn xoe, bọn họ nhìn tôi chòng chọc, thế như tôi vừa nói điều gì lạ lùng lắm.

“Em muốn đưa “Túy tử Dương Đồ” lên sân khấu, để tiền cô đi, cũng là bắt đầu một trang mới cho chính em.”

Tôi mạnh miệng nói, dứt lời nói với lão nương Bi “Chúng ta đi”, vốn là tôi đang cố gắng không quay đầu lại không rơi lệ, nhưng Lê Kiều lại vuron tay cản tôi: “Tôi tìm người đưa cậu về.”

“Không cần, tôi biết đường, tự đi được.” Tôi dứt khoát đẩy hẳn ra, phát hiện đôi mắt màu xám tro kia hiếm khi không có tia sáng, duy chỉ có giọng nói bi thương tựa như bao nhiêu ưu tư hóa đông lại. Mình giết địch một ngàn, lại tự hại tám trăm, tôi đau lòng nghĩ: Đáng đời.

Tôi bắt xe đưa lão nương Bi về, xe đi vào ngõ sâu được, hóa ra là phía trên chân chính lại khu chợ, dỡ bỏ hàng chim, hàng thịt hai bên ngõ, cũng đuổi luôn cả hàng rau, hàng gạo đi.

Khu chợ mới được dựng ở một con đường cách đây không xa, cái cũ lúc nào cũng bị đào thải.

Tôi đưa lão nương Bi quay về nhà trọ, có phụ huynh đưa bé trước theo học cô đứng ở đó, nhà kia vừa thấy lão nương Bi liền chạy ra đón, nói là con bé nhà mình không chịu theo học cô giáo mới, khóc lóc đòi học múa chỗ cô Vương.

Lão nương Bi nói với phụ huynh nhà kia, cô không dạy múa nữa, lớn tuổi rồi, dạy sai đứa bé thì không hay.

Mặc cho đứa bé khóc lóc thế nào, lão nương Bi cũng không nói gì, chỉ mỉm cười.

Nhìn lão nương Bi lúc này, tôi chợt nhớ tới một người phụ nữ mình hay gặp ngày còn bé.

Người phụ nữ ấy là hàng xóm nhà tôi khi đó, giống mẹ tôi, dáng người bé nhỏ gầy gò, lúc nào cũng mặc trên người tấm sườn xám cũ, lúc nào cũng trang điểm rạng rỡ nhất. Bà ấy có thể ngồi trên chiếc ghế bầy trước cửa nhà cả một ngày, mái tóc vừa trắng vừa dài gần như chạm đất, có lúc bà chải đầu, có lúc chỉ lẳng lẽ ngồi. Có vài đứa bé không hiểu chuyện, sợ dáng vẻ quái gở của bà, thường xuyên ném đá về phía bà. Mặc dù tôi không có ác ý, những cũng thường xuyên tham gia vào nhóm đó.

Dáng vẻ ung dung trầm tĩnh của bà khiến tôi ấn tượng sâu sắc, cũng khiến tôi kinh hồn bạt vía.

Tôi từng kể chuyện này cho lão Viên nghe, kết quả lão Viên xắn tay áo lên đuổi theo tôi mà đánh, bố nói lúc bố ở cái tuổi tôi, người phụ nữ kia từng là mỹ nhân, rất nhiều thiếu niên nhìn quần lót của bà mà hiến tặng lần đầu tiên của mình cho tay trái, bố cũng là một trong số đó; lão Viên còn nói ông trời rất công bằng, càng hồng nhan, thì lại càng bạc mệnh.

Tôi không biết vì sao mình lại chợt nhớ tới người phụ nữ kia.

Tôi nghĩ lão nương Bì hẳn sẽ biết.

Quay trở lại ngôi nhà không có lão Viên, tôi nhắm nhòa xuống đất, cảm thấy mệt mỏi, uể oải, trái tim đau như bị dao cắt.

Tôi không chấp nhận nỗi sợ thật rằng lão nương Bì không thể quay trở lại sân khấu, nó khiến tôi cảm thấy chán nản ù rũ và sợ hãi khôn cùng, tôi tin rằng vết thương trí mạng nhất đối với con người mà nói, không phải là đau đớn xương thịt thể xác, mà là ở tinh thần, không có gì tàn khốc hơn những lời Dương Diễm đã nói với tôi. Mấy ngày liên tiếp, tôi trốn trong phòng nhìn ngắm bức ảnh mình chụp chung với lão nương Bì thời niên thiếu, trong hình tôi vừa giành giải thưởng khiêu vũ lớn lứa tuổi thiếu niên, trên người mặc đồ đồng tử đi bên cạnh Quan Thế Âm, mà lão nương Bì thì thật đẹp, xung quanh như được thánh quang bao phủ, chỉ đứng yên một chỗ mà như đang phiêu chôn tiên cảnh.

Thật ra tôi không trách mấy cái tát Lê Kiều tát mình, mà là tôi bức hấn đánh chưa đủ, đáng lẽ hẳn phải lấy giày ra dầy xéo, lấy roi ra mà quật, dù có như vậy tôi cũng sẽ không tra hỏi tận gốc, mặc dù có thể tới cuối cùng tôi vẫn không chịu thua, nhưng hẳn cũng có thể giữ kín trong lòng, bảo vệ chắc chắn bí mật này.

Tôi không có dũng khí “sợ bệnh không sợ thầy”, tôi thà tự lừa mình dối người mà tin tưởng, lão nương Bì trời sinh đặc biệt, tài múa hơn người thường một bậc, gương mặt, tư thái cũng mãi mãi tươi trẻ như tiên.

Lê Kiều phá lệ lần đầu tiên cúi đầu trước, gọi cho tôi rất nhiều lần, nhưng tôi không bắt máy, tôi không có tâm tình chơi đùa cùng hắn —— có lẽ là có thể chơi đùa một chút. Lần này tôi cũng rất bận rộn. Ban ngày phải theo lão nương Bì học nhảy “Túy tử Đường Đồ”, ban đêm thì phải tới bệnh viện trông chừng lão Viên cả đêm, tôi bận tới mức mấy ngày liên không chớp mắt, nhưng cuộc sống như vậy mới khiến tôi cảm thấy kiên định.

Muốn đưa “Túy tử Đường Đồ” lên sân khấu một lần nữa, phải được công ty đồng ý mới được, cho nên tôi gọi điện thông báo rõ ràng tình hình cho Cố Dao, anh ta tỏ ý tán thành, qua điện thoại nghe giọng anh ta có vẻ mệt mỏi, bởi vì tôi nghe Skylar nói Dương Diễm đã đệ đơn ly hôn lên tòa.

Skylar còn nói sắp tới có một chương trình tài năng, thể lệ thi đấu không quá phức tạp, con bé muốn tham gia.

Ai cũng có một ước mơ, ai cũng có một cách theo đuổi ước mơ của mình. Tôi không ngăn cản.

Ví dụ như ước mơ của tôi bây giờ là cho lão Viên ăn mặn một bữa, nắm nắm kéo kéo cô nàng có đôi bàn tay ngọc ngà, sau đó cùng người ta chuyện trò trên trời dưới biển. Tiếc là lão Viên không có phúc hưởng mỹ nhân, lúc cô gái mà lão K giới thiệu tới, lão Viên đang nằm trong phòng cấp cứu.

Tôi không ngờ, cô nàng ngực to kia lại là người quen, cô ta chính là người ngày ấy ngồi bar cùng Phạm Tiểu Ly và hai thằng choát con, hại tôi bị em gái hàng xóm đập cả chai rượu vào đầu.

Thế mà cô nàng cũng nhớ tôi, sau vài giây ngẩn người thì thoải mái phẩy tay: “Thật ra giá thấp như vậy tôi vốn không định tới, nhưng mà tôi muốn nhìn xem rốt cuộc hạng người thế nào lại có thể nghĩ ra chuyện này, hóa ra lại là anh —— anh nói xem tôi nên gọi anh là “người con có hiếu” hay là “thằng ngu”? Có phải lần trước anh bị Tiểu Ly đập cho đần rồi không?” Thấy tôi muốn mở miệng, cô nàng lại bồi thêm một câu, “Dù hôm nay được hay không, 50% tiền còn lại anh cũng không được thiếu tôi.”

“Không thiếu của cô một xu.” Tôi không tính toán so đo hiềm khích lúc trước, gật đầu với cô, lại liếc mắt nhìn, tôi nhận ra cô nàng có vẻ khác với lần đầu gặp mặt, ngực to hẳn ra, nhất thời không thể thu hồi tầm mắt.

“Mới đi nâng, đẹp không?”

Thực ra vẻ đẹp cơ thể phụ nữ tôi không thường thức được, tôi gật đầu cứng nhắc, bảo cô ta, ngồi xuống đi.

“Anh dị thật đấy, tôi từng gặp một số người, đối xử với bố mẹ chưa hẳn là hiếu thảo, thế nhưng lúc chết lại khóc vang trời, chỉ sợ bị người ta chỉ vào mũi chửi bất hiếu, anh thì ngược lại, sao lúc này vẫn còn chưa khóc?”

“Không phải vẫn chưa chết sao?”

Cô ta vẫn chưa chịu buông tha: “Nếu giờ không cứu nổi thì sao?”

Tôi vẫn còn mạnh miệng: “Không cứu nổi cũng không khóc.”

“Cứ ngồi như thế này cũng kì, nói chuyện gì cho vui đi.”

“Tôi có nhiều chuyện cười về lão Vương phòng bên lăm, cô muốn nghe chuyện nào?”

“Chuyện gì mà bậy nhất ấy.”

Tôi vắt óc suy nghĩ, rồi kể chuyện. Cô nàng xinh đẹp đáp lại tôi bằng vẻ mặt cau có, tôi nhận ra mình đã đánh mất trình độ ngày xưa, vì vậy chẳng buồn nói gì nữa.

“Sao nhiệt độ ngày đêm chênh lệch ghê nhỉ, tôi sắp chết rét tới nơi rồi ——”

Mùa thu tới thật rồi, đêm lạnh như nước, như lạnh, như bầu không khí trong nhà xác, tôi cuộn tròn người, cảm nhận cơ thể mình cứng ngắc, bị hong lạnh từng chút từng chút một, rồi lại từng chút, từng chút một mà hòa làm một thể với màn đêm lạnh se.

Mãi đến khi bác sĩ của bố tôi đi tới, tôi giật bắn lên, như mất hết khống chế.

Bác sĩ chính nói: “Đã cứu được ông nhà, tuy rằng giờ giữ được mạng—— ôi, cậu đừng quỳ, cậu đừng quỳ chứ!”

Sau khi các bác sĩ kéo lão Viên từ quỷ môn quan trở về, cuối cùng tôi cũng được sống lại, có thể chỉnh đốn lại tâm tình mà nói chuyện với cô nàng kia. Tôi nghĩ tới một vấn đề đã canh cánh trong lòng từ lâu, bèn hỏi: “Tôi muốn biết, có phải tay đạo diễn khốn nạn họ Vương kia hại Tiểu Ly, rồi bội tình bạc nghĩa không?”

Cô nàng thẳng thắn đáp: “Không phải đâu.”

Tôi chau mày, mài sắc con dao trong lòng: “Thế thì.. chẳng lẽ là một trong hai thằng ranh trong quán bar ngày hôm đó?”

“Cũng không phải, lần đẩy Tiểu Ly đi giải sầu thôi, chứ cũng không quen thân với hai thằng đấy. Khi ấy con bé nó rầu rĩ, buồn lòng mãi, bởi vì người kia đã có gia đình, nói rõ chỉ muốn chơi đùa với con bé, con bé nói nó cũng chỉ định xin chữ ký cho anh trai, không ngờ..”

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Túy Tử Dương Đồ (Thượng)

Lời cô nàng nói thực sự như sét đánh giữa trời quang, nhưng tôi nghĩ cẩn thận lại, đột nhiên nhận ra cũng không phải chuyện không thể. Lúc đó quay chương trình tôi quá thờ ơ, mỗi lần quay “X-girl” là một lần bọn họ liếc mắt đưa tình, da thịt thân mật, dường như cũng để lại vết tích.

Sau đó tôi phải đối mặt trước những lựa chọn. Khi bạn đứng trước rất nhiều ngã rẽ lựa chọn, đó sẽ là một việc vô cùng khó khăn, theo tôi biết, rất nhiều nhân vật tâm cỡ trong lịch sử chỉ vì lựa chọn sai lầm mà ôm hận ngàn năm. Lựa chọn đúng nhưng sai thời điểm không được, ví dụ như Hồng Thừa Trù, nhưng đúng thời điểm mà lựa chọn sai lầm cũng chẳng ổn, điển hình như Ngô Tam Quế. Hai người họ đến chết cũng không yên, cuối cùng đều mất hết khí tiết.

Nhưng nếu nói chuyện khí tiết trong giới showbiz này chỉ tỏ bị người ta cười chê. Tôi sắp hai bảy rồi, không đến mức đơn thuần như thế, suy cho cùng người thua thiệt trong chuyện này không phải tôi, lúc này, lựa chọn tốt nhất là không quản, không hỏi chuyện này nữa, tiếp tục quay bộ phim mình đã ký, chuẩn bị cho bài nhảy “Túy tử Dương Đồ” của mình, ngoài mặt cười cợt pha trò cùng Cố Cù, chỉ cần giữ vững lương tri, đạo đức, cũng không tính là mất khí tiết.

Thế nhưng tôi lại nghĩ tới lão Viên đang nằm trên giường bệnh. Cả đời này của lão Viên, ngoài tháng ngày hồ đồ không nhận được đãi ỉa ra, còn lại vẫn rất đúng mực. Nhớ tới người cha ngay cả chút phí đỗ xe cũng không chịu cúi nhường mà đấu tranh tới cùng, một chút chuyện con con cũng không bỏ qua, tôi lại thấy hổ thẹn. Cho nên xoắn xuýt mãi, tôi vẫn quyết định như con thiêu thân lao vào mồi lửa.

Tôi tới trụ sở đoàn phim mới tìm Cố Dao, lúc đối mặt tôi chất vấn anh ta bằng thái độ ấu trĩ, mà anh ta cũng chẳng gây gổ, thoải mái nói, cậu đã ký hợp đồng rồi, giai đoạn tuyên truyền đầu tiên của “Đại vũ công” cũng có tên cậu, giờ mà hủy hợp đồng, phí bồi thường sẽ là một con số rất lớn. Không chỉ có vậy anh ta còn nói, tất cả hoạt động thương nghiệp tôi tham gia đều phải có sự cho phép của công ty, không được anh ta đồng ý, “Túy tử Dương Đồ” đừng hòng được lên sân khấu.

Sau đó anh ta như huynh trưởng mà vỗ vỗ vai tôi, vừa kiên trì bảo ban tôi nhẫn nhịn một chút, vừa tiễn tôi ra ngoài cửa.

Cố Dao không hổ là ảnh đế theo trường phái thực lực, từng cái giờ tay nhắc chân cũng mang theo diễn xuất, nhìn trái như Nghiêu như Thuấn, chói lọi xán lạn, nhìn phải như cầu như trư, phân liệt thể như hai con người khác hẳn nhau. Lần đầu tiên tôi cảm thấy hân như vậy so ra còn kém cả Lê Kiều. Đến cả một sợi tóc gáy cũng không bằng.

Cái tên Cố Dao này rất tinh khôn, có thể nhìn thấy rõ nhân tâm, hẳn anh ta nhìn thấu tôi đang nghĩ gì, từ từ liếc mắt nhìn tôi nói, không phải cậu từng hỏi vì sao anh lại muốn ký hợp đồng với cậu sao?

Tôi đoán dáng vẻ anh ta lúc này đây là muốn nói thật, vì vậy không cắt lời, chăm chú lắng nghe.

Dường như Cố Dao đoán tôi không dám sinh sự ở đây, còn nhìn tôi cười đến là anh tuấn: “Vợ tôi gửi một con chó ở chỗ Lê Kiều, nên tôi cũng muốn dắt con chó của hắn tới.”

Tôi quay đầu đi luôn, nhưng được hai bước thì quay lại, đâm thẳng một phát vào giữa cằm Cố Dao.

Cú đâm này tôi dùng hết sức, có lẽ ít nhất đồng chí ảnh đế cũng phải rơi một cái răng. Tôi muốn học lại bài giảng của Trương To Gan, trước khi đâm người xung quanh tiền lên thì đâm anh ta ngã xuống.

Có người bắt đầu tát vào miệng tôi, so với Lê Kiều đánh còn mạnh tay hơn, nhân lúc tôi đang choáng váng, lại có người tiến lên giáng đòn xuống.

Mắt thấy sắp bị một đám người đánh điên cuồng, tôi quyết định dùng chút sức lực cuối cùng mà hô lớn: “Mẹ nhà mày muốn đánh tao thì đánh chết luôn đi, nếu không tao đây sẽ nói với đám nhà báo, nói Cố ảnh đế đạo mạo trang nghiêm như thế mà không chuyện xấu nào là không làm, nếu mày sợ không ai tin, thì trong tay tao còn có ảnh của mày với Tiểu Ly đây!!”

Câu cuối kia tôi dọa Cố Dao, chắc anh ta cũng chẳng tin đâu. Nhưng anh ta cũng không dám đánh tôi chết thật, thế là đám người kia thả tôi ra.

Tuy rằng bị đánh nhưng tôi cũng đánh lại được anh ta, đánh tên cận bã như thế rất sáng khoái, mà sưng xong rồi thì tôi lại phải đối mặt với câu hỏi vô cùng nghiêm trọng, rốt cuộc nên đi con đường nào đây?

Con gió se thổi tới, mang theo mưa lạnh lạnh, thế như muốn tuyên bố rằng thu mỗi lúc một gần. Tôi ngược mặt lên trời đón từng hạt mưa rơi, một giây trước còn cảm khái thế gian này vạn vật không tránh khỏi quy luật ‘xuân phát thu tàng’, một giây sau đã lại cảm thấy cơ thể trở nên nhẹ bổng, giống như hồn lìa khỏi xác. Không sợ hãi cũng chẳng hối hận, ngược lại còn thấy rất nhẹ nhõm, dù sao thì đó giờ tôi cũng không muốn làm diễn viên, tôi chỉ là một vũ công.

Điện thoại trong túi rung lên, tôi lấy ra nhìn, hơn chục cuộc gọi lỡ từ y tá trong viện. Tôi biết có chuyện bất ổn, vội chạy về phía bệnh viện.

Nếu vì đánh tên súc sinh kia mà bỏ lỡ tiền bố tôi đi nốt đoạn đường cuối, thì đây sẽ là nỗi tiếc nuối đeo đuổi tôi cả cuộc đời. Cũng may mà lão Viên nhà tôi rất kiên trì, trước khi tôi chạy tới bệnh viện, vẫn không chịu trút hơi thở cuối cùng. Lúc này yết hầu lão Viên bị mở ra, các bác sĩ cố gắng tới cùng, đồng thời cũng khâm phục sự ngoan cường của lão Viên, gương mặt ông sưng phồng lên, đổi sang màu gan lợn, thở từng nhip hỗn hển nghe như tiếng nước sôi sùng sục.

Bác sĩ nói với tôi, trước khi lão Viên hấp hối có hỏi quang phản chiếu, thế mà lại có thể nói có thể cử động, chỉ thiếu điều ngồi dậy xuống giường. Ông đòi người ta uống rượu, đòi ăn thịt, rượu phải là rượu trắng 2,5 đồng một chai, thịt phải là thịt ít mỡ nhiều, chân giò hoa quế với tôi, thiếu một thứ cũng không được, ông còn đòi con trai, ông muốn tôi mau chóng tới trước mặt, nói muốn được tôi cõng về nhà.

Lúc lão Viên tinh táo tai đã không tỉnh, cho nên nói chuyện với ông gần như phải gào lên. Tôi tiến lên trước, nắm chặt tay lão Viên, nói to: “Con ở đây, bố cũng ở đây, nhà hai chúng ta ở đây, đây không phải nhà sao?”

Ở nơi đây, vào tình cảnh này, nghe thật có chút buồn cười.

Đáng lý ra lão Viên không thể nghe thấy gì, nhưng kì quái là dường như ông nghe thấy được lời tôi —— lão Viên không nói tiếng nào (Ông đã không nói được từ lâu), bàn tay trái quắt queo nắm chặt lấy tay tôi, nắm đến mức xương tôi kêu răng rắc, sau đó ông nhắm mắt lại. Lão Viên đi, mang theo chút lưu luyến với nhân gian cuối cùng của mình —— sự lưu luyến dành cho tôi.

Sau đó tôi phải lo hậu sự cho lão Viên. Chuyện này lúc ông còn tỉnh táo tôi từng thảo luận qua. Truyền thống người Trung là an táng xuống mộ, nhưng lão Viên nâng nặc đòi hải táng, ông nói hải táng tốt lắm, bảo vệ môi trường, còn nói hải táng không tốn tiền chính phủ, không tốn tiền của tôi, ông nói lúc ông còn sống đã gây phiền hà cho tôi nhiều rồi, không muốn sau khi qua đời lại gây thêm phiền toái cho tôi nữa.

Đưa hồn cha về biển rộng hay không, vấn đề này tôi không quyết định. Nhưng đài hóa thân cách nhà tôi không bao xa, để ông hỏa táng ở đó cũng không phải quyết định gì đó quá khó khăn.

Tôi gọi không ít người lên, bạn bè gần xa bà con cuối phố cùng họ hàng, lão Viên vốn là người sĩ diện hão, không thể để bố tôi quanh què dưới suối vàng. Tôi còn mời giám đốc trong đơn vị lão Viên tới đọc diếu văn tưởng niệm, bởi vì đó là những năm tháng về vang mà bố tôi khó quên nhất, ngồi ghế hương công ăn việc làm béo bở, một mình uống ba lít rượu để chuốc gục khách hàng, nổi danh trong ngoài xưởng.

Lão giám đốc cũng đã đến độ gần đất xa trời, khác với cái lần lạnh lùng giao lão Viên cho cảnh sát, lần này ông ta vui vẻ đồng ý, xem ra câu “Lấy người mất làm trọng” rất có lý, người Trung Quốc lúc nào cũng đối tốt với người đã khuất hơn người hiện lương. Ngày nhập liệm, lão giám đốc ăn mặc gọn gàng danh giá, đứng trước mặt mọi người run run lấy tờ giấy ra, ông nói lúc còn sống lão Viên càn cù càn trọng, nỗ lực không ngừng, sống một cuộc đời không hối không thẹn.

Tôi nghĩ lão giám đốc thật tài hoa, thành ngữ trôi chảy, hơn nữa còn dạt dào tình cảm, giọng đọc diếu văn trầm trầm bổng bổng, nhất định tam thán, chỉ sợ mới nghe qua còn tưởng muốn phong lão Viên làm liệt sĩ. Không chỉ có vậy, lão ấy còn biểu dương tôi.

Rất nhiều người đã khóc.

Một bàn tay tôi dút trong túi quần, nắm chặt một mảnh xương đã lén lấy được trong hũ tro của lão Viên. Tôi không khóc. Thứ nhất vì lão Viên là một người vĩ đại như vậy, thứ hai vì khác với mọi người, chúng tôi chỉ là một trong số ngàn ngàn vạn vạn cặp cha con trên thế gian này, khi còn bé cha từng dạy tôi, khi ông già tôi bầu bạn cùng ông, thứ tình cảm này không thể hồi hợt quy kết bằng hai chữ “huyết thống”, cũng không cần dùng nước mắt thấm ướt.

Sau khi lão Viên đi, nửa tháng liền tôi mơ thấy ông, nhưng giấc mộng của tôi rất mơ hồ, thường là lão Viên đã già như những bóng cổ thụ ở chốn Bắc Kinh xưa cũ, mà tôi vẫn là một đứa trẻ mười một mười hai, có khi người đàn ông với gương mặt già nua, chân què, miệng méo kia sẽ cách xa tôi một con đường, mỗi khi tôi cười toe chạy về phía cha, sẽ lại bị dòng người không biết từ đâu tới tách ra.

Hình ảnh dừng lại rồi tan biến ở cái năm chúng tôi bắt đầu nương tựa lẫn nhau. Lần nào nhìn bóng người cũng thét gào trong mộng, rồi mỗi lần tỉnh lại là một lần lau khô nước mắt. Thề như được khai thông, mỗi khi tỉnh lại tôi sẽ nghĩ rất nhiều suy nghĩ lạ lùng, tôi nào nhận những nghĩ suy kia thành điệu múa, rồi đưa nó vào “Túy tử Đường Đồ.”

Lần đầu tiên tôi biên đạo trong căn nhà cũ dột xong bài múa, “Khiển Đường” công diễn lần đầu thành công trong trung tâm nghệ thuật. Trước khi Lê Kiều bắt đầu đi công diễn toàn quốc, hần tôi căn nhà cũ nát này tìm tôi.

Giữ khoảng cách hai mét, Lê Kiều nhìn tôi, ánh mắt hần chưa bao giờ dịu dàng và khắc chế như thế, ánh mắt ấy triền miên vây quanh tôi, như gió nhẹ mưa thưa. Hần không tới gần, tôi cũng không ra đón, chúng tôi cứ như vậy mà nhìn nhau, một mắt hai mắt ba mắt bốn mắt, thề như đã xa cách ngàn vạn năm.

Hần hỏi vì sao cậu không nói cho tôi biết bố cậu đã mất?

“Nói thì sao, người cũng đã đi rồi. Không sao cả, đi không lần nữa, bớt đau khổ.” Lúc này tôi đã gạt hết thái độ đối địch với hần, được gặp lại Lê Kiều tôi thật sự rất vui, chỉ là gió thu có chút lạnh, xua đi phần nào xúc cảm vui mừng trên gương mặt tôi.

“Có thể giúp gì cho cậu không?”

“Em có thể mượn sân khấu trong trung tâm nghệ thuật không? Giờ em đang thiếu một nơi để múa, cũng thiếu... một nhà hát.”

“Không sao. Hai tháng tới chỉ có hai buổi biểu diễn lớn, chỉ cần không trùng thời gian đó, cả trung tâm nghệ thuật cậu cứ thoải mái dùng.” Lê Kiều sáng khoái đồng ý, lại hỏi, “Còn gì nữa không?”

“Không còn, mọi chuyện đều ổn cả.” Hiếm khi có thể bình tĩnh ôn hòa nói chuyện như vậy, tôi không muốn nói tới số nợ khổng lồ với Cố Dao. Tôi đang đôi cánh tay, cười nói với hần, “Em đọc tin thấy ‘Khiển Đường’ sắp công diễn khắp cả nước, chúc mừng anh mã đáo thành công, ôm một cái đi.”

Lê Kiều liền đi tới. Hần chiêm ưu thế cao hơn tôi, đang cánh tay ra đã đủ ôm trọn tôi vào lòng.

Có lẽ là mấy cái tát mắt không chế lần trước cũng khiến hần nghĩ lại mà thấy sợ, mới đầu hần dè dề dặt dặt ôm lấy tôi, sau đó dần dần dùng hết sức mình, tôi bị hần ôm chặt tới không thở nổi, phải mất một lúc trái tim mới từ từ bình tĩnh trở lại.

Mãi đến khi Lê Kiều đi, chúng tôi cũng không nói thêm câu nào. Suốt khoảng thời gian qua tôi đã nghe rất nhiều những câu “Xin nén bi thương mọi chuyện sẽ tốt lên thôi”, đâu cần phải an ủi nhiều tới vậy, tôi rất hưởng thụ những giây phút lặng im này.

“Khiển Đường” đương nhiên sẽ thành công, mà “Túy tử Đường Đồ”, tám phần mười sẽ thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Đường Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Túy Tử Đường Đồ (Hạ)

Đến khi tôi gặp lại Lê Kiều đã là ba tháng sau, trong khi hần đang bận bịu công diễn toàn quốc với “Khiển Đường” thì tôi cũng không rảnh rỗi.

Tuy người không ở bên cạnh, nhưng tin tức thì lúc nào cũng có, ngẩng đầu không gặp cú đầu thấy. Trên TV và mạng thường xuyên đăng những video phỏng vấn Lê Kiều và Dương Diễm. Theo như bài đăng kia thì trong khi còn hai trạm diễn cuối, Lê Kiều đã quyết định đổi vai nam chính, tự mình lên sân khấu thử nghiệp, ngoài việc không thể nào lấy lòng được giới phê bình chuyên môn ra, thì cũng thu được tiếng vang khá. Tiếng vang của Dương Diễm thì tốt hơn, trong cuộc phỏng vấn cô thông báo mới đây mình đã ly hôn, mặc dù không chỉ đích danh Cố Dao, nhưng cũng tạo được hình tượng một vũ công xinh đẹp vì nghệ thuật mà quên mình. Có khoảnh khắc nhìn đôi tuấn nam mỹ nữ trên màn hình, tôi lại cảm thấy thật ra hai người họ ở bên nhau rất xứng đôi.

Các diễn viên chính khác đã về Bắc Kinh trước, nhưng Lê Kiều với Dương Diễm chưa về, bọn họ được mời sang Mỹ, nên cùng nhau bay sang bên kia đại dương.

Thật ra theo hợp đồng thì lúc này Will Mark cũng nên quay về Đức, nhưng Lê Kiều lại ra hạn thêm ba tháng nữa, rõ ràng là muốn giữ ông ấy ở lại Bắc Kinh, thay tôi giám sát “Túy tử Đường Đồ”. Nhưng lão già người Đức kia vẫn ngửa mặt với tôi như trước, qua từng cái chau mày, ánh mắt liếc nhìn hay khóe môi đều có thể xác định rõ thái độ này. Tôi đành phải tự biết thân biết phận, cố gắng giảm bớt tất cả ánh chiếu, nếu không gặp phải vấn đề gì đó không liên quan tới năng lực của tôi, thì cố gắng không xuất hiện trước mặt người không thích mình.

Tôi mở rộng biên đạo “Túy tử Đường Đồ” trở nên mạnh mẽ cả đoán hơn, từ một điệu múa đơn chỉ có mấy phút trở thành một bài múa tập thể, hai vũ công chính và năm nhóm nhỏ tạo thành một vũ kịch nhỏ, mà căn cứ để cải biên lại đến từ chính những điều tôi mắt thấy, tai nghe, cảm nhận được của mình trong mấy năm qua, những hoài niệm của tôi về lão Viên, những cảnh gặp trong mơ, và cả chút kinh nghiệm sân khấu ít ỏi của bản thân. Thành thử năng lực của tôi có vấn đề cũng là điều khó tránh khỏi.

Will Mark vốn không muốn dính líu vào vở vũ kịch không đầu không đuôi của tôi một chút nào, mà tôi thì hết lần này tới lần khác ôm lòng quyết tâm, chỉ cần ông ta vừa xuất hiện, lại nhắm mắt nhắm mũi mà bám theo, sau rồi, ngay cả ông ta vào WC cũng không buông tha. Xưa có Dương Thời đứng giữa tuyết ở Trình môn, nay có Viên Lạc Băng ngồi chồm hổm trong nhà vệ sinh, mỗi lần Will Mark đi tiểu xong nhét cái chím xỏm xoàm lông lá vào quần, quay đầu là có thể thấy tôi cười đến là ân cần. Sau khi bị tôi kiên trì quấy rối như vậy, Will Mark đành phải thỏa hiệp, nhưng ông ta yêu cầu với tôi, lúc tuyên truyền “Túy tử Đường Đồ” tuyệt đối không được xuất hiện tên ông.

Vốn là tôi cũng không định tuyên truyền công khai.

Tôi không muốn vươn tay ra nhờ Lê Kiều giúp mình giải quyết món nợ phá hợp đồng, thứ nhất là ban đầu tôi một mực đòi không ký hợp đồng thì không được, thứ hai là vì tôi cũng đang nghi ngờ không biết mình có tư cách kia không. Câu nói về “chó” kia của Cố Dao ở một mức độ nào đó đã kim kẹp tôi, tôi tự nhắc nhở bản thân mình chớ sợ loại chuyện “tuyệt tạng”, chẳng qua chỉ là ba năm không thể đóng phim, không thể tham gia hoạt động tuyên truyền thông và thương nghiệp thôi mà. (Tuyệt tạng: có ý ẩn giấu để đạt hiệu quả “hậu tích bạc phát”. nguồn tangthuvien)

Ngày được chọn biểu diễn là thứ bảy cuối cùng của tháng mười hai, tôi sợ công ty điện ảnh kia sẽ khởi tố mình vì phạm hợp đồng bất cứ lúc nào, cho nên mọi hoạt động tuyên truyền chỉ dám tiến hành lén lút. Skylar nghĩ ra một cách vừa tiết kiệm lại vừa không dễ khiến mọi người chú ý tới, đó là dẫn theo mấy em gái tới trường đại học và các khu dân cư phát vé vào cửa. Vé vào cửa là do lão K thiết kế, chủ đề là vũ kịch cảm ơn một đời cống hiến của cô Vương Tuyết Cảnh với vũ đạo, kèm theo đó là một bài thơ chế.

Mọi người góp cùi như vậy lựa có to hay không không biết, nhưng ít nhất là, không thu tiền.

Tôi và mấy cô bé, vừa muốn lên sân khấu biểu diễn, vừa muốn đi khắp các hang cùng ngõ hẻm. Nhưng sợ đi Cheverolet không tiện, tôi đành phải thuê một cô bé trên chiếc xe đạp cũ nát, đi khắp các trường và nhà dân, đón lấy gió đông lạnh se mà đi khắp nơi như những chú cá bơi giữa dòng nước xiết. Bọn tôi không chỉ phát vé vào cửa, còn hết sức tuyên truyền, gặp ai không biết thì nói mọi vé tặng biểu diễn này được đưa về các quỹ xã hội, gặp ai tích cực thì thành thật nói, mặc dù chúng tôi không phải người cực phách, nhưng cũng có lòng nhiệt huyết theo đuổi nghệ thuật. Mấy ngày sau thành tích khả quan hơn, những người nhận được vé thì bảy, tám phần liền ném xuống đất, dẫm dưới chân, hai ba phần còn lại thì cảm thấy hứng thú, sẵn lòng tới đây.

Đạo mắt đã tới ngày thứ sáu cuối cùng của tháng mười hai, mấy ngàn vé vào cửa đã được phát hết, có mấy cô bé lạc quan hỏi, chúng ta chọn phòng chứa nhỏ nhất trong trung tâm nghệ thuật, có mỗi hai trăm ghế ngồi, nhờ hôm đó hơn hai trăm người tới thì sao?

Nhưng đại đa số thì không được lạc quan như vậy, nhất là Skylar, thế là giữa tôi và cô bé có một đoạn đối thoại, tràn đầy khổ tâm phó thác cho số phận.

Skylar hỏi, ngày đó biểu diễn... liệu có ai tới không?

Tôi nói, xem ông trời thế nào.

Không ngờ tới cuối cùng ông trời vẫn muốn đùa bỡn với chúng tôi. Sáng thứ bảy đột nhiên trời trở gió, Bắc Kinh mù mịt cát bay, mưa to gió lớn. Với thời tiết như vậy, nếu không kê dao vào cỏ thì tôi cũng chẳng muốn ra ngoài đón khách, càng không nói tới chạy đi xem buổi biểu diễn của một vũ công vô danh.

Mấy cô bé theo đoàn “Khởi Đường” từng được hưởng cảm giác náo nhiệt trăm người đổ xô tới xem, đột nhiên lại vắng ngắt thế này, thê thê thảm thảm thế này, hiển nhiên không thoải mái.

“Lạc Băng, cả rạp chỉ toàn người nhà, lần này có cần phải nhảy nữa không?”

“Dù chỉ có một khán giả, chúng ta cũng phải nhảy chứ. Và lại ít lắm sao, cũng không ít mà, cũng khoảng mười một người còn gì.”

Mấy cô bé cúi đầu ủ rũ, hết sức nản lòng, cho nên tôi phải ra cô vũ mấy đứa. Tôi cười nói mình còn phải vào phòng hóa trang chuẩn bị, vừa quay lưng về phía mọi người, liền cảm thấy đôi chân như nhũn ra, cả người như muốn gục xuống.

Lão nương Bì đã chờ trước, tôi và cô đều tóc đen, hồng y, chân trần, chúng tôi cùng nhảy bài nhảy tượng trưng cho sự truyền thừa giữa hai vũ công, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng cô lên sân khấu. Không thể chịu nổi ánh mắt của lão nương Bì, trước khi buổi biểu diễn gần diễn ra, tôi trốn trong phòng hóa trang, ngưng mắt nhìn chàng trai trẻ tuổi trong gương kia. Hồng y của cậu ta như máu muối, gương mặt được trang điểm dày cộp, mà bộ dạng lại chẳng hề có cảm giác hoan hỷ như hồng y và lớp trang điểm trên mặt, ngược lại giống như Kinh Kha hành thích thời Tần Tiên, đáng về sao mà bi tráng.

Tôi chìm trong nỗi u uất không thể kiềm chế của bản thân, đột nhiên nghe thấy phía sau vang lên tiếng động.

Tôi quay đầu lại, thấy Lê Kiều ướt như chuột lột đứng trước cửa. Tôi cũng không biết hấn từ đâu chui ra, tóm lại hấn cứ như vậy mà xuất hiện. Đột nhiên trước mặt tôi hiện lên cảnh ngày mưa đẹp đẽ nhất cuộc đời mình. Ngày mưa đó chẳng mấy khác hôm nay, gương mặt ướt nước mưa của người đàn ông trước mặt vẫn anh tuấn như trước, ngày hôm đó hấn đột ngột xuất hiện như tia sáng chiếu tới, hôm nay vẫn như vậy, tia sáng ấy chiếu tới bên người tôi.

“Anh vào bằng cách nào vậy?”

“Nhà hát của tôi, tôi không vào được sao?”

“Không phải.. em hỏi là hỏi.. sao anh lại quay về?”

“Về sớm một chút, tôi nóng lòng muốn biết, em còn định giấu tôi chuyện này bao lâu nữa?”

“Đạo này nhiều chuyện lắm, loạn cả lên, anh hỏi chuyện nào cơ, để em suy nghĩ chút cái nào.”

“Biết rõ rồi còn nói, em biết tôi đang chỉ chuyện hợp đồng kia mà. Dương Diễm làm thủ tục ly hôn xong, đã nói hết chuyện cô ấy biết cho tôi.” Ánh mắt Lê Kiều đảo một vòng trên gương mặt tôi, hỏi, “Rốt cuộc em định bao giờ mới nhờ tôi giúp đỡ?”

Chẳng kịp suy nghĩ, tôi thốt ra theo bản năng, thể anh xin em đi, xin em nhờ anh giúp đỡ.

Lê Kiều lại nắm tay muốn đập vào mặt tôi, rõ ràng tôi có thể trốn nhưng không trốn, cũng may mà hấn thu lực về đúng lúc, chỉ nhẹ nhàng xoa lên gương mặt tôi.

Khiến tôi bối rối, khiến tôi u mê, tôi quay đầu, nhưng không phối hợp.

“Được, tôi biết rồi.” Khóe môi Lê Kiều để lộ vẻ dờ khóc dờ cười, hấn gạt đầu, nghiêm túc nói, “Viên gia, anh xin em đấy.”

Vốn là tôi định cùng đầu một trận liên quan tới tôn nghiêm của đàn ông và vũ công với người này, nhưng tiếng “gia” kia làm tôi hết hồn, sau đó thì như mở cờ trong bụng. Thậm chí tôi còn không nhớ nổi đã bao lâu rồi mình không gọi Lê Kiều như vậy, hấn quỳ xuống dưới, không những vừa dâng tặng cái quỳ gối hoàng kim mà chưa bao giờ làm với người khác cho tôi, còn vừa luồn tay vào trong chiếc áo dài đỏ của tôi.

Chỉ trong chớp mắt, cậu em của tôi nằm gọn trong năm ngón tay thon dài của hấn, Lê Kiều lấy răng mà chạm vào nó —— hành động này lại khiến tôi giật mình, trước đây hấn chưa từng hầu hạ tôi, toàn là tôi hầu hạ hấn.

“Viên gia, anh xin em”

Lê Kiều lột quần mớ và quần lót của tôi xuống, nắm chặt lấy cậu em của tôi, lặp lại lời kia một lần nữa —— Tiếng “gia” này đã hoàn toàn đánh tan mọi quyết tâm của tôi, mọi nỗ lực trước đó của tôi hoàn toàn biến mất, xương khớp mềm nhũn như thịt, khắp người chỉ còn duy nhất một chỗ không mềm, ngược lại, dần dần cứng lên.

Cậu em sung sướng sướng nằm trong tay người khác, mà tôi vẫn khẩu thị tâm phi, lúc đầu nói không, tôi nói sướng xong lại mềm, lát nữa tôi còn phải lên sân khấu, không thể dao động được. Khiêu vũ giống như ra chiến trường, chú ý bước tường ngăn, tích lương trữ nhuệ, tôi không thể ngay một giây cuối trước trận chiến mà tự tay phá hỏng tường thành, tự hủy lương thực còn dư của mình.

Không ngờ tên này so với tôi còn cái búng hơn, nói cái gì mà ra trận phải mài gươm, gươm không bén thì cũng mất sạch.

Một tay Lê Kiều đỡ ngang eo tôi, tay kia nhẹ nhàng xoa bóp chân, kéo chân tôi ra khỏi ống quần, lại vươn lên, kéo vạt áo dài ra. Tôi đứng thẳng bằng một chân, hai bắp đùi mở rộng, vạt áo dài chỉ đủ che đi chỗ bắp đùi, Lê Kiều cắn da thịt bên trong bắp đùi tôi, mút sâu vào, tôi sướng đến không nhìn được mà ngửa cổ ra sau, khóe mắt thấy hạ thân mình run kịch liệt, dưới vạt áo hồng mỏng, da thịt trắng hồng, mờ mờ lộ ra bụi lông đen rậm, hòa cùng với màu tóc...

“Viên gia,” Lê Kiều đã hoàn toàn quỳ giữa hai chân tôi, nghiêm túc gọi tôi một tiếng: “Anh biết xương vũ công cứng, mà thằng bé của vũ công có cứng không, em cho anh biết chút đi.”

Chớp mắt hấn đã lại dán mặt vào bắp đùi tôi, vừa hôn về phía hai chân đan chéo, vừa chạm vào thằng bé của tôi —— Cậu em của tôi nhất thời sung sướng, chất lỏng bên trong phun trào mãnh liệt, trắng trắng trong trong, làm ướt cả một tay hấn.

Lê Kiều lại nắm chặt lại thứ tròn tròn, đôi môi dịu dàng dán sát vào. Đầu lưỡi hấn lần tìm lên cậu bé, mỗi tác liếm qua lại dừng lại hôn một lần, mỗi chỗ gõ lên đều dùng lưỡi lướt nhẹ nhàng, mang theo cảm xúc yêu thương.

“Gia.. cảm giác phê thật..” Từng cơn khoái cảm ập lên đầu, mắt tôi hoa lên, mờ mờ ảo ảo, giọng cũng trở nên khàn khàn.

“Giờ chịu gọi “gia” rồi đó à? Vội gì chứ, còn sướng nữa...”

Lê Kiều ngẩng đầu lên cười với tôi, sau đó lại vùi đầu vào quần tôi, hôn lướt qua cái nơi căng trướng, sau đó ngậm hơn nửa vào miệng.

Tôi đoán có lẽ cả đời này hấn chưa từng làm chuyện như vậy, nhưng môi hấn rất mềm, đầu lưỡi linh hoạt, thể như trời sinh ra để làm như vậy. Lê Kiều

tận tâm tận lực mà phun ra nuốt vào cậu em của tôi, mặc nó mỗi lúc một trưởng to lên, thành thử trong căn phòng hóa trang vang lên tiếng sì sụp như đang ăn, tiếng rất dỗi ằm ằm, như chim đớp đồ, như cá nhỏ bong bóng, vạn vật đều có tiếng vọng.

Tôi mê luyến cảm giác sung sướng như vậy, trước khi tới giới hạn vẫn còn đang đấu tranh với lười hần, rất muốn chiếm thế chủ động. Đầu hần chôn dưới vạt áo dài của tôi, ngón tay tôi vùi sâu vào trong tóc hần, đỡ lấy gáy hần mà ra sức đâm vào.

Cậu em của tôi chẳng biết chừng mực mà đâm sâu vào trong họng hần, Lê Kiều khó chịu “ừm” một tiếng, nhưng không gãy giữa, tôi có thể cảm nhận được hần đang cẩn thận thu răng lại, ngầm đồng ý cho tôi ra vào lung tung trong miệng hần.

Biểu hiện này của Lê Kiều khiến tôi rất cảm động, cảm động đến mức tôi thả lỏng bọng tinh, vừa lĩnh hội ái tình chân nghĩa vừa bắn ra.

Hơn nửa bắn vào trong họng hần, hơn nửa còn lại bắn lên mặt. Lê Kiều nuốt lấy mà yết hầu giãn gập, sau đó lấy ngón tay lau chỗ tinh dịch dính lên mặt, đưa vào trong miệng. Hần vẫn giữ nụ cười trên mặt, tinh hơi ngọt, đúng vị anh thích.

Sau khi bắn xong tôi gắng gượng gượng gượng mới có thể đứng vững được, đổ mồ hôi giữa tiết đông lạnh thế này, đây là giờ phút bình yên khó có được kể từ sau khi lão Viên qua đời.

Tôi cúi đầu hôn lên mi tâm Lê Kiều, nói với hần, anh tới, còn hơn vạn người tới, bài múa này em sẽ múa thật đẹp.

Lê Kiều giơ tay lên giữ lấy cổ tôi, dùng trên môi tôi mà hôn thật sâu thật mạnh. Sau đó hần giúp tôi nhấc quần lót lên, giúp tôi mặc quần múa vào. Hần đứng lên, nhét quần lót tôi vào túi, nói em hãy múa thật đẹp trên sân khấu, sau đó lên giường anh đi.

Bạn đang đọc truyện *Túy Từ Đường Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Ngoài mấy cô bé trượng nghĩa giúp đỡ không lấy một xu, trong vũ đoàn còn một người nữa cần được nhắc tới là lão K. Mặc dù lão K chuyên môn chế thơ bậy, nhưng lão ấy cũng là một thương nhân rộng rãi, hiệp nghĩa xứng danh. Lão tụ tập anh em thủ hạ tới cô vũ cho tôi, tuy rằng tới muộn, nhưng cũng tùm tùm hơn bốn mươi người, bọn họ cả người ướt đầm ướt dề mà chui vào nhà hát, mang theo mùi mưa đục khó nhận ra.

Mấy cô bé thì cũng không mấy cảm kích, bảo tôi đám người này cùng lắm chỉ có thể lấp đầy chỗ dưới sân khấu, chứ không hiểu gì về nghệ thuật.

Tôi biết mấy cô bé lo uyên thâm quá ít người hiểu, nhưng lúc này rồi đâu cần để ý chuyện này nữa, tôi an ủi mấy đứa nó, không cần biết khán giả có hiểu hay không, một vũ công chỉ cần tập trung vào bài nhảy của mình, không cần quan tâm khán giả có cảm động hay không, trước tiên phải tự lay động được chính bản thân mình.

Mấy cô bé gật đầu bước lên sân khấu, nhân viên ánh sáng của “Khiên Đường” đứng chuẩn quốc tế, phối hợp xoay tròn vòm sân khấu tạo hiệu quả như trong ảo mộng, mấy đứa Skylar nằm rạp xuống đất, theo tiếng nhạc vang lên mà bật dậy, chọt có tia sáng từ trên cao chiếu xuống, như thánh quang nơi đài sen Phật tổ ngồi, chớp mắt kéo dài chiếu khắp nhà hát. Khán giả dưới sân khấu bị cảnh tượng đẹp đẽ hoành tráng như vậy làm cho rung động, vừa mới mở màn mà tiếng vỗ tay như pháo nổ.

Nhưng tôi nguyện tin rằng kia là ánh mắt của lão Viên từ trên cao đang dõi theo tôi.

Bởi vậy nên tất cả những người tôi yêu thương hôm nay đều có mặt đông đủ, trên sân khấu có lão nương Bì, dưới sân khấu có Lê Kiều và Phạm Tiểu Ly, hơn nữa, trên trời cao còn có lão Viên.

Điều múa cuối cùng chính là điệu múa lừng danh của lão nương Bì ngày đó, “Túy từ Đường Đồ”. Trước đó tôi và cô đã hoàn thành xong nghi thức múa chuyển giao, sau đó sân khấu lộng lẫy trở nên tối tăm, cô lặng lẽ đi ra, gửi trao tình cảm chân thành suốt đời của cô với vũ đạo cho tôi.

Đây là điệu múa mà tôi nhảy vui sướng nhất. Tôi phóng túng mọi bản năng của mình, tôi điên, tôi si tôi cuồng, tôi xoay tròn, nhún nhảy rồi lao đảo, tôi như ngọn gió Bắc lướt qua cánh rừng rậm, như con chim đại bàng mà bay vút lên không.

Khi điệu múa này kết thúc, cả người ướt đầm, tôi mờ mịt nhìn xuống khán đài, những tiếng vỗ tay vẫn chưa vang lên, đáp lại tôi là sự yên lặng kéo dài hàng chục phút đồng hồ. Sau đó, Lê Kiều là người đầu tiên đứng dậy vỗ tay, tôi ở trên sân khấu thoáng chạm mắt với hần, chỉ thấy hần mấp máy môi với tôi — ngay lập tức tôi đọc được rõ khẩu hình của hần, hần nói với tôi: Đừng khóc.

Tôi thấy Lê Kiều vỗ tay mãi không ngừng, mắt hần rung rung nước, thầm nghĩ, còn làm bộ làm tịch đi an ủi tôi, anh cũng khóc đến nơi rồi kia kia.

Tiếng vỗ tay cuối cùng cũng vang ầm lên, như cơn mưa rào mùa hạ, như mấy ngàn người đồng loạt đập cửa. Mắt tôi hoa lên, tai ù đi, ngoại trừ tiếng vỗ tay ra thì không nghe thấy được gì nữa, sau khi cúi chào cảm ơn sáu lần liền, tôi lao đảo quay về hậu trường, một mình ngồi ngẩn ra trước bàn trang điểm, nhưng hôn bay tận đâu.

Mấy cô bé từng gặp cảnh sân khấu đông kín chỗ với “Khiên Đường”, nhưng lại cảm thấy vui vẻ với buổi diễn vắng người hỏi han này. Mọi người tay nắm tay, ở trong phòng hóa trang hết hát rồi lại múa, vừa khóc vừa cười, gương mặt ai nấy nhòe lớp phấn, nhưng chẳng ai bận tâm. Mãi đến khi có người đột nhiên cất tiếng: Ơ? Cô Vương đâu rồi?

Tôi giật mình hoàn hồn lại, tất cả mọi người đều đang ăn mừng, duy chỉ lão nương Bì là không thấy đâu.

Người cuối cùng nhìn thấy lão nương Bì là Skylar, con bé nói lúc tôi nhảy điệu múa cuối cùng kia xong thì lão nương Bì đi luôn, hỏi cô thì cô nói trong nhà có việc.

Nhà cũng đã bán rồi, cô còn nhà nào nữa? Trong lòng tôi thầm kêu không xong rồi, vội lấy điện thoại ra gọi cho lão nương Bì, nhưng đầu dây bên kia chỉ có tiếng máy bận lên lạnh lùng. Tôi càng cảm thấy bất an, vội hỏi Skylar: “Ngoài nói trong nhà có việc ra, cô còn nói gì với em không?”

“Cô nhờ em chuyển lời cho anh,” Skylar chớp chớp đôi hàng mi được gắn lông vũ, sau một hồi ngẫm lại thì nói tôi hay, cô bảo anh ngốc, nhưng anh là học trò tốt nhất của cô.

Skylar nói xong, tôi túm lấy cánh tay Phạm Tiểu Ly, chạy ra ngoài cửa. Con bé không đến nổi ngốc hẳn, hướng hồ dạo gần đây được lão nương Bì chăm sóc cũng có xu hướng chuyển biến tốt đẹp, nó cũng tự hiểu đã xảy ra chuyện gì, miệng thốt lên: Cô ơi! Cô ơi!

Nhưng cô đâu rồi? Tôi nắm chặt tay Phạm Tiểu Ly, đưa mắt nhìn dòng người xe chạy xiết, không biết nên đuổi theo hướng nào.

Con mưa ngoài kia đã dần ngớt, tiếng gió rít mưa tạt lộp vào tai, nghe như tiếng thở than khàn khàn vẩn đục. Trời rộng thoáng, đất sạch gọn, cảnh cây khô mùa đông lại có vẻ run rẩy, ngay cả ngôi hiên cũng được nước mưa gột rửa hết rêu xanh, tôi đứng bờ ngõ giữa thế giới này, liêu lĩnh lao về phía trạm xe lửa, sau đó ngồi xồm xuống đất mà khóc òa.

Lão nương Bì cứ như vậy lặng lẽ rời khỏi Bắc Kinh, mà tôi còn chưa kịp nói cảm ơn với cô, cũng chưa gọi cô được một tiếng “thầy”.

Một khoảng thời gian dài sau đó tôi ở trong biệt thự của Lê Kiều, trong khoảng thời gian đó hẳn lại vịnh dự ra nước ngoài một chuyến, sau đó trở về liền giúp tôi xử lý chuyện hợp đồng. Nhưng tên khốn Cổ Dao đạo này lại đang bận rộn quay “Đại vũ công”, Lê Kiều vừa về tới Bắc Kinh thì anh ta đi, hai thiên vương không có cơ hội mặt đối mặt.

“Cái tên khốn Cổ Dao kia, dám động tới người của anh. Mai em mang tiền hủy hợp đồng đi gặp nó, xong ném từng bịch từng bịch tiền vào mặt nó.” Tôi hoài nghi hẳn đang giả vờ bức thế thôi, chứ trong lòng lại sướng muốn chết, bởi vì tiếp theo hẳn nói, “Không cho em không tiền đâu, anh muốn em lấy thịt bồi thường.”

Tôi lắc đầu, đuổi chân ra khe đá hẳn một cái: “Còn lâu ấy, ông tè một bô trả cho bây giờ! Em nói chứ, sao anh lại lệch lạc thế cơ chứ, giờ quan hệ hai ta thuần khiết trong sáng không tí vết biết bao nhiêu, anh lại nói tiền với chả nông, thật tâm thương, rõ xấu xa!”

Đạp thì đạp thế thôi, chứ cũng chẳng dùng mấy sức lực. Giờ Lê Kiều chiều tôi tới mức vô pháp vô thiên, quan hệ của chúng tôi gần như mọi người trong công ty đều biết rõ chứ chẳng còn là bí mật gì, chỉ thiếu điều come out chọc thủng lớp giấy ngăn kia ra. Tuy rằng có chuyển biến tốt, nhưng tôi vẫn không dám làm cản trước mặt hắn, được đà lần tới như này cũng thỉnh thoảng mới dám làm, mà làm xong cũng cảm thấy lo lắng.

“Con hát tám chín phần mười đều xấu xa, giờ em mới biết à.” Lê Kiều nhân cơ hội túm lấy bàn chân tôi, cúi đầu hôn xuống ngón chân, sau đó lại hôn lên bắp chân, hẳn nói, Viên gia à, giờ mình thương lượng chút, liệu em có thể lấy thân thể thuần khiết của em để an ủi tâm địa xấu xa của anh không?

Nói là thương lượng, nhưng người này có cho tôi cơ hội đâu, nói xong liền đè người xuống, dùng vũ lực mà lột quần tôi.

Tôi cố ý không phối hợp, hai cái đùi bắt chéo lại, cứ như xử nữ sắp bị khai bao.

“Mở chân ra nào.” Lê Kiều lộ vẻ mất kiên nhẫn, cố gắng dùng đầu gối để mở hai cái đùi đang khép chặt của tôi.

“Anh muốn mở như thế nào? Muốn mở chân chữ ‘bát’ hay là chữ ‘khai’?” Giờ tôi đã chẳng còn biết ngượng là gì, cặp mông tròn xoe có tình nhắc lên đong đưa, tôi giờ một chân lên, để chân lên đầu giường, hai cái đùi mở ra thành hình chữ “khai” (Bát: 八; Khai: 开)

“Nếu em không sợ căng trúng, thì cứ giữ nguyên tư thế này đi.” Lê Kiều cong tay búng vào trúng tôi, sau đó ngón tay lại nhẹ nhàng sờ vào hội âm và miệng huyết, làm khắp xương tủy giun trúng trong người tôi đều tỉnh lại, da đầu như tê dại, khẽ run lên. Tôi chẳng thể giữ tư thế dạng chân ra này được, đành phải năn nỉ xin Lê Kiều mau mau tiến vào.

Lê Kiều lấy chai bôi trơn trên đầu giường, cũng chẳng nóng lòng muốn đập lửa, vẫn bất động thanh sắc, ung dung giúp tôi nói rộng. Nơi đó của tôi được ngón tay thon dài của hắn vuốt nhẹ, kim lòng chẳng đậu mà co rút vào, như muốn nuốt ngón tay hắn vào trong.

Lê Kiều vỗ mông tôi, cuối cùng cũng đâm vào, bao nhiêu bức bối tích tụ từ chỗ Cổ Dao, phát tiết hết lên người tôi.

Sau khi bắn xong chúng tôi ôm nhau ngủ. Ngủ được một lúc, tôi tỉnh dậy, bàn tay sờ khắp cơ bụng hẳn một lượt, lại dời xuống thẳng nhỏ của hắn mà nặng nề trêu đùa. Lê Kiều bị tôi chọc tỉnh, neho mắt lại nhìn tôi. “Gia, em thêm ăn, muốn nữa.” Tôi thân nhiên cười với hắn, tiếp tục nằm lên người hắn, liếm từng chút từng chút cơ ngực tuấn mỹ của hắn, liếm đến mức khiến hai hạt đậu trên ngực cứng như thép, đỏ bừng đáng yêu.

“Hiếm khi nào như này, sao đột nhiên damdang như vậy?” Bình thường tôi không chủ động thế này, toàn là hắn đòi muốn, tôi thì ‘dục cự hoàn nghênh’, ‘lễ trước binh sau’. Lê Kiều neho đôi mắt xám tro, gương mặt lạnh lùng, chẳng có chút sắc tình, nhưng thứ gì đó đã cứng nóng từ lâu, bán đứng tâm tư

hắn.

“Anh không thích em đang thế này sao?” Dâm cũng phải hùng hồn của dâm, tôi thấy Lê Kiều có phản ứng, liền đưa lưng về phía hắn, nằm úp sấp xuống, cao hứng vênh mặt lên.

“Không, cũng không hẳn.” Lê Kiều nằm đè lên lưng tôi, cắn gáy tôi nhẹ giọng nói, “Dâm cũng thích, mà cứng cổ cũng thích.”

Cái người sau lưng lại đột ngột tiến vào một lần nữa, tôi thoải mái rên lên, mới bị cấm ba tấc đã không chịu nổi, khóc lóc bắn lên ngực.

Thật ra có chuyện này tôi vẫn chưa nói cho Lê Kiều, nhưng tôi nghĩ hắn cũng sẽ biết sớm thôi, tuy rằng “Túy tử Đương Đồ” không đột ngột nổi lên như tôi đoán, nhưng tôi lại chạm tới được một người tưởng chừng như vĩnh viễn không thể chạm vào.

Ngày hôm sau buổi biểu diễn, Will Mark phái phiên dịch viên của ông ta tới tìm tôi, nói là muốn gặp mặt tôi nói chuyện. Người sang có tâm kính hiền, nhất là những người theo nghệ thuật như chúng tôi, dù cho khi ở cùng lão Đức chẳng vui vẻ gì, nhưng tôi vẫn thấp thòm bồn chồn mà đi. Quả nhiên, Will Mark xỏ ra một tràng, tuy rằng bài biên đạo của tôi đầy thiếu sót, nhưng đột nhiên có bước chuyển, ông quyết định viết một bức thư, tiến cử tôi tới viện hoàng gia Tây Ba Nha, đồng thời miễn phí toàn bộ học phí.

Phiên dịch viên còn nói nguyên si lời lão Đức, ông nói buổi biểu diễn hôm đó, ông đứng ở hàng cuối cùng, tuy rằng vũ đạo của tôi không hoàn mỹ, nhưng quả thật tôi cũng có thái độ và linh tính cần có của một vũ công, ông thấy rõ không gian phát lớn trên người tôi. Đương nhiên, ông cũng đồng thời nhắc nhở tôi nghĩ kỹ, bởi vì ba năm sau tôi đã tới ngưỡng ba mươi, đối với một người muốn thành danh thì khi đó đã là quá muộn, nhưng đối với một vũ công chân chính mà nói, có lẽ cuộc đời vũ đạo của người đó chỉ mới bắt đầu.

Tôi gần như thốt lên chữ “Được” theo bản năng, chẳng cần phải nghĩ ngợi.

Đây đã là đêm cuối trước khi tôi lên đường đi du học, chúng tôi liên tục thay đổi mấy tư thế, cũng dốc hết tâm tư, cuối cùng cả hai đều mệt kiệt sức, nhưng vẫn mê luyến thân thể đối phương mà không chịu buông tay, thế là Lê Kiều ngồi khoanh chân, còn tôi mặt đối mặt ngồi lên chân hắn, hiếm khi nào cao hơn hắn được một chút. Vòng eo mềm mại của tôi nằm trong vòng tay hắn, tôi nâng gương mặt anh tuấn của hắn lên, chủ động hôn nồng nhiệt, thì thoảng còn cúi đầu nhìn nơi đó của hắn ra vào trong thân thể tôi.

Bởi vì phải dậy sớm ra sân bay, nên gần như cả đêm tôi không ngủ. Chưa tới năm giờ sáng, tôi rón rén chui ra khỏi lòng Lê Kiều, dựa vào đầu giường, để lại một tờ note. Tôi viết đơn giản lý do đi, nói hắn chỉ cần đợi tôi ba năm, ba năm sau tôi đã học xong trở về, như thế sẽ không phải lo đi vào vết xe đổ của lão nương Bì, cũng không nợ hắn phải giúp tôi trả nợ cho Cố Dao, quả đúng là vẹn toàn đôi bên.

Vốn là cố gắng viết thật gọn, không muốn đang viết lại lại chảy ròng ròng xuống. Không muốn vào tình cảnh đôi mắt đầm lệ tiễn đưa câu huyết như trong tiểu thuyết, tôi nâng tay áo lên lau nước mắt, tự thu thập ôn hòa cho bản thân, quyết định rời đi.

Lê Kiều nằm trên giường vẫn chưa tỉnh lại, chần hờ hững vắt trên eo, lộ ra cơ thể cường tráng ưu mỹ. Tôi ngưng mắt nhìn gương mặt đang say giấc này, vốn muốn đi nhưng lại quay trở lại, cúi người hôn lên đôi môi hắn.

Tôi mặc đồ như học sinh, áo phông, lưng đeo balo, rời khỏi biệt thự của Lê Kiều chưa được bao xa, đã nghe thấy sau lưng có người gọi tên mình.

Đáp một tiếng quay đầu lại, trông thấy Lê Kiều đang đứng ở trên sân thượng biệt thự. Viên mặt hắn ửng hồng, râu ria lún phún, dường như sau một đêm điên cuồng, không thể che đi vẻ mặt yếu đuối như trẻ con. Hắn chỉ mặc một chiếc quần lót và áo sơ mi, áo sơ mi còn chưa mặc cẩn thận, vạt áo phát phồng trong gió như cánh chim. Hắn dùng ánh mắt sâu bi mà đa tình nhìn tôi, sau đó vội vàng đỡ tay vịn la to: Viên Lạc Băng!

Người đàn ông này chân thành gào to khuyên tôi ở lại, thế là tôi cũng phát tay với hắn, đồng thời, lớn tiếng hét lên: Lê Kiều!!

Tôi ném balo đi, dang đôi cánh tay, tặng gia một điệu múa ngẫu hứng. Bước chân nhẹ tênh, múa xong liền nở nụ cười ngẩn, tôi nhặt hành lý lên, cuối cùng vẫy vẫy tay với Lê Kiều, không quay đầu lại mà đi. Đi thẳng tới chiếc cổng lớn rực rỡ của khu biệt thự, lên chiếc taxi đã gọi từ sớm.

“Nghe giọng cậu không giống người phương Bắc, từ đâu tới vậy?” Vừa ngồi thấy mùi xăng quen thuộc đã lấy lại được tinh thần, tâm tình tôi rất tốt, định lăm nhăm trên trời dưới biển một hồi với cậu tài xế.

“An Huy, Yên Mã Sơn, tới Bắc Kinh chưa đầy nửa năm, mới đây mới hạ quyết tâm phát triển ở đây.”

“Hạ quyết tâm cũng là chuyện tốt mà, có hút thuốc không?” Tôi móc trong túi ra một bao Ngọc Khê, đưa ra trước mắt cậu ta.

“Không, không hút.” Chàng trai có vẻ hoạt bát kia ngượng ngùng cười: “Thật ra em học vẽ, mới lái thuê chưa đầy một tháng, chủ yếu là không đóng nổi tiền thuê nhà —— Em như này có tính là Bắc phu không anh?”

“Tính chứ, sao lại không tính.” Tôi quyết định hết mình cổ vũ cậu ta, “Cứ phu vậy rồi cậu sẽ thấy thành phố này thật tốt, nơi này yên ổn, ca vũ thái bình, mấy cô bé người gặp người yêu, ngực còn to hơn cả mỗ.”

“Anh.. anh ví dụ gì mà..”

“Gái quê ôn nhu là mỗ anh hùng, ý là như vậy đó.”

Quả đúng là cậu này mới lên đây chưa được bao lâu, không cẩn thận một chút đã đi nhầm đường, luống cuống lấy điện thoại ra định vị chỉ đường, tôi

nhìn cậu ta bối rối, bèn nói, hay là cậu tìm chỗ đỗ xe, để anh lái cho.”

“Anh biết lái xe cơ á?” Có lẽ cậu bé này sợ làm lỡ giờ bay của tôi, nên vội tập xe vào lề đường, xuống xe đổi chỗ với tôi, sau đó nói xin lỗi.

“Đâu chỉ biết lái thôi đâu, anh cũng từng làm nghề gồng cậu đó, cơ mà anh là ngoài biên chế.”

Vị trí tài xế càng quen thuộc với tôi hơn. Mặt trời nhô lên, thông dong hòa mình vào bình minh sáng, chiếc xe lẻ loi quẹo mấy cua, không gặp trở ngại gì nữa.

Tôi nhìn về con đường kéo dài phía trước, nghĩ tới Lê Kiều, nghĩ tới lão Viên, nghĩ tới lão nương Bì, nghĩ tới mẹ tôi, nghĩ tới cái người không cam lòng sống trong cảnh gầy còm đói khát, nghĩ tới cái người già giữa trong vũ đạo giữa những mộng tưởng và thực tế xa vời. Theo tôi xa dần, gương mặt họ thoát ẩn thoát hiện, thế rồi hòa làm một thể với mảnh đất này, đông ẩn nấp, xuân thức tỉnh, tiên hoạt no đủ, sinh sôi chẳng ngừng.

Một giây trước đó tôi vẫn còn hoang mang khôn tận trước tiền đồ mịt mờ, nhưng lúc này nắm chặt tay lái trong tay, tôi không cho phép mình chùn bước.

Bánh xe gánh tải trọng nhưng vẫn không ngừng lăn dài về sứ mệnh phía trước, dòng sông suốt đời chẳng chịu an yên một nơi. Nếu như tôi là bánh xe thì hãy cứ lăn bánh về phía trước, nếu như tôi là xuân thủy, vậy chảy về biển Đông đi.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Túy Tử Dương Đồ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.